

Městská knihovna v Praze

Poklad na Stříbrném jezeře

Karel May

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Poklad
na Stříbrném jezeře

Karel May

Znění tohoto textu vychází z díla [Poklad na Stříbrném jezeře](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Albatros v roce 1991. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Karel May: Poklad na Stříbrném jezeře), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 14. 7. 2017.

OBSAH

1. ČERNÝ PANTER.....	6
2. TRAMPOVÉ	28
3. NOČNÍ BOJE.....	53
4. HOŘÍCÍ SRUB	76
5. MISTROVSKÝ INDIÁNSKÝ KOUSEK	94
6. NOČNÍ TMOU JAKO O ZÁVOD	118
7. BOJ O BUTLEROVU FARMU.....	134
8. DRAMA NA PRÉRII	161
9. LSTÍ PROTI LSTI	184
10. CO SE STALO NA EAGLE TAILU	201
11. V PASTI.....	222
12. NA ŽIVOT A NA SMRT.....	248
13. HOBBLE FRANK A TETKA DROLLOVÁ	281
14. V ZAJETÍ A OPĚT NA SVOBODĚ.....	299
15. BITVA S UTAHY	317
16. U STRÍBRNÉHO JEZERA.....	328

1. ČERNÝ PANTER

Byl žhoucí červnový den, táhlo k polednímu a mohutná lopatková koleasa parníku *Dogfish*, *Žralok*, jednoho z největších nákladních a osobních plavidel na řece Arkansasu, už od rána usilovně tepala hladinu říčního proudu. Vyplul velice časně, za úsvitu, z Little Rocku a jeho nejbližším cílem a zastávkou byl Lewisburg.

Udělalo se vedro, úmorné parno, a tak se většina cestujících první třídy uchýlila do kajut a do kabin. Ti, kdo zaplatili jen palubní lístky, se poschovávali za sudy, bedny nebo porůznu složená zavazadla, aby si tam ve stínu aspoň trošku odpočinuli. Pro jejich občerstvení tu kapitán dal zřídit pod napjatou plachtou docela slušně zásobený výčepní pult. Za sklenicemi a lahvemi s pořádně ostrými lihovinami posedával vedrem zmožený číšník. Zavíraly se mu oči, hlava poklesávala na prsa, a když přece trochu pozvedl víčka, ozvala se obyčejně vzápětí šťavnatá nadávka od plic: ten hlouček asi dvaceti chlapů, kteří seděli v kruhu na podlaze přímo před pultem, mu šel nesnesitelně na nervy. Hráli v kostky takzvaný *drink* – to znamená, že ten, kdo prohrál, musel všem ostatním zaplatit skleničku pálenky. A tak chudák číšník za pultem neměl ani pět minut, aby si trošku zdříml – po čemž toužil ze všeho nejvíc.

Ti chlapíci se určitě neseznámili až tady na parníku, jednali totiž mezi sebou víc než důvěrně a vůbec všechno vypadalo na to, že se tu sešla stará scuknutá parta. Jenom jeden se těšil u všech jakési zvláštní, větší úctě. Říkali mu Cornel – běžnou zkomoleninou slova *colonel*, plukovník.

Byl to vysoký, hubený člověk s ostře řezanou a hladce vyholenou tváří. Když se mu svezl do týla ošuntělý starý plstěný klobouk, objevily se nakrátko sestřižené vlasy, zrzavé jako liščí ohon. Nohy vězely v těžkých, cvočky pobitých kožených botách a v kalhotách z nankinové látky. Také kazajku měl z nankinu, vestu však nenosil,

jen špinavou, pomuchlanou košili, u krku doširoka rozhalenou, že bylo vidět sluncem opálenou hrud'. Kolem pasu si ovinul červenou šerpu s třepením, za níž vykukovaly dvě pistole a rukojeť nože. Po boku mu ležela zánovní puška a plátěný batoh.

Ostatní kumpáni si s ním nezahlavili, byli stejně nedbale oblečení, stejně ušmudlaní, a také ozbrojení až po zuby. Nenašel by se mezi nimi jediný, kterému by člověk byl ochoten důvěřovat na první pohled. Ty své kostky hráli zaníceně, s vášnivostí a pro hrubé slovo věru nešli daleko – žádný jen trochu slušný člověk by se s nimi nezastavil ani na minutu. Ostatně už měli nějakou tu rundu za sebou – tváře jim jen hořely, nejen od slunce, ale ještě víc po pálení.

Kapitán právě sestoupil z velitelského můstku a dával na zadní palubě kormidelníkovi nové pokyny, když až sem k nim zazněl výbuch smíchu a řevu. Kormidelník potřásl znepokojeně hlavou:

„Co tamti mládenci vpředu s těmi kostkami, kapitáne? Mám dojem, že o ně není zrovna co stát!“

„Moje řeč,“ přikývl kapitán. „Jsou to prý *harvesters*, žňoví dělníci, a že chtějí na západ, najít si práci někde u farmářů. Tak se mi aspoň ohlásili, ale – rád bych viděl toho hospodáře, který by si je pustil na farmu.“

„Tak tak, pane. Já bych řekl, že to jsou obyčejní pobudové. Trampská sebranka! Hlavně aby tady na palubě něco nevyvolali!“

„To bych jim neradil! Kdyby si něco zkusili, je nás tu dost, abychom je všechny naházeli do starého dobrého Arkansasu... A můžete se už pomalu připravit. Za deset minut bude Lewisburg na dohled,“ upozornil kapitán vraceje se zpátky na velitelský můstek.

Netrvalo to ani těch deset minut a parník pozdravil první domky osady táhlým, vysokým zahoukáním své píšťaly. Od přístavního můstku dávali znamení, že na loď tu čekají další cestující i náklad.

Nestálo to dohromady za řeč – několik beden a balíků a tři muži, to bylo všechno. Ostatně Lewisburg byl v těch dobách zapadákov, kde, jak se říká, lišky dávají dobrou noc.

Jeden z těch, kdo nastoupili na palubu, byl běloch mimořádně statné, vysoké postavy. Hustý, černý plnovous mu pokrýval takřka celý obličej, takže ve tváři se sotva dal rozeznat nos, oči a lícni kosti. Na hlavě mu seděla čepice z bobří kožešiny, už pořádně odřená a tak obnošená, že za léta své existence dávno ztratila původní tvar. Kalhoty a kazajka byly z pevného šedého plátna, za širokým koženým opaskem trčely dva revolvery, nůž a několik drobností, které zálesák může každou chvíli potřebovat. Výzbroj doplňovala těžká dvouhlavňová puška, k jejíž pažbě si majitel přivázal sekyru s pořádně dlouhým topůrkem.

Muž si koupil u lodního důstojníka lístek a zkoumavě se přitom rozhlédl kolem. Zavadil pohledem o skupinu chlapů u kostek – na chvíli právě přerušili hru, aby se podívali, kdo přistoupil –, pak se zadíval na Cornela, ale hned strhl pohled jinam, jako by vůbec nic zvláštního nepozoroval. Ale jak se vzápětí sklonil, aby si povytáhl na stehna své vysoké boty, tiše, jen tak pro sebe si zamumlal:

„Behold! Jestli tohle není ryšavý Brinkley, tak se nechám hodit do udírny! A dokonce tu je s celou partou! No, doufejme, že si mě nevšiml.“

Ale zdálo se, že Cornel se také jaksi zarazil. Pootočil se ke svým kumpánům a ztlumil hlas:

„Chlapi – podívejte se na toho hromotluka, co přistoupil. Není vám nějak povědomý?“ A když nikdo neodpovídal, dodal: „Určitě už jsem se s ním někdy viděl – a nebylo to pro mě zrovna příjemné. Někoho mi připomíná...“

„To by tě snad poznal a dal na sobě něco znát,“ poznamenal jeden z té party. „Ale vždyť si nás sotva všiml...“

„Hm – možná. Však já si ještě vzpomenu... Anebo ještě líp, já se ho zeptám rovnou, jak se jmenuje. A hned budu vědět, na čem jsem. Pozvu ho, ať si se mnou ťukne!“

„Jestli to udělá!“

„Dovol! To by byla urážka, něco takového odmítnout.“

Na to je u nás na Západě jediná odpověď: pistole nebo nůž!“

„Já jenom, že ten člověk nevypadá moc na to, že by se dal k něčemu přinutit proti své vůli.“

„*Pshaw!* To zvládnou! Chceš se vsadit? O co?“

„O sklenku brandy!“ zaznělo jako jeden hlas z hloučku kumpánů.

„Anebo o dvě – ne: kdo prohraje, zaplatí každému z nás tři skleničky!“ vykřikl pak někdo.

„Pro mě za mě,“ krčil rameny Cornel. „Já jsem pro.“

„Já taky,“ řekl ten druhý. „Ale musím mít šanci na revanš.“

„Jak to myslíš?“

„Ten *drink* nabídneme třem chlápům. Nejdřív tomu tvému černému fousáči. Potom třeba tamhle tomu dlouhánovi u zábradlí, co pořád vejrá na břeh jako sůva, a do třetice... řekněme tomu indiánovi, co přistoupil na loď i se synáčkem. Ledaže bys měl před ním srdce v kalhotách!“

Ozval se výbuch smíchu.

„Jo!“ řekl pohrdavě Cornel. „Z rudoušů mám určitě strach! To spíš ten hromotluk – *all devils*, ten chlap musí mít sílu: Jenže takoví lamželezové obyčejně mívají nejmíň kuráže. Ale mrkněte se, jaké má fajnové, hezounké kvádro! Ten se těžko vyzná v lidech naší branže... Platí, tu sázku беру. Jeden *drink* pro každého z těch tří. A jdeme na to!“

Poslední věty ze sebe vyrazil tak hlasitě, že je museli zaslechnout všichni kolem. Každý Američan a každý zálesák ví, co znamená slovo *drink*, zvlášť když je někdo vysloví tak důrazně, tak vyzývavě jako teď právě Cornel. Bylo jasné, že už má pěkně v hlavě, stejně jako jeho kumpáni – a tak každý očekával, že co nevidět dojde k výstupu.

Cornel kývl na číšníka, počkal, až všem naplní skleničky, pak jednu z nich vzal a rozkymáceně zamířil k muži s černým plnovousem.

„*Good day, sir!* Dovolíte, abych vám nabídl loček? Pokládám vás za *gentlemana*, já si totiž připíjím jen s *gentlemanym!* Doufám, že si přitukneme na zdraví!“

Plnovous v tváři osloveného muže se rozestoupil – napovídalo to, že zálesák se bezpochyby usmál.

„Well,“ odpověděl, „když vám to udělá radost, nejsem proti. Jen bych rád věděl, kdo mi tu nečekanou poctu prokazuje.“

„Samozřejmě, sir. Člověk musí vědět, s kým si připíjí. Tak já se jmenuju Brinkley, Cornel Brinkley, jestli je ctěná libost. A vy?“

„Grosser. Thomas Grosser, jestli proti tomu nic nemáte. Takže – na vaše zdraví, Corneli!“

Vyprázdnil sklenku, stejně tak Cornel a všichni jeho druhové, a pak ji Brinkleymu podal zpátky. Ten už se cítil předem jako vítěz a téměř pohrdavě si přeměřil vousáče pohledem od hlavy až k patě:

„Grosser? To vypadá jako německé jméno. Tak se mi zdá, že jste nějaký zatracený Němčour, co?“

„Milý pane,“ řekl vousáč na tu hrubost naprosto klidně, „jste na špatné adrese. Mě tím nenaštvejte, raďte si vybrat někoho jiného. Děkuju za sklenku a – nazdar!“

Otočil se na podpatcích a rychle odcházel. „Tak přece je to Brinkley,“ zašeptal si přitom do vousů, „a Cornel si teď říká! Copak má asi za lubem...“

To už Cornel nespokojeně přihlížel, jak číšník dolévá další sklenky. Vyhrál sice první část sázky, ale radost z toho neměl, bylo vidět, že má na Grossera vztek. Počítal s tím, že se vousáč bude zdráhat a že on, Cornel, ho donutí, aby nabízenou sklenku pálenky přesto vyprázdnil. Chlapík to ovšem navlékl chytřeji, vykroutil se – prostě si bez okolků připil a pak dal najevo, že se nemíní zaplést do žádné hádky. Dopálený Cornel se potácel s další skleničkou ke své druhé oběti, k indiánovi.

Tihle dva muži, jeden starší, druhý podstatně mladší, nastoupili na loď spolu s Grosserem. Podle všech rysů v tváři se dalo snadno usoudit, že to je otec se synem – ostatně byli i stejně oblečení a měli stejné zbraně. Mladšímu určitě nebylo víc než patnáct šestnáct roků – byl to věrný obraz otce z jeho mladých let.

Oba měli kožené nohavice zdobené po stranách třepením, takzvané legginy, a žlutě zbarvené mokasíny. Loveckou košili nebo loveckou kazajku nebylo vidět, protože oba měli přes plece přehozenou pestrobarevnou příkrývku, jeden z těch výstavních výrobků

kmene Zuñiů, za něž se platí i víc než šedesát dolarů. Husté, hladké černé vlasy si sčesali dozadu, takže jim splývaly volně až na záda – propůjčovalo jim to tak trochu ženský vzhled. Plné, zakulacené obličejy zářily výrazem dobromyslnosti. Pušky, které drželi v rukách, neměly, zdálo se, dohromady žádnou cenu. Oba vyhlíželi vcelku neškodně – dokonce jako by se trochu lidí kolem báli. Stoupli si plaše stranou a opírali se zády o bytelnou dřevěnou bednu. Zdálo se, že si ničeho a nikoho nevšímají, a dokonce ani, když už se k nim blížil Cornel, nevěnovali svému okolí ani pohled. Teprve když je přímo oslovil, zvedli oči.

„Máme dnes parno, co?“ řekl. „Nebo ne, vy kluci rudý? Ale to se rozumí, chce to trochu zapít. Tu máš, starej, zvrhni to do sebe!“

Starší indián nepohnul ani brvou.

„*Not to drink* – nepiti,“ odpověděl lámanou angličtinou.

„Co – ty nechceš?“ vybuchl zrzoun. „To je *drink*, rozumíš tomu, *drink!* A odmítnout něco takového je pro každého *gentlemana* těžká urážka, na tu se odpovídá nožem! A já jsem *gentleman!* Jak se jmenuješ?“

„Nintropan-hauey,“ odpověděl starý indián smírně a skromně.

„Z kterého kmene?“

„Jsem Tonkawa.“

„Hmmm... to jsou ti ubožáci, co se strachy klepou před každou kočkou! Před kotětem! S tebou se, hochu, nebudu párat. Ty se teďka se mnou zkrátka a dobře napiješ!“

„Já nepít ohnivou vodu.“

Tonkawa to řekl přes výhružný Cornelův tón zcela klidně – a v následující chvíli se zrzoun rozehnal a uštědřil mu políček, jen to mlasklo.

„To máš za to, ty sketo rudošská,“ vyjekl. „Za víc mi taková pakáž, jako jste vy, nestojí.“

V tom okamžiku ruka mladého indiána sjela bleskurychle pod příkrývku, zřejmě nahmátla zbraň a zároveň jeho pohled utkvěl na otcově tváři. Co udělá, co na to řekne?

Tvář starého se k nepoznání proměnila. Napřímil se, v jeho očích zablýsklo a ve všech rysech se pojednou zračilo potlačené napětí. Ale stejně rychle se jeho brvy opět sevřely, tělo jako by se stáhlo do sebe a v obličejí se objevil zase dřívější výraz odevzdanosti.

„Tak co ty na to?“ hodil po něm pohrdavě Cornel.

„Nintropan-hauey děkovat.“

„Tak ty ještě děkuješ? No když se ti ta facka tak líbila, tu máš ještě jednu!“

Cornel se znovu napřáhl k úderu, ale tentokrát indián bleskurychle uhnul, takže Cornelova pravička narazila na bednu, o kterou se oba Tonkawové opírali. Hlasitě to zadunělo, potom vzápětí něco krátce zakňučelo, zaprskalo a ten zvuk se proměnil v divoký, chraptivý řev, který se rozlehl zlověstně po celé palubě.

Brinkley odskočil, upustil skleničku a zařval:

„*Heavens!* Proboha! Co to je? Co je to za potvoru v té bedně? Copak se tohle smí? Člověk z toho dostane málem psotník!“

Také ostatních cestujících se zmocnil úlek – vlastně jenom čtyři z nich zachovali klid. Černý vousáč, který se teď usadil na přídi paluby, potom onen vysoký, hromotlucky chlapík, jemuž Cornel hodlal rovněž nabídnout svůj *drink*, a také oba indiáni.

Zato z kajut vyběhli skoro všichni pasažéři, celí vyděšení, a všichni se vyptávali, co se stalo, odkud ten řev.

„*Ladies and gentlemen*, dámy a pánové, klid, nic se tak dalece neděje,“ zasáhl v té chvíli pěkně oblečený muž, který vyšel ze své kabiny, „to je jenom panter, docela maličký panter, nic víc. *Felis panthera*, *meššúrs*, malinký černý miláček.“

„Cože? Vy tam máte v bedně schovaného černého pantera?“ Malý, obrýlený mužík, na němž bylo vidět, že šelmu v životě jen namalovanou v učebnici, přímo zavyl strachy. „Prosím vás, vždyť to je jedno z nejnebezpečnějších zvířat! Silnější a prohnanější než lev nebo tygr! A nejkrvelačnější tvor vůbec! Vraždí prostě z rozkoše – jak je vůbec starý?“

„Kotě je to, *sir*, tři roky, pouhé tři roky.“

„Cože, vy říkáte pouhé tři roky? Bože, ten už je přece úplně dospělý! A takovou bestii máme na palubě! Kdo je za to odpovědný?“

„Já, prosím, já,“ prohlásil elegantní muž a zdvořile se několikrát uklonil dámám a pánům okolo. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Jonathan Boyler a jsem majitel slavného pojízdného zvěřince – teď zrovna působím se svou společností ve Van Burenu. Toho černého pantera mi dodali do New Orleansu, tak jsem se tam vypravil se svým nejzkušenějším krotitelem, abychom ho vyzvedli. Prosím, dámy a pánové, kapitán této vynikající lodi mi dal povolení nalodit se i se zvířetem. Podmínka zněla, aby se nikdo z cestujících pokud možno nic nedozvěděl. Taky jsem pantera dal krmit jen v noci – ale dobře, vážení! Celé tele dostával, jen aby se řádně nažral a s plným žaludkem prospal celý den. Samo sebou, když mu někdo začne mlátit pěstmi na bednu, tak se jaksi probudí a trošku se taky ozve. Doufám, ctěné panstvo, že mi to nemáte za zlé, konec konců můj panterek nikoho nevyrušuje ani v nejmenším...“

„To se povedlo!“ vyjekl vyplašený muž s brýlemi a hlas mu jenom přeskakoval. „Že nikoho nevyrušuje? To mám kvůli vám cestovat na jedné lodi s nebezpečnou šelmou? Ať visím, jestli si dám něco takového líbit! Ne! Bud' půjde z lodi to zvíře – nebo já. Hoďte tu bestii do řeky! Nebo vyložte tu bednu na břeh!“

„*Sir*, tady ale skutečně nehrozí žádné nebezpečí,“ jal se ihned horlivě ujišťovat majitel zvěřince. „Bedna je prosím bytelná a krom toho...“

„Prosím vás!“ přerušil ho obrýlený rozčilený mužiček. „Tu bych rozrazil i já, natož černý panter!“

„... a krom toho je uvnitř ještě železná klec a s tou by nepohnulo ani deset šelem!“

„Tak mi ji račte ukázat. Chci se přesvědčit!“

Deset, dvacet, třicet hlasů se přidalo.

„Ano! Ukázat! Chceme vidět, jestli je v bedně klec!“ Majitel byl Yankee – i rozhodl se, že chytí příležitost za pačesy.

„Jistě, to se dá zařídit,“ přisvědčil s úsměvem. „Ovšem uznáte, že nemůžete vidět klec, aniž jste se současně nepodívali na pantera.“

A za takové podívání se u mne ve zvěřinci platí. A aby ta podívaná stála za to, zařídím, aby pantera nakrmili. Vy, dámy a pánové, se budete moct dívat. Cena je – jeden dolar za osobu.“

Smekl klobouk z hlavy a začal hned obcházet shromáždění. Cestující byli většinou rovněž Yankeeové, a tak jim jeho počínání nepřípadalo nijak nepochopitelné. Jestli byli ještě před několika okamžiky rozčileni, teď se naopak těšili – přijde vítaná změna v té nudné plavbě! Dokonce i ten malý obrýlený mužík přemohl strach a zdálo se, že s napětím očekává představení.

Zatímco přivolaný krotitel už konal přípravy, Cornel si šuškal se svými kumpány.

„Povídám, *boys*, jednou jsem vyhrál a jednou, s tou darebáckou rudou kůží, jsem prohrál,“ připustil. „To se teda vyrovnává. Dobře – a my teď uděláme změnu. Teď se nevsadíme o pití, ale o vstupné. Kdo prohraje, ten za nás musí zatáhnout dolar tomu cirkusákovi. Platí?“ Když mu přikývli na souhlas, zatvářil se ještě sebejistěji. „Dobře! Budete koukat, jak rychle s tím Goliášem budu hotov!“

Dal si naplnit sklenku a vypotácel se k své oběti. Ten chlapík byl ovšem opravdový Goliáš! Ještě silnější a rozložitější postavy než Grosser, asi tak čtyřicetiletý, s hladce oholenou tváří, do hněda opálenou. V mužně ušlechtilých rysech se zračila smělost, modré oči měly onen zvláštní výraz, s jakým se setkáváme u námořníků, zálesáků z préríí nebo obyvatelů pouští, prostě u těch, kdo jsou zvyklí na široké, daleké obzory. Byl beze zbraně, v cestovním obleku z jemné látky. Po jeho boku stál kapitán, který se také přišel podívat na divadlo s černým panterem.

Cornel Brinkley se před oběma muži doširoka rozkročil.

„*Sir*,“ oslovil svou oběť, „dovoluji si vám nabídnout tento malý *drink*. Doufám, že takovou pozornost jako pravý *gentleman* oceňujete.“

Oslovený vrhl po Cornelovi udivený pohled a pak se otočil ke kapitánovi, aby pokračoval v rozhovoru.

„Pooh!“ vyrazil ze sebe Cornel. „Vy jste snad hluchý, *sir*? Nebo mě nechcete slyšet? To bych vám neradil, protože... protože se mnou nejsou špásy, když mi někdo odmítne *drink*.“

Muž jen pokrčil rameny a prohodil ke kapitánovi:

„Slyšel jste, co mi ten tvor povídal?“

„Yes, sir! Každé slovo!“

„Well, jste mi svědkem, že jsem ho k sobě nevolal.“

„Cože?“ vybuchl Cornel. „Vy mi budete nadávat, že jsem nějaký tvor? Vy budete odmítat můj *drink*? Chcete dopadnout jako ten indián, co jsem mu prve –“

Víc neřekl, v tom okamžiku dostal od hromotluckého chlapíka takový pohlavek, že se poroučel na zem, vymetl podlahu a ještě se dvakrát třikrát překulil. Chvilí zůstal jako omráčený, potom se však vzpamatoval, vyskočil, vytrhl nůž a hnal se rovnou proti obřimu protivníkovi.

Ten si klidně strčil ruce do kapes a stál tak nevšímavě, jako by mu nehrozilo nejmenší nebezpečí.

„Ty pse,“ skučel zatím zrzoun, „ty ses odvážil mi dát facku? Za to mi krvavě zaplatíš!“

Kapitán se už chystal zakročít, ale pasažér hromotluk rázným pokynem hlavy naznačil, že si nic takového nepřeje, a když se k němu Cornel přiblížil tak asi na dva kroky, ušetřil mu takový mohutný kopanec přímo do žaludku, že se Cornel znovu zhroutil na palubu a odkutálel se pryč.

„A teď už by toho mohlo být dost,“ křikl hromotluk. Jenže Cornel se brzy znovu vzpamatoval; vyskočil na nohy, odhodil nůž, zato však vytrhl pistoli z opasku a vzteky celý bez sebe se chystal zamířit. Neznámý pasažér byl i tentokrát pohotovější: v ruce se mu zablýskl malý revolver, jež bleskurychle vytáhl z kapsy.

„A pryč s tou boučačkou!“ křikl ostře. „Sice tě...“

Cornel se nicméně pokusil svou zbraň pozdvihnout, vtom však šlehla rána, zrzoun vykřikl a pustil pistoli z ruky.

„Tak, hochu zlatá!“ řekl hromotluk klidně. „Teď si budeš muset na nějaký čas dát zajít chuť na pohlavkování někoho, komu se zrovna nechce si s tebou přiřknout skleničkou, v které sis před tím vymáchal svou nectnou hubu. A jestli chceš vědět, s kým mluvíš, tak ti prozradím, že moje jméno je...“

„Jdi se vycpat se svým jménem!“ zařval Cornel. „Já ho nechci ani slyšet! Ale tebe si teď jaksepatří podáme! Chlapi – na něho! *Go on!*“

Teď už bylo jasné, že ti darebové tvoří společnou bandu, jeden za všechny, všichni za jednoho. Vytrhli z opasku nože a řítili se na hromotluka. Ten se jen rozkročil a zamával rukama nad hlavou.

„Tak pojďte! Kdo si chce něco začít s Old Firehandem, má možnost!“

To mělo okamžitý účinek. Cornel, opět s nožem v nezraněné levici, strnul na místě.

„Old Firehand!“ vykřikl. „K čertu, proč jste se neprohlásil hned! Znáť vaše jméno...“

„Nechte moje jméno být a kliděte se odtud, ať už vás nemám na očích! Sice vás naučím slušným způsobům!“

„*Well* – to si ještě řekneme jindy!“

Cornel se otočil a odklopýtal se svou zakrvácenou pravičkou. Jeho kumpáni ho následovali jako houf spráskaných psů. Našli si místo stranou, posadili se a začali mu ošetřovat ránu. Něco si přitom mezi sebou šeptali, vrhali po svém pokořiteli pohledy, které byly všechno jiné, jen ne přátelské, ale také prozrazovaly, že před ním mají náramný respekt.

Old Firehand bylo slavné jméno, široko daleko dobře známé. Mezi cestujícími na parníku by se byl asi sotva našel někdo, kdo nikdy nezaslechl aspoň něco o tomto statečném člověku, jehož život byl plný odvážných skutků i nesčetných dobrodružství. Kapitán se mu jal horlivě tisknout ruku a tím nejsrdečnějším tónem, jehož je Yankee schopen, se omlouval:

„*Sir* – promiňte, já jsem neměl nejmenší tušení... Taková čest pro mou loď! Byl bych vám přidelil nejlepší kajutu. Proč jste se neprohlásil pravým jménem?“

„Ale já jsem vám řekl pravé jméno, kapitáne. Old Firehand – tak mi přece říkají jen zálesáci.“

„Ano, ano! Ohnivá ruka! Slyšel jsem, že prý při střelbě nikdy neminete cíl?“

„Pshaw! To, co dokážu já, dokáže každý pořádný zálesák. Ale nějakou výhodu to moje válečnické jméno přece jen má – právě jste viděl. Nemít ho, tak asi došlo před chvílí k boji.“

„A byl byste nejspíš podlehl přesile!“

„Myslíte?“ Přes Old Firehandovu tvář přeběhl malý shovívavý úsměv. „Pokud by na mě ti chlapi vyrukovali jen s noži, tak bych se nebál. Určitě bych se byl ubránil aspoň do té doby, než by mi přišli vaši lidé na pomoc.“

„To jistě, jistě... byli bychom zasáhli. Ale poslyšte, co mám s těmi darebáky teď udělat? Na téhle lodi jsem nejvyšší pán a v podobných případech vlastně i soudce. Mám jim dát nasadit želízka? Nebo je vysadit na břeh?“

„Ani jedno, ani druhé. Přece nechcete, aby to byla vaše poslední plavba.“

„To jistě ne. Rád bych se po našem starém, dobrém Arkansasu ještě párkrát projel.“

„Tak si dejte pozor na pomstychtivost těchhle chlapů! Někde na souši si vás vyčílají a doplatí na to nejen váš parník, ale i vy svým životem.“

V té chvíli Old Firehand zpozoroval, že se k nim přiblížil cestující s černým plnovousem. Thomas Grosser se díval na lovce s obdivným výrazem ve tváři.

„Nerad bych obtěžoval, pane, dovolte mi však jenom jednu větu: dal jste jim lekci, jakou si dávno zasloužili. Jenom bych byl nerad, kdybyste si myslel, že jsem zbabělec.“

„Ale proč?“ zeptal se Old Firehand udiveně.

„Že jsem si s tím Cornelem prve připil.“

„Za to bych vás měl spíš pochválit. To bylo podle mne jediné rozumné.“

„Myslíte? Doufejme, že si Cornel vaši lekci vezme k srdci. Ale poslyšte, co ten indián? Mně připadalo, že se chová jako bázlivec – ale pantera se nezalekl. Jakkak se to rýmuje?“

„Ale docela dobře. Znáte toho indiána?“

„Zaslechl jsem prve jeho jméno, ale člověk by si na něm zlámal jazyk!“

„Mluvil prostě ve své mateřtině. Nintropan-hauey a Nintropan-homoš, Velký medvěd a Malý medvěd – otec a syn.“

„To je něco jiného. O těch dvou jsem opravdu už slyšel. Ovšem s těmi Tonkawy to jde z kopce. To snad jen tihle dva zdědili bojovou krev po předcích...“

„Máte pravdu – Nintropanové jsou chlapi jaksepatří. Všiml jste si mladého? Jak pohotově sáhl pod pokrývku – pro nůž nebo pro tomahavk? Ale když viděl, že otec nehnul ani brvou, ovládl se. Indiánům stačí mnohdy jeden pohled tam, kde by se našinec zdlouha dohadoval. Cornel ani neví, že tou ranou za ucho si už podepsal ortel smrti. Oba Medvědi mu půjdou po stopě tak dlouho, dokud si to s ním nevyřídí... Poslyšte, zaslechl jsem před chvílí vaše jméno. Víte, že jsme krajané?“

„Vy jste rodem Němec?“ udiveně řekl Grosser.

„Jistěže. Jmenuji se Winter... Jedu s touhle lodí ještě pěkný kus cesty. Kam máte namířeno vy?“

„Do Fort Gibsonu – a pak chci ještě dál člunem.“

„Tak to ještě budeme mít příležitost si popovídat. Jste tady na Západě krátce?“

„Krátce snad zrovna ne,“ řekl skromně vousáč. „A pak – tady mne jako Grossera taky moc neznají. Podle těch mých vousů mě překřtili na Toma, Černého Toma.“

„Ach ano!“ přikývl Old Firehand. „Ten známý, slavný *rafter*, dřevorubec a vorář?“

„Tom jsem, *rafter* taky – jestli slavný a známý, o tom bych dost pochyboval... Ale prosím vás, *sir*, Cornel se moje zálesácké příjmení nesmí dozvědět!“

„Něco jste s ním měl?“

„Tak trochu. Jednou vám to povím. Vy ho zřejmě neznáte?“

„Viděl jsem ho dnes poprvé. Ale jestli zůstane ještě na lodi, rád bych se mu podíval trochu na zoubek. Mimochodem, my dva se

musíme taky trošku blíž seznámit. Chlapíci jako vy jsou podle mého gusta. Jestli nejste nějak zadán, tak bych pro vás dokonce něco měl.“

Černý Tom se zahleděl zamyšleně k zemi:

„Což o to, pracovat s vámi, *sir*, to bych si považoval! Mám sice jakousi úmluvu se skupinou *rafterů*, dokonce chtějí, abych jim dělal vůdce, ale – když mi ale dáte čas, abych jim odřekl, mohu to zařídit... Ale počkejte, tak se mi zdá, že nám začne podívaná s panterem.“

Podnikavý majitel zvěřince mezitím už sestavil z beden, prken i soudku několik řad „sedadel“ a zval nabubřelými slovy i rozmáchlými gesty obecenstvo, aby zaujímalo místa. Cestující se rozsazovali, přišli muži z posádky, pokud neměli nic na práci, vlastně jen Cornel a jeho parta chyběli. Zřejmě ztratili chuť.

Oba indiány nikdo ani nezval. Majitel zvěřince nestál o to, aby mu ctěné dámy a pánové, kteří vesměs zaplatili po dolaru, předhazovali, že se musí bavit společně s nějakými rudokožci. Tonkawové se tedy drželi v povzdálí a zdálo se, že nejeví zájem ani o bednu se zvířetem, ani o přihlížející obecenstvo – a přesto všechno pozorovali ostrými kradnými pohledy, jimž neuniklo ani to nejmenší.

Zatím byl panter ještě ve svém vězení. Většina diváků neměla ani ponětí, o jak nebezpečné zvíře vlastně jde. Z kočkovitých šelem Nového světa je například taková puma nejen mnohem menší, ale i méně nebezpečná než lev a před člověkem obyčejně prchá, dokonce i když je hladová. Jaguára, kterému říkají někdy americký tygr, chytne obratný a odvážný gaučo i do lasa a vleče ho za sebou, což by se u bengálského královského tygra nikdo neodvážil. Takže většina diváků ani neočekávala nějak strašlivou šelmu. Tím větší bylo jejich ohromení, když byla odklopena přední deska bedny a octl se tvář v tvář černému panterovi!

Od nalodění v New Orleansu bylo Boylerovo zvíře v temnotě, vždyť jeho vězení se otvíralo pouze v noci. Teď poprvé po dlouhém čase zas šelma spatřila denní světlo. Oslnilo jí zrak, takže přimhouřila oči a zůstala chvíli bez pohnutí ležet. Pak šelma zamžourala – a v tom okamžiku zpozorovala houf lidí před sebou. Naráz se vy-

mrštla na všechny čtyři a vyrazila ze sebe tak strašné zařvání, že polovina přihlížejících vyskočila a div rovnou nevzala nohy na ramena.

Ano, byl to černý panter, vzrostlý, nádherný exemplář, určitě přes šedesát centimetrů vysoký a dobré dva metry dlouhý. Vycenil hrozivě chrup, opřel se předními tlapami o tyče železné klece a zalomcoval jí tak, že celá bedna až poskočila.

„*Ladies and gentleman*“ spustil majitel zvířete, „černý leopard neboli panter pochází ze Sundských ostrovů, žije však také na severu Afriky, na hranicích Sahary a v Habeši. Je to kočkovitá šelma, která je nebezpečnější než lev, silou se mu vyrovná, a je schopna unést v tlamě celé tele. Její mohutný chrup uvidíte záhy v činnosti při krmení!“

Objevil se krotitel s půlkou ovce a vlekl ji ke kleci. Sotva panter uviděl maso, začal běhat sem a tam jako splašený a znovu se strašlivě rozeřval.

Zrovna v té chvíli se mezi diváky snažil nenápadně připlížit černoch pracující ve strojojně. Zvědavost ho hnala podívat se na zvíře, ale kapitán si ho všiml a poručil mu, aby se vrátil ke své práci. A protože se chlapíkovi moc nechtělo, chopil se lana a svinutým koncem ho sekl přes záda. Stihl ho za to nevraživý černochův pohled – dokonce na kapitána zahrozil pěstí, než zmizel zase dole ve strojojně. Nikdo si toho nevšiml, všichni byli upoutáni pohledem na řvoucího pantera, jenom Cornelovi v pozadí paluby to neušlo.

„Tak tenhle negr asi nemá kapitána moc v lásce. To se nám může hodit. Pár dolarů udělá s tou černou kůží hotové divy!“

Krotitel vsunul zatím maso mezi železné tyče do klece. Vrhл pak zkoumavý pohled na cestující a cosi pošeptal svému pánovi. Ten potřásl hlavou, krotitel mu zase cosi začal povídat, naléhal, až nakonec majitel přikývl. Obrátil se k obecenstvu a hlasitě je oslovil:

„*Ladies and gentlemen*, máte nesmírné štěstí. Ještě nikdo nikdy neviděl zkroceného černého pantera, aspoň u nás ve Státech ne. Během třínedělního pobytu v New Orleansu můj krotitel s touto šelmou pracoval s takovým úspěchem, že je víceméně ochočena, a prohlašuje, že

je ochoten poprvé veřejně vstoupit do klece a posadit se vedle ní. Ovšem za předpokladu, že za tento jedinečný výkon dostane přiměřenou odměnu.“

Šelma zatím spořádávala svůj oběd, usilovně drtila svým chrupem i kosti. Zdálo se, že je plně soustředěna jen na žrádlo – někdo si mohl pomyslet, že to vlastně ani není tak nebezpečné jít se teď na chvíli posadit do klece. A samozřejmě právě ten nejbojácnější chlapík, ten obrýlený mudrlant, byl ihned nejvíc nadšen.

„To by bylo skvělé! Za takový výkon by člověk byl ochoten něco zaplatit. Kolik ten muž požaduje?“

„Sto dolarů, *sir*. Nebezpečí se přece jenom nedá podceňovat.“

„No! Nemám zrovna na rozhazování – ale pět dolarů na to obětuji. Kdo se přidá, pánové?“

Hlásilo se dost zájemců a žádaná suma byla brzy pohromadě. Sám kapitán z toho byl vzrušen a přišel s návrhem, že by se mohly uzavírat i sázky.

„*Sir*,“ zasáhl varovným hlasem Old Firehand, „buďte prosím opatrný. To představení byste podle mého neměl trpět. Jestli se ten krotitel chce odvážit k panterovi poprvé, je to hazard, a vaší povinností je učinit takovým věcem přítrž!“

„Učinit přítrž?“ zasmál se kapitán. „*Pshaw!* Copak jsem táta toho chlapa? Tady v téhle zemi má každý právo třeba jít se svou kůží na trh, když se mu to líbí. Jestli ho to zvíře schlamstne, tak je to jenom věc jeho a toho pantera... Tak tedy, pánové, já tvrdím, že ten muž nevyjde z klece bez šrámu – a vsadím se s každým o sto dolarů. Kdo přijímá, pánové? Deset procent ze sázky ve prospěch krotitele!“

Kapitánův podnět vzbudil rozruch. Okamžitě se uzavíraly sázky, zvyšovaly se, a nakonec to vypadalo tak, že si krotitel odnese, jestli se mu jeho kousek podaří, pěknou sumu – tři sta dolarů. Měl připravenou jen jedinou zbraň: bič opatřený na konci výbušnou kulí. Kdyby ho šelma napadla, stačilo by udeřit bičem, a výbuch by pantera zabil.

„Já k tomu biči-zabijáku mnoho důvěry nemám,“ poznamenal Old Firehand k Černému Tomovi. „A vůbec – zatleskám jeho odvaže, až jestli z toho vyjde se zdravou kůží. Je to všechno velké riziko.“

Krotitel nejdřív promluvil několik slov k obecnstvu, pak uvolnil těžkou zástrčku u klece a odsunul masívní mříž, kudy byl přístup dovnitř. Při vstupu se musel sehnout, a protože při otvírání i zavírání potřeboval obě ruce, vložil si na ten krátký okamžik svůj ochranný bič prostě mezi zuby do úst. Byl sice takto u černého pantera v kleci již mnohokrát – jenže to bylo za poněkud jiných okolností. Zvíře nebylo drženo tak dlouhou dobu ve tmě, nebylo kolem takové množství lidí, nepracovaly nikde kolem hlučné stroje. A právě tyto okolnosti si krotitel dost dobře neuvědomil. Následky na sebe nedaly dlouho čekat.

Sotva panter zaslechl skřípot posunované mříže, upřel na ni svůj zrak. V té chvíli se právě krotitel vsouval se skloněnou hlavou dovnitř – následoval obrovský, rychlý skok a hlava krotitele zmizela v tlamě šelmy. A panter překousl nešťastníkovi jediným skousnutím vaz.

Řev, který se strhl mezi cestujícími, byl nepopsatelný. Všechno se řítilo horempádem pryč, jen pryč odtud! Mezi zmateným davem jenom tři zachovali rozvahu: majitel pantera, Old Firehand a Černý Tom. První se vrhl ke kleci, chtěl vytáhnout krotitele za nohy ven, a když to nešlo, pohotově se snažil přirazit dveře.

„Proboha – co děláte!“ vykřikl Old Firehand. „Honem pryč! Chystá se vyběhnout! Tome – vaši pušku! Revolverem bychom ho jen ještě víc rozdráždili!“

Od chvíle, kdy krotitel vstoupil do klece, uplynulo sotva víc než deset sekund – a skoro celá paluba skýtala obraz dokonalého zmatku. Zděšení cestující křičeli hrůzou a zmateně pobíhali sem a tam úzkými chodbičkami, schovávali se mezi bednami, stroji i sudy a zase své úkryty opouštěli, protože se tam necítili dost bezpeční.

Kapitán se hnal nahoru na velitelský můstek, Old Firehand pádil za ním a majitel nebezpečně šelmy utekl za zadní stěnu panterovy klece. Černý Tom se řítil pro svou ručnici. Náhle si však uvědomil, že k hlavní připevnil sekyru, takže ji sotva bude moci ihned použít. Bez dlouhého rozmyšlení vytrhl tedy pušku z rukou starému indiánovi, Velkému medvědu.

„Sám střílet!“ vykřikl Tonkawa a natáhl ruce po své zbrani.

„Nech toho!“ osopil se na něho vousáč. „Mám lepší mušku než ty!“

Obrátil se proti panterovi. Ten se právě vyplížil z klece, zdvihl hlavu a zlověstně zařval. Černý Tom rychle zalícil a stiskl kohoutek. Práskla rána – ale minula cíl. Černý Tom kvapně vytrhl pušku i mladému Tonkawovi a znovu vypálil, a bohužel zase stejně bezúspěšně.

„Špatně střílet – pušku neznat,“ ozval se Velký medvěd tak klidně, jako kdyby seděl někde v bezpečí svého vigvamu.

Černý Tom si té poznámky nevšímal. Odhodil pušku a řítil se dál k místu, kde ležely pohozeny zbraně Cornelových kumpánů. Tihle pánové neměli chuť pustit se do křížku s dravou šelmou, a jednoduše se rychle ztratili.

Náhle se ozval směrem od velitelského můstku srdcervoucí výkřik. Nějaká žena se tam pokoušela najít útočiště – jenže padla panterovi do oka a on se za ní mohutnými skoky rozběhl. Old Firehand byl už někde na pátém nebo šestém schůdku, když žena dorazila teprve dolů k prvnímu. Ve vteřině seběhl, uchopil ji, zdvihl ji svými mocnými pažemi a podal nad hlavu kapitánovi. Bylo to všechno dílem okamžiku, ale panter se už mezitím přihnul k můstku, opřel se předními tlapami o schůdky a celým tělem se přitiskl k zemi, chystaje se skočit po zálesákovi. Old Firehand se dlouho nerozmýšlel: zasadil jednoduše panterovi vší silou mocný kopanec do čenichu a vzápětí mu ještě vpálil do hlavy zbylé tři kulky ze svého revolveru.

Bylo to vlastně směšné, takhle se mu bránit. Jedním kopancem a několika kuličkami z pistole ještě nikdo nikdy černého pantera nezahnal; jenže Old Firehand žádnou účinnější zbraň prostě neměl. Byl přesvědčen, že dravec se teď na něho okamžitě vrhne. Ale – nestalo se tak. Panter zůstal stát a pootočil hlavu, jako by se porozhlížel po nějaké jiné oběti. Omráčilo ho na chvíli těch pár kuliček? Nebo pocítil po tom kopanci do svého citlivého čenichu takovou bolest? Ať tak či tak, spustil oči z Old Firehanda a utkvěl pohledem

dole na palubě, kde stálo asi třináctileté děvčátko. Strachy bylo celé strnulé a jen bezmocně vztahovalo ruce nahoru k velitelskému můstku. Bělostná barva šatů jako by přitahovala panterův zrak. Odtáhl tlapy od schůdků, otočil se a dlouhými skoky se hnál k děvčátku. Všichni kolem dokola začali znova křičet a zoufale volat – ale nikdo se neměl k tomu, aby přispěchal na pomoc.

Skutečně nikdo?

Přece jen – teď se pohnul mladý indián, stojící se svým otcem asi tak na deset kroků od nešťastného děvčete. Rozhlédl se kolem sebe napravo, nalevo, odhodil z ramen příkrývku a vykřikl vzrušeně:

„Tia kaitat! Šajšojana!“

Promluvil řečí Tonkawů a znamenalo to asi tolik: Drž se zpátky – budu plavat!

Mladý Tonkawa se rozběhl. Několika skoky se dostal k děvčeti, uchopil je kolem pasu a v náručí s ní se pak vrhl k lodnímu zábradlí. Tam se na chvíli zastavil a na okamžik vrhl pohled nazpět. Černý panter se hnál za ním a chystal se právě k poslednímu skoku. Jeho tlapy udeřily o podlahu, vymrštil se – a v té chvíli se vrhl přes zábradlí, stranou od směru jeho skoku, i mladý indián s dívkou v náručí. Voda se nad ním i nad jeho břemenem se zavířením zavřela. A skoro zároveň se znovu mocně rozčeřila, jak je mocným skokem přes zábradlí následoval panter.

„Stop! Stop!“ vykřikl duchapřítomně kapitán nahoře na můstku.

Strojník dal pohotově zpětnou páru, loď se zakymácela z boku na bok, ale zůstala stát: lopatky zabíraly jen natolik, aby přemohly sílu proudu.

Najednou se všichni cestující vyhrnuli ze svých úkrytů a rovnou se rozběhli k zábradlí. Starší pán, otec dítěte, křičel zoufalým hlasem: „Tisíc dolarů tomu, kdo mi zachrání dceru! Dva tisíce! Pět tisíc!“ Ale v té chvíli ho nikdo neposlouchal – skoro všichni byli opření o brlení a sledovali bez dechu pantera: plaval v řece a hledal zuřivě svou kořist – avšak marně.

„Oni se utopili!“ nařikal a bědoval bez přestání otec. „Dostali se pod kola!“ Vypadalo to, že se v nejbližší chvíli zhroutí.

Vtom se z druhé strany paluby ozval jasný, uklidňující hlas starého indiána:

„Nintropan-homoš být chytrý bojovník. Podplavat on loď na druhou stranu, aby panter nevidět. Tam dole být!“ Teď se zase všechno hnalo k opačné straně, ke kormidelníkovi – a opravdu tam pomalu plaval naznak Malý medvěd. Položil si bezvládné tělo dívenky napříč přes prsa a sahal už rukou po záchranných lanech, která mu na kapitánův povel ihned hodili lodníci z paluby. Jedno ovinul dívce kolem paží, aby ji mohli vytáhnout, za druhé se chytil sám a šplhal nahoru na palubu.

Privítal ho obrovský, nadšený jásot, ale jak se zdálo, nestálo mu to slavnostní uvítání ani za jedinou větu. Jenom když šel kolem Cornela, který se také tlačil v davu, zastavil se a řekl tak hlasitě, že to musel každý slyšet:

„Klepe se Tonkawa strachy před každou kočkou? Cornel se všemi svými lidmi se schoval, ale Tonkawa na sebe přilákal šelmu, aby zachránil mladou dívku! Cornel ještě o Tonkawovi uslyšet!“

Děvčátko odnášeli v doprovodu rozrušeného, děkujícího otce do kajuty, když kormidelník na zadní palubě ztropil nový povyk:

„Pojďte se podívat na pantera, pojdte se podívat, co k němu plave!“

Zvědaví cestující se opět nahrnuli k okraji paluby, kde se jim skutečně naskytl nový vzrušující výjev. Na řece plaval jakýsi malý prám či vor z rákosové pleti a proutí, rychle se přibližující od břehu k parníku a obsazený dvěma muži. Místo vesel měli ti dva říční plavci dvě silné stromové větve, ale i oni sami působili podivným dojmem. Jeden vypadal jako chlapeček a druhý připomínal nemožně vystrojenou paničku, soudě podle jakési předpotopní hučky na hlavě, pod níž se zvesela křenila na svět plná, červeňoučká tvářička s malinkýma, chytrýma očkami. Zbytek úboru tvořil jakýsi široký, zvonový pytel, u něhož se už vůbec nedalo mluvit o nějakém střihu či formě.

Černý Tom ťukl Old Firehanda do ramene: „Jestlipak znáte tu paničku, co sem k nám tak usilovně vesluje?“

„Ne, neznám. Je tak pozoruhodná, že bych ji měl znát?“

„To bych prosil! Ona to totiž není žádná panička, ale chlap jako vy nebo já. Pracuje s pastmi a je to dokonalý préríjní lovec. Ale pozor – blíží se k němu panter! Teď možná uvidíte, co ta paní, vlastně pán dokáže!“ Nahnul se daleko přes zábradlí a začal halekat: „Haló, teto Drollová, pozor! Černý panter! Ta potvora vás chce sežrat!“

Prám byl v té chvíli vzdálen od parníku asi tak padesát šedesát metrů. Panter ještě pořád pásl po své kořisti a točil se podél lodního boku sem a tam. Vlastně teprve teď spatřil prám a ihned si to k němu zamířil.

Podivně vymóděná postava na prámu také zamávala směrem k palubě, zřejmě Černého Toma poznala, protože potěšeně odpověděla neuvěřitelně tenkým, vysokým hlasem:

„*Good luck*, Tome – jste to vy? Rád vás vidím! A hrome – máte pravdu, plave tu nějaká potvora!“

„Černý panter! Je rozdrážděný – jestli můžu radit, radši mu jděte z cesty!“

„Tetka Drollová aby šla z cesty nějaké bestii? Ať je černá, modrá nebo zelená, mně strach nenažene! Nemám ji radši odprásknout?“

Chlapík řečený tetka Drollová odložil veslo a sáhl po pušce ležící vedle něho. Panter se přiblížil k prámu a svýma široce rozevřenýma očima upřeně pozoroval nepřítele. Ten zvolna zvedl zbraň, přiložil pažbu k líci a dvakrát za sebou stiskl kohoutek. Hned po výstřelu pušku odhodil a prudce zabral veslem. Panter zmizel pod hladinou, pak se na chvíli objevil, zavířily nad ním vlny, jak sváděl smrtelný zápas, a zakrátko vyplaval o hodný kus dál po proudu, bezvládný, bez života. Za několik vteřin ho proud strhl do hlubiny.

„Mistrovský výstřel! To se vám podařil kousek!“ křičel nadšeně Tom z paluby a cestující mu stejně nadšeně přizvukovali – ovšem až na majitele odpraveného čtvernožce.

„Kam až plave ten váš parníček?“ hlaholil zatím muž na prámu.

„Tak daleko, jak nám bude stačit voda!“ dal se slyšet kapitán, rozradostněný tím, že nebezpečná aféra s panterem tak neočekávaně dobře skončila.

„Vezmete nás s sebou?“

„Můžete-li zaplatit, *madam*... vlastně *sir*... nebo s kým vlastně mám tu čest?“

„Tetka Drollová, *sir*, můžete mi říkat tetka Drollová, jestli vám jde jen o to. A jízdné platím v dolarech nebo v nuggetech, jak je líbo.“

„Tak jenom vzhůru na palubu! Už abych měl tohle nešťastné místo za zády!“

Lodník spustil přes zábradlí provazový žebřík. Chlapec z prámu, také ozbrojený ručnicí, se ho chytil a hbitě se vyšvihl na palubu. Droll čekal, až došplhá, pak si přehodil pušku přes záda, opřel se jednou nohou o příčku žebříku, druhou nohou prudkým pohybem odstrčil prám pod sebou a chytil se ruky, kterou mu někdo podával shora z paluby.

Uvíitaly ho obdivné, uctivé pohledy cestujících.

2. TRAMPOVÉ

„Spojené státy americké jsou přes demokratičnost svého společenského zřízení, anebo spíše v jejím důsledku, zdrojem nejrůznějších společenských neduhů.“

Ten, kdo Spojené státy poznal, dá citovanému výroku jednoho novodobého zeměpisce v podstatě za pravdu. Vzpomene si okamžitě na početné skupiny všelijakých *loaferů* a *rowdyů*, to jest povalečů a neurvalců, vždycky ochotných vyvolat hádku či bitku, nebo na tlupy smutně známých *runnerů*, podvodníků, tyjících nestydatě z olupování přistěhovalců. Živnou půdou těchto sociálních neduhů je především Divoký západ s jeho v podstatě bezprávním stavem. To je také místo, kde se nejvíc začaly rozrůstat skupiny takzvaných trampů, tuláků nejhruššího a nejsurovějšího zrna, opravdové metly země.

Když se v šedesátých letech minulého století dostal americký obchod a průmysl do tíživého postavení, když tisíce továren zastavilo výrobu a z desítek tisíc dělníků se stali nezaměstnaní, začala se většina těchto ubožáků vyhozených na dlažbu stěhovat na západ. Doslova zaplavili státy ležící za řekou Mississippi – a tam také brzy začalo třídění: ti poctiví mezi nimi vzali zavděk každou prací, ať ji našli kdekoliv a i když třeba nebyla skvěle placena a přitom byla dost namáhavá. Většinou šlo o příležitost na farmách, kde vypomáhali hlavně při žních.

Ale byli na druhé straně i jiní (a ti se brzy začali seskupovat do všelijakých band), kteří se rozhodli, že se budou živit loupežemi, krádežemi, paličstvím, vydíráním. Byli to vagabundi pokleslí až na samo nejhlubší morální dno, lidé, jejichž vůdci bývali nezřídká individua stíhaná strážci zákona.

Trampové se objevovali obvykle ve větších tlupách, bývalo jich v jedné tak tři sta i víc. Přepadávali osamělé farmy, ale troufli si vyplenit i menší osady. Dokázali se také zmocnit celých vlakových souprav:

železniční personál spoutali a vlakem se potom rychle přemístili do jiných končin a tam se znovu dopouštěli týchž zločinů.

Kapitán lodi *Dogfish* i její kormidelník považovali skupinu Brinkleových kumpánů za tuláky tohoto zrna. Bylo jich sice jen asi dvacet, tudíž příliš málo, aby snad mohli napadnout posádku a cestující, ale v podobných případech větší opatrnost nebyla nikdy na škodu...

Cornel Brinkley – tak jako ostatní na palubě – si samozřejmě povšiml té podivné osoby, která se připlavila k parníku na ubohoučícím prámu a která vyřídila takřka bezstarostně nebezpečnou šelmu. Zasmál se, když zaslechl Toma Grossera, jak toho chlapíka zdraví, ale teď, když se mužík vyšplhal na palubu, prohodil šeptem ke svým kumpánům:

„Ten chlap není tak k smíchu, jak se staví, mládenci! Upozorňuju – budeme si na něj muset dát pořádný pozor.“

„Vždyť je to jenom maškara!“

„To vůbec není jenom maškara! Pleteš se – já ho znám! Je to tak nebezpečný policejní špicl, že mu není rovno.“

„*Pshaw!* Všechno na světě ti uvěřím, ale že tenhle chlap je tajný od policajtů –“

„Už je to tak, kamaráde. Tetka Drollová, podivín, lovec, ale prý ohromně oblíbený u indiánů pro svou veselou povahu. A tajný agent, jak zákon káže. Vždyť jsem ho potkal nahoře ve Fort Sully na Missourii. Sebral nám tam kamaráda z bandy – odvedl ho rovnou pod oprátku; čtyřicet chlapů nás tam tehdy bylo.“

„To není možné! To byste ho přece dávno provrtali kulkami skrzna-skrz. Čtyřicet dírek do těla – a je to!“

„Nešlo to, povídám ti, nešlo to. Ten chlap je všemi mastmi mazaný, podívej se jen na ty jeho krtčí očička. Najde si svou oběť, je samá laskavost, a než se člověk naděje, sklapne nad ním past a nemůže nic dělat.“

„A on tě zná?“

„To sotva. Asi si mě tenkrát ani blíž nevšiml. A pak taky, je to už nějaký pátek, hodně se změnilo. Ale přesto radím: zbytečně na sebe neupozorňovat.“

Tak nebezpečně, jak ho líčil Cornel, nový host na palubě opravdu nevypadal, spíš si museli cestující dát pozor, aby tváří v tvář před ním nevyprskli smíchy. Teď si ho teprve mohli důkladněji prohlédnout: na hlavě měl cosi, čemu se nedalo říct ani klobouk, ani čepice, protože to bylo od všeho trochu. Tu pokrývku hlavy tvořilo pět kusů kůže rozličného tvaru, přičemž prostřední díl, pokrývající temeno hlavy, se podobal převrácené holičské misce, zadní a přední díly jako dvě lopatky chránily čelo a týl, zatímco dva postranní připomínaly nejspíš širokánské klapky na uši. Kabát byl dlouhý až po paty a mimořádně volný na šířku: skládal se totiž ze samých kožených záplat a přišivek, přičemž by se mezi nimi nenašly dvě stejné. Člověk by byl mohl zjišťovat, jak jedna po druhé postupně přibývaly. Po knoflících samozřejmě ani stopy, místo nich byly na lem kabátu všity krátké, napevno uvázané řemínky. Protože délka i šíře toho hábitu dost znesnadňovala chůzi, rozstříhl si ho majitel jednoduše vpředu i vzadu skoro až k pasu a ovinul si jeho volné cípy kolem nohou. Vypadalo to, jako by měl jakési zvláštní pumpky, jejichž konce sahaly až ke kotníkům, ke koženým masívním botám. Také rukávy stály za pohled. Byly rovněž neobyčejně široké a nadměrně dlouhé, a tak si lovec pomohl tím, že si je vpředu sešil a o trochu výš nastříhl dvě díry, kudy prostrčil ruce. Takže rukávy utvořily dvě visací kožené kapsy, do nichž se dalo ledacos schovat.

Už tohle vystrojení vyvolávalo dojem naprosté neforemnosti lovcovy postavy a nutilo k smíchu a ten dojem ještě zvyšovala jeho plná, růžolící, přívětivá tvář s živýma očkama, neustále bystře rejdicíma sem a tam, z místa na místo, z předmětu na předmět.

Podobné zjevy nejsou na Západě vůbec nic řídkého. Kdo se léta a léta potuluje v divočině, ten si pošramocené součásti oděvu doplňuje obvykle tím, co je právě po ruce, a tak tu narazíte i na významné osobnosti v tak podivném obleku, že jinde by za tak vystrojeným člověkem běhaly děti s křikem a posměšky.

V ruce držel ten zvláštní muž dvouhlavňovou pušku úctyhodného stáří; měl-li však při sobě ještě nějakou jinou zbraň, to mohl člověk tušit, ale ne se o tom na vlastní oči přesvědčit, protože v tom jeho podivném kvádru se mohlo skrývat cokoliv.

Chlapec, který vstoupil na palubu spolu s tetkou Drollovou, byl sotva šestnáctiletý. Měl plavé vlasy, pevnou postavu a díval se na svět vážně, směle, jako někdo, kdo už umí a chce jít svou vlastní cestou. Jeho oděv tvořil klobouk, lovecká košile, kalhoty, punčochy, boty – to všechno z dobře zpracované kůže –, a pokud jde o zbraň, kromě ručnice byl vyzbrojen ještě nožem a revolverem.

Když tetka Drollová vystoupila na palubu, podala Černému Tomovi pravici a rozhlaholila se svým vysokým tenkým hláskem:

„Welcome, Tome! To je ale překvapení! Už jsme se, staroušku, neviděli celou věčnost. Kam tě vede cesta – a odkud táhneš?“

„Od Mississippi,“ odpověděl Tom, když si srdečně potřásl rukama. „Chci nahoru do Kansasu, mám tam v lesích své *raftery*.“

„Well, to je výborné! Mám tady se svým mladým přítelem Fredem stejnou cestu. Pobudeme chvíli spolu – ale okamžik, nejdřív jízdné. Kolik platím, *sir*? Za sebe a za toho mladíka, jestli vám jde o to?“

S těmi slovy se obrátil na kapitána.

„Záleží na tom, kam až chcete jet a kterou třídou,“ zněla odpověď.

„Kterou třídou? Tetka Drollová jezdí všude a vždycky jen první třídou. Tak tedy kajutu – a ptáte se, jak daleko? Řekněme prozatím do Fort Gibsonu. Potom se uvidí. Vždycky si můžeme laso ještě o kousek protáhnout. Berete nuggety?“

„Jistě, velmi rád.“

„Dobře – jen aby vaše misky správně vážily! Jsou poctivé?“

Znělo to jako vtip a v lovcových očích se tak šelmovsky zajiskřilo, že se snad nikdo nemohl kvůli těm slovům hněvat. Ale kapitán – jako by se přece jen cítil trochu uražen – nevlídně zabručel:

„Ještě jednou se mě zeptáte a poletíte přes palubu!“

„Ohó! Já? Myslíte, že tetka Drollová se dá jen tak snadno hodit do řeky? Jen to zkuste!“

„No,“ řekl kapitán už smířlivěji, „k dámám se člověk musí chovat dvorně, a když si jednou říkáte teta, tak vás musím počítat ke slabšímu pohlaví. Nebudeme se přece chytat za slovíčko. A pokud jde o to placení, není naspěch.“

„Ne, ne, nezůstávám nikomu nic dlužen ani minutu. To už je tak má zásada, jestli vám jde o to.“

„Dobře – pojd’me tedy do kanceláře!“

Odešli spolu a ostatní si zatím začali vyměňovat názory o tom novém cestujícím. Kapitán byl zpátky za okamžik, dřív než tetka Drollová.

„*Meššúrs*, škoda, že jste neviděli ty nuggety. Ten člověk si zajel rukou do rukávu, a v tu ránu měl na dlani hromadu zlatých valounků jako hrášky, jako oříšky – a ještě větší. Určitě někde objevil bonanzu!“

Rozplýval se nadšením.

Droll zatím zaplatil v lodní kanceláři jízdné a šel se trochu porozhlédnout kolem. Nejdřív mu padli do oka Cornelovi kumpáni. Pomaličku se odkolébal na přední palubu, aby si chlapíky trochu prohlédl. Spočinul na chvíli pohledem na Cornelovi a posléze ho oslovil:

„Promiňte, *sir*, neviděli jsme se my dva už někdy?“

„O tom nic nevím,“ odpověděl Brinkley.

„A mně se všechno zdá, že jsme se už potkali! Nebyl jste někdy nahoře při Missouri?“

„Ne, ne.“

„Ani ve Fort Sully?“

„O tom místě nemám potuchy.“

„Hm, hm... A mohl bych znát vaše jméno?“

„Proč byste ho měl znát?“

„Protože se mi zamlouváte, *sir*! A když se mi někdo zalíbí, tak si nedám pokoj, dokud se nedovím, s kým mám tu čest!“

„Pokud jde o to, vy se mi sice taky zamlouváte, ale vyzvídat kvůli tomu hned, jak se jmenujete, to bych pokládal za nevychovanost,“ řekl ostře Brinkley.

„Ale proč? Jakápak nevychovanost? Já bych vám naopak hned pověděl, jak se jmenuju. Já nemusím před nikým své jméno tajit. To dělají jen lidi se špatným svědomím.“

„To má být urážka, *sir*?“

„Ale prosím vás! Já zásadně neurážím žádné lidské stvoření – jestli vám jde o to. Buďte zdrav a své jméno si klidně nechte pro sebe! Opravdu ho nemusím znát.“

Droll se obrátil a namířil si to pryč.

„Takhle si na mě troufne!“ zaskřípěl zuby zrzoun. „A já to musím spolknout!“

„Proč sis to dal líbit?“ zasmál se jeden z jeho tlupy. „Já bych tomu záplatovanému pytli rovnou vrazil jednu pěstí!“

„A šeredně bys na to doplatil!“

„*Pshaw!* Ta zrůda nevypadá na to, že by měla svaly ze železa!“

„Možná že ne. Ale když někdo k sobě pustí černého pantera na pár kroků a pak ho chladnokrevně pošle na onen svět jako préríjní kuře, tak se rozhodně nedá podceňovat! Konečně nejde jen o něj. Kdyby si s ním člověk začal, neměl by na krku jenom jeho – pustili by se do něho v tu ránu i ostatní – a my nesmíme kolem sebe vyvolávat zbytečnou pozornost!“

Droll se mezitím vrátil zpět ke schodům a narazil tady na oba indiány. Seděli ještě pořád na své bedně. Sotva mu padli do oka, zvedl ruce:

„*Mira el Oso Grande y el Oso Chico,*“ zvolal radostně Španělsky, „podívejme se, to je Velký medvěd a Malý medvěd!“

„*Qué sorpresa, la tía Droll!* To je překvapení, teta Drollová!“ odpověděl okamžitě starý indián.

„Copak tu děláte? Na Východě, na téhle lodi...?“ potřásl bílý lovec oběma Tonkawům rukou.

„Byli jsme s rudými bratry až v New Orleansu a teď se vracíme domů. Už mnohokrát zašel měsíc od té doby, co jsme tetičku Drollovou viděli naposled.“

„Ano, ano, čas letí – Malý medvěd je už dvakrát vyšší, než byl tenkrát. Moji rudí bratři žijí v míru se svými sousedy?“

„Zakopali jsme válečné sekyry a nepřejeme si, abychom je museli znovu vyhrabat.“

„Kdy se chcete vrátit ke svým lidem?“

„To Velký medvěd neví. Nejdříve musí ponořit svůj nůž do krve muže, který ho urazil.“

„Kdopak to je?“

„Ten bílý pes s červenými vlasy! Udeřil Velkého medvěda do tváře!“

„A jéje! Měl všech pět pohromadě? Přece musí vědět, co znamená udeřit indiána – a k tomu Velkého medvěda!“

„On asi neví, kdo jsem. Já řekl své jméno v řeči našeho kmene. Prosím svého bílého bratra, aby o tom mlčel.“

„Buď bez starosti. Ale teď musím ke svým společníkům, potřebuji se mnou mluvit. Však se ještě uvidíme!“

Droll pokračoval ve své obchůzce a narazil na otce zachráněného děvčete. Vyběhl právě z kajuty a šťastně oznamoval všem cestujícím kolem, že dcerka se probrala z mdloby a že se cítí poměrně dobře, jen potřebuje trochu klidu, aby se vzpamatovala úplně. Rozběhl se pak dolů na spodní palubu k indiánům, aby vyslovil statečnému mladému Tonkawovi ještě jednou svůj dík. Droll se začal hned vyptávat, co se tady vlastně stalo, a když mu Černý Tom všechno vypověděl, poznamenal:

„To se tomu mládenci podobá – ale kdepak chlapec, celý chlap už to je!“

„Vy asi znáte jeho otce,“ řekl Černý Tom, „viděli jsme, že jste se spolu bavili.“

„Několikrát jsem ho potkal.“

„Říkal, že je z kmene Tonkawů, a ti už jsou skoro na vymření. Prý živoří v bédných podmínkách v rezervaci tam dole v Texasu při Rio Grande a vzdali se kočovného života.“

„Velký medvěd zůstal věrný zvyklostem svých předků. Putuje po prériích sem a tam – tak jako apačský náčelník Vinnetou. Své stálé sídlo udržuje ovšem v tajnosti. Někdy se zmíní i o svých lidech, ale kdo vlastně jsou a kde jsou, to jsem se od něho nikdy nedozvěděl.“

Teď k nim měl taky namířeno – ale zdržuje ho jeden nevyřízený účet: s vaším zrzavým spolucestujícím. Ten chlap to má podle mého spočítáno.“

„Taky jsem to říkal,“ ozval se Old Firehand. „Jak já znám indiány, nedal si tu ránu Velký medvěd líbit jen tak pro nic za nic.“

„Tak?“ Droll vrhl zkoumavý pohled na hromotluckého lovce. „Tak vy tedy znáte indiány? Ani bych to do vás neřekl, i když byste mohl skály lámat. Mám dojem, že byste se vyjímal líp v salónu než na prérii.“

„Teto Drollová,“ rozesmál se Tom Grosser, „teď jste tedy střelila kozla! Víte, kdo je ten pán?“

„Jakpak bych to mohl vědět? Snad mi to laskavě řeknete.“

„Tak snadno se to zase nedozvíte! Ale pomůžu vám: je to jeden z nejnámějších zálesáků.“

„Tak nejen známý, ale dokonce jeden z nejnámějších?“

„Jistě.“

„No tak – takovejch moc není.“ Droll se na chvíli odmlčel, přimhouřil víčka, přešel očima Old Firehanda, pak i ostatní, a nakonec se krátce zasmál, což znělo, jako kdyby někdo vyfoukl na klarinetu krátké hihhi. „Vlastně bych řekl, že takoví jsou dva. Old Shatterhand a Old Firehand. Toho prvního znám, jestli vám jde o to, takže tento *sir* by pak podle všeho mohl být Old Firehand. Uhádl jsem?“

„Uhádl,“ přisvědčil zálesák.

„Egad!“ vyrazil Droll. Ustoupil dva kroky zpět a doširoka otevřenými očima obzíral mohutnou Old Firehandovu postavu. „Opravdu jste Old Firehand? Postavu byste na to měl – ale co když je to jen vtip?!“

„Tak se přesvědčíme,“ řekl zálesák, chytil pravicí Drolla za límec jeho podivuhodného kabátu, zdvihl ho jako pírkó, třikrát s ním zatočil kolem dokola a zas ho postavil před sebe na zem. Droll přitom celý zčervenal, lapal po dechu a zadržáváje vykřikoval:

„Zounds... *sir*... copak jsem kyvadlo od hodin... nebo korouhvička?... Mám takhle... lítat... věčně?... Ještě že... můj spací pytel... je z pořádné kůže! Ach to byla zkouška! Přesvědčil jste mě, *sir*, jste Old

Firehand! Tady je moje ruka, a jestli mě chcete zarmoutit, tak ji odmítnete stisknout! Ale na to naše seznámení bychom si měli připít. Nenalodil jsem se na tenhle parník, abych tady zašel žízni! Pojd'me!“

Návrh byl přijat, všichni muži se odebrali do lodního výčepu, a na palubě nezbyl nikdo kromě onoho černého strojníka, kterému kapitán nedovolil, aby se díval na výstup s panterem. Teď využil chvíle a začal si hledat pohodlné místo ve stínu, aby si při poledni trošku zchrupnul. Vypadal rozmrzele a otráveně – a to samozřejmě neuniklo Cornelovi. Zavolal na něj a kývl, aby šel blíž.

„Co se děje, pane?“ zabručel černochoch. „Jestli máte nějaké přání, obraťte se na stewarda! Já tady nejsem kvůli pasažérům.“

„Jistě, jistě,“ přisvědčil Cornel, „chtěl jsem se jen zeptat, jestli byste si s námi nedal sklenku brandy?“

„Jestli jde o *drink*, tak to jste můj člověk. Tam z té kotelny má člověk beztoho vysušený krk i játra. Jenže já jsem barevnej, pane –“

„Tady je dolar a přineste z výčepu, co pijete nejradši!“

„A to rád, pane, to rád!“

Otrávenost a rozmrzelost naráz zmizely z černochovy tváře. V mžiku tu byl zpět se dvěma lahvemi a s několika sklenicemi. Položil všechno před Cornela a ten mu podal jednu ze sklenek. Potom mu nalil a hned vzápětí podruhé a černochoch vstoje vypil obě sklenky na jeden lok.

„To je lahoda,“ pochvaloval si. „K tomu našinec přijde málokdy. Ale jak to, pane, že mě tak hostíte? To vy bílí nemíváte ve zvyku.“

„Pro nás je černochoch člověk jako každý jiný. Všiml jsem si, že děláte dole u kotlů, to je pěkná makačka. Jednoho to asi vysuší jak tresku. Ale mám dojem, že vám za to kapitán neplatí zrovna stovkama dolarů – tak jsem si řekl: pár hltů mu přijde vhod.“

„Nic lepšího vás nemohlo napadnout! Máte pravdu, kapitán nás platí bídňě, člověk nemá pomalu ani na skleničku. Ani zálohu nám nedal, aspoň mně ne, prý teprve až bude po plavbě – *damn!*“

„To se k vám moc pěkně nechová.“

„To bych řek, že ne! Že prý mám pořád sucho v krku – jiným vyplácí prachy denně, ale mně nic. Pak se divte, že má člověk pořád větší žízeň.“

„Copak o to, tu byste mohl uhasit, to záleží na vás. Pár dolarů bych vám dal vydělat – za malou službičku.“

„Pár dolarů? *Huzza!* To je na několik flašek. Tak jenom sem s tím, co máte na srdci!“

„Nic zvláštního, chce to jen trochu šikovnosti. Natáhnout uši a dobře poslouchat.“

„Hm... A kde?“

„V lodní jídelně.“

„Aha...“ zabručel černochoch. „A kvůli čemu mám natahovat uši?“

„Kvůli čemu? No dobře, já vám to povím.“ Cornel podal černochovi další sklenku a důvěrně se k němu naklonil. „Podívejte, tady na palubě je takový hromotluk, učiněný obr, říkají mu Old Firehand. Potom ten chlap s černýma fousama, jmenuje se Tom, a ještě taková posvícenská maškara, co nosí kožený pytel místo kabátu a slyší na jméno tetka Drollová. Ten Old Firehand je bohatý farmář, víte, a ti dva jsou jeho hosti a společníci. Náhodou máme namířeno zrovna na jeho farmu – pomáhat tam a podobně... Ale rádi bychom věděli, co je to vůbec za lidi, mezi které se dostaneme. Vidíte, že po vás nechci nic špatného nebo protizákonného.“

„Docela správně, pane. Poslouchat, co si druzí povídají, to není vůbec nic proti zákonu. Mám teď čtyři hodinky volno, takže si můžu dělat, co chci.“

„Teď jde o to, jak to navlíknout. Máte přístup do jídelny?“

„Nikdo mi ho přímo nezakázal – jenže tam nemám co dělat. Mohl bych tam něco přinést nebo odnést, ale to bych tam byl jen chvilku... Ledaže bych... něco mě napadá: jsou tam zašpiněná okna. Co kdybych je jako šel umýt?“

„Nebude to nápadné?“

„Vůbec ne. Jídelna je pořád plná hostů, vždycky se musí umývat za jejich přítomnosti. Jenže je to vlastně stevardova práce. Kdybych ji udělal místo něho, bude jen rád. Ale kolik za to dostanu od vás?“

„Podle toho, co přinesete. Ale – řekněme – nejmíň tři dolary.“

„*All right!* Souhlasím. Ještě mi jednou cvrkněte do sklenice a jdu.“

Černoch do sebe obrátil další sklenku a ztratil se. Cornelovi kumpáni se začali šéfa vyptávat, co má vlastně za lubem, jaký smysl mělo to dohadování.

„Mládenci,“ usmál se zrzoun s převahou, „jsme chudí jak kostelní myš a musíme koukat, abysme viděli, rozumíte? Jednou jsme tady zaplatili za jízdenky, tak musíme co nejdřív svý prašule dostat zpátky.“

„Chtěli jsme ale udělat tu železniční kasu na nádraží,“ připomněl někdo.

„Víte tak určitě, že se to podaří? Jestli se naskytne příležitost přijít k prachům už tady na lodi, byla by věčná škoda ji nevyužít.“

„Otočit nějaký prachy přímo tady na lodi?“ ozval se další z kumpánů pochybovačně. „To se mi zdá nebezpečný! Z toho kouká pozdvižení, prohlídka všech pasažérů, kdejaký kout se prosmejčí – a na nás padne podezření nejdřív.“

„Ty mluvíš jako malá Alenka. To se rozumí, že to je nebezpečná věc – anebo taky ne, podle toho, jak se to vezme do ruky. Ale já nepatřím mezi ty, co berou věci za nepravý konec. A jestli budete dělat přesně to, co vám řeknu, tak musí všechno klapnout. I to naše hlavní velký číslo.“

„Nahore na Stříbrným jezeře? Hm! Jen jestli ti někdo nemaloval straky na vrbě.“

„*Pshaw!* Já vím svoje, kamaráde. Nebudu dlouze vykládat, co a jak, jenom vám říkám, až budeme na místě, dozvíte se všecko do puntíku. Ale do té doby mi musíte prostě věřit, že tam nahore jsou takové poklady, že každý z nás bude mít dost až do smrti. A nechte planého žvanění, stejně k ničemu nevede. Počkáme si radši, co se dozvíme od toho přitroublého negra.“

Cornel Brinkley se opřel o zábradlí a přivřel spokojeně víčka na znamení, že už o těch věcech nechce ztrácet ani slovo. Ostatní si udělali pohodlí, každý podle svého, tři čtyři se natáhli na prkna, aby si

zdřímli, ostatní si mezi sebou dál šuškali o těch svých nekalých plánech.

„Přitroublý negr“ zřejmě nebyl tak docela hloupý a nevynalézavý, docela se vyznal. Rychle zmizel v místnosti pro personál, pak se objevil na chvíli v chodbičce se stewardem, dohadoval se s ním o něčem a posléze s kýblem a několika hadry vešel do lodní jídelny. Trvalo celou hodinu, než se opět objevil na palubě mezi trampy. Přisedl si k nim jakoby náhodou, a ani si přitom nevšiml, že je všechny pozorují dva páry bystrých očí obou Tonkawů.

„Tak co?“ ptal se Cornel pln utajovaného napětí. „Jak jste dopadl?“

„Dal jsem si zatraceně velkou práci,“ rozmrzele řekl černochoch, „ale asi si nevydělám víc než ty tři dolary. Byla to z vaší strany mýlka, pane! Ten hromotluk se sice jmenuje Old Firehand, ale určitě nemá žádnou farmu, takže taky na ni nemohl pozvat ty dva, co jste o nich mluvil.“

„Ale jděte!“

Cornel se tvářil, jako by ho ta zpráva velice zklamala.

„Už je to tak. Ten obr je totiž lovec a má namířeno kamsi do hor.“

„Kam do hor?“

„To neříkal. Pásl jsem po každém slovíčku, nic mi neuniklo, ale o tomhle se nezmínil. Oni totiž seděli společně s otcem toho děvčete, jak ho chtěl sežrat panter. Jmenuje se Butler, je to inženýr a má jet s nimi.“

„Co může dělat inženýr někde v horách?“

„Snad tam objevili nějaký důl a ten inženýr ho má prozkoumat. Ale nejdřív jedou za Butlerovým bratrem, ten má v Kansasu velkou farmu – a jéje, ten inženýr ale musí mít prachů! Odprodal bráchovi v New Orleansu nějaký dobytek a obilí a teď mu za to veze tržbu.“

Cornelovi se zablesklo v očích. Ale přemohl se a jen jakoby lhostejně poznamenal:

„Jo, v Kansasu jsou farmáři zazobanci. Ale ten inženýr není zrovna moc opatrný. Je ta suma vůbec tak veliká?“

„Zaslechl jsem, jak šeptal něco o devíti tisícovkách.“

„To vozí při sobě tolik peněz? Od čeho jsou potom banky? Ještě padne do rukou nějakých darebáků a přijde o ně...“

„Stejně by je nenašli,“ zavrtěl hlavou černochoch. „On je schoval tam, kde by je nikdo nehledal. Ukazoval taky tu skrýš u stolu, sice stranou, zády ke mně, ale bylo tam zrcadlo a já jsem dobře zahlédl, kde je.“ Černochoch mimoděk ztišil hlas. „Inženýr má starý zálesácký bowiák – a v rukojeti toho nože má svoje dolary.“

„Ach tak! Konečně – co nám je do toho...“ pokrčil rameny Cornel. „Horší je, že jsem se zmýlil, pokud jde o Old Firehanda. Ale hrozně se podobá tomu našemu farmáři, jméno má stejné.“

„Není to jeho bratr?“ řekl černochoch a pak si ještě najednou vzpomněl: „Ale představte si – nejen ten inženýr s sebou vláčí prachy. Ten chlap s černým plnovousem taky. Jede prý vyplatit *raftery* v horách. Kácejí stromy při Black Bear Creeku, potoku Černého medvěda. Víte snad, kde to je?“

„Trochu to tam znám. Black Bear se vlévá při Tuley do Arkansasu. Kolik jich asi může být?“

„Těch *rafterů*? Povídali, že dvacet... A stejně nejbohatší z celé té společnosti je ten směšný panák v koženém županu. Ten vám má nuggetů! Rád bych věděl, proč je s sebou vláčí! Nač mu jsou dobré, když se pořád jen toulá po prériích a po lesích?“

„Nač! I na Západě má člověk své potřeby. A jsou tu pevnosti, kuckectví, potulní obchodníci – tam se dá pustit hezkých pár dolarů. Nebo nuggetů... Ale co, ať dělají, jak rozumějí, to je jejich věc. Teď mě napadá – to ten inženýr chce táhnout do hor i svou dcerku?“

„Říkal, že je to jedináček a že nechtěla zůstat sama doma. A protože tu má stavět nějaké sruby a bude to dost dlouho trvat, vzal ji s sebou.“

„Počkejte, on mluvil o srubech?“

„Ano.“

„To mě podržte. Pro rodinu by mu stačil snad jeden?“

V tom musí být ještě něco.“

„Ten chlap s černým plnovousem se taky divil, ale Old Firehand mu řekl, že se všechno dozví později.“

„No, chtějí to držet pod pokličkou. Já myslím, že jde o bonanzu, o nějaké bohaté ložisko zlata. Chtějí ho tajně prozkoumat a začít s těžbou. To by mě tedy zajímalo, kde to místo asi může být.“

„O tom nepadlo ani slovo. Ale myslím, že s sebou chtějí vzít i toho člověka s černým plnovousem i tu... tetku Drollovou. Nějak si padli do noty, dokonce si vyměnili kajuty, aby byli vedle sebe. Old Firehand má dvojku, vedle je fousáč, pak Droll a ten mladík Fred dostal pětku.“

„Mladík Fred?“

„No synáček, co přišel na loď společně s tetkou v koženém županu.“

„Synáček?“ zasmál se Cornel. „Myslíte, že je to syn?“

„To ne, aspoň nevypadá – to byl vtip.“

„Hm! Stejně bych rád věděl, proč se nalodili společně. Ty jejich kajuty jsou vpravo, nebo vlevo?“

„Vlevo – jen inženýrova dcera spí v dámském oddělení.“

„Vpravo nebo vlevo, rozhodně je to příjemnější tady na palubě! Musí tam být v tom vedru k zalknutí. My tu máme aspoň čerstvý vzduch.“

„Což o to, tak zlé to není: mohou si vyndat okénko, zasadit si tam síťku proti hmyzu a potom mají taky čerstvý vzduch. To my jsme na tom hůř. Když nepracujeme, musíme spát dole na uhlí. To už musí být, když nám důstojník dovolí, abychom si šli lehnout na palubu mezi pasažéry.“

„To vás tedy lituju. Tak si ještě trochu lokněte.“

„Díky, pane! Člověku od mluvení vyschne v krku. Hodím do sebe ještě skleničku a pak si dáchnu. Čtyři hodiny utečou jako nic a zas abych byl dole u kotlů... A prachy? Slíbil jste mi tři tvrdý.“

„Co jsem slíbil, to taky dodržím. Tady jsou tři dolary... za víc to, co jste mi řekl, nestojí, to uznáte.“

„Ale já jsem úplně spokojenej, pane! Za tři tvrdý si dám pěkně do nosu. A kdybyste potřeboval nějakou službičku, tak se na mě zas obraťte. Se mnou můžete vždycky počítat.“

Dopil svou sklenku, našel si koutek za balíkem a uvelebil se tam k odpočinku.

Trampové viseli nedočkavě očima na svém vůdci. „Chcete vědět, co a jak,“ Cornelovi pohrával v tváři sebejistý, samolibý úsměv, „vidím vám to na nose. Tak aby bylo jasno: devět tisícovek v bankovkách berem, směnky nebo šeky nejsou pro nás na nic. Chytli by nás na ně v nejbližší bance. Konečně devět tisíc tvrdejch je slušná suma.“

„Zatím ji ještě nemáme,“ ozval se jeden z houfu. „A nevím, jak se k ní dostaneme. Nejdřív bysme museli mít ten nůž.“

„Pro ten si prostě dojdeme!“

„Kdo si pro něj dojde?“

„Já. To je moje práce.“

„A když tě čapnou?“

„Vyloučená věc! Mám svůj plán a ten klapne.“

„Jestli klapne, budu jen rád. Jenže až inženýr zjistí, že nůž je fuč, bude tady na lodi peklo.“

„To jistě, peklo tady bude. Ale my už tady nebudeme.“

„A kde budeme?“

„To je otázka. Na břehu.“

„To chceš, abychom z lodě... přeplavali?“

„To by bylo riziko. Plavu sice dost dobře, ale v noci, přes silný proud, když břeh odtud skoro není vidět - ba ne, na to se nedá spolehnout.“

„Tak tedy - čluny? Jeden z těch záchranných člunů?“

„Taky ne.“

„Pak mi tedy není jasné, jak se chceš tady z té paluby dostat na suchou zem.“

„To je důkaz, že máš slepičí mozek. Podívej se tam za sebe, co tam vidíš? Vedle toho svinutého kotevního lana?“

„Nějakou bednu. Asi na nástroje nebo nač.“

„Náhodou jsi to uhodl. V té bedně jsou kladiva, pilníky, vrtáky, kleště, nebozezy. Některý jsou slušný, hezkých pár centimetrů v průměru. S tím už uděláš pěknou díru!“

Chlapík vytřeštil na Cornela oči a několikrát polkl naprázdno:

„*Thunderstorm!* Snad nemyslíš... snad nechceš... navrtat loď?“

„A proč ne? Když loď nabírá vodu, musí přece být někde v trupu díra; a když máme v lodi díru, musíme přistát u břehu, abychom předešli nehodě a plavidlo pořádně prohlédli.“

„A co když si všimnou až pozdě?“

„Ale buď bez starosti! Takový parník nejde hned tak ke dnu. A lovní důstojník a kormidelník pozorují bez přestání čaru ponoru, to by museli být slepí. To víš, napřed z toho bude vzrušení a poplach, jenže to se nám právě hodí. Inženýr po svém noži ani nevzdychne. A až objeví, že o něj přišel, budeme dávno za horama.“

„A když si přece jenom všimne, že nůž zmizel? Pak nepřipustí, aby kdokoliv z lodi vystoupil na břeh, a my jsme namydlení.“

„Co tě nemá! Nenajde u nás nic! Přivážeme nůž na šňůrku, jedním koncem ji připevníme na boku na lovní háček a druhý spustíme do vody. Leda vševědoucí by něco našel.“

„To není špatný nápad, Corneli... Ale co potom, až budeme z lodi?“

„Zamíříme k nejbližší farmě nebo k nějakému indiánskému táboru. Tam si opatříme koně – když na to přijde, třeba za pět prstů.“

„To si dám líbit. A dál?“

„Nejdřív k Black Bear Creeku, k *rafterům*. Tam si vyčiháme, až přijde náš černý fousáč, a sebereme mu penízky. To už nám bude stačit, abychom se pustili dál.“

„Tu železniční pokladnu necháš teda plavat?“

„Ani nápad, *boy!* Tam jsou těžký tisíce, to bychom byli blázni, abychom nesebrali všechno, co se dá... A dost! Teď víte, na čem jsme. Večer nás čeká facha, to nebude na spaní ani pomyšlení, tak se všichni na chvíli natáhněte.“

Poslechli ho. Bylo vedro, na lodi vládl klid, všude ticho, krajina po obou březích byla jednotvárná, ani v nejmenším neprobouzela zvědavost cestujících, a tak většina z nich spala, nebo aspoň unaveně klímala ve smírném polospánku.

Teprve večer, když se slunce začalo blížit k obzoru, rozproudil se na palubě opět ruch. Největší horko přešlo, zavanul mírný, osvěžující větrík. Cestující vyšli z kabin, aby se nadýchali vlahého vzduchu. Byl mezi nimi i Butler se svou dceruškou, která se už zcela vzpamatovala ze svého leknutí i z nedobrovolné koupele v řece. Šli se spolu podívat za oběma indiány.

Malý medvěd i Velký medvěd strávili celé odpoledne s příslovecnou indiánskou trpělivostí na svém místě na bedně. „*He, elbakh še-bakh matelu-makik* – Ted' nám bude nabízet peníze,“ prohodil Velký medvěd tonkawsky, když uviděl, že k nim míří inženýr s děvčetem. Zachmuřil přitom tvář, protože vyjadřovat poděkování tímto způsobem považuje každý indián za těžkou urážku. Ale jeho syn před sebe pozvedl pravici hřbetem vzhůru a rychle ji zas spustil na znamení, že je tentokrát jiného názoru. Zachráněná dívka už byla před ním. Vzala mu do obou dlaní ruku a srdečně ji stiskla:

„Ty jsi tak odvážný a hodný chlapec! Škoda že nebydlíme někde blízko sebe. Měla bych tě ráda,“ řekla tiše.

Zahleděl se vážně do jejího růžového obličejce a odpověděl:

„Můj život patřit tobě. Velký duch slyšet má slova. On znát, že jsou pravdivá.“

„Ráda bych ti dala aspoň něco na památku! Aby sis na mě někdy vzpomněl. A abys věděl, že jsem ti opravdu vděčná.“

Stáhla si z prstu úzký zlatý prstýnek, lehce vzala chlapce za levou ruku a nasadila mu jej na malíček. Hodil se přesně. Malý medvěd si chvíli dárek prohlížel, na okamžik utkvěl pohledem na dívce a potom sáhl pod příkrývku, kterou měl přehozenou přes bedra. Nahmátl tam cosi na krku a pak podal děvčeti malý čtverhranný kousek velice pevné kůže, vybělené a pečlivě vyhlazené.

Bylo do něho vryto několik značek.

„Tonkawa také dát ti vzpomínku,“ řekl. „To je znamení Nintropan-homoše. Jen kůže, žádné zlato. A když ty se ocitnout v nebezpečí mezi indiány, ukázat ten kousek kůže, a nebezpečí být pryč! Každý indián znát Nintropan-homoše a ctít jeho znamení.“

Dívka neměla nejmenší představu o tom, jak důležitý může být za určitých okolností podobný kousek kůže. Byla si jen vědoma toho, že indián ji obdarovává, že jí dal za její dárek svůj, a byla s tím docela spokojena. Uvázala si hned dar kolem krku a všimla si, že indiánovy oči zajiskřily radostí. „Děkuji ti,“ řekla prostě. „Teď jsem já dostala něco od tebe a ty jsi taky dostal něco ode mne. Máme z toho oba radost, a to je hlavní.“

Otec sledoval scénku s dojetím:

„A jak já bych měl odměnit čin Malého medvěda?“ ozval se. „Nejsem boháč, a i kdybych dal všechno, co mám, ještě by to bylo pořád málo za to, co mi zachránil. Ale snad jako malou upomínku by Malý medvěd přijal věc, která by mu pomohla proti nepřátelům, jako on pomohl dcerce proti panterovi. Přijme ode mne Malý medvěd tyto zbraně? Velmi ho o to prosím.“

Vyňal z kapsy dva nové, krásné revolvery, na rukojeti vykládané perletí. Indián poodstoupil o krok dozadu, napřímil se jako svíce a řekl vážně:

„Bílý muž mi dávat zbraně. To je pro mne velká čest, poněvadž jen mužové dostávají zbraně. Nintropan-homoš přijmout jeho dar a použít ho pouze proti zlým lidem. *Howgh!*“

S důstojným pohybem vzal revolvery a zasunul je za pás. Otec ho pozoroval hrdým pohledem a pak se i on obrátil k inženýrovi:

„Nintropan-hauey také děkovat bílému muži. Za to, že on nedávat peníze, jako se dávají sluhovi nebo otroku. To my bílému muži nezapomenout nikdy. Být pořád přátelé jeho a jeho malé dcery. Ať bílý Velký duch zahrnuje oba paprsky slunce a štěstí.“

Děkovná návštěva skončila, ještě jednou si všichni potřásli rukama a rozloučili se. Oba Tonkawové se zase usadili na své bedně.

„*Tua-enokh*, jsou to velmi dobří lidé,“ přisvědčil syn.

To byly jediné projevy dojetí, které jim indiánská zdrženlivost dovoľovala dát najevo.

Ve skutečnosti to nebyla tak zcela inženýrova zásluha. On sám nebyl s indiánskými mravy a zvyklostmi příliš obeznámen, a proto raději předtím moudře požádal o radu Old Firehanda. To on mu nazna-

čil, jak nejhodněji vyjádřit dík oběma Tonkawům a přitom je ani nechtěně neurazit. Hromotlucky lovec teď seděl na palubě s Černým Tomem a s tetkou Drollovou a poslouchal nadšené inženýrovo vyprávění o tom, jak vlídně přijali indiáni jeho pozornost. O tom, co znamená indiánův dárek, neměl samozřejmě nejmenší představu.

„Ale víte, *sire*, přesně, co je to totem?“ upozornil ho Old Firehand. „Co znamená?“

„Já myslím, že ano – je to něco jako pečeť nebo jakási značka. Každý indián si jej prý zhotovuje vlastnoručně a může to být v podstatě jakýkoliv předmět z jakékoliv látky.“

„Zhruba tak to je,“ řekl Old Firehand, „ale to nejpodstatnější asi nevíte. Ne každý indián totiž má svůj totem. Jenom náčelníci. A už to, že tenhle skoro chlapec ho má, znamená, že vykonal nějaký mimořádný čin, který všichni indiáni uznávají. Krom toho jsou ta znamení různá podle toho, čemu slouží. Pravda, některá jsou skutečně jen cosi jako pečeť nebo potvrzovací razítko. Ale nejdůležitější pro nás bělochy jsou ta, která slouží jako, řekl bych, doporučující průkaz od dárce. A i ta bývají ještě rozdílná. Prosím vás, mohl bych se na ten kousek kůže podívat?“

Dívka mu ho beze slova podala a Old Firehand si ho dlouho a důkladně prohlížel. Konečně zvedl hlavu:

„Dostali jste, přátelé, velice cennou věc. Přečtu vám, co je tu napsáno v řeči Tonkawů: *Šake-i-elatan henšon-šakin, henšon-šakin, i kanvan-elatan*. Čili přeloženo asi: Jeho stín je můj stín, jeho krev je má krev; je to můj starší bratr. A pod tím znamení Malého medvěda. To ‚starší bratr‘ je výraz ještě větší úcty, než kdyby tu bylo jen ‚bratr‘. Vůbec to znamení je takové doporučení, že vřelejší si nelze představit. Jestli jeho majiteli někdo ublíží, musí očekávat pomstu Velkého i Malého medvěda i všech jejich přátel. Dobře si tu věc uschovejte, *sir*, nevíte, kdy by vám mohla prospět.“

Parník minul Ozark, Van Buren a Fort Smith a dospěl k místu, kde se Arkansas prudce obrací k severu. Kapitán dal oznámit, že kolem druhé hodiny po půlnoci dorazí k Fort Gibsonu. Většina pasažérů si šla lehnout, a tak se všechny paluby vyprázdnily a zůstalo jen několik

cestujících, kteří hráli ve společenské místnosti šachy nebo se jinak bavili. Ve vedlejším kuřáckém salónku zůstaly také jen tři osoby: Old Firehand, Tom a tetka Drollová. Vyprávěli si o svých zážitcích, zejména Tom a tetka Drollová přímo viseli na ústech Old Firehandovi a ten zas chtěl vědět něco bližšího o jejich osudech. Zvláště ho zajímalo, jak vlastně Droll přišel k svému neobvyklému přízvisku.

„Nic zvláštního v tom není,“ vysvětloval zálesák, mhouře lišácky svá nezbedná očka. „Za to může ten můj ohoz, vypadám prý v tom jak ženská, no a protože mám trochu vyšší hlas, tak mi začali říkat tetka Drollová. Ale dřív jsem fistulí nemluvil, naopak jsem měl docela pěkný bas – to je následek jednoho důkladného prochladnutí.“

Vyprávělo se ještě leccos, ale pak přišli šachisté ze společenské místnosti a před těmi se jim už do další rozprávky nechtělo. Ostatně ve společenských místnostech už zhasínali lampy a také na palubě plála jen dvě předepsaná světla, jedno na přídi, druhé na zádi paluby. To vpředu osvětlovalo řeku tak jasně a daleko, že plavčik na hlídce mohl jasně vidět a včas ohlásit jakoukoliv překážku ve vodě. Zdálo se, že lovní stráž, kormidelník a sem a tam přecházející důstojník byli jediní, kdo na lodi nebyli ponořeni do spravedlivého spanku.

I trampové se tvářili, jako by byli v nejhlubším limbu. Cornel si své lidi šikovně rozložil při chodbičce vedoucí do podpalubí, aby kolem nich nemohl nikdo projít nepozorován. Teď však byl vzteklý a tiše sakroval do uší kumpánovi ležícímu vedle něho: „Ke všem čertům! Na to jsem nemyslel, že se nám tu bude procházet kolem nosu hlídka! Ten chlap překáží!“

„Ne tolik, jak si myslíš,“ zašeptal v odpověď kumpán. „Tady naším směrem je tma jako v pytli a jeho oslňuje lovní lampa. Když se otočí, musí si jeho oči napřed zvyknout na tmou. Nic nerozezná. Kdy začneme?“

„Hned! Musíme být se vším hotovi, než dojedeme do Fort Gibsonu.“

„Máš už připravený vrták?“

„Samozřejmě. Pustím se do toho radši hned. Kdyby bylo třeba dát mi znamení, tak ve vši opatrnosti!“

„Spolehni se!“

Pod ochranným závojem tmy se Cornel Brinkley začal pomalu přesunovat kolem beden a balíků ke schůdkům vedoucím do podpalubí. Opatrně položil nohu na první schod – až dolů jich napočítal celkem deset. Tam už si pak rozškrtl zápalku a rozhlédl se.

Octl se v prostoru sahajícím až daleko ke středu plavidla. Žádné překážky, žádné mezistěny, mohl si prohlédnout celou spodní část lodi od jedné strany na druhou. Všude kolem leželo nakupeno množství balíků a zavazadel.

Cornel přešel až k boční straně kýlu a nasadil vrták pod čáru ponoru. Přitlačil vši silou a nástroj začal rychle vnikat do dřevěné lodní stěny; po několika okamžicích narazil na překážku – to byl plechový plášť kryjící vnější část boku. I tuto poslední překážku bude muset překonat. Bude však stačit jeden otvor? Cornel se odhodlal navrtat ještě jeden. Když se dostal až k plechovému plášti, zdvihl jeden z kamenů, které tu ležely, a zprudka několikrát udeřil do vrtáku, až jeho hrot pronikl skrz naskrz. Když s námahou vyprostil svůj nástroj z otvoru, vytryskl do lodního prostoru tak prudký, mocný proud vody, že musel rychle uskočit. Neměl strach, že by byl někdo zaslechl, jak buší do vrtáku, ten zvuk byl určitě překryt hlukem lodních strojů. Znovu prorazil díru do boku i u prvního vrtu, blíž ke schůdkům, pak odhodil vrták stranou a vyběhl po úzkém schodišti z podpalubí.

Kumpáni ho s napětím očekávali, ale on jim jen krátce zašeptal: „Všechno v pořádku,“ a začal se opatrně plížit ke kabině číslo jedna.

Společenská místnost i kuřácký salón, který s ní sousedil, byly na zádi a po obou stranách k nim přiléhaly kajuty cestujících. Vnější okna kabin byla poměrně velká a teď byla zakryta sítěmi proti hmyzu. Pod nimi vedla, úzká chodbička kolem dokola celé lodi; dalo se na ni vystoupit schodištěm z nižší paluby.

Kajuta číslo jedna, první v řadě, byla docela v rohu. Cornel se k jejímu vnějšímu oknu dostal bez potíží, zjistil však ke svému překvapení, že uvnitř se svítí. Snad není Butler ještě vzhůru?

Ale když se brzy přesvědčil, že také z ostatních oken prosvítá světlo, upokojil se. To přece může být pro uskutečnění jeho záměrů dokonce výhodné! Vytáhl nůž a opatrně, téměř nehlučně rozřízl okenní síť. Ještě záclonka mu překážela v pohledu do kajuty. Lehce ji odsunul stranou a divže nevykřikl radostí nad tím, co uviděl.

Při levé stěně se nad kajutním lůžkem klímala noční lampička, zdola zacloněná, aby spícího nerušila: inženýr, obrácený na boku ke zdi, tvrdě spal. Na stoličce se povalovaly odložené kusy obleku, při pravé stěně ležely na sklápěcím stole hodinky, náprsní taška - a nůž, z okénka všechno vskutku na dosah ruky. Cornel protáhl pravici dovnitř, nahmátl nůž, ale hodinky i prkenici nechal, kde byly. Zajímalo ho jen nůž: sotva ho vylovil, vyprostil jej z pochvy a zkoušel rukojeť. Vršek se dal docela snadno otevřít, jako by to byl penál nebo krabička na šicí potřeby. To stačilo.

Byl spokojen: až dosud ho nikdo nezpozoroval. Zastrčil úlovek za pás a plazil se zpátky ke svým kumpánům. Šťastně se dostal ke spodní palubě, ale vtom, už několik kroků od nich, se mu zezdalo, že se tam ve tmě nalevo zaleskly čísi oči. Jako by se rozsvítily dva fosforeskující body, které však ihned zase zhasly. Byly to něčí oči, tím si byl jist. Rychle, co nejrychleji se proplížil kupředu a pak se mrštně vrhl na levou stranu. Ano, bylo to tak! Z místa, kde zahlédl před chvílí to krátké zablesknutí ohýnků ve tmě, se ozval šramot, jako by se kdosi chtěl na někoho vrhnout. Také službu konající důstojník to zřejmě zaslechl, poněvadž se náhle ozval jeho hlas:

„Kdo je to tam?“

„Tu Nintropan-hauey,“ ozvalo se v odpověď.

„Ach tak - indián! Co nespíš?“

„Zde muž plazit kolem. Něco tu kutit špatného. On rychle utíkat pryč.“

„A kam utíkal?“

„Tam, kde ležet Cornel. Možná on sám.“

„*Pshaw!* Proč by se tu někdo měl plížit po palubě? Neruš lidi a běž spát!“

Důstojník se přesto pozorně zadíval do tmy před sebou a chvíli napjatě poslouchal. Ale protože se nikde nic nepohnulo, uklidnil se zase, přesvědčen, že Tonkawa se nejspíš přeslechl.

Uplynula hezky dlouhá doba, když důstojník uslyšel, že na něho volá lodník ze strážního stanoviště:

„*Sir*, pojd'te sem ke mně! Zdá se mi, že ponorná čára je pod vodou. Lod' začíná klesat.“

„To je nesmysl,“ zasmál se důstojník.

„Pojd'te se podívat!“

Důstojníkovi stačil jediný pohled – beze slova se otočil a rozběhl se ke kapitánovi. Netrvalo to ani dvě minuty a oba se přihnali s lampou v ruce a naklonili se přes zábradlí. Potom seběhli dolů do kýlového prostoru. Když se zanedlouho vrátili, zamířili rychlými kroky ke kormidelníkovi.

Posádka byla ve vši tajnosti probuzena a parník začal skoro neznatelně měnit svůj kurs. Ale tak úplně bez vzruchu se to přece jen neobešlo. Několik cestujících se objevilo ve dveřích kabin. Kapitán se je snažil osobně uklidnit, ale dosáhl pravého opaku. Ozvaly se poděšené výkřiky, cestující začali volat po záchranných pásech, kajuty se jedna po druhé vyprazdňovaly. Vypukl menší zmatek. Světlo lampy zavěšené na přídi ozářilo břeh. Lod' učinila obrat, aby se dostala bokem ke břehu, a vzápětí byla spuštěna kotva. Pak lodníci vysunuli můstky a ti, co měli nejvíc nahnáno, se vyhrnuli na břeh. První ze všech vyběhli trampové: okamžitě zmizeli v temné noci.

Na parníku, kromě lodní posádky, zůstali jen Old Firehand, Tom, tetka Drollová a Velký medvěd. Old Firehand s lampou v ruce sešel dolů do podpalubí přesvědčit se, kolik vody už vniklo dovnitř. Když vystoupil zase na palubu, držel v levé ruce vrták.

„Poslyšte, *sir*,“ obrátil se na kapitána, který řídil práci u čerpadel, „kde se tam vzal tenhle vrták?“

„Ten by měl být v bedně mezi nástroji,“ ozval se jeden z lodníků. „Odpoledne jsem ho tam ještě viděl.“

„Jenže já ho právě před chvílí našel v podpalubí kousek od scho-diště,“ řekl Old Firehand. „A vidím, že je na konci pěkně ohnutý. Nic bych nedal za to, že dole s ním někdo pracoval.“

Ještě než se kapitán stačil k jeho domněnce vyjádřit, ozval se zoufalý výkřik. Inženýr Butler před chvílí vyvedl ven na břeh trochu poplašenou dcerku a pak se vrátil do své kajuty, aby se převlékl. Teď se z ní řítí ven, hnál se chodbou a jako smyslů zbavený křičel na celé kolo:

„Zloději! Zloději! Okradli mě! Někdo mi ukradl oknem devět tisíc dolarů!“

Kapitán se chytil za hlavu – tohle ještě do toho zmatku chybělo! Old Firehand se obrátil s němou otázkou v očích k inženýrovi, když tu se ozval pevný a jistý hlas Velkého medvěda.

„Nintropan-hauey vědět, kdo asi krást. Cornel se v noci plížit pod palubu a potom k oknu. Kapitán se zeptat černého topiče, on pít několik mnoho sklenek s Cornelem a pak odejít do jídelny a zase se ke Cornelovi vrátit a pít s ním. On vědět všechno!“

Kapitán, důstojník, inženýr Butler, kormidelník, Old Firehand – všichni se naráz shlukli kolem Velkého medvěda a jeden přes druhého se začali vyptávat. Ale znovu je přerušil výkřik – tentokrát od břehu; podle hlasu to byl nepochybně Malý medvěd.

„Tam veslovat!“ volal. „Cornel tam ukrást člun a veslovat i se svými muži pryč!“

Všichni se otočili směrem, jímž ukazoval. Viděli vzdalující se člun, v němž trampové vítězně řvali a posměšně halekali. Lodníci za nimi posílali šťavnaté nadávky, cestující je bezmocně proklínali. Nikdo si v té vřavě neuvědomil, že oba indiáni zmizeli. Teprve když se Old Firehandovi podařilo zjednat trochu klidu, zaslechli opět vzdáleně od řeky hlas Velkého medvěda:

„Nintropan-hauey si vypůjčit lodičku. On muset za Cornelem pomstít svou urážku. Nechá malý člun na druhém břehu pro kapitána. Náčelník Tonkawů nenechat Cornela uprchnout. Velký medvěd a Malý medvěd dostanou jeho krev. *Howgh!*“

Kapitán zuřil, ale nedalo se nic dělat, dva záchranné čluny zmizely; naštěstí aspoň parník, zdálo se, bude schopen poměrně brzo další jízdy. Výslech černého topiče jim vysvětlil vše. Za trest ho svázali a ráno měl být potrestán, podle výroku kapitána, pořádným výpraskem.

Pumpy pracovaly na plný výkon a cestující se pomalu vraceli z břehu na palubu. Někteří si dokonce víceméně pochvalovali, že tu jednotvárnou, nudnou plavbu přerušilo takové dobrodružství. Časové zdržení jim nevadilo.

Inženýr Butler měl ovšem z toho dobrodružství pramalou radost. Old Firehand se ho pokoušel aspoň trochu utěšit.

„Nezoufejte, příteli! Není ještě všechno ztraceno! Spánembohem jeďte i s dceruškou dál a setkáme se spolu zase později u vašeho bratra.“

„Jak to? Vy nezůstanete na lodi?“

„Pojeďte za Cornelem, nemůžeme ho nechat jen tak upláchnout!“

„Ale...“

„Nejde jen o vašich devět tisíc dolarů, *sir!* Ale ti trampové se dozvěděli, že taky Černý Tom má u sebe peníze pro *raftery* – a já bych se chtěl vsadit, že jim vyhlídka na další lup nedá spát. Teď se za nimi ženou Tonkawové jako párek loveckých psů – to je dobrá věc. Ale my, tím myslím sebe, Toma, Drolla i chlapce Freda, za nimi vyrazíme také. Hned časně ráno. Pojedete, *meššúrs?*“ obrátil se na své společníky.

„Samozřejmě že pojedeme,“ přisvědčil Droll, „toho Cornela musíme lapit už kvůli jeho dalším lumpárnám! A až ho dostaneme, to s ním, na mou duši, zatočím – jestli vám teda jde o to, pánové!“

3. NOČNÍ BOJE

Na strmém břehu Black Bear Creeku plápolal vysoký oheň. Na nebi sice zářil měsíc, ale jeho sporé světlo se těžce prodíralo hustými korunami stromů, a kdyby tu nehořela hranice, bylo by všechno ponořeno do hluboké tmy. Plameny ozařovaly jakési stavení podobné srubu. Nebyl zbudován obvyklým způsobem z kmenů položených vodorovně přes sebe, nýbrž tak, že čtyřem statným stromům – stojícím v pravidelném čtyřúhelníku – odřízli koruny a položili na ně příčně břevna, na nichž spočívala střecha. Na střechu a také na všechny čtyři stěny stavení použili tzv. *clap-boards*, prkna našťipaná z cypřišových kmenů anebo z červeného dubu. V čelní budově byly ponechány tři otvory, větší sloužil místo dveří a dva menší, po straně, místo oken. Před touto čelní částí budovy se rozesadilo u hořícího ohně asi dvacet dost divoce vyhlížejících chlapů. Bylo na nich na první pohled znát, že do styku s civilizací nepřišli už hodně dlouho. Šaty na rozpadnutí, obličej ošlehaný od větru a sežehlý od slunce, za pasem jeden jako druhý nože. Jiné zbraně při sobě neměli – nejspíše je ovšem jen odložili uvnitř ve srubu.

Nad plameny byl zavěšen velký železný kotel, v němž se vařily kusy masa. Hned vedle ohně ležely dvě vydlabané obří tykve, naplněné vykvašenou medovou šťávou, medovinou. Kdo měl chuť, mohl si dopřát doušek z tykve nebo si pořádně nabrat husté masové polévky z kotle.

Zábava byla v plném proudu. Zřejmě se cítili úplně v bezpečí, protože nikdo se ani v nejmenším nenamáhal, aby mluvil tiše. Ostatně, kdyby ti lidé měli sebemenší obavu, že by se někde nablízku mohl ukrývat nepřítel, určitě by nenechali svůj oheň tak plápolat a přidrželi by se indiánského způsobu: založili by ho tak, aby dával jen nízké, z větší dálky prakticky nepostřehnutelné plamínky. Protože o stěny stavení byly opřeny sekyry, pily, širočiny, teslice a po-

dobné nástroje, dalo se lehkou uhádnout, kdo muži u ohně jsou: nepochybně skupina *rafterů* – dřevorubců a vorařů.

Rafteri jsou docela zvláštní odrůdou zálesáků. Nepůsobí nikdy dlouho na jednom místě, žijí si volně a bez zábran, táhnou z jednoho státu do druhého, hned jsou v tom okrese, hned zas v onom. S osadníky se zrovna rádi nestýkají, vyhýbají se často jejich obydlím, už proto, že jejich činnost je přísně vzato nezákonná. Místa, kde porážejí stromy, nejsou samozřejmě jejich majetkem, ale je nikdy ani nenapadne, aby se ptali, komu vlastně náleží. Když takový *rafter* objeví bohatý lesní hvozď s přístupnou a splavnou vodou, dá se prostě do práce a čerta se stará, jestli ten kousek země je soukromníkův, nebo patří-li pod přímou správu Kongresu. Vybere si prostě nejlepší stromy, porazí je, zbaví větví a kmeny očistí, pak je sváže do vorů a s nimi se pustí někam po proudu za obchodem.

Jaký div, že *rafteri* nepatří zrovna k vítaným hostům. Pravda, noví osadníci těžce zápolí s neprostupnými hvozďi a byli by rádi, kdyby jim je někdo pomohl vymýtít. Ale to *rafteri* nedělají, ti si jen vyberou nejlepší stromy, porazí je, odřezou korunu a kmen odvláčou. Pod odřezanými větvemi korun vyrážejí pak ze starých oddenků nové výhonky, ujímá se tu divoká réva i jiné popínavé rostliny a ty vytvářejí takovou nepropustnou houšť pralesního porostu, že s ním nic nesvede ani sekýra, ani oheň.

A přece *raftery* většinou každý nechá na pokoji – s čeládkou tohoto druhu, stejně silnou jako odváznou, si raději nikdo nic nezačne, už proto ne, že se obvykle drží ve skupinách, nejčastěji čtyř, osmi nebo desíti mužů. Někdy se jich ovšem sejde v partě ještě víc, a to se pak teprve cítí na koni; a každý farmář se raději vyhne nějakému sporu s nimi – kdopak by dával všanc krk kvůli několika stromům? Ostatně život *rafterů* je tvrdý, klopotný a plný odříkání, i když na konci vši námahy je očekává slušná hromádka peněz.

Při tom lesním pychu se obyčejně jedna část *rafterské* skupiny věnuje práci a dva nebo tři – podle toho, jak velká je parta – se starají o potravu. To jsou lovci, kteří se celé dny, často i noci, potulují po okolí a pasou po úlovku. Tam, kde je kraj bohatý na divokou zvěř, jde

všechno lehce. Ale jsou i končiny na zvěř chudé a potom se musí vzít zavděk vším – a spokojit se i s takovým masem, jímž jinak každý zálesák opovrhne, dokonce i zvířecími vnitřnostmi.

Společnost při Black Bear Creeku, jak se zdálo, ovšem takovým nedostatkem jistě netrpěla, aspoň pokud se dalo soudit z plného kotle. Všichni měli dobrou náladu a po dni plném tvrdé práce byli samý vtíp a šprým. Hodně se vyprávělo, většinou zábavné nebo napínavé vzpomínky na to, co kdo prožil.

„Toho chlapíka, kterého jsem potkal tam u Fort Niobrary, bych vám ale přál poznat,“ vykládal právě starý *rafter*, už s prošedivělou bradkou. „Byl to chlap jako ty nebo já, ale říkali mu tam všichni tetko.“

„Tetka Drollová,“ ozval se na to jiný. „Toho znám. Potkal jsem ho jednou v Des Moines, v hospodě to bylo. Nějaký chlap si tam z něho ustavičně utahoval, chvíli pokoje mu nedal, až se tetka Drollová dopálila a vyhodila ho oknem ven. A bylo po kuráži!“

„To je celý on! Ne že by neměl smysl pro legraci, snese i sem tam nějaký vtíp na sebe – ale nesmí to jít přes míru. Nebo začne cenit zuby! Konečně já bych si první vyslápl na každého, kdo by ho chtěl urážet.“

„Ty, Blentere? Proč, prosím tě?“

„Protože mi jednou zachránil život. Oba nás chytili Siouxové, a říkám vám, nebýt tenkrát jeho, byli by mě poslali do věčných lovišť. Nejsem z těch, kdo berou před indiány do zaječích, ani nenatahuju hned moldánky, když to se mnou začíná vypadat bledě – ale tenkrát jsem neměl naději. Nevěděl jsem opravdu kudy kam. A tenhle Droll, ten je všemi mastmi mazaný. S milými Siouxy to skoulel tak, že nestačili poulit oči. Dostali jsme se z toho.“

„A jak to bylo? Jak jste to udělali? Tak povídej přece, povídej!“

„Jestli proti tomu nic nemáte, tak si to raději nechám pro sebe. Proč má člověk na sebe prozrazovat, jak ubohoučkou úlohu hrál! Dost už o tom. Jenom vám znovu říkám: že tu dneska dřepím a pochutnávám si na tomhle srncím, za to můžu děkovat jen a jen tetce Drollové.“

„Tos tedy musel vězet v té indiánské kaši až po uši. Starý Missouri Blenter je přece zálesák jaksepatří – ten se dokáže vyškrábat z každé šlamastyky.“

„Jo. Jenomže ne když ho přivážou za nohy i za ruce k mučednickému kůlu.“

„Tak to je opravdu zlé. Dábelský vynález, tenhle mučednický kůl! Jak o něm jen slyším, mám na tu indiánskou sebranku dvojnásobnou pifku.“

„Máš pifku na indiány, ale uvědomil sis někdy, co museli přetrpět? Kdyby teď někdo přišel a chtěl by tě odtud vyhnat – co bys udělal?“

„Ještě se ptej! To bych mu ukázal, zač je toho loket!“

„A tady ten les je tvůj?“

„To není... Vím já, komu patří?“

„Vidíš – a indiánům patřila celá ta země kolem. My jim ji bereme a oni se brání. To jim chceš mít za zlé?“

„Hm... Něco na tom je, co povídáš. Ale stejně: indiáni tak jako tak jednou vymřou. To je jistá věc.“

„Vymřou, protože je vyvraždíme. Jsou lidi, co tvrdí, že musí zmizet ze zemského povrchu, protože prý nemají dost kultury. No – já tomu moc nerozumím, ale copak kulturu si můžeš jít koupit do *drug-storu* jako pytlík tabáku? K tomu je potřeba hlavně čas. Spousta času – možná celá staletí. Uvažuj! Poslal bys šestiletého kluka do školy, a když se z něho do pár týdnů nestane profesor, začal bys ho mlátit hlava nehlava? A co jiného my děláme s indiány? Nechci jim dělat advokáta, ale musím říct, že jsem mezi nimi našel právě tolik dobrých lidí jako mezi bělochy. Možná že víc. Komu já sám mám děkovat za to, že nemám ani domov, ani rodinu? Že se musím potloukat jako starý, šedivý dědek po Divokém západě? Můžou za to indiáni, nebo běloši?“

„Mě se ptáš? Nikdy jsi o tom nepromluvil ani slůvko.“

„Člověk si takové věci radši nechává pro sebe... Jen kdybych dostal do rukou ještě posledního z celé té bandy! Zrovna ten největší darebák, největší kápo, mi vyklouzne!“

Chlapík s prošedivělou bradkou procedil ta slova mezi zuby a usekával jedno od druhého, jako by na každé chtěl položit zvláštní důraz. O to větší zvědavost vzbudil u ostatních. Přisedávali blíž a vrhali na něho zpytavé pohledy, hořeli zvědavostí – ale jinak se neozvali ani slovem. Starý *rafter* zíral mlčky do plamenů, pak přistrčil nohou poleno do ohně a po chvíli pokračoval, jako by mluvil sám k sobě:

„Šest bylo těch lotrů – pět jsem jich poslal na onen svět. Jen šestý, ten mi pořád uniká. Honil jsem ho po všech státech Unie, darebáka, a nakonec se mu přece podařilo za sebou zamést všechny stopy. Jistě je ještě naživu, je ještě mladý, mnohem mladší než já... kéž bych ho potkal, ještě než zavřu svoje staré oči!“

Odmlčel se a zavládlo ticho. Všichni měli pocit, že jde o něco neobyčejného – teprve za hodnou chvíli se odvážil jeden z *rafterů*:

„Blentere – kdo je ten chlap?“

Starý zvedl hlavu, vytrhl se ze svého zadumání.

„Kdo je ten chlap? Ničema, že mu není rovno ani mezi bělochy, ani mezi indiány. Dobrá, řeknu vám to: kdysi býval tím, co jste vy a co jsem teď i já. *Rafter*.“

„Cože? Chceš snad tvrdit, že ti vyvraždili rodinu *rafteri*?“

„Ano, *rafteri*! Není to žádné počestné řemeslo, říkejte si, co chcete. Zbytečně ohrnujete nos nad indiány. Jsme zloději a pakáž – všichni, jak tu sedíme.“

Mezi *raftery* to na okamžik zahučelo nesouhlasem – jako by píchli do vosího hnízda. Ale Blenter pokračoval dál:

„Tahle řeka, ten les, stromy, které porážíme, to všechno není naše, to si jenom bereme z cizího, od indiánů, od státu nebo od nějaké soukromé osoby. A kdyby nás odtud chtěl někdo dostat? To bychom byli ochotni i střílet – a třeba i na pravoplatného majitele. A to snad není prachobyčejná loupež?“

Rozhlédl se kolem dokola, ale nikdo se ani slůvkem neozval, a tak tedy mluvil dál:

„A co myslíte můj případ? Přišel jsem tenkrát se ženou a s dětmi od Missouri, v kapse jsem měl pravoplatnou kupní smlouvu. Kravky,

pár koní, vepři, plný vůz hospodářského nářadí, všechno s sebou. Byl jsem vlastně bohatý člověk. Daleko široko nebyl žádný osadník, ale my jsme věřili, že si budeme stačit ve všem sami. Čtyři páry šikovných a pilných rukou něco zastanou! Brzy jsme si postavili srub, vymýtili kus lesa, zorali půdu a zaseli. Jednoho krásného dne se nám ztratila kráva, šel jsem se po ní podívat – a najednou zaslechnu z lesa rány sekýrou. Pustil jsem se dál po zvuku a přišel jsem ke skupině šesti *rafterů*. Pořáždili moje stromy a o kousek dál ležela má kráva. Prostě ji zastřelili, aby měli maso. Tak, *meššúrs* – co byste tedy udělali vy na mém místě?”

„Já bych na ně vzal jednoduše pušku,“ ozval se jeden z mužů. „Podle zákona Divokého západu zloděj dobytka zasluhuje smrt.“

„Správně – a já to přesto neudělal. Klidně jsem je požádal, aby odešli z mého pozemku a aby mi zaplatili za krávu. Nejenže se mi vysmáli – druhý den zmizel další kus. Když jsem k nim znovu přišel, tak už porcovali. Pohrozil jsem jim, že použiju svého práva, a znovu žádal, aby mi nahradili škodu. Viděl jsem, že jeden z nich, asi kápo té bandy, sahá po zbrani – ale moje koule byla rychlejší. Ne, nezranil jsem ho, nechtěl jsem, aby tekla krev, mířil jsem jenom na jeho pušku: rozprskla se mu na třísky. Pak jsem se rozběhl ke srubu pro syny. Byli jsme tři, ale těch šesti jsme se ani v nejmenším nebáli. Než jsem se s nimi vrátil, byli *rafteri* titam. Byli jsme potom nějakou dobu hrozně opatrní, čtyři dni jsme ze srubu nevytáhli paty. Ale nakonec jsme museli přece jenom na lov, zásoby se tenčily. Šel jsem lovit se svým starším synem, a ačkoliv jsme dávali pozor, žádné stopy po *rafterech* jsme neviděli. Ale jak se tak pomalu a opatrně plížíme lesem, asi tak na dvacet kroků od sebe zahlédnu najednou za jedním stromem toho jejich vůdce. Mě neviděl, ale zpozoroval Johna, syna, a už na něho taky mířil. Měl jsem právě tak čas skočit k němu, vyrazit mu pušku a vytrhnout z opasku nůž a pistoli. Pak jsem mu zasadil takovou ránu pěstí rovnou do obličeje, že se okamžitě skácel k zemi. Ale duchapřítomnost neztratil, dokonce byl pohotovější než já: ve vteřině stál zas na nohou. Ztratil se mi mezi stromy, než jsem se mohl znovu na něj vrhnout pěstmi.“

„Heavens!“ zahučel kdosi ze skupiny. „To ti ten chlap jistě nedaroval.“

„Pomstil se mi,“ přikývl starý, povstal a několikrát přešel kolem ohně sem a tam. Uplynula chvíle, než se zas posadil a pokračoval: „Měli jsme tenkrát štěstí, úlovek byl dobrý. Když jsme se vrátili, šel jsem sám za srub, abych tam naši kořist uložil. Zdálo se mi v jednu chvíli, že jsem zaslechl Johnův hlas, ale když pak dál bylo ticho, řekl jsem si, že jsem se nejspíš přeslechl. Jenže potom – potom jsem se vrátil a ve světnici jsem uviděl ženu i oba syny svázané, s roubíkem v ústech. Než jsem se vzpamatoval, strhly mě surově čísi ruce k zemi, bylo to těch šest *rafterů* – takže na odpor nebylo ani pomýšlení. Svázali mě, do úst mi nacpali kus hadru, abych nemohl vydat ani hlásku, a hodili mě na podlahu k ženě a synům.“

„A pak? Co bylo dál?“

„To se dá slovy těžko vylíčit. Postavili nás před jakýsi jejich soud a mně rovnou řekli, že mě zabijou, protože jsem se odvážil střítet po jejich vůdci. Potom ti darebáci objevili mou zásobu brandy a začali si zavdávat – zpili se zakrátko jako zvířata. Rozhodli pak, že nás odpraví všechny – ale kvůli té ráně pěstí žádal jejich vůdce pro nás všechny zvláštní trest: měli jsme být ubičováni. Jenom dva byli pro, ale on si nakonec prosadil svou. Odvlekli nás svázané k ohradě a řekli nám, že první přijde na řadu má žena. Začali ji pak zběsile mrskat bičí hlava nehlava, do bezvědomí, až se jeden z nich slitoval a ukončil její trápení kulkou do hlavy. Synům... těm se vedlo ještě hůř, ty ušvihali skutečně až k smrti. A já jsem ležel bezmocný, poslední na řadě, na mně si teprve chtěli smlsnout! Ale když mě přivlekli k ohradě a začali mrskat bičí, skoro jsem ty rány ani nevnímal. Byl jsem v tom strašném duševním stavu, kdy už jakákoliv tělesná bolest přestává na člověka působit. Pamatuju si jenom, že potom odkudsi z kukuřičného pole zazněl pronikavý výkřik, pak že zarachotila rána z pušky – a já jsem padl do mdlob.“

„Přišli nějakí lidé? Zachránili tě? Byli to lovci?“

„Lovci? Lidi? Ne – jeden člověk přišel. Myslel, že došlo k obyčejnému přepadení, a vystřelil prostě na poplach.“

„A to se těch šest leklo jednoho chlapa?“

„Některý z těch lotrů ho totiž poznal, když se přiblížil. A sotva vykřikl jeho jméno, vzali všichni do zaječích. S tímhle jedním nemělo těch šest odvahu bojovat.“

„Nějaký proslavený zálesák?“

„*Pshaw!* Indián! Ano, *meššúrs*, rudoch mi tenkrát zachránil život.“

„Šest *rafterů* že uteklo před indiánem? To není možné!“

„Ten indián byl totiž – Vinnetou.“

„Náčelník Apačů? *Good luck!* To už nic neříkám. Ale on už byl tenkrát tak známý?“

„Tenkrát jeho sláva teprve začínala. Ovšem ten *rafter*, co ho poznal, se s ním už setkal. Věděl dobře, kdo je Vinnetou.“

„A on nechal ty chlapy upláchnout?“

„V té chvíli vůbec nevěděl, co se u srubu sběhlo. Teprve později objevil mrtvá těla mé ženy a mých synů. Ale stejně se za *raftery* nemohl pustit, měl dost co dělat se mnou, aby mě vůbec probudil k životu. Zbavil mě pout, uvolnil mi ústa – když jsem přišel k sobě, klečel u mě a držel mě v náručí jako malé dítě. A víte, že jsem ani v tom okamžiku necítil nejmenší tělesnou bolest? Jak jsem se vzpamatoval, měl jsem jedinou myšlenku – sebrat se a pomstít se! Vinnetou ovšem nic takového nedovolil. Musel jsem mu pomoci uložit mrtvé do srubu, pak mě trochu zaopatřil jídlem a odjel pro pomoc na sousední usedlost. Abyste věděli – k nejbližšímu sousedu bylo dobře třicet mil a Vinnetou v těch končinách ještě nikdy nebyl. Přesto ho našel, sice až večer, ale hned na druhý den zrána už byli u mě. Tedy souseď a jeho sluha. Vinnetou se pak vydal po stopě vrahů...“

„A tys zůstal ve srubu?“

„Jen asi týden, jen co jsem pochoval své drahé a trochu se zotavil z ran. Sousedovi jsem řekl, aby všechn můj majetek prodal prvnímu vážnému zájemci. Mezitím se vrátil i Vinnetou se zprávou, že *raftery* vystopoval. Podařilo se mu vyslechnout jejich rozhovor a zjistit, že mají namířeno do *Fort Smoky Hillu*. Byl jsem rád, že se jim ani neukázal, protože pomstít se – to byla moje věc. Rozloučili jsme se, vzal jsem pušku a koně a... ostatní si můžete domyslet.“

„Ne, co bylo dál? Povídej, Blentere.“

„Nechci. Snad pochopíte, že o tom nerad mluvím. Prostě všech pět lotrů jsem postupně poslal na onen svět. Šestý, ten nejhorší, mi ale vždycky nějak uklouzl. A protože to byl *rafter* – a asi pořád ještě je – tak jsem se dal k *rafterům* i já. Pořád myslím, že na něj dříve nebo později přece jenom padnu. A teď... *behold*, co je to tam za lidi?“

Vyskočil, ostatní vzápětí po něm. Z lesního šera vstoupily do světla plápolajících plamenů dvě postavy, byli to dva indiáni, jeden starší, druhý mladý, oba měli přes sebe přehozenou pestrou pokrývku, a starý z dálky kynul přátelsky rukou:

„Bez obav být, my žádní nepřátelé. Chtít jen vědět, jestli zde pracovat *rafteri*, co znát lovce jménem Černý Tom.“

„Černého Toma známe,“ přisvědčil Blenter.

„On jít od vás pryč pro peníze?“

„Ano, to ano... Má se vrátit tak za týden.“

„On přijít dřív. Vy zmenšit oheň, jinak být vidět moc daleko. A taky mluvit tiše, aby nikdo nic nezaslechnout.“

Starý indián shodil z beder příkrývku, přistoupil k hranici, rozmetal hořící větve a polena, několik jich udusil a jen menší část nechal spíš doutnat než hořet. Mladý mu pomáhal. Pak starý vrhl pohled na kotlík, posadil se a požádal:

„Dát nám kus masa k jídlu. My dlouho jet a nemít nic do žaludku po cestě.“

Rafteri sledovali samozřejmě počínání indiánů s otevřenými ústy. První se vzpamatoval Missouri Blenter: „Človče, jak si to vlastně představuješ? Vpadneš mezi nás a děláš, jako bys tady byl doma. Nemyslíš, že to je drzost?“

„Žádná drzost,“ zněla odpověď. „Rudý muž nebýt špatný muž. Být dobrý muž – bledá tvář se to hned dozvědět.“

„Podívej se, nejdřív mi řekni, kdo vlastně jsi. Určitě nejsi z žádného prérijního nebo poričního kmene – jak se tak na tebe dívám, řekl bych nejspíš, že přicházíš odněkud z Nového Mexika. Pueblan?“

„Nebýt Pueblo. Být náčelník kmene Tonkawa. Říkat mi Velký medvěd. To být můj syn Malý medvěd.“

„Velký medvěd? Malý medvěd?“

Mezi *raftery* to zašumělo, ta jména znali. Missouri Blenter začal hned mluvit vlídněji:

„To je jiná písnička,“ řekl. „Medvědi z kmene Tonkawů jsou nám vždycky vítáni. A berte si podle libosti masa a napijte se medoviny... Ale co vás vlastně přivedlo do těchhle končin?“

„Přicházíme varovat *raftery*.“

„Copak nám něco hrozí?“

„Velké nebezpečí.“

„Velké nebezpečí? Tak mluv! Oč jde?“

„Tonkawa napřed jíst a opatřit koně, potom mluvit.“

Pokynul synovi a ten okamžitě zmizel mezi stromy. Velký medvěd vylovil z kotlíku kus masa, posadil se a začal jíst tak klidně, jako by byl někde v bezpečí doma, ve svém vigvamu.

„Vy jste přijeli na koních?“ podivil se Blenter. „A to jste jeli zdejšími hustými lesy takhle na noc? A že jste nás, lidičky, vypátrali v té tmě! Mistrovský kousek.“

„Tonkawové mají oči a uši. A vědět, že *rafteri* vždy bývají při toku řeky. A vy rovněž křičet velmi hlasitě a váš oheň hořet velmi vysoko a cítit jeho kouř velmi daleko. Nebýt dost opatrní, nepřítel vás snadno najít.“

„Nepřítel? Kde by se vzal? Jsme tady sami daleko široko – a konečně je nás dost, abychom se ubránili každému útoku.“

„Missouri Blenter se mýlit.“

„Ty víš, jak se jmenuju?“

„Tonkawa dlouho stát za stromy a slyšet všechno, co bílý lovec vyprávět. Ať se bílý lovec nemýlí – jestli tu nepřítel nebýt, on brzy se zde objevit. A jestli *rafteri* nebýt opatrní, podlehnout, i když jich být víc než nepřítel.“

Ozval se dupot koňských kopyt na měkké půdě. Malý medvěd přiváděl dva koně. Přivázal je ke stromu nedaleko ohniště, pak i on si vzal z kotlíku kus masa, usadil se vedle otce a dal se do jídla. Starý indián se už cítil syt, zastrčil za opasek nůž, jímž si prve ukrajoval sousta, a navrhl:

„Teď Tonkawa mluvit a potom on a *rafteri* spolu vykouřit dýmku míru.“ Na okamžik se odmlčel a pak přešel rovnou k věci. „Černý Tom nést mnoho peněz. Sledovat ho trampové a ti na něho číhat, protože mu chtějí peníze sebrat.“

„Trampové tady při Black Bear Creeku? Nezmýlil se snad Velký medvěd?“

„Tonkawa se nemýlit, vědět to jistě. On vysvětlit Missouri Blenter všechno.“

A pomalu, ale důkladně začal svou lámanou angličtinou vykládat, nejdřív co se událo na parníku – jen o statečném činu svého syna pomlčel – a potom i o tom, jak se pustili za trampskou bandou. Trampové si naštěstí počínali bezstarostně, zanechávali hojně stopy a ty vedly oba tonkawské indiány spolehlivě: směřovaly na západ, vyhnuly se Fort Gibsonu, sledovaly potom území mezi Red Forkem a North Forkem a konečně se stáčely opět na sever. Hned následující noci trampové přepadli u řeky tábor indiánů a uloupili jim koně. K polednímu příštího dne narazili Tonkawové na několik bojovníků z kmene Čoktů, kteří byli ochotni jim prodat dva koně. Jenže celý obvyklý nákupní obřad spotřeboval tolik vzácného času, že trampové, v čele s Cornellem, získali náskok téměř celého dne. Přešli přes Red Fork a otevřenou prérií se hnali směrem k Black Bear Creeku. Teď, jak Tonkawové zjistili, táboří na malé mýtině při břehu Black Bear Creeku – Velký i Malý medvěd však vyhledali *raftery*, aby je včas zpravili o nebezpečí.

Indiánova zvěst zapůsobila na hlouček *rafterů* jako úder. Všichni se ztišili a skoro úplně uhasili oheň.

„Jak daleko jsou od nás?“ ptal se znepokojeně Missouri Blenter.

„Bledé tváře by k nim mohly dojet za dobu, které říkají půl hodiny.“

„*By Jove!* To tedy oheň sice nemuseli upozorovat – ale mohli ucítit kouř! Jak dlouho už tam jsou?“

„Hodinu před večerem.“

„Asi po nás už začali pátrat. Nevíš o tom nic?“

„Tonkawa nemůže pozorovat trampy, když bílý den. On jet hned sem, on chtějí *raftery* varovat, protože...“

Najednou se zarazil a soustředěně se zaposlouchal. Pak ještě víc ztlumil hlas a sotva slyšitelně zašeptal:

„Velký medvěd uvidět něco se hnout tam u rohu domu. Tiše všichni sedět a nemluvit nic. Tonkawa zjistit, co se děje.“

Přilehl k zemi a odplazil se obratně jako lasička pryč, ponechávaje pušku u ohně. Uplynulo asi deset minut, pak zazněl ostrý, pronikavý výkřik, tak dobře známý každému zálesákovi – smrtelné zasténání člověka. Po několika vteřinách se náčelník Tonkawů opět objevil.

„Trampové poslat muže na výzvědy,“ oznámil zcela klidně. „Tonkawa mu dal ochutnat nůž. Ale možná že ještě jeden vyzvědač tady být. On se vrátit a všechno říct. Jestli my chtít vyslechnout trampy, rychle se k nim teď vypravit, dokud čas.“

„Správně,“ přisvědčil šeptem Missouri Blenter. „Půjdu s tebou – když víš, kde táboří, aspoň mě povedeš. Nemají zatím potuchy, že o nich víme, budou se cítit v bezpečí. A snad vypátráme i něco o tom, co mají za lubem.“

„Ano, to udělat, ale velmi tiše a nenápadně, kdyby někde čekat druhý vyzvědač, aby nepozorovat, že odcházíme. Pušku nevízt s sebou, jenom nůž. Ostatní zatím jít do srubu.“

Zařídili se podle Tonkawovy rady. *Rafteři* zmizeli ve stavení i se svými sekýrami a ostatním nářadím. Missouri

Blenter se odplazil s náčelníkem Tonkawů do lesa.

Black Bear Creek, Černá medvědí řeka, tvoří jakousi hranici onoho kopcovitého kraje, který dostal výstižné jméno Rolling Prairie – Zvlněná prerie. Zdvihá se tu jeden pahorek vedle druhého, všechny skoro stejně vysoké, stejně rozložené do šířky, oddělené pouze údolíčky, která jsou si podobná jako vejce vejci. Taková je celá východní část Kansasu. Je tu hodně vody i hodně lesů, a kdyby se někdo díval na ten kus země z ptačího pohledu, mohly by mu pravidelně se střídající pahorky a údolí připomínat vlny na moři – snad proto jméno Zvlněná prerie, i když to prerie, travnatá planina, v pravém slova smyslu není.

V této měkké, na dobrou zem bohaté půdě si Black Bear Creek vyryl hluboké koryto se strmými břehy, které jsou až k místům, kde

opouští Zvlněnou prérii, bohatě porostlé stromovím skoro k samé vodní hladině.

Také kolem tábořiště *rafterů*, za jejich srubem, se půda svažovala k řece velmi prudce – to byla velká výhoda pro jejich práci, protože mohli snadno zřídít smyk, po němž spouštěli narubané kmeny bez větší námahy k vodě. Avšak jinak tu nebyl žádný hustší porost, takže se tu mohl člověk i ve tmě poměrně bezpečně pohybovat. Blenter byl zkušený zálesák, ale přesto se musel jen obdivovat náčelníku Tonkawů, jak tiše a přitom jistě kráčí mezi stromy i ležícími kmeny. Ostatně dole pod nimi šuměla řeka a v tom hučení zanikal i zvuk kročejů obou mužů.

Asi po čtvrthodince sestoupili do údolíčka, které se křížilo s říčním korytem. Bylo hustě zalesněné a dole na jeho dně bublal tichounce potůček. Poblíž místa, kde ústil do řeky, byla menší pláňka s několika skupinami keřů. Tam si trampové rozdělali oheň, jehož zářící plameny zahlédli oba muži už při cestě lesem.

„Trampové zrovna tak neopatrní jako *rafteri*,“ zašeptal náčelník Tonkawů svému druhovi. „Nechat velký oheň, jako když opíkat celého buvola. My se k nim snadno blíž připlížit a oni o tom ani nevědět.“

„Blíž se dostaneme, což o to,“ mýnil Blenter, „ale jestli to půjde tak blízko, abychom slyšeli, co si povídají, to je otázka.“

„My docela blízko, my dobře slyšet. Kdyby nás náhodou objevit, my jeden druhému pomoci. Vzít nůž na útočníka a rychle zmizet pak v lese!“

Přešli opatrně až k posledním stromům při kraji tábořiště a docela dobře mohli rozeznat trampy: někteří přecházeli sem a tam, jiní se rozesadili kolem ohně. Koně měli někde stranou. Vidět je nebylo, zato bylo slyšet, jak co chvíli některý z nich sužován hmyzem zahrabal. Tady v údolí při řece bývá velké trápení s moskyty, komáry i jinou bodavou havětí – a snad proto, aby ji zahnali, založili Cornelovi lidé tak velký oheň.

Oba mužové se přitiskli k zemi, pomalu a opatrně se sunuli k ohni a obratně přitom využívali jako krytu jednotlivých skupin

keřů. Trampové seděli dost blízko u potoka, jehož břehy byly hustě porostlé rákosím. A protože sahalo až téměř k tábořišti, poskytovalo i ono dobrý úkryt. Indián, který se plížil první, toho dovedl využít přímo mistrovsky. Především bylo třeba, aby nezpůsobil nejmenší hluk. Také vršky rákosí se nesměly příliš prudce hýbat, toho by si mohl někdo z trampské společnosti všimnout a nezvané hosty objevit. Velký medvěd tedy jednoduše cestu prořezával: svým ostrým nožem odstraňoval rákosová stébla před sebou tak tichounce, tak pozorně, že ani Missouri Blenter, který se plížil hned za ním (a měl tak velmi ulehčenou cestu), zhola nic neslyšel.

Tak se přiblížili až k ohni a zastavili se teprve v okamžiku, kdy už se dalo rozumět snad téměř každému slovu.

„Který z nich je Cornel?“ zeptal se šeptem Missouri Blenter.

„Nebýt tu nyní,“ odpověděl stejně tiše indián.

„Možná že šel na výzvědy za námi.“

„Velký medvěd si to myslet. My tu počkat, až on se vrátit.“

Trampové se bavili živě, povídali si o všem možném, jenom ne o tom, co by byli oba muži ležící v úkrytu mezi rákosím chtěli slyšet. Až konečně jeden z nich řekl:

„*Meššúrs*, jsem opravdu zvědav, jestli měl Cornel dobrej nos. To by bylo teda k vzteku, kdybysme tu ty *raftery* nenačapali.“

„Ale oni tu někde budou,“ mýnil jiný. „Ty třísky, co plavaly ve vodě, byly docela čerstvý. Tak ze včerejška, nejvýš z předvčerejška.“

„To teda abysme se odtud hnuli kousek dál! Ještě by nás mohli nakonec objevit. A to si nemůžeme dovolit, jestli chceme klofnout Černýho Toma s těma jeho prachama.“

„A jakpak tady chceš vymazat stopy po našem táboření, aby si jich *rafteri* nevšimli, když sem zabrousí?“

„Prostě všechny *raftery* odděláme,“ ozval se třetí hlas.

„To jo! Oni se nám tady postaví do řady a my je pěkně jednoho po druhým odstřelíme,“ ušklíbl se další z trampů. „Já Cornelovi říkal, jak na to - ne, jemu se to nezdálo! Když na Východě někoho okradou, jde na policii, tady na Západě se o tyhle věci stará každý sám. Vsadil bych se nevím oč, že se za námi někdo z tý lodní společnosti pustil.“

Určitě někdo, kdo se vyzná – a vzpomeňte si, kdo tam byl. Old Fire-hand, Černý Tom a ten... ta... tetka Drollová. Na ty jsme si měli počíhat a udělat s nima krátkej proces! A mohli jsme mít svatej pokoj i prachy. Místo toho se tlučeme pustinou, dřepíme u řeky a Cornel někde lítá v noci po lese a hledá *raftery*. Je to blbost, klidně mohl počkat do rána...“

Chlapík se uprostřed věty zarazil, protože Cornel, o němž mluvil, se právě vynořil mezi stromy. Zamířil k ohni, a když uviděl zvědavé, tázavé pohledy svých kumpánů, strhl vztekle klobouk z hlavy a odhodil ho na zem:

„Špatný zprávy, chlapi! Měli jsme smůlu.“

„Jak to – smůlu? Co se stalo?“ zašumělo to kolem. „A kde je Bruns? Kde se zdržel?“

„Bruns,“ řekl Cornel a sedl si na zem, „Bruns už nepřijde. Je po něm.“

„Jak – je po něm? Co to ke všem čertům povídáš? Co se mu stalo?“

„No co! Prostě – dostal nožem rovnou do srdce.“

Cornelova slova vzbudila hotové zděšení. Kdekdo chtěl vědět, co se stalo, jak se to stalo, kde se to stalo, začali hulákat jeden přes druhého, až nakonec nezbylo, než aby křikl, že chce klid. Když se utišili, pokračoval, teď už souvisle:

„Mysleli jsme si s Brunsem, že *rafteri* budou nahoře u řeky, a tak jsme se vydali tím směrem. Šli jsme hodně opatrně, a když se setmělo, chtěl jsem se vrátit – ale Bruns ne, abysme šli dál, poněvadž jsme našli pár stop, co ukazovaly, že by někde v okolí *rafteri* mohli mít tábor. Taky říkal, že cítí kouř, že někde blízko je oheň. Za chvíli jsme nahoře nad břehem uviděli probleskovat světlo mezi stromy, stačilo se kousek vydrápat, a uviděli jsme ten oheň. Hořel před takovým srubem a seděli kolem něho *rafteri*, tak asi dvacet jich bylo, jako nás. Přiblížili jsme se o kousek, já zůstal v skrytu za jedním stromem a Bruns se plížil dál k tomu srubu. Chtěli jsme si poslechnout, co si tam povídají, jenomže vtom se objevili dva chlapi – jiný dva chlapi! Indiáni. Ti, co s námi jeli na parníku.“

Ohromení chlapi jen vydechli. Cornel pokračoval: „Když jsem viděl, že indián rozdupal ten jejich oheň a že najednou přestali mluvit nahlas, chtěl jsem se vrátit. Čekal jsem samozřejmě na Brunse, ale pořád kde nic tu nic. Pak jsem najednou zaslechl vykřiknutí, tak hrozný vykřiknutí, že by se ve mně krve nedořezal. To znělo tam od srubu, jak tam Brunse šel na výzvědy. Měl jsem o něj strach, tak jsem se začal plížit tím směrem. Byla tma jako v pytli, musel jsem rukama nahmatávat cestu, a jak tak hmatám, najednou cítím, že se dotýkám lidského těla v krvi. Už podle toho, co jsem nahmatl ze šatů, jsem si uvědomil, že to je – Brunsovo tělo. Měl strašnou ránu v zádech, bylo po něm. Co jsem mohl dělat? Vybral jsem mu kapsy, vzal mu nůž a revolver a plazil se zase zpátky... sem...“ Nadechl se a mávl rukou. „A my teď musíme rychle odtud vypadnout!“

„Proč? Kvůli dvěma indiánům? Není to hloupost?“ zahučelo to kolem.

„To vám nestačí, že indiáni vědí, kde táboříme? Chcete si počkat, až nás přepadnou? Nejchytřejší by bylo...“

Cornel Brinkley sebou trhl.

„Co se děje?“ ozvalo se netrpělivě z hloučku. „Tak mluv dál!“

Cornel se beze slova vztyčil. Jeho místo bylo velice blízko úkrytu obou vyzvědačů, lépe řečeno Missouri Blentera. Toho se totiž ve chvíli, kdy se Cornel objevil, zmocnilo silné vzrušení, ještě mocnější od chvíle, kdy uslyšel i jeho hlas. Už nevydržel ležet v klidu ve společném úkrytu, nýbrž začal se plazit rákosím blíž a blíž k ohni. Byl tak vzrušen, že zcela zapomněl na všechna pravidla opatrnosti. Ani si neuvědomil, že mu hlava už vystupuje z rákosového porostu.

„Nedat se uvidět,“ zašeptal náčelník Tonkawů a snažil se strhnout ho zpátky.

Jenomže už bylo pozdě: Cornel zpozoroval hlavu pohybující se nad vrcholky rákosí, přerušil své vyprávění a povstal, pomalu, jako by si chtěl jen protáhnout údy. Kývl na dva ze svých kumpánů a hlasitě poznamenal:

„Ještě že jsem si vzpomněl, musíme ke koním... Pojd'te se mnou.“

Dva muži, jeden po jeho pravici, druhý po levici, se zvedli, Cornel se k nim naklonil a nenápadně šeptl:

„V rákosí se schovává nějaký chlap, to bude určitě někdo z *rafterů*. Dávejte pozor, až se tam vrhnu, musíte se mnou. Musíme ho dostat živého. Tak tedy... vpřed!“

Zařval, bleskurychle se otočil na patě a jediným mocným skokem se vrhl k místu, kde před chvílí zahlédl vyčuhovat hlavu.

Náčelník Tonkawů byl prozíravý a zkušený bojovník a bylo mu hned podezřelé, že Cornel tak najednou vstal a začal cosi šeptat svým kumpánům. Už v té chvíli ho napadlo, co se asi chystá – dotkl se konečky prstů Blenterovy nohy a zašeptal: „Rychle pryč! Cornel nás spatřit!“ A okamžitě se začal stahovat zpátky a skryl se za nejbližším hustým křoviskem. Bylo to všechno dílem snad dvou tří sekund. Ale když uslyšel Cornelův výkřik „Vpřed!“ a když se otočil, uviděl už, jak se všichni tři trampové vrhají na starého Blentera, jak ho dva drží za ruce a za nohy a třetí, jak na něm klečí, že se nemůže ani pohnout. A už vyskakovali i další trampové a hnali se za Cornelem. Indiánský náčelník vytrhl nůž a v první chvíli chtěl přiskočit lapenému druhu na pomoc – ale včas si uvědomil, že by proti takové přesile nic nezmohl. Jediné, co se dalo dělat, bylo dobře pozorovat počínání trampů a pak podat *rafterům* zprávu. Stáhl se ještě trochu zpět a našel si další spolehlivý úkryt za větší houštinou.

Trampové spustili v první chvíli vítězný povyk, ale Cornel je jediným gestem přivedl k rozumu.

„Ticho, co když ten chlap tady nebyl sám! Spoutejte ho, já se poohlédnu kolem!“

Prošel několikrát porost v bezprostřední blízkosti ohně, ale nikoho neobjevil a to ho uklidnilo. Blentera přidržovali na zemi čtyři chlapi a Cornel se nad nimi sklonil, aby si vetřelce pořádně prohlédl.

„Chlape, tebe musím odněkud znát. Ale kde jsme se viděli?“

Starý *rafter* mlčel jako zařezaný. Tvářil se lhostejně, ačkoliv uvnitř přímo vřel nenávisť.

„Určitě jsem tě někde viděl,“ opakoval Cornel. „A kdo jsi? Patříš k *rafterům*, co makají tam nahoře?“

„Jo,“ odpověděl Blenter.

„Tak co se tady plížíš kolem našeho tábora? Co špehuješ?“

„To je otázka! To je tady na Západě taková zvláštnost, když si člověk chce prohlídnout lidi, které potká? To přece dělá každý – potuluje se tu dost existencí, před kterými se jeden musí mít na pozoru!“

„Nás mezi ně počítáš?“

„Copak já o vás vím!“

„Slyšel jsi nás přece, tak víš, kdo jsme.“

„Neslyšel jsem vůbec nic. Byl jsem dole u řeky a chtěl jsem se dostat k nám do tábora. Vtom jsem si všiml, že tady hoří oheň, tak jsem se připlížil, abych zjistil, kdo tady je. A než jsem stačil vyslechnout slovíčko, tak jste se na mě vrhli.“

Blenter doufal, že si ho Cornel tam při srubu nevšiml. Ale zrzavý vůdce tramské smečky se posupně rozchechtal:

„Bulíky,“ vykřikl. „Nebo ty jsi snad neseděl mezi *raftery* ještě před půl hodinou? Přiznáváš se?“

„Nevím k čemu.“

„Tak tys tu sám?“

„Sám!“

„A neslyšel jsi z toho, co jsme povídali, ani slovo?“

„Ani slovo!“

„A jak se jmenuješ?“

„Adams.“

„Hm, Adams...“ zamyšleně opakoval Cornel. „Adamse jsem nikdy žádnýho neznal... A přece se mi pořád zdá, že už jsme se někde potkali.“

„Ne,“ řekl Blenter, „my dva ne – a doufám, že mě pustíte. Nic jsem vám neudělal a jste přece poctiví zálesáci.“

„To jsme, poctiví zálesáci jsme, a na právo a zákony si dokonce moc potrpíme,“ ušklíbl se zrzoun Cornel. „Vy, *rafteři*, jste ale probodli jednoho našeho kamaráda, a to podle zákonů Západu volá o pomstu. Krev za krev, život za život! Ať už jsi, kdo chceš, je s tebou konec.“

„Chcete mě zamordovat?“

„To víš, že chceme! Když jste odpravili našeho kamaráda! Teď jde jenom o to, jestli tě zapíchneme nožem, jako jste oddělali jeho, nebo jestli tě utopíme v řece jako kotě. Párat se s tebou v žádném případě nebudeme. Na to nemáme čas. Hoši, zacpěte mu zobák, aby nekřičel – a kdo je pro to, abysme ho hodili do řeky, ať zvedne ruku!“

Byla to zřejmá většina.

„Tak teda utopit,“ řekl Cornel. „Svázat na rukách a na nohách – a šup s ním do vody! A pak rychle odtud, než přijdou jeho lidi!“

Missouri Blentera začali spoutávat a chystali se mu nasadit roubík. Starý *rafter* věděl, že Velký medvěd zdaleka nemůže stihnout přivést pomoc od srubu, a proto se ze všech sil vzpouzel. Mrskal sebou, sekal nohama a přitom vyrážel co chvíli pronikavé výkřiky o pomoc.

„*All lightnings!*“ hromoval Cornel. „Nenechte ho přece tak ječet, copak si s ním neumíte poradit?“ A protože starý pořád ze všech sil kladl odpor a protože mu pořád ještě nemohli zacpat ústa, sáhl po ručnici. „Počkejte teda, já ho umlčím sám. Pozor!“

Cornel držel svou ručnici za hlaveň a rozpráhl se, aby pažbou zasadil Blenterovi ránu do hlavy. Avšak v tom okamžiku se z přitmní vynořil obrovitý stín, Cornela zasáhla mocná rána pěstí a zrzoun se poroučel k zemi.

Krátce před večerem se ubírali čtyři jezdci proti proudu řeky ve stopách trampů. Vedly mezi stromy a daly se sice snadno rozpoznat, ale už méně snadno se dalo určit, jak jsou staré. Když čtveřice – Old Firehand, Černý Tom a tetka Drollová s chlapcem Fredem – přijela konečně k menší travnaté planince, sestoupil Old Firehand z koně. Chtěl si stopy důkladněji prohlédnout, protože z ulámaných stébel trávy se dalo vyčíst víc než z otisků v lesním mechovém porostu. Nakonec po chvíli uvažování usoudil:

„Tak to vypadá, že trampové jsou před námi dobrou jednu míli – jeli tudy zhruba před půlhodinou. Budeme muset popohnat koně.“

„Proč?“ zeptal se Černý Tom.

„Musíme se k nim přiblížit, než přijde noc. Musíme vědět, kde se utábořili.“

„Není to nebezpečné? Určitě si najdou tábor ještě před setměním. Abychom jim nevjeli rovnou do náruče!“

„Z toho strach nemám. Budeme rádi, když je dostihneme za soumraku. Zdá se mi, že jsme už někde blízko *rafterů*. Chceme-li je varovat, je dobré vědět, kde trampové rozbili tábor. V každém případě si musíme pospíšit. Nebo nás překvapí noc – a do rána by se mohlo stát leccos, čemu bychom nemohli zabránit. Co říkáte, Drolle?“

„Do puntíku souhlasím. Čím rychleji pojedeme, tím dřív tam budeme! Krátce a dobře, pánové – prosil bych jako s větrem o závod!“

Pobídlí koně a hnali se cvalem kupředu – a netušili, že i trampové využívali denního světla a udržovali vysoké tempo až do chvíle, kdy na krajinu padla tma. Kdyby byl Old Firehand nesledoval jejich stopu, ale držel se poblíž břehu řeky, jistě by byl narazil na stopu obou Tonkawů, kteří před ním měli jen nepatrný náskok.

Když se setmělo natolik, že otisky kopyt se daly už jen stěží rozeznávat, musel Old Firehand několikrát sesednout ze sedla, aby vůbec našel nějakou stopu po pronásledovaných trampech.

„Činili jsme se,“ prohlásil, „ale bohužel trampové nejeli o nic pomaleji. Ale zkusíme je dohnat. Ze sedel, pánové, dál už musíme pěšky!“

Jenže netrvalo dlouho a udělala se tma jako v pytli. Nedal se rozeznat pomalu ani nos mezi očima. Čtveřice zůstala v rozpacích stát.

„Co teď?“ škrábal se Černý Tom ve svém hustém černém plnovousu. „Asi budeme muset zůstat, kde jsme.“

„Aby nás ale nezaslechli, až se budeme blížit,“ obával se Tom.

„To se musí umět! Nás ani nezaslechnou, ani nechytanou, mám pravdu, pane Firehande?“

„Souhlasím s vámi,“ přitakal lovec, „ovšem musíme být krajně opatrní a nedržet se teď už přesně stop. Radil bych odbočit trochu doprava – budeme pak mít ty chlapíky mezi sebou a řekou a uvidíme jejich oheň, až si ho rozdělají.“

„A když oheň nebudou rozdělávat?“

„Tak k nám dojde aspoň pach z jejich koní,“ řekl Droll. „Ten se v lese rozezná daleko snáz než třeba někde v otevřené přírodě. A já

mám na něj moc dobře vycvičený nosánek. Tak pojd'me, tam doprava!“

Old Firehand vzal koně za uzdu a vykročil první. Ostatní ho následovali. Ale nepočítali s tím, že řeka tu vytváří velký oblouk směrem nalevo, takže se dostali do větší vzdálenosti od trampů, než předpokládali. Když to Old Firehand podle ubývající vlhkosti půdy zjistil, pustil se okamžitě víc doleva – a pak najednou ucítil zřetelně zápach kouře a zastavil se. Tetka Drollová za ním začenicchala ve vzduchu jako psisko:

„Tady je ve vzduchu kouř! A jestli mě neplete můj spolehlivý nosánek – tak přichází tamodtud.“

Užuž chtěl Droll vykročit vpřed, když jeho bystré, cvičené ucho zachytilo jakýsi šramot, bezpochyby zvuk blížících se kročejů. Také Old Firehand zaslechl ten šramot a současně s tím i vzrušený dech pospíchajícího člověka. Pustil uzdu a posunul se o několik kroků kupředu; podle toho, co zaslechl, předpokládal, že neznámý určitě musí projít kolem. Z husté noční tmy lesa, skoro neproniknutelné i pro zkušený lovcův zrak, se vynořila postava spěchajícího člověka. Old Firehand se k ní vrhl a sevřel ji pevně oběma rukama.

„Stát!“ vykřikl přídušeně. „Kdo jsi?“

„Šaj nek-enokh, saj kopeja – nevím, nikdo,“ vyhrkl neznámý a vši mocí se snažil vykrotit z Firehandova sevření.

„Ale ty mluvíš tonkawsky,“ překvapeně uklouzlo lovcovi. „Velký medvěd a Malý medvěd šli před námi... Snad nejsi...“

Muž se přestal bránit.

„Nintropan-hauey být. Ty Old Firehand. To být výborná věc. Být víc mužů s tebou?“

„Jsme tady čtyři, přijeli jsme na koních. Ale ty by sis měl dát pozor, někde nablízku jsou trampové.“

„Velký medvěd je vidět. Oni zajmout starého lovce Missouri Blenter, chtějí ho zabít. Já běžet k *rafterům* pro pomoc, když mne Old Firehand chytit.“

„Ti lotři chtějí někoho zabít? To nesmíme dovolit! Kde je ta horda?“

„Vzadu vidět světlo od jejich ohně.“

„Ten zrzoun, Cornel, je tam taky?“

„Ano.“

„Co koně? Kde je mají?“

„Jestli jít teď Old Firehand k nim, koně být po jeho pravé ruce.“

„A *raftery*?“

„Ti být nahoře na vršku. Velký medvěd už předtím být u nich a varovat je.“

Tonkawa v rychlosti několika slovy vypověděl, co se událo.

„Budou se chtít pomstít,“ řekl Old Firehand, když indiána vyslechl. „Musíme okamžitě na pomoc. Ale ty běž rychle za *raftery*, přiveď je, ať přijdou co nejdřív!“

Indián odkvapil, lovci uvázali své koně a začali se opatrně přibližovat k trampskému táboru. Oheň spatřili zanedlouho. Plápolal mezi stromy na planince a v jeho odlesku zahlédli na pravé straně zvířata Cornelovy tlupy.

Teď se museli položit na zem a plížit se k ohni krůček za krůčkem. Old Firehand chtěl právě dát pokyn mladému Fredovi, aby si vzal na starost koně, když vtom prořízl vzduch ostrý, srdcervoucí výkřik. To Missouri Blenter volal o pomoc.

„Oni ho zavraždí,“ vykřikl Old Firehand, „rychle k němu, na pomoc! A nepárejte se s nikým, kdo se postaví na odpor!“

Vymrštil se a hnal se obrovskými skoky k ohni. Tři čtyři trampy srazil stranou, aby se dostal k zrzounovi Cornelovi, který užuž napřáhoval pažbu své pušky proti Blenterově lebce. Dostihl ho v posledním okamžiku. Cornel se pod úderem jeho pěsti zhroutil – pak přišli na řadu ti tři, co Blentera svazovali a snažili se mu vpravit do úst roubík. Když se jich Old Firehand zbavil, odhodil ručnici, vytrhl z opasku své dva revolvery a spustil palbu mezi ostatní. Ani slůvko mu přitom nepřešlo přes rty, bil se zarputile a mlčky – jako ostatně vždy.

O to větší povyk tropili ostatní. Vousec Černý Tom vpadl mezi trampy jako smršť a porážel je pažbou své pušky jako kuželky. Zároveň je zasypával spoustou nejšťavnatějších nadávek, posměšků a vyhrůžek. Mladík Fred vystřílel nejdřív zásobník své pušky, pak ji

odhodil, také páčil z revolverů a přitom na plné plíce pokřikoval, aby poděšené trampy ještě víc zmátl a vystrašil.

Ovšem nejvíc bylo slyšet písklavý, vysoký hlásek tetky Drollové. Vyváděl a křičel za tucet lovců a počínal si v té bitce tak šikovně a přímo s lasičí obratností, že žádný z protivníků ho nemohl ani zasáhnout střelou, ani ho chytit. Ostatně trampové byli do té míry zmateni naprosto neočekávaným útokem, že zpočátku na vážný odpor ani nepomysleli. A když se jakžtakž vzpamatovali a uviděli, že tolik kamarádů leží na zemi v krvi či jsou zraněni nebo omráčeni, nepřišli na nic lepšího - než prostě vzít nohy na ramena.

Od chvíle, kdy Old Firehand srazil Cornela, až k útěku většiny trampů uběhla stěží minuta dvě.

„Za nimi, běžte za nimi,“ křičel Old Firehand. „Nepusťte je ke koním!“

Černý Tom, Droll i Fred se už hnali opět s hrozným řevem k místu, kde byli uvázáni koně. Několik trampů sem sice doběhlo, ale neměli čas vyšvihnout se do sedel, a raději se tedy pustili úprkem po svých hloub do lesa...

Rafteři v těch chvílích seděli ještě pořád ve svém srubu a čekali, až se z výzvědů vrátí tonkawský náčelník a Blenter. Když zaslechli dole od řeky výstřely, domysleli se, že oba jejich lidé jsou v nebezpečí. Sebrali pušky, nechali srub srubem a pustili se rychle - jak jen to bylo v husté tmě možné - směrem, odkud zaznívaly výstřely. V čele se hnál Malý medvěd a hlasitým pokřikem upozorňoval, kudy se mají brát. Nebyli ani v polovině cesty, když se před nimi ozval jiný hlas, známý hlas Velkého medvěda.

„Rychle běžet, rychle běžet!“ volal vzrušeně Tonkawa. „Old Firehand tu být a střílet na trampy. On být jenom se třemi. Jít mu na pomoc, jít mu na pomoc!“

4. HOŘÍCÍ SRUB

Když *rafteri* doběhli dolů k řece, seděli už Old Firehand, Černý Tom, Droll, mladý Fred i Missouri Blenter u ohně tak poklidně, jako by si ho rozdělali pro sebe a jako by se nebylo vůbec nic zvláštního událo. Na jedné straně tábořiště leželo několik mrtvých trampů, na druhé zranění a zajatí.

„Hrom do toho,“ zaklel první z *rafterů*, který uviděl ten poklidný obrázek, a nechápavě se obrátil na Missouri Blentera, „my jsme byli strachy bez sebe, že ti jde o život, a ty si tady zatím klidně a spokojeně dřepíš a ohříváš se u ohýnku.“

„No, měl jsem na kahánku,“ zubil se starý, „Cornelova pažba mi už svištěla nad hlavou. Ale pak přišli tihle čtyři gentlemani a trošičku zapracovali.“

„A... opravdu tady ten *sir* je Old Firehand?“

„Samozřejmě! Tady sedí. A nekoukejte se jen na něj, aspoň mu stiskněte ruku, moc si to zaslouží! Jen uvažte – tři muži a jeden mládenec, a vrhnou se na dvacet darebáků a spořádají je. Vezměte si z nich příklad!“

Rafteri si prohlíželi obrovitou postavu Old Firehanda s úctou a obdivem. Pokynul jim, aby přistoupili blíž, a jednomu po druhém stiskl pravici. Oba Tonkawy pak uvítal zvláště srdečně.

„Moji rudí bratři stopovali trampy jako mistři! Pak už jsme se k nim mohli snadno dostat.“

„Chvála mého bílého bratra být větší, než my zasloužit,“ mínil skromně Velký medvěd. „Trampi zanechávat stopy jako stádo buvolů. Cornel být mrtvý?“

„Ne – omráčil jsem ho jenom pažbou, ale už snad přišel k sobě. Svázali jsme ho. Tam leží.“

V Tonkawově pravici se zablýskl nůž.

„Když bledá tvář nezemřít ranou pěstí, zemřít od mého nože! On dát Nintropan-hauey políček, teď za to Tonkawa vzít jeho krev.“

„Počkat, počkat!“ Missouri Blenter chytil náčelníka za ruku. „Ten člověk je můj!“

Velký medvěd se otočil a tázavě se zahleděl *rafterovi* do očí.

„Ty hledat pomstu také?“

„To bych prosil! Léta už po něm pasu. Ubičoval k smrti mou ženu a mé syny.“

„Nemýlit se starý lovec? Být to on?“ Indiánovi bylo zatěžko vzdát se pomsty na někom, kdo ho tak ponížil – pomstít se byla vlastně podle nepsaných zákonů prérijních indiánů jeho povinnost.

„Ne, ne, žádný omyl to není! Taková tvář člověku nevymizí z paměti.“

„Ty ho chtít zabít?“

„Bez milosti!“

Indián chvíli přemýšlel.

„Nintropan-hauey být bílému lovcu ochoten ustoupit,“ řekl. „Ale ne úplně. Cornel dát Tonkawovi krev a starému lovcu život. Náčelník Tonkawů ho nepustit bez trestu.“

Zvedl se a přešel několik kroků ke Cornelovi. Ten spustil okamžitě hlasitý nářek:

„*Meššúrs*, co vás to napadá! Snad nepřipustíte, aby na mě tady ta rudá kůže vztáhla ruku? Co jsem komu udělal?“

„Co jsi udělal mně, na to ještě přijde řeč,“ řekl Missouri Blenter tvrdě.

„A my ostatní s tebou taky máme ještě nevyřízené účty,“ připojil se Old Firehand. „Taky se ti musíme podívat po kapsách. Ukaž, co v nich máš.“

Na lovcův pokyn začal Droll prohlížet zajatcovy kapsy. Kromě jiného našel i pořádně naditou peněženku napěchovanou papírovými penězi – to byly inženýrový dolary.

„Vidím, že jsi ještě ani nerozdal podíly,“ zasmál se Old Firehand. „To znamená, že ti důvěřují víc než my. Jenže ty jsi zloděj, a možná ještě něco horšího než zloděj. Žádnou milost nezasluhuješ.“

Cornel Brinkley se dal opět do strašného řevu. Tentokrát nebylo divu. Náčelník Tonkawů ho totiž nečekaně uchopil za kštici a dvojím rychlým, jistým říznutím ho zbavil obou ušních boltců, které hned pohotově odhodil – až do řeky.

„Tonkawa pomstěn nyní,“ řekl, „teď moci on odjet pryč.“

Old Firehand byl tak překvapen, že nemohl proti indiánovi vůbec zasáhnout.

„Měli bychom volat rudého náčelníka k pořádku,“ zahučel. „To neměl dělat, na to neměl právo.“

„Old Firehand mluvit jako bledá tvář. Velký medvěd jednat jako rudý bojovník. Když čestný protivník, pak čestný boj. Avšak hmyz rudý muž jen zašlápnout. *Howgh!*“

Přehodil si ručnici přes rameno a odcházel. Malý medvěd ho následoval, také s puškou přes rameno.

Muži kolem ohně se za nimi mlčky dívali.

„Kde mají koně?“ zeptal se Old Firehand.

„Nahoře u našeho srubu,“ odpověděl Missouri Blenter.

„Ať jedou, dívají se na ty věci po svém,“ řekl Old Firehand zamyšleně. „Máme dost vlastních starostí. Co se zajatci?“

„Podle starého préríjního zákona propadli soudu. Ale měli bychom se dřív přesvědčit, jestli nehrozí nebezpečí od těch, co nám utekli.“

„Z těch nemusíme mít strach. Utekli určitě tak daleko, jak jen mohli. Koneckonců – můžeme postavit strážě.“

Cornel ležel mezi ostatními nehnuté a skučel bolestí. Nikdo se o něj nestaral.

Směrem od řeky nebezpečí nemohlo hrozit, a tak Old Firehand dal rozestavit hlídky v ostatních směrech a také všechny koně poručil přesunout blíž k táboru.

Teď mohl začít préríjní soud.

Nejdříve se mělo rozhodnout o Cornelových kumpánech. Žádnému se nedalo dokázat, že by nějak ublížil někomu z přítomných, a za čin, který chystali, už zaplatili zraněními. Dále bylo rozhodnuto, že jim budou za trest odebrány zbraně a koně. Přes noc ještě zů-

stanou pod dohledem v zajetí, zrána budou propuštěni. Rány si mohou navzájem ošetřit.

Potom přišla řada na hlavního viníka, na Cornela. Dosud ležel stranou, nyní si ho *rafteri* přitáhli ze stínu trochu blíž k ohni. Ve chvíli, kdy plameny ozářily jeho tvář, vyrazil chlapec Fred ostrý výkřik. Vyskočil, sklonil se nad ním a upřeně se na něho zadíval. Pak sebou trhl a chytil tetku Drollovou za rukáv:

„To je on! Určitě je to on! Já ho poznávám – tak už jsme ho chytli.“

„To snad není možné,“ vydechl Droll. „Myslíš, že to je...“

„Bezpečně,“ ujišťoval chlapec horlivě. „Stačí se mu podívat do očí. Nejsou plné strachu? Tuší, že jsem ho poznal – a dobře ví, co ho čeká.“

„Ale kdyby to byl on... jak to, že jsi ho nepoznal už na lodi?“

„Nevšiml jsem si ho tak dobře – schovával se tam mezi trampy, že jsem mu ani pořádně neviděl do tváře.“

„Ale ty jsi říkal, že ten zloduch měl černé vlnité vlasy. A Cornel je zrzavý jak liška!“

Mladík neodpovídal. Přemnul si lehce prsty čelo, potřásl hlavou, ustoupil o krok a zřetelně znejistěl.

„Ano, opravdu... tvář je jeho, určitě je jeho, ale vlasy jsou jiné...“ připustil rozpačitě.

„Asi ses spletl, Frede. To se stane, lidi jsou si někdy hrozně podobní. Ale že by se z černých vlasů staly zrzavé...“

„Až na to,“ vpadl Missouri Blenter, „že si člověk může dát vlasy ostříhat a nasadit si paruku. Třeba zrzavou.“

„Že by si on...“ vyhrkla tetka Drollová.

„Já bych se tou jeho zrzavou kšticí nedal mýlit, paruka dělá moc,“ stál na svém starý *rafter*. „Ten chlap, po kterém pasu, ten vrah mé ženy a mých synů, byl taky černovlasý, kudrnatý. A přece bych chtěl přísahat, že to je tenhle člověk.“

„Mějte rozum,“ řekl Droll a zavrtěl hlavou. „Neviděli jste, jak ho indián chytil za pačesy, když se na něj vrhl? Kdyby nosil paruku, tak mu ji přece dávno strhl!“

„A to se neví! Když je dobře udělaná, tak přiléhá tak pevně... Konečně, přesvědčíme se!“

Cornel ležel s pouty na rukách i na nohách bez pohnutí. Krvácel z obou ran a zřejmě hodně trpěl, nicméně se zdálo, že na to v tuto chvíli nedbá. Všechnu pozornost soustřeďoval na rozhovor, který se o něm vedl, a jestli měl zpočátku v tváři výraz zoufalství, teď se zcela proměnil. Místo strachu nastoupil výraz naděje, místo úděsu pohrdání, místo malomyslnosti téměř jistota, že všechno dobře dopadne.

Missouri Blenter byl naprosto pevně přesvědčen, že Cornel nosí paruku. Přitáhl si ho před sebe, zajel mu rukou do vlasů a začal mu neurvale cloumat kšticí – k jeho největšímu překvapení však vlasy držely pevně. Byly to skutečně pravé vlasy, jeho, Cornelovy!

„Hromská práce, ten darebák má na kebuli opravdu svoje vlasy,“ zasakroval užasle.

Cornelova tvář se stáhla do posměšné, drzé grimasy:

„Tak co, ty lháři, ty nactiutřači, kde mám paruku? To je ohromně snadný někoho křivě obvinít, když náhodou má s někým podobu!“

Starý Missouri Blenter se díval rozpačitě z Cornela na Old Firehand a z Old Firehand na Cornela.

„Řekněte, *sir*, co si o tom myslíte vy? Ten můj zloduch měl černé kudrnaté vlasy – a tohle je tedy doopravdy zrzavý chlap. Ale stejně bych přísahal, že to je on! Copak mě může vlastní zrak tak klamat?“

„Všechno je možné,“ mýnil lovec. „Podoba člověka někdy pořádně splete.“

„Tak prosím!“ vybuchl Cornel zlostně. „Kvůli podobě s nějakým chlapem mě chceš hnát před préríjní soud? Když o tobě nic nevím... Teď mě tady všichni obviňujete – ale důkazy, chci důkazy! Jestli mě chcete soudit, jestli mě chcete lynčovat kvůli tomu, že vypadám jako nějaký chlap, s kterým máte účty, tak to chystáte sprostou vraždu! A já doufám, že aspoň takový poctivý lesák, jako Old Firehand, se k něčemu takovému nepropůjčí! *Sir* – dávám se pod vaši ochranu!“

To, že se Cornel Brinkley před chvílí zarazil, mělo svůj dobrý důvod. Všiml si totiž, když si ho před chvílí Missouri Blenter posadil, že jeden z těch, kdo leželi vedle, jeden z údajně mrtvých druhů, se maličko pohnul. Vypadalo to, jako by to bezvládné tělo prostě sklouzlo stranou – ale ve skutečnosti ten chlapík nebyl vůbec bez života, dokonce nebyl ani zraněn. Patřil k těm, které srazila pažba Old Firehandovy ručnice, ale potřísnila ho přitom krev zraněného kamaráda, bijícího se po jeho boku, a tak to vypadalo, jako by jeho, ve skutečnosti jen omráčeného, trefila kulka. Když se probral z mrákot, zjistil, že leží mezi bezvládnými těly a že tu všem právě vyprazdňují kapsy a odebírají zbraně. Byl by ovšem nejraděj i vyskočil a prchl, zvláště když si spočítal, že jsou zde všehovšudy čtyři nepřátelé, ale prchat přes vodu se mu nelíbilo a z druhé strany už k němu doléhal bojový pokřik přibíhajících *rafterů*. Rozhodl se tedy, že počká na příznivou chvíli. Podařilo se mu navíc schovat pohotově nůž v rukávu ještě chvíli předtím, než se nad ním sklonil Missouri Blenter. *Rafter* ho převalil z boku na bok, a protože se domníval, že je mrtev, vyprázdnil mu prostě kapsy, vytahal z opasku zbraně a nechal ho ležet mezi oběťmi bitky.

Živý-mrtvý tramp pozoroval od této chvíle přimhouřenýma očima všechno, co se dalo kolem, a protože jako mrtvý zůstal nespoután, byl by mohl vyskočit a vzít nohy na ramena. Ale když právě až k němu přivlekli Cornela, bleskla mu hlavou myšlenka, že by se mohl pokusit osvobodit i jeho. Zatímco se všichni soustředili na Cornela, sklouzl lehce stranou, dozadu na zrzkova záda. Ležel teď za ním, ve stínu, oheň hořel právě naproti, Cornel mluvil a strhoval na sebe všechnu pozornost – a on mohl zatím vylovit z rukávu svůj nůž a s veškerou opatrností přeřezat svému kumpánovi pouta. Když to udělal, vtiskl mu do pravé ruky nůž – doufal, že uzly na nohách si v příhodném okamžiku rychlým šmiknutím přeřízne sám, pak nečekaně vyskočí a pustí se na útěk. Zrzouna zavalil pocit obrovského ulehčení, když nejdříve cítil, jak se mu uvolňují pouta na rukách, a potom skoro vzápětí i rukojeť nože v dlani. Byl ohromen, byl na chvíli tak vyveden z rovnováhy, že se málem zakoktal. To

však trvalo skutečně jen krátký okamžik. Hned se vzpamatoval, navázal nit řeči, takže nikdo ani nezapozoroval, že se děje něco podezřelého. A slavný lovec, jehož citu pro spravedlnost se Cornel tak vzrušeně dovolával, mu odpovídal:

„Jen klid – dokud do toho budu moct mluvit, k žádné vraždě nedojde. To je jistá věc – ale jistá věc taky je, že jen tak nenaletím na tvou zrzavou kšticí! Jako by se nedaly vlasy obarvit!“

„Obarvit? Na rezavo? Snad ne červenou rudkou?“ Cornel se křečovitě rozesmál. „To by to dopadlo!“

„Jen se směj!“ Old Firehand zachovával ledový tón. „On tě ten smích přejde! Jinému můžeš věšet bulíky na nos – ale mně ne!“

Přešel několika kroky k hromádce, kde byly nakupeny věci odebrané trampům, zbraně, váčky i jiné předměty, sklonil se nad ni a vytáhl pytlík, který měl předtím Cornel pověšený na opasku. Pomalu jej začal rozvazovat.

„Už jsem si před chvílí prohlížel, co tam nosíš. A pořád mi nešlo do hlavy, nač ty krámy potřebuješ. A teď mi to začíná být jasné.“

Lovec vytáhl zazátkovanou lahvičku, malou rašpličku a úlomek větévky, ne větší nežli prst, na níž byla ještě kůra. Položil ty věci na dlaň a ukázal je zajatci:

„Tak co – pročpak se taháš s takovým haraburdím? Co to je?“

Zajatý tramp zbledl jako křída, ale přesto pohodil sebejistě hlavou:

„Odkdypak se slavný Old Firehand najednou stará o takové hlouposti? Ve flaštičce jsou kapky, rašple se zálesákovi vždycky k něčemu hodí a – ten kousek větvičky? Bůhvíjak se tam dostal, nač by si člověk něco takového schovával? Spokojen, *sir*?“

Old Firehand odpověděl svým obvyklým rozvážným, jasným způsobem:

„Jistěže spokojen – ne s tím, cos mi řekl, ale s tím, co jsem si z toho vybral. Podívej se, nic nevykládej, tramp nepotřebuje rašpličku, zvláště ne takovouhle malou. Spíš takhle pořádný pilník! Ve flaštičce nejsou žádné kapky, ale líh a v něm ještě drobečky z té tvé větve. Podle kůry je ta větévka bezpochyby ze zdejší odrůdy jilmu. To

je zajímavý strom. Když si totiž nastrouháš trochu kůry a dřevě, dáš to do lihu a natřeš si tím roztokem vlasy, tak i ta nejčernější kštice zrezaví jak liščí ohon. Takže... co ty na to?"

„Nerozumím z té vaší přednášky ani slůvku,“ odsekl Cornel podrážděně. „Rád bych viděl člověka, co by si barvil černý vlasy na zrzavo. Takovej divnej vkus!“

„Ale jdi - o vkus tady nejde! Účel je to hlavní! Když po někom jdou jako po zločinci, tak se vsaď, že bude radši běhat po světě živý jako zrzoun, než aby se kvůli černé kštici prozradil! Já myslím, že přece jenom jsi ten chlapík, kterého hledají. Zítř ráno si prohlídne-me tvoje vlásky pěkně na denním světle!“

„Ale proč to!“ vykřikl najednou mladík Fred. „On musí mít znamení na těle! Když mě tenkrát srazil a šlapal po mně, tak jsem mu zasadil ránu nožem do pravého lýtka - a skrz naskrz! Ať nám ukáže nohu! Jestli tam má jizvu, tak to je on!“

Zrzavému Cornelovi právě tohle přišlo víc než vhod. Jestli se chtějí přesvědčit, musí mu uvolnit pouta na noze - nebude ani zapotřebí, aby si je sám přerezával! Okamžitě byl srozuměn.

„Well, boy!“ vyrazil. „Aspoň se konečně přesvědčíte, že jste všichni na omylu! Jenže jak ti můžu ukázat lejtka, když jste mě svázali jako balík! Pojď mi aspoň uvolnit pouta!“

Chlapec Fred se vrhl pln nedočkavosti ke Cornelovi. Přiklekl a začal rozvazovat řemen, jímž byl spoután kolem lýtek. Uzly povolily a chlapec se chystal vyhrnout pravou nohavici - a v tom mu zrzoun uštědřil takový kopanec, že odletěl dozadu jako hruška. Cornel se v mžiku vymrštil na nohy.

„Good-bye, meššúrs!“ vykřikl. „Ještě se uvidíme!“ Zamával nožem, protáhl se jako blesk mezi dvěma zcela ohromenými *raftery* a zmizel mezi stromy.

Všichni v té chvíli zůstali stát jako přimrazení - jak se mohl tak najednou osvobodit člověk, který byl ještě před chvílí tak pevně spoután? Jedině tetka Drollová a Old Firehand si zachovali ducha-přítomnost. Old Firehand se vrhl za uprchlíkem už ve chvíli, kdy se zrzoun hnal s nožem k lesu - jenže narazil na neočekávanou pře-

kážku. To onen tramp, kterého všichni považovali za mrtvého, si uvědomil, že nadešla i jeho příznivá chvíle, když najednou všichni věnují pozornost Cornelovi. Vrazil vpřed kolem ohně a chystal se prorazit okruh *rafterů*. Jenže v témž okamžiku se k němu mohutným skokem přes plameny vrhl Old Firehand – sevřít ho, pozvednout nad sebe a mrštít jím o zem netrvalo obrovitému zálesáku déle než tři nebo čtyři vteřiny.

„Svažte toho chlapa, dělal ze sebe mrtvého!“ křikl a chtěl se pustit dál za Cornelem. Ta srážka však vůdci trampů poskytla právě oněch několik vzácných vteřin času, které potřeboval, aby unikl z tábora.

Old Firehand zalíčil pušku a užuž kladl prst na spoušť.

Ale hned svou zbraň zase sklonil. Ne, nemohl vystřelit, protože i Droll se rozběhl za Cornelem a v této chvíli svou postavou zcela zakrýval uprchlíka. Kulka by byla srazila jeho, ne Cornela.

Zrzoun upaloval jako o život. Droll běžel také rychle, snad by ho byl i dohnal, ale jeho kožený oděv mu neskonale překážel. Na takovou honičku to byl úbor věru příliš těžkopádný. Old Firehand odhodil pušku a jal se dlouhými skoky stíhat uprchlíky. „Stůjte, Drolle, zůstaňte stát!“ křičel. „No tak, zastavte se přece!“ Ale Droll na nic nedbal a jen pořvával až do ochraptění: „Musím ho dostat, musím ho dostat!“ A zmizel v temnotě mezi stromy.

A Old Firehand se najednou – jako cvičený kůň, jemuž trhnou vprostřed nejprudšího klusu uzdou – zastavil. Otočil se a zcela klidným, rozvázným krokem se vracel zpět k ohni. *Rafteri* tam postávali ve skupinkách a vzrušeně vyhlíželi k lesu.

„Vy jste ho nechytli?“ podivil se Missouri Blenter.

„Jak vidíte,“ pokrčil rameny Old Firehand.

„To ho nešlo chytit?“

„Ale šlo – kdyby nebylo toho trampa, co se mi připlctl do cesty!“

„Zatracená práce! Zrovna ten největší darebák nám upláchne!“

„Však jste se o to přičinil i vy, Blentre.“

„Já že jsem se o to přičinil?“ rozčilil se starý *rafter*. „Nechápu jak. Mohl byste mi to vysvětlit, *sir*?“

„Lehce. Kdopak prohlížel toho trampa, co nám tak zázračně ožil?“

„Samozřejmě já.“

„A ani jste se pořádně nepřesvědčil, jestli je živý, nebo mrtvý! – A kdo u něho dělal prohlídku?“

„Také já.“

„Hm. A nuž jste mu nechal.“

„Totiž... on žádný neměl.“

„Ale měl – jen ho šikovně ukryl. Potom, jak ležel Cornelovi za zády, nejenže přeřezal pouta na jeho rukách, ale dokonce zrzounovi tu kudlu podstrčil.“

„Myslíte, *sir*?“

„Tak se ho zeptejte sám. Tady ho máte!“

Stačilo trampovi pohrozit a Blenter z něho dostal odpověď. Chytil se jen oběma rukama za hlavu, když uslyšel, že Old Firehand všechno správně odhadl. Tahal se zlostně za své šedivé vlasy a rozhněvaně lamentoval: „Nejradši bych si dal pár za ucho! Taková do nebe volající hloupost! A za všechno můžu já! Přitom bych se vsadil, že to byl přesně ten, koho hledám...“

„Určitě to byl on! Jinak by přece klidně počkal, až se podíváme, jestli nemá jizvy na lýtku.“

„Našli jsme ovšem u něho taky inženýrový dolary...“

„Podle zákona savany bychom ho za to my soudit nemohli. Není tu postižený.“

Na planince se teď objevil Droll, celý zkormoucený a zaražený. Pronásledoval uprchlíka pěkný kus cesty lesem tak důkladně, až narazil několikrát na strom, ale po trampovi jako by se země slehla. Nikde ani nejmenší stopa, nejmenší zvuk.

Old Firehandovi se svérázný chlapík líbil, nechtěl ho před ostatními *raftery* zahanbit, a tak se ho začal vyptávat německy:

„Drolle, vy jste neslyšel, jak jsem na vás volal?“

„Ale slyšel,“ odpověděl tlustý lovec.

„A proč jste se nezastavil?“

„Myslel jsem, že toho chlapa chytím.“

„A to jste za ním letěl do lesa?“

„Jistě – nebo jsem měl čekat, až poletí on za mnou?“

„To určitě ne,“ zasmál se Old Firehand, „ale zastavit jste se měl. Když někoho chcete honit v lese, musíte ho mít buď na dohled, nebo na doslech. Když běžíte sám, tak vůbec neslyšíte zvuky jeho kroků!“

„Tak proto jsem měl zůstat stát?“

„Určitě. Podle šramotu byste se byl orientoval. Vsadil bych se, že Cornel zaběhl jen někam na kraj lesa, potom se schoval a v klidu a v závětrí si počkal, až ho přeběhnete!“

„Cože? Myslíte, až přeběhnu – kolem něho?“

„Přesně tak. Kdybychom byli chvíli počkali a položili ucho na zem, byli bychom zaslechli zvuk jeho kroků a asi bychom i dokázali určit, kterým směrem prchá.“

„Hm... Jak tak o tom přemýšlím, asi máte pravdu! Člověk někdy udělá hloupost i při nejlepší vůli. Ale snad se to dá napravit, co myslíte?“

„Nebude to lehká věc. Musíme počkat do rána a hned časně zítřka se poohlédnout po jeho stopách. Ty nás povedou – doufejme, že ho nakonec dostihneme.“

Old Firehand oznámil svůj záměr *rafterům*.

„Jedu s vámi,“ přidal se okamžitě Missouri Blenter. „Ukořistili jsme koně, jednoho si po právu mohu vzít. Ten zrzek Cornel je chlap, po kterém už léta pasu. Kamarádi mi nebudou mít za zlé, když je teď opustím, taková věc má přednost.“

„To je mi docela vhod,“ uvítal jeho nabídku Old Firehand. „Ale měl bych pro vás všechny ještě jeden návrh... ovšem nejdřív musíme nahoru k našemu srubu!“

„Proč bychom tu nemohli zůstat až do rána?“

„Co kdyby Cornela napadlo se tam podívat! Od toho se dá čekat všechno na světě.“

„*Zounds!* To by nám také mohl vyfouknout náradí, prach a patrony a rezervní zbraně. Tak pojďme hned!“

„Správně, Blentere. Jeďte napřed, vezměte si s sebou dva muže. My pojedeme se zajatci a s koňmi za vámi.“ Lovec opravdu bystře odhadl, co Cornel podnikne. Tramp se skutečně schoval v lese za

stromem, nechal tetku Drollovou přeběhnout kolem a uviděl i Old Firehanda, jak se vrací k ohni. A protože cesta ke srubu byla pro tu chvíli ještě volná, rozhodl se, že se k němu vydá. Šel tiše a jistě, protože cestu už znal – těšil se, že tam najde nějaké věci z majetku *rafterů*. Aspoň malá náplast za to, co se stalo, aspoň nějaká kořist a nějaká pomsta...

Na návrší zůstal na chvíli stát a naslouchal – co kdyby některý z *rafterů* zůstal na stráži? Ale všechno bylo tiché a klidné, a tak se pustil dál ke srubu. Těsně u budovy se ještě jednou zaposlouchal, jestli něco nezaslechne, pak sáhl po závoře u dveří. A právě v tom okamžiku, kdy se užuž chystal ji odsunout, ho čísi ruce stiskly pod krkem a jiné ruce ho strhly bezohledně k zemi. Neznámý útočník si mu klekl na hrud'.

„Aspoň jednoho jsme drapli, a ten si to vypije za všechny!“ ozval se sípavě něčí hlas.

Zrzoun ten hlas okamžitě rozeznal a zavalil ho pocit radosti i údivu. Nasadil všechny síly, aby si aspoň trochu uvolnil hrdlo. S námahou se mu podařilo vypravit ze sebe pár slov:

„Woodwarde, ke všem čertům, co to děláš? Pusť mě!“

Woodward byl nejbližším Cornelovým druhem, byl hned po něm druhým vůdcem bandy. Poznal okamžitě Cornelův hlas a uvolnil zrzavého trampa ze sevření.

„Corneli! Kde se tu bereš? Já myslel, že tě chytili!“

„Taky že jo! Ale vzal jsem roha – v poslední chvíliče!“

Ale že jste mě stiskli! Málem jste mě uškrtli. Co tu děláte?“

„Ale co... narazili jsme na sebe tam dole pod svahem. Jsme tři, o ostatních nevíme nic. Až když jsme viděli, že *rafteri* zůstali u táboráku, tak nás napadlo, že bysme si to tady mohli prohlídnout a trochu jim to načechrat!“

„Taky mě to napadlo. Co kdybysme tu boudu podpálili?“

„To by šlo. Ale nejdřív ji prohlídneme, třeba se nám tady bude něco hodit!“

„Jenže k tomu bysme potřebovali světlo! Jinak budeme hledat celou věčnost! Ti darebáci mi sebrali všechno, ani zapalovadlo mi ne nechali!“

„S tím si nedělej starosti, Corneli! My máme všechno, dokonce i zbraně! Ještě že jsme včas utekli!“

„Tak tedy do toho, chlapi! Než někoho tam z těch u ohně napadne podívat se ke srubu!“

Woodward mlčky přikývl, odsunul závoru a kopl do dveří. Zavřeli za sebou, udělali světlo a začali si prohlížet vnitřek srubu. Nad palandami byly poličky a na nich stály připravené svíčky – zálesáci si je většinou sami lijí z jeleního loje. Každý z těch čtyř si jednu zapálil a pak se rozběhli po místnosti hledat, co by se mohlo hodit.

Bylo tu rozloženo několik ručnic, několik rohů naplněných střelným prachem, teslice, pily, nože, pásy s nábojnicemi, kusy masa, zásoby jídla. Každý z trampů si bral, co potřeboval nebo co se mu zrovna zalíbilo, Cornel se zásobil i hromadou obvazů – nechal si dokonce hned na místě znova převázat své rány. Potom trampové hodili hořící svíčky mezi rákos, jímž si *rafteri* vystlali svá lůžka. Ve vteřině se všechno vzňalo plamenem a trampové se vyhrnuli ven. Venku se zastavili a chvíli naslouchali – nebylo slyšet nic než praskání ohně ve srubu a tiché šumění stromových korun kolem.

„Nikdo nejde,“ řekl s uspokojením Woodward. „Co podnikneme teď?“

„Zmizíme,“ řekl Cornel.

„Jistě – ale kam? Já to tu neznám.“

„Ráno budou hledat naše stopy – to znamená, že za sebou nesmíme žádné nechat.“

„Jenže jak to navlíknout – leda bysme odplavali po vodě!“

„Taky že jo!“ řekl Cornel. „*Rafteri* přece mají vždycky nějaký plavidlo. Já myslím, že tam dole najdeme třeba vor!“

„Právě – ale najít ho!“

„Zkusíme to – tamhle je skluzavka, po který spouštějí dolů k vodě poražený stromy. Ta nás tam dovede!“

Plameny vyšlehlly vysoko ke střeše srubu a ozářily dodaleka jeho okolí. Na kraji lesa, směrem k řece, se mezi stromy rýsoval jakýsi malý průsek. Byla to skutečně dráha, kterou *rafteri* spouštěli kmeny k řece, dokonce opatřená po jedné straně lanem, jehož se mohl člověk přidržovat. Trampové se tam rozběhli a všichni čtyři se střemhlav pustili svahem dolů.

Byli už u samého břehu řeky, když zaslechli odshora, od srubu, blížící se poplašné hlasy.

„To budou oni,“ řekl Cornel, „teď honem nějaký člun!“ Nemuseli hledat dlouho, jen o několik kroků dál byla totiž uvázaná tři plavidla, kánoe zhotovené po indiánském způsobu ze stromové kůry a vymazané pryskyřicí, každé pro čtyři osoby.

„Bereme s sebou všechny,“ rozhodl Cornel. „Do jedné si sedneme, ty dvě zbývající k ní přivážeme. Aby nás nemohli pronásledovat!“

Udělali, jak rozkázal, naskákali do kánoe a odrazili od břehu. Cornel začal kormidlovat. Jeden z mužů zabral veslem, jako by měli jet vzhůru, proti toku.

„Tam ne!“ okřikl ho Cornel. „Musíme po proudu!“

„Ale chtěli jsme přece do Kansasu, na trampský sraz!“

„Jistě. Ale to se Old Firehand určitě dozví - vymlátí to ze zajatců. A bude nás tím směrem hledat. Proto se dáme právě opačně, převezeme ho.“

„Vždyť je to děsná oklika.“

„Vůbec ne. Ráno dorazíme k nejbližší přerii, tam utopíme kánoe a někde u indiánů šlohneme koně. A potom rychle rovnou na sever - ztratíme tak všehovšudy nanejvýš den. A *rafteri* ať se zatím potí a hledají naši stopu. Houby najdou.“

Drželi se s kánoí při břehu, ve stínu, protože se chtěli vyhnout odlesku plamenů z hořícího srubu. Teprve když byli dostatečně daleko, zakormidloval Cornel doprostřed řeky.

V té době dorazili *rafteri* ke stavení už zcela zachvácenému ohněm.

Lesem se nesly jejich zuřivé nadávky, výhrůžky a kletby svolávané na hlavy žhářů.

Old Firehand se pokoušel aspoň trochu uklidnit jejich rozhořčení.

„Přišli jsme pozdě – co se dá dělat! Tímhle už nic nespravíte. Neberte si to tak k srdci, mám pro vás dobrý návrh. A budete-li s ním srozuměni, vynahradíte si snadno všechnu škodu. Ale nejdřív se rozhlédneme, jestli tu některý z těch lotrů přece jen nezůstal.“

Ani po nejdůkladnější prohlídce v okolí nikoho neobjevili. Vrátili se k Old Firehandovi, sesedli se kolem něho a čekali s napětím, co řekne.

„*Meššúrs,*“ začal lovec, „nejdřív vaše čestné slovo, že se nikomu ani slovem nezmíníte o tom, co vám povím. A to i v případě, že nepřistoupíte na mé návrhy. Předpokládám, že jste gentlemani a že se na vaše slovo člověk může spolehnout.“

Zahučelo to tichým přitakáním a Old Firehand pokračoval:

„Zná někdo z vás tam nahoře v kopcích mezi skalami to velké jezero, kterému někdy říkají Stříbrné?“

„Já ano,“ ozval se – jediný – Droll. „O Stříbrném jezeru jistě už slyšel každý z přítomných gentlemanů, ale podle toho, že všichni mlčí, tam asi nikdo osobně nebyl.“

„*Well!* Tak tam nahoře, to je známá věc, jsou velice bohaté opuštěné doly, ještě ze starých indiánských dob. Ložiska vzácné rudy, která nejsou ještě dávno vyčerpaná. Mám tam teď namířeno s jedním šikovným důlním inženýrem, chceme se přesvědčit, jestli by se těžba nedala obnovit – případně jestli by se k tomu nedala nějak využít i vodní energie jezera. Takový podnik bývá záležitost dost nebezpečná, takže bych uvítal pár zkušených a srdnatých zálesáků jako doprovod. A můj návrh, pánové? Zní takto: nechte svou práci tady, jak je – a pojed'te se mnou! Dobře vám zaplatím.“

„To je slovo do prance!“ vykřikl nadšeně starý Missouri Blenter, ale vzápětí se zarazil. „Což o to, já bych s vámi jel hned..., ale copak to jde? Musím dostat především toho arcilotra Cornela.“

„A já snad ne?“ zabrumlala tetka Drollová. „Hned bych skočil do sedla a jel s Old Firehandem. Ne kvůli penězům, ale protože pracovat s ním je prostě rozkoš..., jenže to nejde. Nejdřív po stopách té zrzavé lišky, pak teprve všechno ostatní.“

Old Firehandovou tváří přeletěl lehký úsměv.

„Jak vidím, máte oba stejné zbožné přání. Ale nejspíš se vám může vyplnit, když zůstanete se mnou. Víte, když jsme se vraceli od táboráku sem nahoru ke srubu, vedl jsem taky jednoho z těch zajatých trampů. Takový mladíček to byl, ještě se pořádně neholil. Ale nějak si dodal odvahy, oslovil mě a prosil mě, abych ho vyslechl, že se mi chce s něčím svěřit. A tak jsem se dozvěděl, že mu to mezi trampy nesedí, že se k nim dostal shodou okolností, prý ho to mrzí. Vlastně ho k nim dotáhl jeho bratr a ten zůstal mezi těmi, co zaplatili bitku životem. Aby mě utvrdil v tom, že to myslí doopravdy, prozradil mi všechno, co má Cornel za lubem. Neodmítl jsem ho, myslel jsem si, že by to nebylo lidské, a nakonec ani – moudré. Chcete ho vidět?“

Všichni souhlasili. Old Firehand se zvedl a za okamžik před nimi stál asi dvacetiletý mladík urostlé postavy a bystrého pohledu. Lovec mu sňal pouta a pokynul mu, aby se posadil.

„Jak vidíš, splnil jsem, co jsem slíbil,“ řekl mu. „Bratr tě svedl na špatnou cestu. Ale jestli mi slíbíš rukoudáním, že od téhle chvíle budeš žít jako poctivý chlap, dostaneš svobodu. Jak se jmenuješ?“

„Nolley, pane,“ odpověděl mladík a váhavě napřáhl k Old Firehandovi pravici. „Slibuju vám to. A byl bych vám do smrti vděčný, kdybyste mi mohl vyplnit dvě přání.“

„Dvě přání?“ podivil se lovec. „Jaká?“

„Abyste mi odpustil opravdu, ze srdce, ne jen tak pro tuhle chvíli. A potom abyste mi dovolil pohřbít bratrovo tělo.“

„Hm... vidím, že jsem se v tobě nemýlil. Ať je po tvém! Jsi od tohoto okamžiku svobodný člověk.“

„Sir, jsem vám velice, velice...“

„Počkej s děkováním!

„Teď nám musíš povědět o tom, co chystá Cornel! Znáš jeho plány?“

„Znám. On se s nimi dlouho tajil, ale včera nám všechno řekl. Má nejdřív namířeno na velký tramský sraz.“

„*Heigh-day!*“ zaskřehotal vzrušeně Droll. „Tak jsem měl přece jen dobré zprávy, že se ti vagabundi chystají sejít někde za Harperem! Ty víš přesně, kde se sejdou?“

„Ano,“ přisvědčil Nolley. „To místo je skutečně za Harperem a jmenuje se Osage Nook.“

„Nook, Nook...“ brumlal Droll. „To je zajímavá věc. Chystám se na tramský sraz, abych si tam chytil svého chlapa, a nemám tuchy, že s ním jedu na jedné palubě. Kdybych ho tam byl tak mohl rovnou klofnout! Pan Cornel chce navštívit Osage Nook... Tak to musíme za ním, co říkáte, MrBlentere?“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil rameny starý, „budeme se muset s Mr Firehandem rozloučit.“

„Ale naopak, vůbec se nebudeme loučit,“ vysvětloval lovec. „Můj nejbližší cíl je nedaleko Osage Nooku, na Butlerově farmě. Patří bratru inženýra, který mě tam čeká. Takže až tam máme společnou cestu.“ Obrátil se znovu k Nolleymu. „A dál, jaké další plány má Cornel?“

„Z tramského srazu pojedou na Eagle Tail. Chtějí tam přepadnout železnici a udělat pokladnu.“

„To je dobře, že to víme. Jestli ho nechytíme u Osage Nooku, na Eagle Tailu nám neupláchně.“

„A i kdyby vám tam vyklouzl, určitě ho dostanete později – u Stříbrného jezera,“ řekl Nolley.

Ta slova způsobila všeobecný rozruch. Zdálo se, že i Old Firehand je velmi překvapen.

„U Stříbrného jezera? Co ví Cornel o Stříbrném jezeře? Co tam chce?“

„Najít poklad. Někde je tam prý zakopán nebo schován pod vodou obrovský poklad. Pochází z hrozně dávných dob, patřil snad nějakému pradávnému kmeni indiánů.“

„To tam chce překopávat skály nebo se pro něj potápět do vody?“

„On má přesný plán místa, kde poklad leží.“

„Tys ten plán viděl?“ nedůvěřivě se ptal Old Firehand. „To ne. Neukázal ho živé duši.“

„Ale my jsme mu sebrali všechny věci, a žádný plán ani mapu jsme mezi nimi nenašli.“

„Asi svůj náskres dobře schoval. Ale možná že tu mapku ani nenosí u sebe. Jednou mu uklouzla taková poznámka, jako že snad ji někde zakopal...“

Všichni sledovali jako bez dechu s upřeným pohledem jen Nolleyho, a tak jim ušlo, jaké vzrušení jeho slova vyvolávají u Drolla a u mladého Freda. Fred se po celém těle jen chvěl. Sotva Nolley skončil, vykřikl:

„A je to Cornel! Je to on! Ten pláněk patří mému otci!“ Zraky všech přítomných se na něj obrátily. Zaplavili ho desítkami otázek vyřčených v jediném okamžiku. Ale Droll rozpažil rázně ruce:

„*Meššúrs*, teď není čas na dotazy. Všechno se dozvíte později. Jenom jedno vám povím hned – já i Fred jsme od této chvíle plně k službám Old Firehandovi. Jedeme s ním.“

„Já taky,“ zvolal Missouri Blenter. „Tolik záhad se nám tu zpletlo – snad se z toho klubka jednou vymotáme. Doufám, že jdete s námi taky, kamarádi?“

„Jasná věc, samozřejmě,“ zahučelo to z úst *rafterů*.

Až na jednu výjimku.

Černý Tom prohlásil, že zůstane. Pokusí se opravit srub, aby se v něm dalo aspoň jakžtakž přebývat. Nolley, bývalý tramp, se nabídl jako pomocník. Pohřbí bratra a rád zůstane Tomovi k ruce.

„*Well!*“ souhlasil Old Firehand. „Je to jasné! Zítří časně ráno vyrazíme. O Cornelovy stopy se nemusíme starat, když teď víme, kde ho hledat. A poženeme ho přes lesy a přes prerie, přes hory i přes doly, a když to nepůjde jinak, až nahoru ke Stříbrnému jezeru. Nebudeme to mít lehké, *meššúrs*. Tím víc musíme držet kamarádsky všichni za jeden provaz.“

5. MISTROVSKÝ INDIÁNSKÝ KOUSEK

Zvlněnou prérii zalévalo jasné polední slunce. Lehký vánek čeril stonky husté trávy a pahorky táhnoucí se do dále připomínaly smaragdové moře, jehož vlny znenadání znehybněly. Jeden pahorek vedle druhého, všechny si byly podobné, všechny byly přibližně stejně vysoké, stejně oble tvarované, stejně protáhlé do dálky. Jedno údolíčko připomínalo druhé, mohla se lehce zaměnit, a všude kolem nic než pahorky a údolíčka, jak daleko jen oko dohlédlo. Kdo by se zde neřídil kompasem nebo polohou slunce, byl by se tu ztratil právě tak jako nezkušený plavec v malém člunu na širém moři.

Zdálo se, že v celé té zelenavé pustině není jediného živého tvora. Jen nahoře vysoko ve vzduchu se vznášeli dva luňáci ve velkých kruzích, plachtíce takřka bez pohybu svých široce roztažených křídel. Ale byly to opravdu jediné živé bytosti široko daleko? Asi ne – vždyť se právě ozvalo mocné zařehtání koně a zpoza jednoho pahorku se vynořil jezdec – a to dokonce ne zrovna obvyklého zjevu.

Ten člověk nebyl ani nápadně velký, ani malý, nebyl ani nijak zvlášť silný, ale ani hubený – a přesto se zdálo, že je silák. Měl na sobě dlouhé nohavice, vestu a krátkou kazajku s gumovou impregnací proti dešti. Na hlavě mu seděla tropická korková přilba se šátkem na zátylku, jaká se nosívá v horkých krajích. Obut byl do indiánských mokasínů.

Držení těla napovídalo, že je to zkušený jezdec. Obličej – ano, ten jeho obličej, ten byl velice zvláštní! Měl výraz poněkud prostoduchý, a nezpůsoboval to jenom jeho podivný, skobovitě zahnutý nos, na levé straně bělostný a na druhé, pravé, naopak jakoby okurkovitý a hrající všemi barvami od červené, modré až k nazelenalé. Tuhle tvář pak lemoval po obou lících vous, ostatně řídký, i když dlouhé chlupy obrůstaly celou partii od krku až k bradě. Bradku podpíral obrovský stojatý tuhý límec.

Na řemenech u třmenu se houpala napravo i nalevo ručnice, opřená vedle jezdcovy nohy pažbou o botník ve třmenu. Napříč přes sedlo ležela dlouhá plechová roura či pouzdro a v něm zvláštní, veliký dalekohled. Na zádech měl ten člověk kožený tlumok, asi tak středně veliký, a na něm spoustu plechových nádobek, pánviček a hrnců a také všelijak divně stočené dráty. Široký opasek, rovněž kožený, na způsob prkenice opatřený přihrádkami na peníze, byl téměř kolem dokola ověšen množstvím váčků a pytlíků. Vpředu za opaskem vyčnívaly rukojeti a držadla několika revolverů a jednoho nože. Po stranách měl k opasku připevněny ještě dvě brašny, byly to bezpochyby tašky na náboje.

Kůň, na němž jel, bylo dost všední zvíře, ani moc dobré, ani moc špatné pro štrapáce na Divokém západě. Nebylo na něm nic nápadného, snad jen to, že jako nějakou čabraku měl přes hřbet přehozenou pokrývku, která mohla stát skutečně hezkých pár desítek dolarů.

Vypadalo to však, že to nenápadné zvíře se vyzná v prerii líp než jeho majitel. Nechával totiž koně běžet, jak se mu líbilo, a koník si to jednou namířil přes údolí, potom se šplhal do kopce, zas sklusal dolů, zničehonic se dal do cvalu, opět zvolnil, zkrátka zdálo se, že ten chlapík s tropickou korkovou přilbou a přihlouplým obličejem nemá před sebou žádný cíl, ale zato – spoustu času.

Znenadání se kůň zarazil, zastříhal ušima – a jezdec sebou až trhl, jak se najednou lekl. Zazněl ostrý rozkazovačný hlas:

„*Stop! Ani krok, nebo střelím! Kdo jste, master?*“

Jezdec se rozhlédl – před sebe, za sebe, pak na obě strany. Nikde nikdo. Obrátil oči v sloup, nahoru k obloze, a vtom se ten hlas ozval znovu.

„*Co vás napadá?*“ zachechtal se neznámý. „*Já nesedím nahoře na měsíci, ale u nás, na matičce zemi. Tak mi povězte, odkud jedete?*“

Jezdec se trochu poohlédl a odpověděl:

„*Tamodtud sem!*“ ukázal za sebe a k sobě.

„*To vidím. A kam máte namířeno?*“

„*Odsud tam!*“ odušil jezdec a ukázal prstem před sebe.

„Vy jste ale povedená kopa!“ zachechtal se zase ten neznámý. „Když už jste se jednou octl tady v prérii, tak předpokládám, že aspoň znáte zdejší zákony. Jestli se chcete vrátit zpátky, tak spánem-bohem! Ale jestli chcete dál, jakože asi chcete, musíte mi pěkně po pravdě odpovědět, nač se vás ptám. Ven s tím: Odkud jste?“

„Z Castlepoolu prosím,“ odpověděl jezdec hlasem školáčka, který se bojí přísného učitele.

„Neznám! Kde bych to hnízdo našel?“

„Na mapě Skotska,“ zněla odpověď a jezdcův obličej vypadal v té chvíli ještě o stupínek prostodušeji než předtím.

„Aby vás pánbůh při zdravém rozumu zachovati ráčil! Co mi je do Skotska! A kam se chcete dostat?“

„Do Kalkaty.“

„Taky neznám. To je kde?“

„V Indii.“

„*Lack-a-day!* To se v tomhle parném odpoledni táhnete ze Skotska přes Státy do Indie? Poslyšte, nejste vy náhodou Angličan?“

„Yes!“

„A co děláte?“

„Jsem lord!“

„Lord? A s takovou hučkou na hlavě! To si vás musím prohlídnout zblízka. Pojd', *Uncle*, ten džentlmen nás určitě nepokouše! Má asi o kolečko víc – ale pár galonů podivínství k jeho lordstvu patří!“

Na samém vršku nejbližšího pahorku se objevily dvě postavy, jeden vysoký muž, druhý malý. Až dosud se ukrývali v trávě a podle úboru to byli zálesáci jaksepatří. Oba byli oblečeni stejně, v koženém, dokonce i klobouky se širokou střechou měli z kůže. Vyšší z nich stál vzpřímen jako svíčka, menší byl přihrblý, s nosem ostrým jako orlí zoban. Měli v rukách prastaré pušky, *rifle* s dlouhou hlavní, maličký hrbáč si ji opíral o zem – a přece mu hlaveň zbraně přesahovala okraj klobouku. Zdálo se, že to byl on, kdo se prve vyptával, protože i teď se ujal slova, zatímco dlouhán vedle něho zatím ze sebe nevydal ani hlásku.

„Zůstaňte, kde jste! Nebo střelíme! Ještě spolu nejsme hotovi!“

„Chcete se vsadit?“

Angličanova tvář jako by najednou celá ožila.

„Vsadit se?“

„O deset dolarů, o padesát, o stovku – jak je libo!“

„A oč se chcete vsadit?“

„Že zastřelím dřív já vás než vy mne!“

„To byste prohrál kalhoty!“

„Opravdu? *Well* – tak o stovku!“

Sáhl do jedné ze svých brašen po boku, přitáhl si ji a vylovil z ní několik bankovek. Oba muži údivem vyvalili oči.

„*Sir*,“ zvolal ten přihrblý, „copak vy taháte po prérii tašku plnou dolarů?“

„Nemít s sebou dolary, nemohl bych se přece sázet! Tak říkáte o stovku? Nebo chcete o víc?“

„Ale my nemáme žádné peníze!“

„To nevádí. Já vám půjčím, potom mi to vrátíte.“

Řekl to tak vážně, že dlouhán jen naprázdno polkl a hrbáč ze sebe dotčeně vyrazil:

„Vy nám půjčíte, a potom vám to máme vrátit? Jste si tak jistý, že vyhraje? To byste nám nejdřív musel prohnat kulku kůží! A kdo má jednu kulku v těle, ten už žádné dluhy nevrací!“

„To nevádí! Hlavně abych vyhrál, peněz mám dost!“

„*Uncle*,“ řekl přihrblý zálesák, „pojd' si toho chlápka prohlídnout blíž! To je lord jako když ho vyšije, i s tou brašnou dolarů, co s sebou táhne do prerie.“

Seběhl dolů a jeho vysoký kamarád ho následoval: i při běhu tak strnule rovný, jako kdyby spolkl pravítko.

„Strčte si své dolary zpátky do brašny!“ houkl na Angličana, když se octli dole. „Ze sázky nebude nic! Ale jestli vám mám radit – tak nikomu tu svou tašku s penězi neukazujte. Mohl byste na to taky doplatit! Kdoví – třeba i životem!“

„*Well!*“ přisvědčil živě Angličan. „Děkuji za dobře míněnou radu. Ale dovolíte, abych se zeptal taky něco já vás? Já bych taky rád věděl, s kým mám tu čest. Tak prosím – jak se jmenujete a kdo jste?“

„To je vidět, že jste tady cizí! Jinak byste věděl, že od Mississippi až po Frisko nás oba zná kdekdo jako poctivé lovce a trapery. Teď zrovna jsme na cestě do Bergenu, k jisté lovecké společnosti. Chceme lovit bobry.“

„Dobře – a jak se jmenujete?“

„Mně říkají Humply Bill, Hrbáč Bill, a tady můj kamarád se jmenuje Gunstick Uncle, Strýc nabiják. Říkají mu tak proto, že chodí rovně, jako by spolkl nabiják... A teď když víte, co jste chtěl, už bez vtípků. Copak vy hledáte tady na prérii?“

„Co hledám. Nic! Chci si jen prohlédnout, jak to tu vypadá, poznat Skalnaté hory a pak si zajet do Friska. Už jsem byl všude na světě, jen ve Spojených státech ne. Ale nepůjdeme k vašim koním? Přijeli jste přece na koních?“

„No samozřejmě. Jsou tam za kopečkem. Zastavili jsme se tu na chvíli odpočinku.“

Angličan sklouzl ze sedla a mlčky vykročil kupředu před oběma lovci směrem k údolíčku za kopcem. Pásla se tam dvě zvířata, obě toho druhu, kterému se lidově říká herka, kobyly, nebo dokonce rovnou mršina. Lordův kůň šel ve stopách svého pána poslušně jako pes, ale když přišel blíž a když se k němu ty herky začaly mít, zlostně zařičel a začal proti nim vyhazovat všema čtyřma.

„To je nějaká frfňa,“ urazil se Humply Bill.

„Ó ne,“ řekl ten podivný lord, „můj koníček jenom ví, že jsem se s vámi ještě neskamarádil, a tak si radši nechce zadat!“

„Že by byl tak chytrý? Na to zrovna nevypadá. Mně se zdá, že to je obyčejný sedlácký tahoun.“

„No, no, no! To je náhodou nefalšovaný kurdský husan, hřebec jako jiskra, když dovolíte!“

„A copak je to za končinu, to Kurdsko? To je daleko odtud?“

„Mezi Persií a Tureckem. Sám jsem si ho tam koupil a vzal s sebou k nám do Anglie.“

Angličan to vyslovil s takovou nedbalostí, jako by dopravit koně z Turecka do Anglie a odtud do Spojených států nebylo o nic těžší než přenést klec s tetiččiným kanárem z jednoho konce vsi na druhý.

Oba lovci po sobě vrhli kradmý pohled. Lord se uvelebil pohodlně v trávě, právě v místě, kde přednedávnem oni dva leželi, a když spatřil, že tu je načatá lákavá srnčí pečinka, vytáhl nůž, uřízl si požeňnaný kousek a pustil se s chutí do jídla, jako by si byl tu pečinku sám připravil.

„Tak se mi to líbí,“ zahlaholil Humply Bill. „Jaképak okolky na prérii!“

„Vždyť já si na ně taky nepotrpím,“ odpověděl s plnými ústy lord Castlepool. „Včera jste ulovili maso pro sebe a pro mne, dneska nebo zítra vám to oplatím.“

„Opravdu? Myslíte, že zítra ještě budeme spolu?“

„Nejenom zítra - chcete se vsadit? O deset dolarů! Nebo o víc, jak chcete.“

A ctihodný lord už opět sahal po brašně.

„Nechte ty dolary už jednou být! Nesázíme se.“

„Tak si pojd'te sednout blíž ke mně! Vysvětlím vám všechno.“

Posadili se proti němu a jeho lordstvo z Castlepoolu si je ještě chvílku zkoumavě prohlíželo, než se dalo do řeči.

„Abyste věděli: přijel jsem po Arkansasu a vylodil se v Mulvane. Chtěl jsem si tam vzít jednoho nebo dva průvodce, ale z těch, co se mi nabízeli, se mi žádný nezamlouval. Rozjel jsem se tedy na prerii sólo, říkám si, poctivý zálesák se najde nejspíš někde ve stepi. A prosím - narazím rovnou na vás. A vy jste náhodou podle mého gusta. Nechtěli byste se mnou do Friska?“

„Vy to povídáte, jako by tam klid'ánko člověk dojel za den.“

„Klid'ánko neklid'ánko, hlavně že pojedeme - jestli den, nebo rok, na tom už moc nezáleží.“

„Hm. Jestlipak víte, co všechno by nás na takové cestě mohlo potkat?“

„To doufám uvidím na vlastní oči.“

„Radši si to moc nepřejte! A my s vámi stejně nemůžeme jet. My totiž nejsme takoví pracháči jako vy. Jsme živi z toho, co ulovíme, kdepak bychom si mohli dovolit kdovíjak dlouhý výlet až do Friska!“

„Všechno platím!“

„Všechno?“ Humply Bill si rozpačitě přejel rukou přes bradu.
„No... to by se možná o tom dalo mluvit.“

„Vidíte! Abych nezapomněl – umíte střílet?“

Jeho lordstvo stihl útrpný pohled příhrblého zálesáka. „Prosím vás, už jste viděl préríjního lovce, aby nebyl s puškou jedna ruka? To je, jako byste se ptal, jestli medvěd dokáže lapit úlovek.“

„Uděláme tedy malou zkoušku. Vidíte tam nahoře ty ptáky? Dokázali byste je sundat?“

Humply Bill přimhouřenýma očima odhadl výšku, vstal, zalíčil, chvilinku pozorně mířil – a stíkl kohoutek. Bylo vidět, že jeden z ptáků dostal zásah. Začal prudce mávat křídly, pokoušel se udržet ve vzduchu – ale marně. Klesal níž a níž, nejdřív pomalu, potom rychleji a rychleji. Nakonec přitiskl v křeči křídla k tělu a řítil se rovnou k zemi jako kus kamene.

„Tak co tomu říkáte?“ zeptal se hrdě Humply Bill.

„Nebylo to špatné.“

„Cože? Že to nebylo špatné? Víte vůbec, jak vysoko byl ten sup? A kulka mu šla rovnou do prsou, byl mrtev už nahoře ve vzduchu! Každý, kdo aspoň přičichl k střelbě, by řekl, že to byla mistrovská rána.“

„Well,“ připustil Castlepool, „teď tedy váš společník.“

Gunstick Uncle se pomalu zvedl ze země, opřel se levou rukou o svou prastarou *rifli*, zvedl pravici jako herec na pódiu, obrátil oči vzhůru k obloze a spustil náramně povzneseně:

„Orlisko nad námi brázdí vzduch,
dolů vrhává se jako dobrodruh,
když ucítí z mrtvol sladký puch.
Teď však tam nahoře ztuh!
Trefil jsem ho v letu – buch – buch – buch!“

Přednášel své veršičky celý strnulý, učiněná dřevěná loutka. Dosud nepromluvil ani slovem a jistě byl přesvědčen o tom, že svým nádherným proslovem ve verších udělá o to větší dojem. Pomalu

spustil zvednutou pravici, pootočil se k Angličanovi a vrhl na něj pohled plný hrdého očekávání.

„Slyšel jste, *sir*?“ řekl Humply Bill. „Kdepak náš Gunstick Uncle, to je báječný chlapík! Vystupoval dřív na divadle, ale teď se dal ještě na básnění. Moc toho nenamluví, ale když otevře ústa, promluví jako anděl – chci říct jen ve verších.“

„Pozoruj,“ přikývl nevzrušeně Angličan. „Ať si mluví jako anděl, nebo jako hokynář, to je jeho věc. Já chci vědět, jestli umí pořádně střílet.“

Básníci zálesák protáhl koutek úst až k pravému uchu a přitom mávl daleko před sebe pravicí, což mělo vyjadřovat dokonalé pohrdání. Potom zvedl svou *rifli*, zamířil, stiskl spoušť a rychle zase spustil zbraň hlavní dolů. I jeho kulka zasáhla ptáka přesně. Padal v užší a užší spirále stále rychleji k zemi.

„*Wonderful!*“ vykřikl pochvalně Humply Bill.

Dlouhán zaujal opět svou hereckou pózu a tentokrát zvedl dokonce obě ruce, když začal přednášet:

„Spějme teď rychle k orlisku,
jistě ho najdem nablízku.
Já umím dobrou ránu dát...“

„...a k tomu není třeba rýmovat,“ vpadl mu do veršů vlastním rýmem Angličan. „Hlavně že jste dobrý střelec. Dost! Teď musíme domluvit podmínky – ujednáno, že pojedete se mnou: kolik za to žádáte?“

„To je otázka, jak se říká, na tělo,“ řekl Humply Bill. „My jsme se vlastně takhle ještě nikdy nedali najmout. A jestli s vámi pojedeme, bude to stejně víc ze sympatie než kvůli penězům.“

„*All right!* Vidím, že máte svou hrdost. Nechci vás urazit, jde mi skutečně o to, abych tady v Americe něco poznal a zažil..., ale bez honoráře nechci nic: za každé dobrodružství, které spolu prožijeme, dostanete padesát dolarů.“

„Milý pane,“ zasmál se Humply Bill, „to z nás budou za chvíli boháči, o dobrodružství není na Západě žádná nouze. Že je zažijeme, na to můžete vzít jed, jen abychom je taky ve zdraví přežili. Copak my jsme jim zvyklí, ale vy jako cizinec – spíš byste se jim měl vyhýbat než je vyhledávat.“

„A to ne. Už jsem se rozhodl. Chci zažít dobrodružství a taky poznat slavné lovce, o kterých jsem slyšel, jako Old Shatterhanda, Old Firehanda, Vinnetoua a tak dále. Za každého z těchhle tři platím sto dolarů na dlaň, když mne s nimi seznámíte.“

„By Jove! To máte takových peněz při sobě?“

„Jistěže ne, беру s sebou jen, kolik potřebuju. Vás vyplatí můj bankéř ve Frisku. Souhlasíte?“

„Ale jistě. Plácnete si!“

Oba mu podali ruku a lord potom sáhl do brašny – ne do té, odkud prve vytahoval bankovky – a vyňal z ní knihu v tuhých deskách.

„Můj záznamník,“ řekl a poklepal na desky. „Já všechno zapisuji. Zřídím vám tady konto. Sem budu zapisovat, co jsem vám dlužen. Kdyby se mi něco stalo, vezmete tuhle knihu a odevzdáte ji mému bankéři ve Frisku. Tady je jeho jméno. On už vám příslušnou částku vyplatí.“

„To je docela hezká vymyšlenost,“ řekl Humply Bill, „ale ani bych nestál o to, abychom – – – *behold, Uncle*, podívej se na ty koně! Vidíš, jak stříhají ušima a co jim dělají nozdry? Tady kolem je něco v nepořádku. Nedá se nic dělat, musím se rozhlédnout po okolí.“

„Půjdu s vámi,“ hlásil se pohotově Angličan.

„Radši zůstaňte, kde jste, *sir*! Mohl byste všechno jen pokazit.“

„*Pshaw!* Já nezkazím nic.“

Přidal se k lovcovi a oba začali zlézat kopeček. Když se přiblížili k temeni, položili se na zem a zbytek cesty se opatrně plížili. Vysoká tráva je kryla spolehlivě a oni jen čas od času vysouvali z porostu hlavu, aby se porozhlédli.

„Hm... na nováčka to neděláte zle,“ pochválil lorda Humply Bill. „Vidíte teď toho chlapíka na kopci naproti nám? Přímo před námi!“

„*Yes!* Mně se zdá, že to je indián.“

„Samozřejmě. Kdybych měl... *sir*, všiml jsem si, že máte dalekohled. Skočte pro něj dolů, podíváme se tomu muži do tváře!“

Castlepool se ovšem nedal dvakrát pobízet.

Indián ležel na vrcholku pahorku v trávě a pozorně se díval směrem na východ, kde se však, zdálo se, nedělo nic pozoruhodného. Několikrát se pozvedl do půli těla – chtěl zřejmě získat větší rozhled – , ale rychle se vždycky zase svezl k zemi. Jestli někoho očekával, tak to rozhodně nebyla žádná přátelská bytost.

Lord se mezitím vrátil se svým dalekohledem, nastavil ho a podal Humply Billovi. Nahrblý lovec zamířil přístroj na indiánovo stanoviště právě ve chvíli, kdy se rudoch otočil hlavou k němu. Humply Bill ve vteřině dalekohled odhodil, vyskočil jako čamrda, přiložil obě dlaně k ústům a začal nadšeně křičet:

„Menaka Šecha, Menaka Šecha! Můj přítel může přijít ke svému bílému bratru!“

Indián se prudce obrátil, zřejmě však ihned poznal přihrblého lovce, protože bez váhání vyskočil a ubíhal dolů, směrem do údolí.

„Tak teď nám budete muset zaplatit prvních padesát dolarů,“ smál se Humply Bill.

„Nějaké dobrodružství na dohled?“ těšil se Angličan. „Dost možná, indiánský náčelník bezpochyby vyhlížel nepřítel.“

„*Well*, doufám, že ne jednoho nepřítel, ale celý houf!“

„Nemalujte čerta na zeď! Pojd'te, slezeme dolů. Uncle bude mít ohromnou radost, že se tu potká s náčelníkem.“

„A jak jste mu to prve říkal?“

„Menaka Šecha – to znamená v řeči Osedžů Dobré slunce. Je to statečný a zkušený bojovník, žádný krvelačný žrout bělochů, i když Osedžové patří ke kmeni Siouxů.“

„A on je náčelník?“

„A poctivý chlap! Největší hlava Osedžů. Já a Uncle jsme s ním vykourili dýmku míru a uzavřeli s ním věčné bratrství.“

Jakmile Humply Bill zpravil kamaráda o svém objevu, zaujal Gunstick Uncle svou oblíbenou divadelní pózu, aby uvítal náčelníka jaksepatří slavnostně. Byl to urostlý muž v nejlepších letech, v jedno-

duchem indiánském koženém obleku, na několika místech však roztrženém a potřísněném krví. Byl beze zbraně a na obou zápěstích zely až do živého masa otevřené rány – bezpochyby byl spoután a pouta silou zpřetrhal. Bylo jasné, že je na útěku a že ho pronásledují.

Ale v této chvíli jako by zapomněl na nebezpečí, blížil se volným krokem a nabízel oběma lovcům na pozdrav ruku.

„Menaka Šecha poznal hlas i tvář svých přátel a bratří. Raduje se z toho, že je může pozdravit.“

„Máme z toho stejnou radost jako ty,“ řekl Humply Bill a Gunstick Uncle vzpažil slavnostně obě ruce nad hlavu (vypadalo to, jako by hodlal indiánovi udělit požehnání) a spustil silným hlasem:

„Budiž nám vítán, příteli,
zde v tomto pustém údolí.
Ať náčelník převelké slávy
se posadí k nám do prérijní trávy.
Ať neváhá ni vteřinu
a dá si s námi zvěřinu!“

Ukázal do trávy na srnčí pečínku, lépe řečeno na to, co ze srnčí pečínky zbylo po lordu Castlepoolovi.

„Tiše, Uncle!“ Humply Bill okřikl básníčho zálesáka. „Teď vážně není čas na básničky! Copak nevidíš, jak na tom náčelník Osedžů je?“

Dlouhán měl ovšem hned po ruce dalších pár veršů:

„Spoutali ho jako zvíře,
on však pout se zbavil směle,
nyní, ač to není k víře,
prchá z moci nepřítel!“

Přihrblý lovec mávl odevzdaně rukou a posuňkem ukázal na Angličana, aby ho představil:

„Bledá tvář je naším přítelem. Doporučuji ho tobě i lidem tvého kmene.“

Indián lehce přikývl:

„Menaka Šecha je přítelem každé dobré a poctivé bledé tváře. Ale zloději, vrazi a hanobitelé mrtvol padnou za oběť jeho tomahavku!“

„To máš v poslední době s bělochy tak špatné zkušenosti?“

„Velice špatné! Moji bratři ať mají své zbraně připraveny, protože ti, kdo jsou rudému bojovníkovi v patách, sem mohou přijet co nevidět. Nohy Dobrého slunce jsou jako nohy bystrého jelena, ale jeho nepřátelé mají koně. Menaka Šecha se pokusil zmást své pronásledovatele, avšak oni touží po jeho životě.“

„Je jich hodně?“

„Je jich velice mnoho, je jich víc než sto. Patří mezi ty lidi, jimž bledé tváře říkají trampové.“

„Trampové? V téhle zapomenuté krajině? Kde jsi je viděl?“

„V lese Osage Nook, v místě, kterému říkáme Kout vraždy, protože zde byl zákeřně zabit náš nejslavnější náčelník a jeho stateční bojovníci. Rok co rok, vždy když se třináctkrát naplní měsíc, navštěvují vyslanci našeho kmene toto místo a tančí na mohylách padlých hrdinů tance smrti. Také Menaka Šecha opustil s dvanácti muži loviště kmene, aby vzdal poctu hrdinům v Osage Nooku. Dorazili jsme na místo předevčírem a rozložili jsme tábor nedaleko hrobu. Dnes začala slavnost mrtvých. Bledé tváře našly naše stopy, a ačkoliv jsme měli rozestavěné stráže, podařilo se jim přiblížit se k nám až do největší blízkosti. Napadli nás nečekaně, právě když jsme začali tančit smuteční tanec. Bylo jich velmi mnoho, nemohli jsme se dlouho bránit. Osm našich bojovníků přišlo o život, Menaka Šecha a ještě čtyři další bojovníci pak byli přemoženi a spoutáni. Menaka Šecha slyšel, jak se trampové radí, že rudé bojovníky dnes večer umučí. Náčelníka Osedžů oddělili od jeho čtyř druhů, aby se s nimi nemohl dorozumět ani pohledem. Řemeny se zarývaly Menaka Šechovi do masa, avšak on je přetrhal a využil chvíle, kdy strážce byl nepozorný. Dobrému slunci se podařilo uprchnout.“

„A co tví čtyři druhové?“

„Jsou stále v zajetí. Nebo myslíš, že Menaka Šecha se měl pokusit je zbavit pout?“

„To by se asi sotva podařilo,“ zahučel Humply Bill. „Spíš bys ty sám upadl znovu do jejich rukou.“

„Náčelník Osedžů uvažoval stejně. Rozhodl se proto, že se vydá co nejrychleji k Butlerově farmě, protože Butler je jeho přítelem. Chce přivést pomoc zajatým mužům.“ Humply Bill jen potřásl hlavou.

„To se ti sotva povede...! Od Osage Nooku k Butlerově farmě je dobře šest hodin jízdy na koni. Jak by ses mohl vůbec do večera vrátit – ti chlapi přece říkali, že vás chtějí oddělat večer?“

„Nohy Dobrého slunce jsou stejně rychlé jako kopyta koní,“ odpověděl náčelník sebejistě. „Menaka Šecha je také přesvědčen, že trampové mučení odloží. Budou se nejdřív ze všech sil snažit, aby uprchlého náčelníka opět polapili. Pomoc proto může přijít v pravý čas.“

„Možná že ano, možná že ne... Rozhodně jsi měl štěstí, že jsme se potkali. A na farmu nikam nemusíš – sami se postaráme, aby se tví bojovníci dostali zas na svobodu!“

„Můj bílý bratr mi opravdu chce pomoci?“

„Určitě. Osedžové jsou přece naši přátelé!“

„Avšak trampů je mnoho a my máme pouze osm paží.“

„Pshaw! Zato máme čtyři bystré hlavy – a ty už vymyslí, jak se dostat hordě trampů na kobylku. Že jim ty zajatce vyfoukneme, co ty na to, starý Uncle?“

Lovec rozhodil doširoka rukama, nadšeně přimhouřil oči a s citem zadeklamoval:

„Bude to pro mě přímo švanda
vydat se k jejich táboru.
Svou oběť musí vydat banda,
vyrvem jí rudé bratry ze spárů.“

„No prosím,“ řekl Humply Bill. „A vy – *sir*?“

Angličan už držel v ruce svůj zápisník a vpisoval do něho náčelníkovu jméno.

„Samozřejmě jedu s vámi,“ zvolal. „To přece bude dobrodružství jaksepatří!“

„Jenomže při něm nepůjde o hubičky, sir!“

„Tím líp! Přidávám deset dolarů navíc. Ale jestli má Mr Dobré slunce jet s námi, potřebuje koně.“

„Hm... to je pravda,“ uvědomil si přihrblý lovec. „Ale kde ho vzít?“

„A nejsou tady náčelníkovi pronásledovatelé? Prostě si jedno zvíře od nich vypůjčíme,“ zasmál se sebejistě Castlepool.

„Správně, to je nápad! Sir - z vás se ještě stane zálesák, jestli spolu budeme delší čas jezdit. Ovšem musíme opatřit pro našeho přítele taky zbraň.“

„Tady je puška,“ řekl Angličan přívětivě. „Nač mám mít dvě, jedna stačí. A hlavně bychom neměli ztrácet čas. Musíme si najít výhodné postavení, aby se trampové, až se tu objeví, dostali mezi nás.“

Výraz údivu na tváři Humply Billa rostl s každou větou toho podivného Angličana.

„Mluvíte jako starý préríjní vlk. Takového lorda jsem tedy ještě neviděl... Ale jak to udělat, abychom je obklíčili?“

„To by snad nemělo být tak obtížné. Jeden z nás zůstane tam na tom kopečku, kde jsme byli před chvílí. Až uvidí trampy, tak je uvítá... asi tak jako jste přivítali vy mne. My tři se usadíme na sousedních kopečcích. Až přijedou, budeme je mít jako na dlani. My nahoře budeme kryti, oni z nás uvidí jen špičky pušek. Anebo kouř, až na ně začneme pálit.“

„Well! Už vidím, že s vámi těžkosti nebudou... Tak poslyšte, co navrhuju. Já zůstanu tady a počkám, až se někdo z trampů objeví. Pak ho oslovím. Náš lord zaujme postavení tady napravo, Gunstick Uncle si obsadí kopeček tam vlevo. Náčelník Dobré slunce bude hlídat na protilehlém vršku. Dostaneme tak každého příchozího mezi sebe, a jestli někomu provrtáme kůži nebo ne, to bude záležet jen na tom, jak se budou chovat.“

„Radši bych se vyhnul krveprolití,“ řekl lord Castlepool.

„Však já taky,“ přisvědčil Humply Bill. „A nezapomínejte, že ti chlapi oddělali úplně nevinných osm Osedžů. Budu s nimi mluvit hlasitě, budete slyšet každé slovo – ale když to jinak nepůjde, vystřelím první. Pak musíte spustit palbu vy – jestli to dojde až takhle daleko! Nesmí nám ani jeden upláchnout. A šetřete koně – budeme je potřebovat! A teď, *meššúrs*, kupředu! Už žádné zdržování!“

Humply Bill se otočil a vyšplhal se nahoru na kopeček, odkud před chvílí překvapil indiánského náčelníka. Také ostatní zaujali rychle svá místa po obou stranách údolíčka. Koně ponechali na místě, Castlepool si ovšem vzal s sebou svůj nezbytný dalekohled.

Uplynula asi čtvrt hodinka, potom se ozval z kopečka, kde mezi trávou ležel v úkrytu Angličan, tlumený výkřik:

„Pozor! Už jedou!“

„Ne tak nahlas,“ zasyčel Humply Bill.

„*Pshaw!* Jsou nejmíň jednu míli odtud.“

„Kterým směrem?“

„Na východ. Viděl jsem v dalekohledu dva chlapy – prohlíželi si všechno kolem, jako by hledali stopy.“

„To budou oni.“

Po chvíli bylo slyšet dusot kopyt. V údolíčku přímo před Humply Bilem se vynořili dva dobře vyzbrojení jezdci na koních: chvílemi se zastavovali a pozorně prohlíželi půdu – zřejmě pátrali po uprchlíkových stopách. Po chvilce se objevili ještě dva další jezdci a po nich ještě jeden – pronásledovatelů tedy bylo celkem pět.

Dorazili až do údolíčka před Humply Bilem. Když byli v jeho samém středu, Humply Bill na ně zhurta vyhoukl: „*Stop, meššúrs!* Ani krok dál – nebo si s vámi začne povídat moje puška!“

Zarazili se, ohromeně se ohlíželi, odkud se ozývá ten hlas, ale protože Humply Bill ležel skryt v trávě, nikoho nespatriili. Opatrnost ovšem velela, aby pokynu toho hlasu poslechl. Jeden z nich, ten, který jel první, odpověděl: „Ke všem čertům – tady jsou nějakí lapkové? Tak se nám ukažte, kdo jste, a řekněte, jakým právem nás stavíte?“

„Jakým právem? Právem zálesáka a poctivého lovce!“

„To jsme my taky. A jestli jste pořádný chlap, tak se nám ukážete!“

Každý z těch pěti trampů si v té chvíli přitáhl pušku k ruce. Nijak přátelsky nevypadali, ale Humply Bill si dodal odvahy a zvedl se na svém kopečku v celé své velikosti.

„To taky udělám. Tady mě máte,“ prohlásil se.

Ostře si přeměřoval očima celou skupinu, aby mu neušel ani nejmenší její pohyb.

„Zounds!“ Jednomu z trampů unikl výkřik údivu. „Jestli se nemýlím, tak to je Humply Bill.“

„Samozřejmě že mi tak říkají...“

„... a to tedy znamená, že Gunstick Uncle je co by kamenem dohodil.“

„Copak, copak – vy nás snad znáte?“

„To bych prosil. Ještě si s vámi mám co vyřizovat.“

„Ale já vás neznám, já se nepamatuju...“

„Může být, byli jsme tenkrát od sebe trochu dál než teď! *Boys*, na toho chlapíka pozor! Aby se nám nakonec nespřáhl s naším indiánem. Sundáme ho.“

V téže vteřině tramp nečekaně namířil pušku a bleskurychle stiskl kohoutek. Humply Bill se svezl do trávy.

„*Heigh-day*,“ zaradoval se střelec, „to byla trefa, teď ještě Gun –“

Tuhle větu ale už nedokončil. Bill sklouzl před chvílí do trávy přece jen o vteřinku dřív, než vyšla rána, aby se vyhnul zásahu, a teď se zablesko z obou hlavní jeho pušek ihned vzápětí zarachotily i zbraně jeho tří přátel. Pět trampů se sesypalo ze sedel, jako když zatřese hrušní, a přátelé Humply Billa se rozběhli do údolíčka, aby pochytili plašící se koně.

Teprve pak se začali věnovat trampům.

„Samý přesný zásah,“ bručel Humply Bill. „Aspoň se netrápili!“

Osedžský náčelník si prohlížel půjčenou pušku.

„Zbraň mého bratra je znamenitá,“ řekl uznale.

„To bych prosil,“ přitakal polichoceně Angličan. „Taky jsem si dal obě své pušky udělat zvlášť do prerie.“

„Tedy může můj bratr jednu z nich přenechat náčelníkovi! Dá mu za ni sto bobřích kůží.“

„Ne, to ne, ani nápad...“

„Tedy sto a ještě sto!“

„Ani kdyby ti bobři byli jako sloni.“

„Náčelník Osedžů tedy nabídne nejvyšší cenu. Dá za zbraň nejlepšího koně Osedžů.“

Z výrazu tváře Dobrého slunce bylo jasné, že právě učinil nepředstavitelně vysokou nabídku – a přece ten podivný lord jen zavrtěl odmítavě hlavou:

„Castlepoolové nevyměňují ani neprodávají. A co bych dělal s tvým koněm, když tu mám aspoň tak dobrého, jako je ten, co mi ho nabízíš.“

„Na savaně se nenajde kůň, který by byl lepší, než je kůň náčelníka Osedžů. Ale nemohu bílého bratra nutit, aby prodal svou pušku. Vracím mu ji tedy! Vezmu si některou ze zbraní nepřátel.“

Menaka Šecha podal Angličanovi pušku, ale na tváři měl přímo napsáno, že to dělá s náramně těžkým srdcem. Humply Bill si zatím prohlížel svršky trampů.

„Jak to, že mě ten chlap znal,“ bručel. „A já si pořád ne a ne vzpomenu... Co se dá dělat! Už mi to nepoví... Ale co: kdoví jakou lotrovinu měli ještě za lubem. Teď od nich aspoň bude pokoj – necháme je tu na pospas supům, nic se nedá dělat... Náčelník ať si teď vybere pro sebe koně, na němž pojede s námi,“ obrátil se na Osedže.

„Rozjedeme se za trampy hned?“ zeptal se Angličan.

„Jistěže. Trochu se tu vyznám, před večerem se k Osage Nooku nedostaneme. Musíme totiž oklikami, objet les.“

Připoutali přebývající koně k sobě, vyhoupli se do sedel a pustili se na cestu. Zamířili nejdříve k severu, potom se obrátili směrem na východ a celé odpoledne cválali lučinatými údolími zvlněné prerie. Náčelník Osedžů jel v čele, hnal svého koně bez oddechu, a teprve když se slunce začalo sklánět za obzor a v dálce při obzoru spatřili temný proužek lesa, zarazil a ukázal před sebe.

„Tam začíná les. Jeho čelo ustupuje obloukem dovnitř a to je místo, kterému říkáme Kout vraždy. Tam se to stalo, tam jsou hroby

našich bojovníků. Až vjedeme do lesa, sestoupíme, půjdeme pěšky asi čtvrt hodiny a hned potom narazíme na trampy.“

Humply Bill sesedl z koně a bez jediného slova se usadil v trávě. Uncle a náčelník Dobré slunce následovali jeho příkladu, ale Angličan, i když rovněž sesedl, si neodpustil poznámku:

„Neměli bychom ztrácet čas! Jakpak máme osvobodit zajaté indiány, když se tu uvelebíme v trávě a složíme ruce do klína?“

„A vy si myslíte, že trampové sedí klidně na svém místě, ani se nehnou?“ houkl přihrblý lovec. „Musí taky něco jíst, to znamená, že musí na lov. A protože napříč přes ten les není koněm ani čtvrt hodinka, mohli by nás docela lehce objevit. Právě proto musíme počkat tady, než se setmí. Teprve pak budeme mít jistotu, že se všichni stáhli do ležení, a můžeme se k nim nepozorovaně přiblížit. Je to tak?“

„Well, připouštím,“ řekl lord Castlepool a konečně se také posadil vedle ostatních.

„Vidíte. Vběhl byste těm hošánkům přímo do náruče a chudák Uncle by musel s vaší knihou za advokátem do Friska. A nedostali bychom za všecku námahu ani findu.“

„Jak to - ani findu?“

„Zatím jsme žádné dobrodružství neprožili.“

„Ale ano! Už ho máme za sebou a já jsem to taky do své účetní knihy zaznamenal. Potkat náčelníka indiánů a zneškodnit pět trampů, to je dobrodružství!“

„Za padesát dolarů?“

„Dokonce za šedesát! Tak jsem slíbil.“

„Jen tak dál, *sir*,“ zasmál se Humply Bill. „Jestli si každou příhodičku na prérii necháte stát šedesát dolarů, to nám budete muset ve Frisku navalit pěkné peníze! Ani nebudete vědět, kde je vzít.“

Slunce se schovalo za obzorem, nastal soumrak, stíny se položily nejdříve na údolíčka, pak vystoupily po stráních, překryly vrcholky a nakonec pohltily celou krajinu.

Nebe bylo tmavé, nikde ani jediná hvězda.

Teprve teď nasedli znovu na koně, ale až k samému kraji lesa stejně nedojeli. V bezpečné vzdálenosti, jak velela opatrnost, zatloukli do

země dřevěné kolíky, které každý pořádný zálesák vozí s sebou, a připoutali k nim zvířata. Teprve potom se vydali husím pochodem dál k lesu.

Indián šel v čele. Pokládal nohy do lesního porostu tak opatrně, tak tichounce, že ani zkušené, cvičené ucho by nic nepostřehlo. Bylo slyšet jen vánek pohrávajícím si s větvemi v korunách stromů.

Pojednou náčelník Osedžů chytil Humply Billa za ruku.

„Můj bílý bratr ať nyní vezme za ruku toho, kdo je za ním! Půjdeme řetězem – Dobré slunce povede své bílé bratry bezpečně mezi stromy.“

Mlčky ho poslechli a postupovali ještě chvíli, než se konečně Menaka Šecha zastavil a vzrušeně šeptl:

„Moji bratři ať dobře napnou sluch – náčelník Osedžů právě zaslechl hlasy trampů.“

Zaposlouchali se, a opravdu – lehký vánek jako by sem k nim přinášel odkudsi z velké dálky útržky vět, nezřetelná slůvka, zlomky výkřiků. Zdálo se jim, že tam vpředu mezi stromy, jejichž obrysy začali rozeznávat, probleskuje jakási matná záře.

„Moji bratři necht' zde chvílku počkají!“ šeptl Osedž a v příštím okamžiku zmizel mezi stromy.

Trvalo to přinejmenším půl hodiny, než se zase objevil – opět náhle, jako by se přímo před nimi vynořil ze země.

„Tak co je?“ nemohl se dočkat Humply Bill.

„Mnoho trampů, přišlo ještě mnoho dalších trampů.“

„Behold! To je nadělení! Trampský sraz? V tom případě lituju všechny farmáře v kraji. Zaslechl jsi, co si povídají?“

„Zapálili několik ohňů a mezi nimi se rozesadili do kruhu a mluvila k nim bledá tvář s ryšavými vlasy.“

„Co říkal?“

„Říkal, že všichni trampové jsou bratři. A že ti, kdo jsou bohatí, jsou největší lupiči. A že stát nemá právo vybírat daně. A že proto trampové si mohou zase vzít z jeho pokladen, kolik potřebují. Říkal, že všichni budou mít hodně peněz, když se budou řídit jeho radami.“

„Ještě něco jsi zaslechl?“

„Mluvil ještě o velké pokladně na železniční stanici, které by se měli zmocnit. Ale Dobré slunce dál neposlouchal, podařilo se mu objevit, kde jsou jeho zajatí bratři.“

„Kde jsou?“

„Stranou, blízko jednoho malého ohně. U každého z nich sedí jeden tramp na stráži.“

„Nemohl ses k nim připlížit?“

„Menaka Šecha se nejdříve domníval, že by jim mohl přerezat pouta. Ale potom uvážil, že bude lépe, když přijde znovu se svými bílými bratry – proto se přikradl k jednomu ze svých bojovníků a dal mu znamení, že budou zachráněni.“

„Hm,“ odfrkl si pohrdavě Bill. „Tihle trampové nejsou žádní pořádní zálesáci. Je to hloupost nenechat si zajatce mezi sebou pěkně na očích! Odvedeš nás tam.“

Náčelník šel zase první – přesněji řečeno kradl se opatrně od kmene ke kmeni a za ním ve stínu stromů i ostatní. Když se dostali blíž, napočítali celkem osm hořících hranic, menších i větších. Nejmenší oheň hořel až úplně stranou, kde volné prostranství přecházelo v nejužší výběžek luční planinky. Tam tedy byli indiánští zajatci. Menaka Šecha se zastavil a zašeptal sotva slyšitelně:

„U malého ohně sedí několik bledých tváří. Předtím tam nebyl nikdo. Možná že to jsou náčelníci trampů... Vzadu za nimi jsou přivázáni ke stromům mí bratři.“

„Máš pravdu,“ odpověděl šeptem Humply Bill. „Je tam mezi nimi ten chlap zrzavá. To budou určitě káповé celé bandy. Ale on něco vykládá! Tamhle je pár keřů – připlížím se blíž a poslechnu si, co říká.“

„Můj bílý bratr ať to raději nedělá.“

„Snad nemáš strach, že mě chytí?“

„Dobré slunce ví dobře, že jeho bratr se umí skrývat a nepozorovaně se přibližovat k nepřátelskému ležení – ale přece jen si myslí, že by ho mohli spatřit.“

„Ale nikdy ne chytit! A i kdyby... rychle bych přerezal zajatcům pouta, pak bychom v několika vteřinách proběhli lesem ke koním

a - rád bych viděl trampa, který by měl tolik pohotovosti, aby nás lapil. Ne, ne! Musím si poslechnout, co říkají. Uncle, tady je moje puška. Kdyby mě náhodou zpozorovali, tak rychle k zajatcům.“

Podal svému druhovi pušku, vrhl se k zemi a už se posunoval opatrně k ohni. Zdálo se mu, že to je všechno lehčí, než si představoval. Trampové se bavili tak hlasitě, že už v půli cesty rozuměl každému jejich slovu. Prim vedl zrzavý chlapík s obvazy kolem uší. Cornel Brinkley.

„Tak se podívejte, chlapi,“ hlaholil zrzavec bezstarostně na celé kolo, „tu kasu uděláme, jakože tady sedíme kolem tohoto ohně. Chci jenom slyšet jedno - jdeme do toho společně?“

„Samozřejmě, to je jasná věc,“ zahučelo kolem.

„Dobře, a teď Butler a jeho farma. Pojedete v tom taky s námi? Nebo to mám podniknout na vlastní pěst?“

„Ale hloupost! Jedeme taky! Chceme taky přijít k nějakým prachům. Otázka jenom je, jestli tam vůbec jsou.“

„Teď ještě ne, to máš pravdu. *Rafteri* sotva sehnali tak rychle kobyly - ale Butler je i tak dost bohatý, abysme tam na něco kápli. Vezmeme si, co najdeme, a potom klidně počkáme na *raftery* i na ty darebáky, co je vedou.“

„A víš určitě, že přijdou?“

„To tedy vím docela určitě! Vždyť Old Firehand jede rovnou za tím inženýrem, co už je na farmě.“

„Inženýr? Jaký inženýr? Co s tím má společného?“

„Ale... to je zas jiná písnička, toho si nevěšmejte! To vám povím někdy jindy. Jestli to klapne, věděl bych o dalším podniku, ale to bysme se ve zlatu přímo koupali.“

„Mluvíš v hádankách. Abych řekl pravdu, s Old Firehandem bych se nechtěl pustit do křížku.“

„Čtyři sta chlapů se může pustit do křížku třeba s čertem!“

„Hm, hm... dejme tomu. Kdy chceš vyjet?“

„Zítra po poledni - to dorazíme k farmě navečer. Není to žádná chajdička, uděláme z ní docela pěkný ohýnek. A opečeme si na něm pečínku.“

Humpley Bill byl přesvědčen, že slyšel už dost. Rychle se stáhl zpět ke svým přátelům. Oznamil jim, že právě nastala příhodná chvíle k tomu, aby zajaté Osedže osvobodili. Chtěl navrhnout, aby si každý vzal na starost jednoho z nich, ale Menaka Šecha rozhodl jinak:

„Teď bude jednat Dobré slunce,“ řekl úsečně. „Bílí bratři ať zůstanou zde! Přijdou mi na pomoc, jen kdyby mě trampové zpozorovali. *Howgh!*“

Vrhl se k zemi a jako had se odplazil směrem k malému ohni.

„No tohle!“ podivil se Angličan. „Co má za lubem?“

„Ukáže vám mistrovský indiánský kousek,“ řekl Bill. „Dívejte se teď pozorně tam, co jsou zajatci. Kdyby něco, musíme mu na pomoc. Přeríznout pouta a rychle ke koním!“

Lord Castlepool upřel zrak naznačeným směrem. Oheň, při němž seděli trampští vůdcové, byl od lesa vzdálen nejvýš deset kroků, a tam, na jeho kraji, stáli ke stromům připoutaní indiáni. Strážé znuděně přecházely sem a tam nebo seděly a koukaly do prázdna. Ať Angličan napínal zrak sebevíc, náčelníka nikde nemohl postřehnout. Jenom tolik si všiml, že najednou se jeden ze strážců skácel k zemi tak rychle, jako by ho někdo strhl, a tak zvláště, že se přitom dostal hlavou právě do stínu. Potom vzápětí se totéž stalo i s druhým strážcem. A s třetím a čtvrtým. Angličan marně nastražoval uši. Nebylo slyšet nejmenší šramot.

Uplynula krátká chvílka, když zjistili, že Menaka Šecha je už zpět.

„Hotovo,“ oznámil polohlasem stručně.

„Ale vždyť tvoji Osedžové jsou dál spoutaní u stromů,“ zašeptal lord Castlepool.

„Můj bílý bratr se mýlí. Menaka Šecha je zbavil pout, oni však zůstávají stát, jak stáli, a čekají, až jim dá znamení. Dobré slunce chce ještě přivést koně, které jim trampové ukradli.“

„Není to pro nás zbytečně nebezpečné? Koně máme a...“

„Náčelník Osedžů nenechá svá zvířata v rukou vrahů svého kmene. Nebezpečí už nehrozí. Až mí bratři uvidí, že zajatci nestojí při kmenech stromů, nechť rychle odejdou! Uslyší potom křik tram-

pů a dupot koní. Dobré slunce a jeho bojovníci se setkají se svými přáteli na místě, kde jsme zanechali koně. *Howgh!*“

Podruhé tak dal rozhodně najevo, že je zbytečné o věci dál hovořit.

„A strážce, které jsi zneškodnil?“ stačil ještě poznamenat Humply Bill. „Zabil jsi je?“

„Tomahavk Dobrého slunce je poslal do země snů. Procitnou, až bude po všem,“ řekl náčelník a zase se ztratil ve tmě, jako by se propadl do země.

„*Wonderful*,“ šeptal nadšeně a okouzleně Angličan. „To je hotový román!“

„Hm...“ odfrkl si přihrblý lovec. „Až na to, že ho prožíváme na vlastní kůži!“

„Pojedeme hned?“

„Jen trpělivost! Nebude to dlouho trvat. Rád bych viděl trampíky, jak se budou tvářit, až přijdou na to, že jsme jim vypálili rybník. Bude to za chvíli...“

Nemuseli dlouho čekat. Naráz se rozezněl z druhé strany trampského ležení strašlivý výkřik. A vzápětí další. Potom se ozvalo pronikavé zaječení, takové, jaké se může vydrat jen z indiánského hrdla. Vteřinu poté do toho zalehlo divoké ržání a frkání koní a země zaduněla pod úderu kopyt. Trampové se vymrštili ze svých míst, křičeli jeden přes druhého a vzrušeně se mezi sebou dohadovali, co se asi děje. Pak se ozval vzteklý hlas Cornela Brinkleyho:

„Osedžové jsou fuč! U všech čertů, kdo je...“

Rozběhl se k nejbližšímu strážci, sklonil se nad ním, chytil ho za kazajku a začal jím jako smyslů zbavený třást. Když viděl, že je bez vlády, pustil ho, přeběhl k druhému, k třetímu, ke čtvrtému. Toho přivlekl za sebou až k ohni.

„Je omráčený!“ zaječel.

„Indiáni, indiáni...“ ozval se teď divoký pokřik z onoho místa, kde trampové měli své koně.

„Rychle, zbraně,“ zařval Cornel. „A ke koním! Přepadli nás a chtějí nám je odvést. Honem!“

Nastal nepopsatelný zmatek. Jedni pobíhali sem, druzí tam, vráželi do sebe, strkali se, jeden se lekal druhého, všichni hledali nepřátele – a nikde je nemohli najít. Trvalo hezkou chvíli, než se všechno aspoň trochu uklidnilo. Teprve potom zjistili, že chybějí jen indiánští koně, a začali prohledávat les. Ale ať se namáhali, jak chtěli, neobjevili nic. Humply Bill měl pravdu, když tvrdil, že trampové nejsou žádní zkušení zálesáci.

Nakonec se sesedli opět kolem Cornela. Ten už se z nenadálého útoku trochu vzpamatoval.

„Nakonec... žádné velké neštěstí se nestalo,“ kázal. „Jenom budeme muset trochu změnit plán. Zítra musíme vyrazit už brzy po ránu.“

„Proč?“

„Protože Osedžové jistě slyšeli, o čem se domlouváme. Vědí, že chceme k Butlerovi na farmu, a vědí proč. Ještě že jsme se nešířili o ničem jiném...“

„Máš dojem, že to někomu prozradí? Butlerovi?“ starali se Cornelovi kumpáni.

„To bych řekl!“

„Copak Osedžové a Butler jsou nějakí přátelé?“

„Ať jsou nebo nejsou, budou se nám chtít pomstít. Určitě mu to donesou, aby nám připravil horký uvítání,“ ušklíbl se Cornel.

„To máš pravdu. Budeme si muset opravdu přispíšit... Ale co naši kamarádi, co jeli za náčelníkem? Že nejsou ještě zpátky?“ vzpomněl si jeden z trampů.

„Taky se divím! Takovou dobu honit indiána po prérii! Když víme, že neměl koně a že jim přece nemohl utýct,“ poznamenal jiný.

„Nejspíš je na zpáteční cestě stihla tma a oni zabloudili. Anebo se někde utábořili, aby nezabloudili, a přijedou zítra ráno sem za námi. Určitě zítra narazíme na jejich stopy. Nakonec jaképak copak – jeli stejným směrem, jako pojedeme zítra my,“ řekl Cornel.

Řekl to se skálopevnou jistotou a netušil, že druhého dne nespátří po svých druzích ani jedinou stopu. Netrvalo totiž dlouho a nebe se zatáhlo mraky a spustil se hustý, vydatný, vytrvalý liják.

6. NOČNÍ TMOU JAKO O ZÁVOD

Humply Bill, Gunstick Uncle a Angličan pospíchali, seč byli, v noční tmě přes les ke svým koním. Dostali se k nim bez nesnází jen díky dobře vycvičeným smyslům obou lovců. Lord Castlepool by asi těžko hledal jejich stanoviště, vždyť teď, když byla kolem tma tmoucí, ještě víc než za dne si byly všechny ty kopečky a údolíčka podobné jak vejce vejci. Odvázali koně od kolíků, nasedli na ně a volná zvířata k sobě přivázali za uzdu.

Sotva se připravili, dorazili k nim osvobození Osedžové. „Trampové slepí a hlouší,“ soudil Dobré slunce. „Mnoho z nich poputuje do večných lovišť, aby tam sloužili duším Osedžů!“

„Snad nemyslíš na pomstu?“ zeptal se Bill.

„Můj bílý bratr se tomu diví? Nepřišlo snad osm Osedžů o život? Neměli jsme snad i my ostatní být umučeni a zabiti? Vydáme se k vigvamům Osedžů a přivedeme mnoho bojovníků. Najdeme potom stopy těch zbabělců a uhasíme život tolika z nich, kolik jich Manitou vydá do našich rukou.“

„Může mi Menaka Šecha prozradit, kde se nyní pasou stáda Osedžů?“

„Na západ odtud.“

„To tedy musíte jet kolem Butlerovy farmy.“

„Ano.“

„Jak dlouho to trvá na koni od farmy?“

„Na dobrém koni dojede jezdec k prvním stádům za půl dne. Musí však jet bez zastávek a rychle.“

„To je dobré. Pospěšme si, abychom zachránili Butlera.“

„Co praví můj bratr? Butler je přítel Osedžů – hrozí mu snad nějaké nebezpečí?“

„Trampové chtějí ráno přepadnout jeho farmu. Musíme je předejít a varovat tamní lidi.“

„Uff! Moji bojovníci sami povedou volná zvířata! Bílí bratři pak budou moci rychleji spěchat k Butlerově farmě. Dobré slunce pojedě s nimi.“

Humply Bill přijal náčelníkův návrh okamžitě. Nechali přebytečné koně indiánům a svá zvířata pobídli k rychlému cvalu. Jeli přesně směrem, kudy před několika hodinami prchal Menaka Šecha před svými pronásledovateli.

Za bílého dne měl i zkušený a místa znalý zálesák co dělat, aby se zde vyznal – ale nezabloudit v prérii v noci, to už byl hotový zázrak. Však to také Angličan Humply Billovi, který jel celou cestu vedle něho, s tichým obdivem řekl.

„Milý pane,“ mýnil zálesák, „tady uvidíte ještě leccos, nad čím vám zůstane rozum stát. A nejenom uvidíte a uslyšíte. Třeba to prožijete i na vlastní kůži.“

„A vy sám – bez indiána – byste nezabloudil?“

„Já? Hm... Abych byl upřímný, mně by ani ve snu nenapadlo se prohánět mezi zdejšími kopečky, když je tma jako v ranci. Já bych jel pěkně pomaloučku polehoučku a pro jistotu bych si moc dobře prohlídl každé údolíčko, každý zákruteček. Do rána bych to přirozeně včas nestihl!“

„Ještě se neví, jestli se to podaří náčelníkovi!“

„Ale ano! Takový indián vám správný směr cesty přímo vyčuchá. Vždyť si nevidíme málem na špičku nosu, a přesto se ženeme jako po císařské silnici za bílého dne. Já bych se vsadil, mylorde, že za šest hodin zaklepeme na vrata Butlerovy farmy...“

„Cože?“ Lord Castlepool se nadšením div nezakuckal. „Vy se chcete vsadit – no, to je báječná věc! Vy tvrdíte, že budeme za šest hodin u Butlera? Znamenitě! Sázím pět dolarů, že tam nebudeme. Nebo deset dolarů! Nebo chcete ještě víc?“

„Děkuju, *sir*, nic takového, to mi jen tak uklouzlo v řeči. Přece víte, že se nikdy nesázím. A vy si penízky schovejte, jen si spočítejte, co máte platit mně a kamarádovi jenom za dnešní den!“

„Sto deset dolarů! Padesát za chycené trampy a šedesát za ty osvobozené indiány. A zanedlouho to bude dalších padesát dolarů. Už se těším, až zaútočíme u farmy na trampy.“

„S tím útočením pomalu, *sir!* Kdo ví, jak to všechno bude. A krom toho – přijde vám to dráž než na padesát dolarů. Bude tam bezpochyby Old Firehand, a vy jste řekl, že za setkání se Shatterhandem, Vinnetouem nebo Firehandem zaplatíte... kolik?“

„Sto dolarů.“

„Tak pozítří budete klopit. Old Firehand určitě přijede k Butlerovi na farmu.“

Menaka Šecha zaslechl zálesákova slova a překvapeně se otočil, aniž přitom zvolnil cval svého koně.

„Old Firehand má přijít k Butlerovi? Slavný bílý lovec?“

„Říkal to ten zrzoun, Cornel.“

„Muž s ryšavými vlasy, který řečnil? Jak to může vědět?“

Bill popohnal koně, aby byl blíž náčelníkovi, a v několika větách pověděl, co vyslechl.

„Uff!“ Náčelníkovi unikl výkřik uspokojení. „Farma je zachráněna, jestli tam bude Old Firehand. Je to, jako by přijelo sto statečných bojovníků. Oko Dobrého slunce se velice těší, že opět pohlédne do tváře bílého lovce.“

„Copak ty ho znáš?“

„Menaka Šecha s ním vykouril kalumet míru. Och!“ vydechl náhle. „Cítí můj bratr kapky deště? To je dobrá věc, protože déšť osvěží pošlapanou trávu. Její stonky se znovu vztyčí a trampové zítra ráno už nenajdou naši stopu.“

Jízda začínala být méně namáhavá. Nikde žádné kamení, žádné jámy, žádné pahrbky, nic nepřekáželo rychlému cvalu. Pod kopyty měli měkkou trávu a údolíčka tu byla tak široká, že jimi mohlo pohodlně projet vedle sebe i několik koní. Jedinou překážkou byla tma. A silný vítr, který se zdvihal spolu se stále silícím deštěm...

Aby se koně přece jen příliš nevyčerpali, nechávali je chvílemi jít krokem, ovšem většinou se jelo cvailem anebo ostřejším klusem. Po

několika hodinách jízdy Humply Bill zřejmě poněkud znejistěl, protože se obrátil na náčelníka se starostlivou otázkou:

„Víš můj bratr určitě, že jedeme stále správným směrem?“

„Můj bílý bratr ať je bez obav,“ uklidňoval ho Menaka Šecha. „Jeli jsme rychle a budeme co nevidět na místě, kde bílý bratr se svými přáteli potkal Dobré slunce.“

Byl to cvik, anebo vrozený pud, že si byl indián svou věcí tak neochvějně jistý? Humply Billovi se nechtělo věřit, že ujeli už takový kus cesty, ale zanedlouho náčelníkův kuň přešel z rychlého cvalu do lehkého poklusu, a potom dokonce, aniž ho jezdec zadržel, zůstal stát a tichounce zafrkal.

„Uff!“ Indián jen taktak ztlumil výkřik. „Někde před námi jsou lidé. Moji bratři ať zůstanou bez hnutí a nastraží dobře uši!“

Všichni poslechli a zadívali se zpytavě na náčelníka.

„Oheň!“ zašeptal.

„Nevidím nic, ani jiskřičku!“ přiznal Humply Bill.

„Tam vzadu se ukázal malý odlesk. Oheň je skryt za kopcem – můj bratr ať sestoupí z koně a vyjde se mnou na vršek!“

Seskočili z koní a začali rychle vystupovat na kopeček. Neudělali však snad ani deset kroků, když najednou čísi ruce jako mocné kleště stiskly indiánovo hrdlo a strhly Menaka Šechu k zemi. Začal sebou zmítat na všechny strany, vzpouzel se rukama nohama, ale útočník mu stiskl hrdlo tak pevně, že nebyl s to vydat ze sebe ani hlásek. A takřka v témže okamžiku pár jiných rukou uchopil kolem krku přihrblého lovce a rovněž ho strhl k zemi.

„Držíte ho?“ ozval se polohlasem muž, který se zmocnil indiána. Mluvil německy.

Ten druhý prudce oddychoval:

„To bych prosil! Držím ho pod krkem – slůvko z něho nevyjde!“

„Tak rychle nahoru na kopec – musíme zjistit, s kým máme tu čest! Odvlečete ho sám? Není na vás moc těžký?“

„Ale kde! Ten chlap je jako moucha po týdenním půstu. A hrome, on má na zádech batoh... ba ne, to není batoh, to je... Ale ne, to snad není možné?“

„Co není možné?“

„Že by to byl nakonec můj dobrý kamarád Humply Bill?“

„Všecko zjistíme u ohně - zatím aspoň máme jistotu, že nás nikdo nebude sledovat. Budou nějaký čas čekat, než se tihle dva vrátí z výzvěďů.“

To všechno bylo dílem okamžiku a odehrálo se to v takové tichosti, že Billova a Osedžova skupina jezdců opodál neměla o ničem ani potuchy. Old Firehand (on to byl, kdo zneškodnil Osedže) vzal svého protivníka jednoduše do náručí a Droll, který ho doprovázel, vlekl přihrblého zálesáka trávou jako žok s kávou. Za kopcem odpočívali unavení koně a hořel nevelký táborový oheň. Kolem stálo asi dvacet mužů s puškami, zřejmě připravených uvítat nepřítel sprškou střel.

„Hrom a blesky!“ vykřikl Old Firehand, když paprsky ohně osvětlily zajatcovu tvář. „To je přece Menaka Šecha - náčelník Osedžů!“

„Saprlot,“ ozval se vzápětí Droll, „on je to opravdu Humply Bill! Chlape, příteli, hochu zlatá, to ses nemohl prohlásit, když jsem ti sahal po krku? Vždyť mi tu ležíš jak kapr na suchu, sotva lapáš po dechu? Tak na nohy, příteli, na nohy! A sem na má prsa! Ne abys mi tu natáhl brčka! Zvedni se, srdíčko, já jsem tě nechtěl uškrtit!“

Humply Bill ležel dosud se zavřenýma očima a lapal po vzduchu. Konečně otevřel víčka, utkvěl na Drollovi dlouhým pohledem, prozrazujícím, že konečně přichází k sobě:

„By Jove - to je - tetka Drollová!“

„Naturally,“ zasmál se Droll a s úlevou si oddychl, „jsem to já v celé své kráse!“

„Ale stiskl jsi mě pořádně, já... ale ne! Tam je Old Firehand!“

Humply Bill si všiml obrovitého zálesáka - a zapůsobilo to na něj, jako by ho pokropili živou vodou. Vyskočil jako křepelka. Zato indiánský náčelník spočíval zatím stále bez hnutí na zemi - Old Firehandův stisk byl přece jenom daleko mocnější.

„Snad se mu něco nestalo?“ polekal se Humply Bill.

Old Firehand vrtěl hlavou a podával zálesákovi ruku:

„Je na chvíli bez sebe, ale brzo se vzpamatuje. Vítejte, Bille! S kým tady jste? S náčelníkovými Osedži? Kolik jich je?“

„Čtyři.“

„Ale koní máte...“

„Navíc mám s sebou ještě Gunstick Uncla a jednoho anglického lorda.“

„Lorda? No, to bude nějaká vznešenost! Tak sem s nimi – přiveďte je k nám!“

Humply Bill se nedal dvakrát pobízet. Rozběhl se a už po cestě volal celý rozradostněný:

„Uncle, můžete jet dál, jsme mezi přáteli! Je tu Old Firehand! A tetka Drollová!“

Po chvíli se všichni objevili v ležení. Ale ten div, když uviděli náčelníka ležet v bezvědomí na zemi! Zejména indiáni se tvářili velmi nedůvěřivě, než se jim dostalo vysvětlení o tom, co se stalo. Lord Castlepool nemohl spustit oči z Old Firehanda. Obrovitý lovec ho vítal stiskem ruky:

„Vítám vás, *sir*! Vy jste byl v Turecku? Nebo v Indii? Anebo snad v Africe?“

„Jak to víte?“ podivil se Angličan.

„Já to nevím, já to jen předpokládám. Všiml jsem si vašeho nosu – ta boule, to jsou zbytky *bouton d'Alep*, pravda? V Orientu dost běžný neduh. Aspoň se tady neztratíte, když jste si troufl do takových bohém opuštěných končin. Ačkoliv jak vidím...“

Jeho pohled s úsměvem utkvěl na lordově výzbroji, zvláště na podivuhodné kuchyňské výbavě plechových hrnečků, pánviček a rendlíků, zdobících jeho tlumok.

V této chvíli se konečně probral z bezvědomí osedžavský náčelník. Otevřel víčka, zhluboka se nadechl, pak vyskočil a v mžiku vytasil nůž. Ale jeho ruka opět sklesla, když před sebou spatřil Old Firehanda.

„Uff!“ vykřikl. „Slavný bílý lovec stiskl krk Menaka Šechy!?“

„To bylo tou tmou,“ řekl Old Firehand. „Neviděl jsem do tváře náčelníka Osedžů.“

„Dobré slunce si může oddechnout. Pro žádného bojovníka není hanba být přemožen Old Firehandem. Můj bratr míří k Butlerově farmě?“

„Ano!“ Zdálo se, že lovec je překvapen. „Odkud to víš?“

„Řekly mi to bledé tváře.“

„Ovšem dříve než na farmu chci zajet k Osage Nooku.“

„Můj bílý bratr se tam má s někým setkat?“

„I tak se to dá povědět. Hledám jistého darebu, Cornel Brinkley se jmenuje. A jeho kumpány. Trampy.“

„Uff! Old Firehand může jet k Butlerově farmě a najde tam muže, kterého hledá. Ryšavá tvář tam zítra přijde. Chce přepadnout farmu.“

„No to je novinka! A kdepak ses tohle dozvěděl?“

„Humphly Bill vyslechl poradu trampů. Jejich ryšavý vůdce to sám řekl. Trampové dnes přepadli náčelníka Osedžů a jeho bojovníky, osm jich zabili a Menaka Šechu s ostatními zajali. Avšak náčelník jim uprchl, setkal se s Humphly Billem a s Gunstick Unclem a také s dalším bílým lovcem a společně pak všichni rudé bojovníky vyrvali z rukou trampů.“

„A hleďme! Zase jeden špinavý kousek těch ničemů. Ale to mi musíš, Bille, povědět podrobněji, jak jste se s nimi vypořádali,“ obrátil se Old Firehand na přihrblého lovce.

Za chvílku Old Firehand znal celou historii jejich střetnutí s bandou. Poslouchal pozorně a soustředěně, jen tu a tam přerušil lovce nějakým krátkým dotazem.

„Tak vidíte, *sir*, dělali jsme, co jsme mohli – a snad ne zrovna nejhůř,“ skončil své vyprávění Bill. „Teď si samozřejmě musíme hrozně pospíšit. Chceme pokračovat v jízdě – nejlíp hned. Pojedete ovšem s námi?“

„Ani ne – zůstanu tady. I když asi Butlerovi hrozí ještě větší nebezpečí, než si myslíte.“

„Pak nechápu...“

„Poslyšte – vy jste přesvědčen, že trampové vyrazí teprve po poledni?“

„Cornel to přece rozhodl.“

„Cornel to rozhodl předtím, než jste mu tak dokonale vypálili rybník. Ale takový hlupák nebude, aby seděl a dopřál vám čas varovat lidi na farmě. Kde byli zajatí Osedžové přivázáni?“

„Blízko Cornelova ohně.“

„Čili slyšeli o chystaném útoku na farmu?“

„To určitě!“

„A jsou teď pryč! Jistě tedy muselo Cornela napadnout, že se pokusíte Butlera co nejrychleji varovat. Vsadil bych se, že trampové vyrazí s ranním rozbřeskem!“

„Oh, konečně můj člověk,“ vpadl do hovoru lord Castlepool. „Chcete se vsadit, že vyjedou ráno? Skvělé! Sázím se, že odjedou z Osage Nooku až zítra večer. O deset dolarů! Nebo chcete radši o dvacet?“

A už sahal dozadu po brašně, už chtěl vytahovat peníze. Humply Bill pomrkával po udiveném Old Firehandovi a naznačoval mu gestem, že ten člověk je tak trošku praštěný. Obrovitý lovec rychle složil ruce za záda.

„Jen nechte svou prkenici, kde je! To jsem řekl jen tak.“

„Ale já se sázím velice rád!“ naléhal lord.

„A já zase velice nerad.“

„To je škoda, to je strašná škoda! Slyšel jsem o vás vypravovat tolik dobrého! A jako skutečný gentleman byste rozhodně měl uzavírat sázky.“

„Jenže teď jde o životy a majetek poctivých lidí. Na sázky není kdy. Především musíme myslet na to, jak pomoci těm, kdo jsou v nebezpečí.“

„To jistě, *sir*! Vždyť já jsem taky tu sázku myslel jenom tak mimochodem,“ bránil se Angličan. „A až dojde k věci, uvidíte, že budu na svém místě stejně tak jako vy! A neustoupím v ničem! Jen si nemyslete – tělesná síla ještě není všechno!“

Lord se rozohnil, dokonce vrhl po obrovitém lovcí lehce přezíravý pohled. Old Firehand na okamžik téměř užasl.

Trochu se zamračil, ale pak mu zase přelétl přes rty smířlivý úsměv.

„Jen pomalu s tou flintou, *sir!*“ řekl. „Ještě jsme se pořádně neseznámili, a už se máme popichovat? To nemá smysl! Jste tady u nás přece jenom nováček.“

Tím nováčkem však lovec jen přilil oleje do ohně. Lord se cítil uražen a vybafl dotčeně:

„Kdo je u vás nováček? Vypadám snad na to? Jsem vymustrován jako pravý préríjní lovec! To spíš vy vypadáte, že jste zrovna přišel ze společenského klubu nebo z dámského čajového dýchánku.“

Na tom něco pravdy bylo – Old Firehand měl totiž na sobě stále ještě svůj úpravný cestovní oblek jako na parníku a jeho vlastní lovecká výbava dosud odpočívala u Butlera na farmě. Ačkoliv jeho úhledný cestovní oděv se už po cestě za *raftery* a potom s nimi sem pomačkal a zašpinil, přece jenom ve světle mírně plápolajícího ohně Old Firehand vypadal, jako by se včera vrátil od krejčího.

„Ale to máte pravdu, *sir!* Já jenom doufám, že se během času zdejšími požadavkům nějak přizpůsobím. Rozhodně si kvůli tomu snad nevjedeme do vlasů.“

„Jestli to myslíte vážně, prosím. Ale v žádném případě nedovolím, abyste se oškliboval nad lidmi, kteří se sázejí. Protože pravý *gentleman* se pozná podle toho, že je vždycky ochoten se vsadit. A ostatně, jak to, že tu chcete zůstat? Proč s námi nechcete jet na farmu?“

„Protože k tomu mám velice závažný důvod.“

„Může ho můj bratr sdělit náčelníkovi Osedžů?“ vmísil se do hororu Menaka Šecha.

„Pročpak ne? Myslím si, že bude nejlíp, když právě ty pojeděš varovat Butlera – on už zařídí všechno potřebné k obraně usedlosti. Já zatím se svými *raftery* zůstanu tady a budu držet trampy v šachu. Lidé na farmě budou mít čas se připravit.“

„Můj bratr vyslovil jako vždycky dobrou myšlenku. Ale Butler není ve svém *vigvamu*.“

„Butler že není u sebe?“

„Určitě ne! Menaka Šecha se na cestě k Osage Nooku zastavil na farmě, aby se svým přítelem vykouřil dýmku přátelství. Dozvěděl se

však, že k farmáři přijel jeho bratr s dcerou a že všichni tři odjeli do Fort Dodge, aby tam děvčeti koupili šaty.“

„Tak je to tedy,“ potrásl hlavou Old Firehand. „A nevíš, jak dlouho se hodlají ve Fort Dodge zdržet?“

„Jen několik dní.“

„A tys byl na farmě...?“

„Předevčírem. Brzy ráno.“

„To ovšem mění situaci,“ vyskočil Old Firehand. „Teď musím jet na farmu i já. A to co nejdřív. Jak dlouho potrvá mému bratru, než přivede na pomoc své bojovníky?“

„Jestli Dobré slunce vyrazí ihned, dorazí k farmě o příští půlnoci.“

„To je pozdě. Pověz – Osedžové žijí v přátelství s Čejeny a Arapahy?“

„Ano. Zakopali jsme válečnou sekyru hluboko do země.“

„Čejenové i Arapahové mají nyní svá loviště na druhém břehu řeky. Za čtyři hodiny k nim dobrý jezdec dojede bez nesnází. Byl by můj bratr ochoten zavézt jim ode mě vzkaz?“

Náčelník na to nic neřekl, mlčky přešel ke svému koni a vyhoupl se mu na hřbet.

„Jeď,“ pokračoval Old Firehand, „a řekni oběma náčelníkům, že je prosím, aby vzali asi sto mužů a co nejrychleji vyrazili k Butlerově farmě.“

Menaka Šecha mlaskl lehounce jazykem, stiskl koně v slabinách a ve vteřině zmizel v noční tmě. Lord Castlepool se na to díval s ústy dokořán. Je to možné, že indiánský náčelník poslouchá na slovo a bez jediné poznámky toho obra v salonním kvádru? Ale ten se mezitím už také vyšvihl do sedla.

„*Meššúrs*, nemůžeme ztrácet ani minutu,“ vykřikl. „Naši koně toho sice mají v nohách dost, ale cestu k farmě musí vydržet. Vpřed!“

Všechno ostatní bylo dílem okamžiku. Rychle uhasili oheň, naskákali do sedel a dlouhý řetěz jezdců se dal do klusu.

Zpočátku jeli zvolna, ale brzy začali přidávat, přešli do cvalu, a když si oči po táborovém ohni uvykly na tmou, spustili jezdci koníky na plný trysk jako s větrem o závod.

Angličan se přidružil k Billovi a starostlivě se vyptával:

„Nezabloudíme?“

„Když nezabloudil Menaka Šecha, Old Firehand nezabloudí teprve. Ten má oči jako rys.“

„Nikdy bych tomu nevěřil. Divže nejede ve fraku.“

„Jen počkejte, až ho uvidíte v loveckém, v jeho kabátě z buvolí kůže.“

„Hm! A co tamta paní, co s námi jede? Co po vás předtím skočila.“

„Jaká paní? Tetka Drollová je mužský jako vy nebo já.“

„Ale vždyť jí říkáte tetka?“

„To proto, že má takový pisklavý hlásek a že se tak prapodivně strojí. Ale Droll je poctivý a správný lovec, dokonce hodně známý. Ale dost povídání, *sir!* Člověka to zbytečně rozptyluje a my teď musíme mít oči na stopkách.“

Měl pravdu. Old Firehand pádil, hnal se v čele skupiny jako vítr a ostatní muži měli co dělat, aby s ním drželi jakžtakž krok. Lord Castlepool jezdil na koni vášnivě rád, dokonce zkusil i závodit na dostizích, ale takovou ďábelskou jízdu ještě nikdy nepoznal. Kolem dokola tma jako v ranci, zdálo se, že zvířata se ženou obrovským, nekonečným neosvětleným tunelem, kuň za koněm, všichni v prudkém cvalu – a přece bez jediného klopýtnutí, bez jediného uklouznutí, v plném trysku pořád dál, půl hodiny, hodinu, ještě hodinu, sotva s několika krátkými zastávkami, aby si koně mohli aspoň trošku oddychnout. Děšť nepřestával, ale byl to lehounký, řídký deštiček a takovýmto zmužilým jezdcům nevadil ani za mák.

„Pozor, *meššúrs,*“ ozval se zpredu Old Firehandův hlas, „teď přijde příkrý sráz a potom dole brod. Koňům bude vody tak po břicha.“

Zvolnili. Jezdci zaslechli šumění řeky a i v té tmě zahlédli její fosforeskující, lesknoucí se hladinu. Ozvalo se tiché zašplouchnutí a oni ucítili, jak jim proud smáčí nohy. Na druhý břeh se přebrodili velmi rychle a bez nesenáží. Potom už jeli docela krátkou dobu, pět minut, snad ani tolik ne, a Old Firehand zastavil.

Lord Castlepool si uvědomil, že slyší hlas zvonce. A přece byla kolem něho pořád stejná tma jako v pytli.

„Co se děje? Tady něco zvoní. Kde jsme?“ vyptával se Humpy Billa.

„Před vraty Butlerovy farmy,“ odpověděl Bill. „Když kousek pojedete, nahmatáte zeď.“

Rozštěkali se psi. Hrozivý, nepřátelský štěkot – a pak zavolal někdo za zdí:

„Zvonil tu někdo?“

„Ano,“ křikl Old Firehand. „Je Mr Butler doma?“

„Není!“

„Tak přineste klíče od paní a řekněte, že přijel Old Firehand!“

„Old Firehand? *Well, sir*, hned to udělám. Paní ještě nespí a vůbec všichni jsme tu vzhůru. Náčelník Osedžů nám přijel oznámit, že vás máme čekat, ale říkal... hned jsem tady, pospíším si.“

Bylo slyšet, jak uklidňuje psy a zahání je do boudy, potom zarchotil klíč v zámku, zavržala dřevěná závora, zaskřípěly panty – a před jezdci zablikalo několik světýlek z luceren. Čeledínové odebírali pohotově jezdcům koně, odváděli je a nechávali je trochu proklusat po dvoře. Jakási dívka, zřejmě služka, jak usoudil lord, se ujala Olda Firehanda a prosila ho, aby hned zašel nahoru do poschodí k paní. Ostatní odvedli do velké světnice v přízemí, osvětlené těžkou petrolejovou lampou. Několik stolů s lavičkami a židlemi lákalo po únavné jízdě k odpočinku. Na stolech už bylo připraveno jídlo a také několik lahví a sklenice – osedžský náčelník nezapomněl ohlásit, že s Old Firehandem přijede dost početná skupina lidí.

Raftěři a Osedžové se usadili u dvou dlouhých stolů a bez okolků se dali do jídla – lidé na Divokém západě nemají rádi upejpání ani zbytečné řeči. Také Humpy Bill a Gunstick Uncle si beze slova našli místo a pokynuli lordovi, aby přisedl. Přidal se k nim i Droll s mladým Fredem a také starý Missouri Blenter. A všichni se pustili do jídla a dopřávali si jako v nejlepší restaurantu.

Netrvalo dlouho a objevil se mezi nimi Old Firehand s paní domu. Paní Butlerová je mile přivítala a Old Firehand jim pak řekl, že

by si měli jít hned po jídle odpočinout, aby zítra od časného rána byli připraveni.

Castlepool zíral na zálesáka, jako by spadl z měsíce – tak se najednou proměnil Old Firehandův zevnějšek! Byl převlečen do loveckého – měl na sobě kožené kalhoty, takzvané legginy, vestu z měkoučké, doběla vydělané srnčí kůže, loveckou kazajku z měkké jelenice a navrch ještě silný kabát z buvoliny. Kolem boků měl kožený opasek a za ním několik zbraní. Na krku se mu houpal předlouhý řetěz sestavený ze zubů šedých medvědů a na něm dýmka míru. Všechny švy Old Firehandova kabátu zdobily grizzlí drápy – a protože člověk jeho typu by se sotva chlubil cizím peřím, znamenalo to, že jeho kulka či nůž poslaly na onen svět už pěknou řádku těchto divokých šelem. Lord Castlepool na něm mohl nechat oči, a když se lovec s paní domu zase vzdálili, první jeho slova byla:

„Teď už věřím všemu, co se o tom člověku vykládá. Je to hotový obr.“

„*Pshaw*,“ utrousil Droll. „Svaly nejsou všechno. Člověk taky musí mít něco v makovici, aby se tady na Západě udržel. Náhodou ale Old Firehand na to má. Ovšem Shatterhand není ani tak vysoký, ani tak svalnatý, a Vinnetou, náčelník Apačů, je ještě útlejší – a přece se mu oba vyrovnají.“

„I pokud jde o tělesnou sílu?“

„Jistě! Každý zálesák má nakonec po letech svaly jako ze železa a šlachy jako z ocele.“

„Hm... Tak to vy jste taky ze železa a z ocele, Mr Droll?“

To znělo trochu poťouchle, ale tělnatý zálesák se jen přátelsky zasmál.

„Chcete se snad o tom přesvědčit, *sir*?“

„*Yes!*“

„Asi pochybujete?“

„Ovšemže pochybuji. Tetka Drollová, a ocelové svaly? Vsaďme se.“

„A o co?“

„Kdo z nás dvou je silnější.“

„Proč ne?“

Konečně našel Angličan někoho, kdo byl ochoten se s ním vsadit! Samou radostí nadskočil.

„Tetko Drollová,“ zvedl varovně prst, „já už jsem ale položil na lopatky pár lidí! Chcete se přesto odvážit?“

„To se rozumí!“

„O pět dolarů?“

„Well!“

„Hm... A co takhle o deset dolarů?“

„Jak chcete.“

„Nebo o dvacet?“

„Může být.“

„A - o padesát?“ vyrazil ze sebe lord bezmála triumfálně. „Samozřejmě - ale o víc už ne, nerad bych vás připravil o jmění, *sir*.“

„Mě? Co vás napadá! Sem s penězi! Tady je padesátka.“

Angličan si přitáhl jednu z brašen, které nosil při svém opasku, vytáhl pět desetidolarových bankovek a položil je na stůl. Droll pokrčil rameny, zajel rukou do rukávu svého podivuhodného kaftanu a vylovil odtud menší váček. Když ho rozvázal, ukázalo se, že je vrchovatě naplněn zlatými nuggety, valounky velkými jako lískové oříšky. Vybral z nich pět, položil je na stůl, zastrčil váček zas do rukávu a poklepal ukazovákem na desku:

„Vy se sázíte o papírky, *sir*? Fi! Tetka Drollová vždycky jen o ryzí zlaté kamínky. Řekl bych, že stojí za víc než za padesát dolarů. Tak co - pustíme se do toho? Jak si to představujete?“

„Něco mi předved'te - a já to provedu po vás. Potom zase naopak.“

„Jen začněte vy, jako lord máte přednost!“

„Když chcete... Pevně se postavte a já vás zvednu nahoru na stůl. Pozor!“

„Tak to zkuste.“

Zálesák se vzepřel na nohách a lord ho chytil kolem pasu, aby ho vyzdvihl. Ale nohy tetky Drollové jako by byly přikovány k zemi, neoddálily se od podlahy ani o centimetr. Ctihodný lord Castlepool

se namáhal, supěl, pachtil se a hmoždil ze všech sil, nakonec však si musel přiznat, že si se zálesákem neporadí. Vyčerpaně si odfrkl a aspoň se utěšil:

„Když jsem já vás neuzvedl, vy se mnou teprv nepohnete!“

„To se uvidí,“ zasmál se Droll a zavadil pohledem o železný hák, určený pro další lampu. Visel nad stolní deskou. Zálesáci sedící kolem si toho všimli, podívali se po sobě a koutky úst jim zacukal úsměv. Věděli, že Droll je silák k pohledání.

„Tak jedeme,“ nemohl se dočkat lord Castlepool.

„Mám vás tedy vyzvednout na stůl?“ řekl Droll.

„A kam byste myslel?“

„Třeba ještě výš, jak vysoko to tady půjde – dejte si pozor, *sir!*“

Ve své prapodivné výstroji se Droll pohyboval dost neohrabaně, a tím překvapivější bylo, co se stalo v následujícím okamžiku. Jediným dupnutím se vymrštil nahoru na stolní desku a chytil lorda v podpaží. Castlepool naráz vylétl vysoko nad stůl a o vteřinu později už sebou mrskal pověšený za opasek na železném háku u stropu. Droll seskočil ze stolu a rozesmál se:

„Tak co – jste nahoře?“

Castlepool se kolem sebe oháněl rukama nohama.

„Hromské dílo, kam jste mě to pověsil? *Woe to me!* Běda mi! Vy jste mě přišpendlil na strop? Hned mě sundejte – ten hák se může každou chvíli utrhnout a já si zlámu vaz.“

„Nejdřív řekněte, kdo vyhrál!“

„Vy jste vyhrál, jasně že vy! Jenom mě už, prosím vás, sundejte. Rychle, člověče, dělejte!“

Droll se opět vyhoupl nahoru na stůl, vzal lorda kolem pasu a trochu ho nadzvedl. Opasek vyklouzl z háku a zálesák spustil lorda opatrně na desku. Na podlahu už seskočil Castlepool sám.

Na tváři tetky Drollové zářil úsměv jasný jako jarní sluníčko.

„Tak jakpak se vám zamlouvá tetka Drollová?“ špulil líbezně svou kulaťoučkou pusou.

„*Much, how much, too much* – hodně, kolik, moc,“ vydechlo ctihodné lordstvo.

„A do pytlíku s těmi papírky,“ řekl Droll a shrnul lordovy bankovky i se svými nuggety do dlaně. „A kdybyste měl zase chuť se o něco vsadit, mylord, obraťte se s důvěrou na mne. Vždycky si dám říct.“

Castlepool už zase seděl na svém místě, ohmatával si starostlivě paže, nohy, boky, jako by počítal, jestli má všechny kosti ještě v těle. Ale když se přesvědčil, že je celý a v pořádku, s uspokojeným výrazem ve tváři podal Drollovi pravici:

„Nádherná sázka! Nemám pravdu? Tihle zálesáci – to jsou přece jenom báječní chlapíci! Drolle, vy jste chlap podle mého gusta! Nedivil bych se, kdybyste v sobě měl lordskou krev.“

„Jste vedle jak tak jedle, *sir* – můj otec byl o něco víc než jen lord.“

„*Pshaw!*“ Lord Castlepool se podivil docela po zálesácku. „To není možné.“

„Že není? Vy jste jen lord, ale můj nebožtík táta byl zpěvákem při svatbách, smutečním řečníkem při pohřbech, kmotrem při křtinách, zvoníkem, kostelníkem, číšníkem, hrobníkem, košířem, šlejiřem, hlídačem a ještě k tomu šikovatelem u městské gardy. Není to dost na jednoho člověka?“

Otevřely se dveře a v nich se objevil opět Old Firehand.

„*Meššúrs*, nerad ruším zábavu, ale zítra časně ráno nás čeká fůra práce. Radil bych vám, abyste šli co nejdřív na kutě.“

Lovec ani nemusel svou výzvu podruhé opakovat. Po dlouhé vysilující jízdě byli všichni přece jen unaveni, a tak se zvedli a jeden po druhém se trousili do vedlejší světnice. Na dřevěných rámech tu byly napnuty kůže a na nich byly pro větší pohodlí rozhozeny měkké deky jako prostěradla i na přikrytí. Byla to lůžka na zdejší poměry až neslýchaně přepychová a zálesáci v nich usnuli, jako když je do vody hodí.

7.

BOJ O BUTLEROVU FARMU

Obránci Butlerovy farmy si museli přivstat. Od samého jitra to vypadalo na slunečný a velice parný den. Teď, v ranních slunečních paprscích, připadala farma všem jako vyměněná. Vůbec nepůsobila tak ponuře jako při včerejším nočním příjezdu: byla to prostorná budova, vystavěná z pálených cihel, zřejmě se počítalo s tím, že tu má přebývat větší množství lidí. Nad přízemím se zvedalo jediné poschodí s plochou střechou. Okna byla dost vysoko a byla tak úzká, že by měl člověk co dělat, kdyby se jimi chtěl protáhnout. Ten, kdo farmu stavěl, zřejmě dobře znal zdejší kraj, přinejmenším věděl, že se tu dost často potulují zlodějské tlupy a ty že dokážou leckdy oblehnout takové osamělé stavení třeba i na několik dní.

O stejné obezřetnosti svědčil i rozlehlý dvůr, jehož plochu ohraničovala bytelná zeď s řadou pravidelně rozmístěných střílen. Ty spojoval z vnitřní strany široký ochoz, z kterého byl přes obrubu zdi výhled do kraje a odkud se případně dalo i střílet.

Nedaleko farmy šuměla řeka, voda, kterou se včera zálesáci přebrodivili. Ta mělčina v proudu byla z farmy na dostřel, ale na pokyn Old Firehanda ji čeled' navíc zatarasila několika silnými kmeny. Old Firehand udělal ještě v noci i další velmi prozíravé opatření: dal všechen Butlerův dobytek odehnat na pastviny jeho nejbližšího souseda. Kromě toho vyslal také jednoho muže do Fort Dodge s poselstvím pro Butlera a jeho bratra, aby se měli na pozoru před trampy.

Old Firehand zavedl své přátele na plochu střechu budovy, odkud byl výborný rozhled: na východ a na sever se rozprostírala do nedozírna zvlněná, travnatá prerie, na jih a na západ se rozkládaly pečlivě obdělávané lány kukuřičných polí.

„Kdy asi tak se dají čekat naši indiáni?“ zajímal se Droll.

„Podle toho, co náčelník včera říkal, by tu měli být co nevidět,“ odpověděl zamyšleně Old Firehand.

„S tím moc nepočítám,“ potřásl hlavou Droll. „Jednak se musí všichni ti bojovníci svolat až kdovíodkud, a potom – indiáni se nikdy nevydají na nějakou válečnou výpravu dřív, než si odbudou všechny ty své ceremonie. Budeme rádi, když přijedou kolem poledne. Já prostě těm Čejenům a Arapahům zvlášť nevěřím.“

„A já zrovna tak,“ přidal se Humply Bill. „Jsou to přece jen malé kmeny a válečnou sekyru, jak oni říkají, neměli kdovíjak dlouho v ruce. Nespoléhal bych se na ně. Škoda, že tady v okolí nemá Butler silnější sousedy. Můžeme se klidně připravit na dlouhé obléhání.“

„Cožpak o to, obléhání vydržíme, zásob je ve sklepích dost,“ prohodil Old Firehand.

„Ale voda, to je hlavní věc,“ mýnil Droll. „Jestli nás trampové obklíčí, nedostaneme se k řece.“

„Ani to nám nemusí dělat hlavu. Ve sklepě je studna s dobrou pitnou vodou. A pro zvířata je tam odveden od řeky kanál. Zařídili se tu pro případ obležení dobře.“

„Kde je ten kanál?“

„Vzadu za hlavní budovou jsou padací dvířka. Stačí je otevřít a po schodech se pak může sestoupit dolů pod klenbu kanálu. Je spojen přímo s řekou.“

„Je hluboký?“

„Člověku je tam asi tak po prsa vody.“

„A kanál ústí do řeky jen tak volně?“

„Vůbec ne. Nepřítel něco takového nesmí objevit. Butler dal to místo osadit spoustou keřů a divokých popínavých rostlin.“

Droll se vyptával jen tak ze zvědavosti, neměl vlastně nic přesného na mysli, a přece mu později přišlo těch několik poznatků, které se od Old Firehanda právě dozvěděl, velice vhod.

Lavice, židle, stoly i stolky, na nichž včera večer večereli, se teď přemísťovaly na dvůr. Snídaně se odbyla pod širým nebem, ale potom už bylo třeba rychle vynést z domu všechny zbraně a připravit i zásobu střeliva.

Old Firehand vystoupil s paní Butlerovou na střechu farmy a znova se zahleděl směrem k jihu, odkud by se měla dostavit očeká-

vaná indiánská posila. Bylo už k poledni, když se na obzoru konečně objevila dlouhá čára jakýchsi postav: jako v husím pochodu se blížili indiánští bojovníci v čele s náčelníkem Dobrým sluncem.

Když procházeli vraty dovnitř na dvůr, napočítal Old Firehand víc než dvě stě mužů. Ale bohužel jen několik jich mělo slušné zbraně a většinou neměli ani koně. Byl to chudý kmen a kůň byl pro mnohého z bojovníků nedosažitelným snem.

Old Firehand rozdělil indiány na dvě skupiny. Menší měla zůstat na farmě, druhé, větší, pak určil, aby se rozestavila pod vedením náčelníka na hranicích sousední farmy, na jejíž pastviny odehnali Butlerova stáda. Ti měli úkol odrazit případný pokus trampů o útok z této strany.

Posádku farmy tvořilo tedy něco ke stovce indiánů, dvacet *rafterů*, čtyři zkušené zálesáky a k tomu ještě mladý Fred a lord Castlepool. Nebylo to mnoho, trampů byl proti tomu hotový pluk, ale zkušený zálesák nebo i *rafter* určitě vydal v boji za několik trampů a nedala se také podceňovat ochrana, kterou obráncům poskytovaly pevné zdi Butlerovy usedlosti. Paní Butlerová se projevila jako statečná žena, přijímala hrozící nebezpečí s podivuhodným klidem. Nechtěla zřejmě mezi své lidi vnášet zmatek planými nářky. Svolala k sobě prostě čeledíny a honce dobytka a připomněla jim, že statečnost i věrnost, které prokáží, nezůstanou bez odměny. Bylo jich asi dvacet, slušně ozbrojených, takže i s těmi mohl Old Firehand pro obranu farmy plně počítat.

Když Old Firehand seznámil jednotlivé skupiny obránců s jejich příštími úkoly, zašel si zase nahoru na plochou střechu farmy. Seděla tam i paní Butlerová a také lord Castlepool, samozřejmě se svým dalekohledem. Lovec si ho půjčil a dlouho a pečlivě prohlížel obzor v tom směru, odkud očekávali příjezd trampů. Dlouho nemohl zjistit žádnou známku jejich přítomnosti, až konečně dobře po půlhodině se objevily tři postavy pohybující se směrem k farmě. Šly pěšky.

„Myslím, že k nám poslali někoho na výzvědy,“ zabručel Old Firehand. „Budou chtít, abychom je pustili dovnitř.“

„Že by měli tolik drzosti? To se mi nechce ani věřit,“ řekl Castlepool.

„Pročpak ne? Pošlou tři chlapy, které nikdo nezná, ti se pod nějakou záminkou propašují dovnitř – co kdo může namítat? Ale pojdme ze střechy, ať nás tu nevidí – sledovat je můžeme dalekohledem i z okna v poschodí.“

Old Firehand samozřejmě nařídil, aby se všichni obránci uchýlili do úkrytu. Trampští vyzvědači je nesměli zpozorovat. Koně byli dávno odvedeni za hlavní budovu, a tak každý, kdo přišel, si musel pomyslit, že na farmě je pár lidiček, že ji vlastně nikdo pořádně nehlídá.

Trampové dorazili k brodu a jen s námahou zdolali kmeny bránící přechodu. Krok za krokem se blížili k farmě. Old Firehand uviděl, jak došli až ke zdi a tam jednoho vyzvedli, aby se podíval škvírou střílny dovnitř do dvora. Lovec vyběhl rychle ven na dvůr, současně bylo slyšet od vchodu zazvonění. Přešel tedy až k vratům a křikl:

„Kdo je? Co si přejete?“

„Je doma farmář?“ ozval se hlas za vraty.

„Odcestoval,“ odpověděl lovec.

„Chtěli jsme se poptat po práci. Nepotřebujete čeledína?“

„Ne!“

„Mohli bychom teda dostat aspoň něco do úst? Jdeme zdaleka a máme hlad. Můžete nás prosím pustit dovnitř?“

Tón zněl velmi prosebně, žalostně. Na celém Západě by se nenašel farmář, který by od své usedlosti odehnal hladového člověka. Neměli-li obránci farmy vzbudit už teď podezření, nezbývalo nic jiného, než co udělal Old Firehand: vpustit ty tři dovnitř.

Zavřel za nimi vrata na závoru a ukázal na lavičku při hlavní budově.

„Posad'te se,“ řekl jim. „Tam...“

Zdálo se, že jim to není zrovna dvakrát po chuti. Tvářili se sice jaksi pokorně, ale přitom lovcí neušlo, že si pátravě prohlížej i po očku všechno kolem sebe – a tu a tam že po sobě významně mrkají.

„To ne, děkujeme, my jsme jen obyčejní čeledíni,“ ozval se potom jeden z nich, „nechceme obtěžovat. Dřepneme si stranou tamhle někde u vrat, je tam taky stín, to bude lepší. Můžeme si tam přenést stůl?“

Old Firehandovi bylo jasné, že chtějí být poblíž vrat prostě proto, aby je v příhodnou chvíli mohli otevřít svým komplicům, ale přesto přisvědčil. Vzali si tedy stůl a židle a přemístili se. Na lovcův pokyn přiběhla děvečka a přinesla jim něco na zakousnutí. Kromě ní teď na celém dvoře nebylo jediného živého člověka z farmy. Old Firehand odešel nahoru do poschodí a pozorně sledoval trojici z okna. Když děvečka odešla, zůstali chlapi sami.

Lovec viděl, že z toho mají nelíčenou radost. Chvíli si mezi sebou něco šeptali, potom si něco ukazovali, pak se jeden z nich zvedl a šel jen tak jakoby náhodou ke střílně a vyhlédl otvorem ven. Vrátil se, za chvíli šel druhý, a tak se to opakovalo několikrát. Byla to nepochybně známka, že čekají na příchod ostatních trampů.

Old Firehand stál u okna a dalekohledem pozoroval krajinu. Zkrátka zjistil, že se v dálce objevila početná skupina jezdců, která se v prudkém cvalu blížila k farmě. Byli v ní zřejmě lidé dobře obeznámení s okolím, protože jezdci udržovali stále přímý směr k brodu – jeli, jako když hodí šňůrou. U vody narazili na překážku z poražených kmenů. Zastavili, spustili se z koní a začali prozkoumávat okolí. Teď přišel čas, aby Old Firehand začal jednat. Sešel na dvůr, k vratům. Jeden z těch údajných chudáků shánějících práci na farmě stál u střílny a vyhlížel své kamarády. Trhl sebou, když zjistil, že ho Old Firehand pozoruje, a rychle se vracel na své místo.

„Copak tu děláš?“ zahřměl Old Firehand. „Copak tam vyhlížíš?“

„Já... já jsem chtěl jen... já jsem se chtěl jen podívat, kam se pak dáme...“

„Nelži! Já ti to můžu prozradit přesně, kam se pak dáte! K těm chlapům u řeky, co sem jedou.“

„Koho tím myslíte, *sir*?“ vykrucoval se chlapík a předstíral, že je nesmírně překvapen. „Já jsem venku nikoho neviděl.“

„Zbytečně se namáháš. Já vím dobře, že patříte k sobě. Vy tady a celá ta trampská banda od Osage Nooku. Máte zálsusk na tuhle

farmu! A vás poslali, abyste je pustili dovnitř. Proto jste si chtěli sednout tady do stínu u vrat.“

„*Sir*, my jsme poctiví dělníci, a jestli nás chcete urážet...“ procedil muž mezi zuby a zajel rukou k opasku. Avšak Old Firehand už držel v ruce revolver.

„Necháš tu zbraň, kde je! Nebo stisknu kohoutek! Byl to od vás odvážný kousek, všechno si to tady prohlédnout, ale abyste věděli, že z vás nemáme strach, pustím vás ven. Vypadněte a vyřídíte té bandě venku, že každého, kdo překročí brod, přivítáme kulkou. To je všecko – a teď mažte pryč!“

Otevřel vrata. Chlapi mlčeli, ani nedutali, jen pošilhávali po ústí zálesáková revolveru. Ale jak se ocitli za vraty, jak jen za nimi zarahotila závora, rozchechtali se na celé kolo a jeden z nich si pohrdavě uplivil a zahalekal: „Ty jsi ale kus hňupa, co? Jen se podívej tam k řece, kolik nás je! S těma několika tvýma lidma se nebudeme párat – za čtvrt hodinky se budete všichni houpat!“

Netušili, že za zdi se právě cosi změnilo. Old Firehand dal smluvené znamení a obhájci, kteří se doposud nedali vidět, tiše, spořádaně a rychle vyběhli ze stavení a zaujali svá postavení u střílen, odkud mohli sledovat každíčkový pohyb útočníků.

Trojice vyzvědačů došla k brodu, cosi křičela na své druhy, ale od zdi nebylo rozumět jedinému slovu. Nato trampové odcválali o něco níž směrem po proudu a tam začali nahánět své koně do řeky.

„Ty tři chlapy, co tu byli, si držte zvlášť na mušce, těm to nesmí tak lehce projít,“ pokynul Old Firehand Humply Billovi, Uncleovi a Blenterovi. „A teď pozor! Já si vezmu na starost první dva trampy, co se odváží vystoupit na břeh. Po mně bude pálit Droll, pak lord, potom po řadě ostatní! Takže bude mít každý svého chlapa, nebudeme zbytečně střílet čtyři na jednoho.“

„Jasně!“ přikývl Humply Bill. „Jako bych už měl toho svého chlápka na mušce!“

A jeho nerozlučný přítel Gunstick Uncle přizvukoval dokonce zase ve verších:

„Až přebrodí, naše pušky
sklátí je jak zralé hrušky!
První, druhý, pěkně v řadě –
píf a bude po parádě!“

V té chvíli se už první z jezdců škrábal se svým koněm nahoru na břeh. Za ním druhý – pak oba zamířili k místu, kde na ně na druhé straně čekala trojice vyzvědačů. Old Firehand pokynul – a vzduchem takřka současně prásklo pět výstřelů. Jezdci sletěli z koní opravdu jako hrušky – a také vyzvědači se váleli v pobřežním písku. Trampská banda začala řvát jako pomínutá, pobodávali koně, kopali je do slabin, pobízeli je, aby se co nejdřív dostali na pevnou zem – ale sotva se objevili na břehu, čekala každého z nich kulka, která ho srazila ze sedla dolů. Neuplynuly snad ani celé dvě minuty, a po břehu pobíhalo zmateně dvacet až třicet koní bez pána.

Takové uvítání trampové nečekali. Vždyť před chvílí na ně jejich hlídka u brodu volala, že na farmě je obránců, že by je spočítal snad na prstech jedné ruky! A teď práskal výstřel za výstřelem a nebylo skoro kulky, která by minula cíl! Řev plný vzteku se pojednou změnil v úzkostlivé, zděšené výkřiky. Konečně se ozval jakýsi velitelský hlas. Trampové začali obracet koně a brodili se proudem zase zpátky přes řeku.

„Odrázili jsme je!“ pochválil si Missouri Blenter výsledek prvního střetnutí. „Jenom jsem zvědáv, co ta pakáž podnikne dál.“

„Pokusí se překročit řeku jinde, někde, kam naše kulky nedoletí,“ řekl Old Firehand.

„A potom?“

„Potom? Těžko říct. Jestli na to půjdou chytře, bude nám horko.“

„Co tím myslíte – jestli na to půjdou chytře...?“

„Stačí, když se rozdělí a zaútočí na nás ze čtyř stran. Museli bychom v takovém případě rozdělit síly, a kdyby se pak trampům podařilo proniknout třeba i jen na jednom místě ke zdi – asi by se dostali dovnitř.“

„Ale dřív by jich to pár odskákalo.“

„To jistě, ale nemá smysl se dohadovat, co by bylo, kdyby. Musíme počkat, až co opravdu podniknou.“

Trampové se zatím radili.

Celý houfec se hnul posléze proti proudu řeky, severním směrem, až se dostal z dostřelu. Chvíli tam hledali příhodné místo, kde by se dalo přebrodit, a když je našli, přeplavili se na koních na druhý břeh. Tam se seřadili a začali postupovat směrem k hlavní bráně.

Obhájci farmy do této chvíle střežili hlavně východní stranu, teď bylo třeba obsadit a hájit severní úsek. Na Old Firehandův pokyn obsadili muži střílny, jiné skupiny pak ochozy u zdi, odkud se dalo dobře střílet po útočnících.

Trampský houf se začal rozjíždět přímo proti vratům. Blížili se rychle, ale obránci o sobě nedávali vědět až do okamžiku, kdy se přiblížili na nějakých osmdesát devadesát kroků. Teprve v této chvíli dal Old Firehand povel k palbě. Zarachotily výstřely.

Vypadalo to, jako by trampům někdo natáhl přes cestu silné napjaté lano. Celý houf se naráz srazil do klubka, které se ne a ne rozmotat. Obráncům za zdí to popřálo právě tak dost času, aby znovu nabili a opět zahájili palbu, tentokrát už bez rozdělení cílů, rovnou do zmítajícího se houfu. Po několika minutách se trampové rozprchlí na všechny strany a ti, co nemohli, zůstali prostě ležet. Koně bez pánů pobíhali poděšeně sem a tam, potom si to namířili směrem k vratům – obránci farmy je hbitě otevřeli a většinu zvířat vpustili dovnitř.

Nastala přestávka v boji. Když se několik trampů připlížilo, aby se pokusili odtáhnout zraněné, neozval se od zdi ani jediný výstřel. Bránit jim v tom by Old Firehand považoval za nelidské. A tak od střílen a ochozů za zdí farmy mohli obránci sledovat, jak útočníci odvlékají nebo odnášejí raněné druhy mimo dostřel, pod stromy, a jak se tam pokoušejí je ošetřit.

Pomalou se začalo blížit poledne. Muži u střílen dostali najíst a napít, a než jednoduchý oběd skončil, hlásily strážce, že trampové se vzdalují směrem na západ. Raněné nechali ležet pod stromy.

„Že by už odtáhli?“ podivoval se Humpy Bill. „Dostali pěkně za vyučenou – snad si to konečně vzali k srdci.“

„O tom pochybuju,“ zavrtěl hlavou Droll. „Kdyby opravdu chtěli pryč, tak by snad raněné vzali s sebou. Spíš mají zálsusk na Butlerův dobytek... ostatně Old Firehand už je nahoře v patře a sleduje je dalekohledem. Myslím, že nás co nevidět pošle na pomoc indiánům a kovbojům.“

Měl pravdu – netrvalo to ani příliš dlouho a lovec se přičítal dolů.

„Rychle osedlat koně! Jedou na jih, srazí se tam s Menaka Šechou a s jeho lidmi.“

Koně byli připraveni v pěti minutách a všichni obránci, až na dva tři čeledíny, naskákali do sedel a s Old Firehandem v čele vyrazili z vrat. Ti, kdo na farmě zůstali, měli mít na starost hlavně bránu, aby ji včas otevřeli, až se budou muži vracet nazpět.

Hnali se jižním směrem, nejdříve projeli poli, potom už cválali prérií, širokou, lučinatou plošinou, jen tu a tam porostlou skupinou několika málo keřů.

Pouhým okem se dali trampové těžko spatřit, ale Old Firehand měl dalekohled a mohl je dobře pozorovat. Vedl svou skupinu tak, aby se držela s trampy rovnoběžně – a tak se hnali, nepozorováni, asi čtvrt hodiny, než dal Old Firehand pokyn, aby zastavili. Trampové se dostali na hranice pozemků sousední farmy. Uviděli pasoucí se dobytek a ovšem také jeho ozbrojené strážce. Zůstali stát.

Old Firehand se rozhlížel po okolí. Padla mu do oka skupina keřů, o níž usoudil, že by mohla posloužit jako dobrý kryt. Na jeho pokyn jezdci sesedli, uvázali svá zvířata mezi křoviska a potom se opatrně začali plížit vpřed k rozsáhlé skupině dalších keřů, odkud už bylo docela dobře i prostým okem vidět trampy i muže hlídající Butlerova stáda.

Cornelovu bandu očividně zarazilo, že u dobytka jsou indiáni. Jak to, že si je farmář najal, a k tomu ještě tolik mužů? Patrně je však poněkud ukolébalo, když zjistili, že s výzbrojí na tom rudoši nejsou zrovna skvěle. Následovala krátká porada – a zřejmě povel k útoku. Najednou se celý houfec trampů rozjel prudkým tryskem jakoby v sevřeném útvaru a za divokého pokřiku přímo proti indiánům.

Teď se však ukázalo, že Dobré slunce je muž na svém místě. Indiáni se až dosud drželi v jednoduše skupině, a to byl ovšem výhodný cíl pro trampský útok. Jenže teď dal Menaka Šecha povel a jeho muži se jakoby dotykem kouzelného proutku naráz rozptýlili v menších hloučcích do několika stran. Trampové to zjistili a okamžitě učinili obrat, tak aby se dostali k pravému křídlu indiánských bojovníků, aby rudochy srazili zase zpět do jednoho houfu. Nový povel Dobrého slunce, Indiáni se znovu srazili do houfu, znovu vytvořili zdánlivě zmatené klubko a znovu se rozprchli – jenomže teď se jejich postavení podstatně změnilo, dřív byli rozvinuti západovýchodním směrem, teď severojižním. Osedžský náčelník neměl nejmenší tušení, že má nablízku spojence, ale prostě udělal podobný obrat, jaký dělává napadený bizon, když se obrací proti nepříteli čelem a chrání si bok. Byl to mistrovský bojový obrat a měl ještě ten netušený důsledek, že trampové se v tom okamžiku ocitli mezi indiány a křovisky, v nichž byli ukryti bělošští spojenci z farmy. Protože trampové viděli, že se jim plán hatí, a protože si byli jisti, že jsou z dosahu indiánských zbraní, na okamžik se zastavili. Snad se chtěli poradit, co dál, snad se cítili dokonale pány situace – jenže právě tohoto okamžiku využil Menaka Šecha. Vyrázil mocný výkřik, indiáni se prudkým tryskem vrhli kupředu, vypustili na trampy hotové mračno šípů a stejně bleskurychle se zase stáhli nazpět. Několik trampů kleslo k zemi, koně se začali poděšeně vzpínat, plašili se, jezdci měli co dělat, aby je zvládli. To byla pravá chvíle pro Old Firehanda.

„Na ně!“ zaburácel hromovým hlasem. „Pal!“

Trampům najednou za zády zarachotily výstřely. Kulky jen fičely a kosily nemilosrdně jejich řady, koně divoce ržáli, ozývalo se sténání raněných i zmatený pokřik.

„Obklíčili nás!“ vykřikl kdosi. „Musíme se probít – přes indiány!“

Všichni se otočili jedním směrem a hnali se k indiánskému houfci, ani nepomysleli na ty, kdo zranění zůstali ležet v prérii. Menaka Šechovi lidé se rozestoupili do trychtýře a za jejich divokého, vítězného vytí a kvílení tudy trampové prchali pryč.

„Proč je nechali ujet,“ rozčiloval se Missouri Blenter. „Musíme je vyřídít jednou provždy!“

„Za nimi!“ přidal se s bojovým výkřikem Humply Bill. „Pojďte, sir!“

Ale Old Firehand mával rukama nad hlavou na znamení, že ne-souhlasí.

„Stůjte, stůjte! Žádnou nepředloženost, *meššúrs!* Na to je nás má-lo, abychom se s nimi mohli pustit do takové bitvy. Už z toho důvo-du musíme co nejrychleji nazpět k Butlerům.“

Chlapi ještě chvíli váhali, ale pak zdvihli klobouky, zamávali jimi nad hlavou a pozdravili indiány několikerým hromovým hurá. Me-naka Šechovi muži odpověděli svým válečným pokřikem.

A jezdci stiskli koně v slabinách a tryskem se rozjeli zpět.

Paní Butlerové spadl kámen ze srdce, když se od Old Firehanda dozvěděla, že se podařilo trampy odrazit. Seděli spolu s lordem Castlepolem nahoře na ploché střeše a oddávali se chvíli odpočinku.

„Jsme tedy zachráněni?“ vyptávala se s ulehčením. „Teď už snad těm darebným lumpům zajde chuť na přepadávání, když jste jim tak vyprášili kožich.“

„No - doufejme,“ řekl nepřilíš jistě lovec.

„Doufejme? Jak to - doufejme?“

„Zatím jim nevyšel jeden tah. Na dobytek se už pravděpodobně neodváží, ale pokud jde o farmu... ve dne sice nepořídí nic, to si asi uvědomili, ale kde je psáno, že se o něco nepokusí v noci? Buď jak buď, musíme být připraveni na všechno. Je také docela možné, že...“

Old Firehand se uprostřed nedokončené věty náhle zvedl, sáhl po dalekohledu a přiložil ho k očím.

„Něco se děje?“ zeptala se znepokojeně paní Butlerová. „Proč nemluvíte, *sir?*“

„Ne, ne, nic zvláštního se neděje, nic, čím byste se měla znepoko-jovat. Snad byste měla sejít dolů, *my lady*, a zařídit, aby se lidem po-dalo nějaké občerstvení.“

Když paní Butlerová odešla, kývl lovec na lorda Castlepoola, který tu po celou dobu jejich rozhovoru seděl sice mlčky, ale přitom zkoumavě Old Firehanda pozoroval. Podal Angličanovi dalekohled:

„Musel jsem paní Butlerovou poslat pryč. Podívejte se!“ Castlepool zamířil přístroj směrem, kam ukazoval. „Trampové,“ řekl po chvíli. „Jasně je vidím. Blíží se k nám.“

„Opravdu se k nám blíží?“

„Počkejte... Ne, teď se mi zdá, že stojí na místě. Dívají se někam k severu.“

„Docela správně. A pročpak se tam asi dívají, sir?“

„Nemám tušení... počkejte, tam je ještě někdo. Ano, tam od severu se k nim blíží tři jezdci na koních. A vypadá to, jako by tu trampskou bandu ještě neopozorovali.“

„Jsou to dva jezdci, Mr Castlepoole. A jedna jezdka.“

„Ano, teď je rozeznávám – ta dáma má jezdecký úbor – a dokonce závojíček.“

„Přesně tak. A víte, kdo je ta trojice jezdců?“

„Nevím, jak bych to mohl... *heigh-ho*, snad nemyslíte, že to jsou...“

„Samozřejmě!“ Old Firehand potřásl vážně hlavou. „Farmář Butler s bratrem a s jeho dcerkou. Náš posel je pravděpodobně nenašel.“

„To je ale hrozné!“ vykřikl lord. „Musíme jim okamžitě na pomoc!“

Lovec ho musel chytit za rukáv, jinak by se byl snad rovnou vyřítit ke koním.

„Stůjte! Především žádný zmatek, přáteli! Paní zatím nesmí o ničem vědět. A ty tři nemůžeme bohužel ani varovat, ani jim pomoci. Je na to pozdě. Jen se podívejte!“ Trampové se právě pustili v divokém trysku vstříc blížící se nešťastné trojici.

„Sakra,“ zaskřípěl zuby docela nelordsky Castlepool. „Oni je připraví o život!“

„To neudělají! Co by z toho měli, kdyby je zabili? Nic, vůbec nic. Kdežto když si je ponechají jako rukojmí – budou nás moci vydírat.“

„Ale u všech všudy, *sir*, to se na to budeme klidně dívat?“ rozohňoval se dál lord Castlepool. „Nebo nakonec chcete s takovými darebáky vyjednávat?“

Old Firehand pokrčil svým typickým způsobem rameny. „Nechte to na mně, *sir*. Když vám povídám, že pro tuhle chvíli nehrozí těm třem žádná nebezpečí, můžete mi věřit. Ale znova vás prosím – před paní Butlerovou ani muk.“

„To nechcete vůbec nikomu nic říct?“

„Samozřejmě že to řeknu našim nejbližším přátelům. Nebo jestli chcete, můžete jim to povědět sám. Ale ne aby to roznesli mezi ostatní. Běžte, běžte – já tu zůstanu a pokusím se zjistit, co mají trampové za lubem.“

Lord Castlepool odešel a Old Firehand znovu přiložil dalekohled k oku. Trampové vzali zajatou trojici mezi sebe a odjžděli s ní směrem ke skupině stromů, kde seskákali z koní a rozložili se v kruhu do trávy. Nepochybně se radili, co dál, a lovec byl pevně přesvědčen, že ví, k jakému došli závěru. Z úvah o tom, co dál, ho však docela nečekaně vyrušil Droll. Přiběhl celý udýchaný a divže nepopadl Old Firehanda za ramena a nezačal jím třást.

„*Sir*, já tomu nemohu věřit, skutečně ti lotři mají v drápech Butlery, a dokonce i slečinku? V životě bych nevěřil, že je něco takového možné. To teď bude ta trampská banda na koni. Budou nás vydírat. A co my? Co uděláme?“

„Dobrá rada drahá,“ pohladil si Old Firehand svůj vous a po očku si prohlížel rozkaceného Drolla. „Dát jim výkupné?“

„To tak!“ Droll přímo vybuchl. „To vás nesmí ani napadnout! Vždyť oni zajatcům stejně nezkriví ani vlásek na hlavě – moc dobře vědí, že bychom se jim strašně pomstili.“

„Ale my musíme na ty tři brát ohled, Drolle. Jsou přece jen v rukou nepřítele, a i když je nepřipraví rovnou o život, mohou je hodně potrápít. A určitě jim budou vyhrožovat.“

„Hm... Tak to musí vydržet. Koneckonců, nebudou v té kaši dřepět dlouho. Však my je z ní vytáhneme.“

„Jistě, jistě... Máte na to nějaký plán?“

„No... to ještě ne, ale... vlastně se nemusí ani žádný plán dělat. Počkáme, jak se věci vyvinou. A až přijde ta pravá chvíle, tak se do nich dáme. Však ono už mi něco napadne... Ale pozor, *sir*, podívejte se, dva chlapi od nich jedou sem k nám. A mávají něčím bílým.“

„Vyjednávači,“ řekl Old Firehand. „Pojďme dolů!“ Dole na dvoře se hrnulo skoro všechno osazenstvo farmy ke vratům. Oba trampové se zastavili v uctivé vzdálenosti mimo dostřel pušek a bez přestání mávali nad hlavou bílými šátky. Old Firehand dal otevřít bránu, vyšel několik kroků před ni a pokynul rukou těm dvěma, aby šli také blíž. Váhavě ho uposlechli.

„Přišli jsme jako vyjednávači,“ začal obřadně jeden z nich, „protože vám chceme oznámit naše požadavky.“

„Tak?“ utrousil posměšně lovec. „Hm... Tak préríjní zajíc si vyšlápl na grizzlyho, aby mu udělil rozkazy?“

To přirovnání opravdu sedělo: urostlý, obrovitý, svalnatý lovec stál nad nimi jako rozzlobený grizzly a metal po nich tak hrozné pohledy, že oba chlapi mimoděk o krok ucouvli.

„Nechte si to, *sir*! My nejsme žádní préríjní zajíci.“

„Ne? A co jste tedy? Snad zbabělí kojoti, co se spokojí s mršinami a zdechlinami? Říkáte, že jste vyjednávači. Pchá! Jste sběh – lupiči – zloději – mordýři!“

„*Sir*, takové urážky!“

„Mlčet!“ zahřměl Old Firehand. „Dovolil jsem vám, abyste se přiblížili, jen proto, abych viděl, kam až sahá drzost takových darebáků. Abyste nebyli na omylu: já jsem Old Firehand a zeptejte se těch, kdo vás sem poslali, co to znamená! Už jste dnes jednou poznali, zač je toho u mne loket, tak pozor! A teď se budu ptát já: Oč jde? Co máte vyřídit?“

Oba parlamentáři zjevně zkrotli.

„Máme vám oznámit, že farmář Butler, jeho bratr a neteř jsou v naší moci.“

„To vím!“

„Všichni tři přijdou o život...“

„*Pshaw!*“

„...jestli nepřistoupíte na naše podmínky. Žádáme, abyste nám vydali farmu. Jinak pověsíme všechny tři zajatce před vašima očima na stromy.“

„Zkuste to,“ odpověděl s ledovým klidem lovec. „Zkuste to, a všechny do jednoho vás nakrmíme olovem!“

Trampové vytřeštili oči. Nečekali, že na svou vyhrůžku dostanou takovouto odpověď.

„Jde o lidské životy, *sir*,“ řekl konečně zase jeden z nich. „Rozmyslete si to!“

„Už jsem si to dávno rozmyslel. A teď se koukejte ztratit, nebo s vámi zatočím jinak!“

Lovec vytáhl revolver. Oba trampové začali couvat. Po několika krocích se mluvčí ještě jednou odvážil:

„Nechcete tedy vůbec vyjednávat?“

„Nevyjednávám s nikým jiným než s Cornelem Brinkleyem. A to docela krátce, žádné sáhodlouhé dohadování.“

„A když... kdyby přišel..., zaručujete mu volný návrat?“

„Když se bude slušně chovat, tak ano.“

„Vyřídíme všechno, *sir*.“

Upalovali, jako kdyby jim hořelo za patami. Asi si oddechli, že mají jednání s obrovitým lovcem za sebou. Ale Old Firehand se zpátky za zdi farmy nevrátil. Naopak, vydal se stejným směrem, kterým utíkali oba vyjednávači, a došel skoro do poloviny vzdálenosti mezi farmou a trampy. Tam si našel plochý kámen a posadil se na něj. Tady chtěl počkat na Cornela. Byl si naprosto jist, že zrzavý tramp za ním přijde.

Brzy se ukázalo, že jeho domněnka byla správná. Z kruhu trampů se oddělila postava Cornela Brinkleyho a klátivým krokem se blížila k lovcovi. Ačkoliv se pokoušel chovat nenuceně, dopadla jeho úklona prkenně a nemotorně.

„*Good day, sir*,“ pozdravil. „Přál jste si se mnou mluvit?“

„O tom nic nevím,“ odpověděl zálesák. „Řekl jsem jenom, že nebudu vyjednávat s nikým jiným než s vámi. Ovšem nejmilejší by mi bylo, kdybyste mě vůbec neobtěžoval.“

„Mluvíte se mnou nějak moc svrchu, *master!*“

„Však k tomu taky mám všechny důvody.“

Jejich pohledy se zkřížily. Cornel první uhnul očima a přidušeně, s potlačovaným vztekem řekl:

„Stojíme tu proti sobě rovný s rovným, *sir!*“

„Tramp a tulák před poctivým zálesákem? Porazený před vítězem? Tomu říkáte rovný s rovným?“

„Ještě jste nás neporazili, *sir!* Ještě se uvidí! Záleží jen na nás – a karta se obrátí.“

„Zkuste to,“ řekl Old Firehand pohrdavě.

Brinkley se už přímo dusil vzteky.

„Stačí, když využijeme vaší vlastní neopatrnosti.“

„Mé vlastní neopatrnosti? To jsou věci! A jaké mé neopatrnosti, prosím vás?“

„Že jste se sem odvážil. Kdybysme chtěli, tak vás máme v hrsti! Stačí, aby si tři čtyři moji lidi sedli na koně, a budete mít odříznutou cestu zpátky k farmě. A jste naším zajatcem!“

„Úplně správně! Jenže přitom by se vaši lidé dostali pod palbu mých lidí. Smetli by je jako... ale co, kvůli tomu jsme se nesešli!“

„To určitě ne. Já jsem přišel jen kvůli tomu, abych vám dal příležitost.“

„Příležitost k čemu?“

„Máme tři rukojmí, *sir*. Můžete jim zachránit život.“

„Vy myslíte, že je ohrožen?“

„Jestli nepřistoupíte na naše podmínky, budou všichni tři viset.“

„Jestli se o to pokusíte, budete viset vy všichni. Do jednoho!“

„*Sir*, to je k smíchu,“ zasmál se Cornel. „Spočítal jste si vůbec, kolik nás je?“

„Já ano – ale víte vy, kolik lidí mohu postavit proti vám?“

„Přesně! Dovedeme si spočítat, kolik čeledě je na farmě, jako je Butlerova. A k tomu je tam s vámi pár *rafterů*, které jste přivedl od Black Bear Creeku.“

Cornel vrhl po Old Firehandovi zpod brv zkoumavý pohled: úplnou jistotu o tom, kolik je vlastně na farmě lidí, samozřejmě neměl. Old Firehand odmítavě mávl rukou:

„Hlavně si nejdřív spočítejte, kolik už máte mrtvých a raněných. Krom toho jste si snad všimli oddílu indiánů a další skupiny bělochů – zaútočili na vás zezadu.“

„Jaká další skupina bělochů?“ ušklíbl se Cornel. „To přece byli pořád stejní *rafteri*, nikdo jiný. Uznávám, v tomhle jste nás převezli. Udělali jste proti nám výpad z farmy, abyste těm rudochům pomohli. Taky jsem se dovtípil, jenže už bylo pozdě. Měli jsme se obrátit a hned zaútočit na farmu – to už byste byli všichni v našich rukách. Kdepak, *sir*, nám nenaženete strach z toho, že vás je bůhvíkolik. Až pověsíme zajatce, vy na žádnou pomstu nebudete moct ani pomyslet.“

Zase vrhl po lovcí zpytavý pohled a ten na to zase odpověděl stejně pohrdavým pokrčením ramen:

„Nechme dohadování – nemá to smysl. I kdyby nás bylo tak málo, jak si myslíte, na vás bychom klidně stačili. Copak tam máte mezi sebou za lidi? Vagabundy, lenochy, povaleče. Z našich lovců stačí každý na pět, ne-li na deset z nich. A kdybyste se odvážili sáhnout těm třem na život, víte dobře, že bychom vás vyhubili bez slitování všechny. Do posledního muže. Nezkřívíte jim ani vlásek na hlavě.“

Old Firehand to řekl tak rozhodným, až hrozivým tónem, že Cornel mimoděk sklopil zrak. Věděl dobře, že slavný lovec je mužem činu. Nejednou se už tady na Západě stalo, že jediný člověk v touze po spravedlivém potrestání zločinu pronásledoval celou bandu lotrů a nakonec jednoho po druhém připravil o život. A jestli existoval člověk, kterému by se dalo na sto procent věřit, že to je schopen udělat, pak to byl především Old Firehand. Samozřejmě že Cornel nedal najevo, co mu problesklo hlavou – zvedl oči a s úsměškem se zadíval Firehandovi do tváře:

„Kdybyste si byl tak jist, nikdy byste se tady se mnou takhle nedohadoval. Přece jen máte strach.“

„Strach? Z čeho? Vůbec ne! Chtěl jsem se na vás jenom ještě jednou zblízka podívat – abych si vás dobře a navždycky zapamatoval. Stalo se – a mně to stačí. Jsme spolu hotovi!“

„Ještě ne, *sir!* Snad si aspoň poslechnete naši nabídku. Jsme totiž ochotni od té vaší farmy odtáhnout...“

„To je od vás laskavé. A co dál?“

„Dáte nám koně, které jste vehnali do farmy na dvůr. Dostaneme několik kusů dobytka – tolik, aby bylo dost na jídlo i na zásoby pro všechny. A vyplatíte nám dvacet tisíc dolarů. Taková suma se na farmě najde.“

„A víc už nechcete nic? To je od vás hezké! A co nám za to nabídnete?“

„Dostanete naše tři zajatce a my odtud odjedeme. Samo sebou, že nám musíte na čestné slovo slíbit, že nás nebudete pronásledovat. To je všechno, teď je na vás, abyste se vyjádřili. Už tady jsme dost dlouho a zbytečně jsme ztratili spoustu času jalovým žvaněním.“

Ten drzý, samozřejmý Cornelův tón Old Firehanda popudil. Vytrhl z opasku revolver, pohrdavě se pousmál a odvětil s ledovým klidem:

„To je pravda – žvaněním jsme ztratili už spoustu času. Tak ho nebudeme dále mařit – ať už jste v prachu, sice vám vpálím kulku do hlavy!“

„A to je... *Sir!*“ vykřikl Cornel.

„A pryč! A rychle!“ Old Firehand mu nedal domluvit. Zvedl zbraň a zamířil ji na trampa. „Jedna – dva –“

Tramp nečekal, až Old Firehand dopočítá do tří. Otočil se, prskl mezi rty nadávku a rychlými kroky se vzdaloval.

Lovec počkal, až byl Cornel dost daleko, aby na něho nemohl vystřelit, pak se i on otočil a dal se na zpáteční cestu k farmě.

Tam už netrpělivě čekali, s jakou se vrátí.

Když ve vši stručnosti vypověděl, jak rozmluva probíhala, všichni jeho jednání schválili.

„Na takové darebáky se musí zostra,“ vyjádřil se lord Castlepool. „Žádné ústupky - však oni si rozmyslí, aby zajatcům ublížili. Co myslíte, že teď podniknou?“

„Hm... Já bych řekl, že počkají, až se setmí, a pak se ještě jednou pokusí zaútočit. Třeba budou zkoušet přelézt zeď a napadnout nás uvnitř.“

„Že by se pokusili v noci...?“

„Vědí, že jich je víc než nás. Zkusí toho využít. Budeme se muset dobře připravit na obranu. A hned po soumraku se musí někdo vypravit ven na výzvědy, abychom věděli o každém jejich hnutí.“

Slunce se klonilo k obzoru a zalévalo celou prérii planoucími parprsky jako roztaveným zlatem. Skupina trampů se v záři zapadajícího slunce jevila lidem z farmy jako na dlani, mohli rozeznat i toho posledního chlapíka. Zdálo se, že žádné přípravy nepodnikají, ani k přenocování, ani k odchodu. Co to mohlo znamenat? Copak si asi vymyslí?

Old Firehand poručil, aby na dvoře do každého rohu natahali hromadu dřeva, k tomu nějaké to uhlí a přivalili dva tři soudky petroleje. Když pak celý kraj obestřela tma, vypravili se Droll, Humply Bill a Gunstick Uncle na výzvědy. Aby při náhlém nutném návratu nemuseli čekat, až jim otevřou vrata, přehodili na několika místech přes zeď lasa, tak aby v případě nutnosti mohli vyručkovat nebo se vyšvihnout přes zeď do bezpečí. Pak namočili několik polen do petroleje, zapálili je a vyhodili otvory střílen za zeď. Naházeli na ně další dřevo i kousky uhlí, a tak se vbrzku rozhořely na všech čtyřech stranách mohutné hranice, osvětlující zeď i její nejbližší okolí tak silně, že obránci mohli postřehnout i každého jednotlivého trampa. Přižívovali ten oheň co chvíli novou dávkou dřeva, a protože je házeli střílnami, byli kryti zdí a nemuseli mít obavy z nějaké záludné nepřátelské kulky.

Uplynula asi půlhodina a zdálo se, že venku se nehýbe ani myš. Potom se objevil první z výzvědné hlídky, Gunstick Uncle. Přehoupl se přes zeď a hned hlásil Old Firehandovi svým osobitým způsobem:

„U stromů už není noha,
trampové nám vzali roha!“

„Jestli jsem si to nemyslel,“ usmál se lovec Gunstickově veršovánce. „Jenže kam odtáhli?“

Gunstick Uncle ukázal napravo od vrat a odpověděl s неотřesitelnou důstojností:

„Tam u řeky v hustém křoví
zřídili si tábor nový.“

„Tak blízko?“ podivil se Old Firehand. „Ale to bychom přece museli slyšet jejich koně?“

„Nevzali je s sebou právě,
nechali je pást se v trávě.
Ale kde, to nevím sám,
lampu totiž postrádám.“

„Hezky, hezky,“ pobaveně chválil dobrého Uncla Old Firehand. „Ale já musím znát přesně místo, kde se teď trampové rozložili. Buďte tak hodný a vypravte se ještě jednou ven. A jestli si Cornelova parta udělala někde tábor, hned mi to hlase. Oni si zřejmě myslí, kdovíjak zchytra na to nejdou – a zatím se nám hrnou do pasti. Jen sklapnout.“

Gunstick Uncle se opět vzdálil. Castlepool během rozhovoru natahoval uši a hned chtěl vědět, o jaké pasti zálesák mluví.

„Podívejte se,“ vysvětlil mu Old Firehand, „ti lidi jsou u řeky, to znamená, že mají za sebou vodu a před sebou zeď naší farmy. Jestli je odřízneme na zbývajících dvou stranách, máme je v pasti.“

„Jenže jak to chcete narafičit?“

„Tady nám musí pomoci indiáni. Obsadí jižní stranu a my pak povedeme útok od severu.“

„A to na farmě nenecháte žádnou posádku?“

„Zůstane tu pár čeledínů – to postačí.“

„A když se trampové přece jen pokusí dostat přes zeď?“

„To by ovšem bylo špatné. Ale tak mazaní oni nejsou. Určitě jsou přesvědčeni, že se z farmy neodvážší nikdo ani vystrčit nos. Ale ještě musíme vypátrat, kam si dali koně.“

„Že bychom se jich zmocnili? To je výborný nápad, *sir!* Ale budou tam mít hlídku.“

„Pár lidí,“ mínil Old Firehand. „S těmi si poradíme – a jak budeme mít jednu jejich koně, jsou trampové ztraceni. Mohl byste se po zvířatech porozhlédnout – třeba s Missouri Blenterem. K Menaka Šechovi pošlu někoho z čeledi. Vyznají se tu v kraji přece bezpečně, i se zavázanýma očima.“

Čas pomalu uplýval.

Trvalo celou věčnost, než se Butlerovi čeledíni vrátili se vzkazem od Dobrého slunce, že už je se svými bojovníky na místě, které mu lovec určil. Indiáni byli nyní jen pár set kroků od místa, kde se rozložili trampové, a byli připraveni se vrhnout do útoku při prvním výstřelu.

Zanedlouho se vrátili i tři muži z výzvěďů, tetka Drollová, Uncle i Bill. Old Firehand se poněkud zachmuřil.

„Všichni tři? Aspoň někdo z vás měl zůstat venku.“

„Nač by to bylo dobré, *sir?*“ podivil se Droll.

„Přece abychom měli přehled o trampech.“

„To je úplně zbytečné, já mám o nich úplně přesný přehled! Připlížil jsem se k nim tak blízko, že jsem si všechno krásně vyposlechl. Musím vám říct, že je hrozně vztekají ty naše ohníčky. Čekají, že nám dojde dříví, jsou si jistí, že takové zásoby paliva na farmě nejsou, aby stačili celou noc osvětlovat usedlost. Pak teprve se chtějí do nás pustit.“

„To nám jen hraje do noty. Získáme čas a pastička sklapne.“

„Jaká pastička?“

Old Firehand musel ještě jednou zopakovat svůj válečný plán.

„Nádherné, hihihihí,“ zachichotal se Droll. Smával se takovým drobným smíchem vždycky, když měl mimořádně dobrou náladu. „To nám musí vyjít. Ti lumpové si stejně myslí, že je pořád ještě hle-

dáme na starém místě. Ale *sir*, mají ty naše tři lidi. Bojím se, aby s nimi neudělali krátký proces, až se do nich pustíme. Je to pakáž!“

„Myslíte, že jsem o tom nepřemýšlel? Aspoň tři čtyři z nás si je musí vzít na starost. Až spustíme boj, musí být už u zajatců a zajistit jejich životy. Jsou ti tři spoutáni?“

„Ano, jsou. Ale myslím, že ne nějak moc napevno.“

„Dobře. Naši je tedy rychle zbaví pout a pak...“

„Šup s nimi do vody,“ vpadl Droll.

„Do vody?“ podivil se Old Firehand. „Co je to za vtip?“

„To vůbec není vtip, *sir*! To je nejkrásnější válečná lest, co jsem si kdy vymyslel. Už se těším, jak trampové protáhnou tváře. A jak si budou lámat hlavy. Vlastně my to provedeme ještě dřív, než začne pranice.“

„Jak si to představujete?“

„Přece kanál, *sir*! Ten, co vede ze dvora, ze zadní části usedlosti, až k řece! Trampové o něm nemají ani potuchy. Když jsem byl teď na výzvědách, všiml jsem si docela dobře místa, kde se napojuje na řeku. Je tam taková hrázička z kamenů, aby do něho naháněla vodu, taková přehradička. A představte si, *meššúrs*, kousek od toho ústí se uvelebila ta banda. Dřepí tam tak v půlkruhu kolem a zajatce mají uprostřed. Určitě si myslí, kdovíjak si je tím nezabezpečili – a zatím zrovna to nám umožní, abychom se jich zmocnili.“

„Tak takhle to chcete navléknout,“ příkyvoval Old Firehand. „Už je mi to jasné... Chcete pro zajatce proplavat kanálem a stejnou cestou je dostat na svobodu.“

„To udělám! Samo sebou ne sám – myslím, že budeme muset jít tak dva tři. Na každého zajatce jeden.“

Old Firehand poplácal Drolla po rameni.

„Báječná myšlenka. Hned si zjistíme, jestli se dá kanálem projít.“

Stačilo se zeptat jednoho z čeledínů. Potvrdil, že kanál je průchodný, není prý ani zanesený bahnem, má dobré větrání; a dokonce – což byla zvlášť potěšující zpráva – při ústí do řeky prý je skryt malý člun, kam se pohodlně vejdou tři osoby. Plán tetky Drollové byl tedy přijat. Humpy Bill a Gunstick Uncle nedali jinak, než že budou Drolla na

nebezpečné výpravě doprovázet. Naneštěstí Missouri Blenter a lord Castlepool nepřinesli tak dobrou zprávu jako Droll. Jejich obhlídka byla neúspěšná, po koních jako by se slehla zem. Trampové je asi odehnali dál od farmy, někam, kam se její obránci nemohli za daných okolností odvážit.

Droll, Bill a Uncle sestoupili tedy dolů do kanálu. Dostali lampy, aby dobře viděli na cestu, a přehodili si přes plece pušky. Nože, revolvery a váčky se střelivem si pověsili kolem krku. Ukázalo se, že voda v kanálu jim sahá sotva k hrudi. Dlouhán Gunstick Uncle zvedl lampu a začal se zvolna brodit vpřed. Old Firehand počkal, až všichni tři zmizí z dohledu, a potom podle úmluvy vyrazil se svými lidmi z farmy.

Vyjeli vraty, která zůstala pro případ potřeby jen přivřená a byla střežena skupinkou strážců, kteří měli pozorně sledovat, co se děje venku, případně vrata zas uzavřít na závoru. Zbytek čeledě se soustředil při té straně, která směřovala k řece, připraven k obraně při nenadálém tramském nájezdu.

Old Firehand vedl své *raftery* nejdříve směrem k severu, tak aby na ně nepadala záře ohně. Když se dostali k řece, stočili se jižním směrem, až se dostali zhruba na stejnou úroveň s trampy. Dál se plížil už jen Old Firehand.

Jeho bystré, cvičené oči zálesáka i v té tmě brzy začaly rozeznávat polokruh tábořící bandy. Teď už věděl přesně, jak bude třeba vést útok. Vrátil se ke svým lidem a řekl jim, že všechno je v pořádku, je teď jen třeba vyčkat, až se ozve domluvené znamení.

Ti tři se zatím brodili kanálem; voda naštěstí nebyla příliš studená. Malý člun přivázaný na háku se kolébal v ústí do řeky. V loďce ležela dvě vesla. Uncle zhasil lampu a nasadil je opatrně na jejich místa. Droll potom řekl oběma druhům, aby na něho počkali, že se ještě poohlédne kolem. Za čtvrt hodinky byl zpátky.

„Jak to vypadá?“ nemohl se dočkat Humply Bill.

„Myslím, že to půjde. Trampové sedí v půlkruhu dost blízko u řeky.“

„A zajatci?“

„Jsou skoro u břehu. Ale hlídá je tam jeden muž. Ti tři ani nebudou muset do vody. Přijedeme tiše s loďkou až k břehu.“

„To je nebezpečné. Nezpozorují nás?“

„Pod stromy bude člun zcela splývat s okolní půdou. Jako by to byl kus břehu. My tam zkrátka ten člun dopravíme a přivážeme ho. Vy musíte zůstat při něm ve vodě, já vystoupím na břeh a zneškodním hlídače. Potom přeřežu zajatcům pouta a odvedu je sem. Oni odjedou ke kanálu a my zaujmeme jejich místa mezi trampy. Počkáme si, až bude slyšet nad táborem supí křik. Pak totiž začne ten pravý tanec! Jasně?“

„Hm, vypadá to, že by se to mohlo podařit,“ řekl Humpy Bill. „Co říkáte?“ obrátil se na Gunstick Uncla.

„Drollův plán je prostě skvělý,
poslechnout bychom ho měli.“

„Dobře – dáme se do toho!“

Uvolnili člun a tiše a opatrně ho postrkovali podél břehu. Droll je vedl, pohybovali se opatrně a zvolna a chvíli trvalo, než jim dal znamení, že jsou na místě.

„Teď musíte chvíli počkat,“ zašeptal.

Břeh tu nebyl nijak příkrý a Droll se vysunul nahoru zcela neslyšně. Naproti bylo vidět mezi větvemi křovisek, jak při zdi farmy hoří hranice. V odlesku jejích plamenů si mohl zkušený zálesák Droll dobře prohlédnout všechno okolí. Nějakých deset kroků od břehu seděly čtyři osoby – tři zajatci a jejich hlídač. O něco dále si hověli všelijak pohodlně rozloženi Cornelovi lidé. Droll se sunul pomalu kupředu, až se dostal za záda strážce. Teprve teď odložil pušku a vytáhl nůž. Skrčil kolena a naráz se odpéroval do mohutného skoku a zezadu prudce sevřel trampovo hrdlo. Chlapík tiše zachroptěl, pak jen rozhodil ruce a zůstal bez vlády ležet. Droll se přeopatrně rozhlédl a ti chounce sykl:

„Sss! Mr Butlere, přicházím vám na pomoc! Nedejte na sobě nic znát. Zachráníme vás!“

„Heavens – kdo jste?“

„Říkají mi tetka Drollová – ale na tom nezáleží. Je tu nablízku také Old Firehand a další přátelé. Dávejte pozor – přerežu vám teď pouta. Zůstaňte pak sedět, jak sedíte!“

Několik tahů čepelí nože, a zajatci měli uvolněné ruce i nohy.

„A teď rychle k řece! Jsme tam s loďkou, dostali jsme se sem kanálem. Vraťte se stejnou cestou zpátky na farmu a počkejte tam na nás, až celý ten tanec skončí.“

„Jaký tanec?“

„Pustíme se do trampů, dáme jim co proto. Jsou v pasti, za zády mají řeku, před sebou farmu, zprava Old Firehanda s *raftery* a zleva indiány vedené Menaka Šechou. To bude útok, jaký ještě nezažili!“

„Ach tak! A to nás chcete poslat s člunem pryč? Přece nejsme baby, nesložíme ruce do klína! To jste na omylu, *sir*! Máte pro nás nějaké zbraně? Revolver, nebo aspoň nůž?“

„Což o to, něco bych měl..., ale nezapomeňte, že s sebou máte mladou slečnu. A tady budou hvízdát kulky!“

„Dobře, Ellen dopravíme do bezpečí na farmu,“ souhlasil Butler. „Pojďme!“

Vzal mladou *miss* za ruku a společně s Drollem ji odvedli dolů k vodě. Museli si pospíšet, aby se včas zase vrátili stejnou cestou. Oba osvobození muži dostali po revolveru a noži a Droll ještě navrhl, aby se odplížili trochu stranou, na výhodnější místo. Pak přiložil ruku k ústům a vyrazil ze sebe krátký, zdušený výkřik – jako by zasípěl sup nebo jiný dravý pták, který se vytrhl na chvíli ze spánku. Byl to zvuk v prérii tak častý, že to trampům vůbec nemohlo být nápadné, dokonce ani potom ne, když se ozval podruhé a potřetí. Na několik okamžiků zavládlo zase ticho. Potom náhle prořal vzduch Old Firehandův povel: „Kupředu! Palte!“

Zprava vzápětí zarachotily pušky *rafterů*. Podařilo se jim připlazit se tak blízko, že si mohli vzít na mušku každého jednotlivého muže. Současně se ozval zleva pronikavý válečný pokřik indiánů a na trampy se snesl déšť vystřelených šípů. Začaly pracovat in-

diánské tomahavky a nože *rafterů*. „A teď my,“ vykřikl Droll bojechtivě, „berte je pažbami!“

Rozpoutal se pravý boj jako na Divokém západě. Trampové se cítili v dokonalém bezpečí, a náhlým útokem ze tří stran byli zcela vyvedeni z míry. Na okamžik vůbec nebyli schopni odporu. Schumelili se do klubka jako hejno zajíců hledajících úkryt před střemhlavým útokem orla. Když se mezi nimi začaly míhat pažby, tomahavky a nože, trochu se z ochromení vzpamatovali a začali se bránit.

„Rychle – rychle ke koním – všichni,“ ozval se z klubka zoufale se bránících trampů čísi silný hlas.

„To je Cornel,“ vykřikl Droll. „Na něj! Nesmí upláchnout!“

Vrhl se okamžitě směrem, kde zaslechl zrzounův hlas, ale trampský vůdce se mu již ztratil. Byl už v křoví a plížil se jako had od jednoho křoviska k druhému. Ani nejbystřejší oko ho nemohlo v té temnotě objevit. A nebyl sám, komu se takto podařilo vyklouznout z obklíčení. Vítězové se samozřejmě snažili, aby uprchlíků bylo co nejméně – ale trampů bylo opravdu jako mraků, a kdyby si byli zachovali jen trochu chladnou hlavu, museli by obklíčení prorazit.

Uprchlíci směřovali na sever.

„Musíme za nimi,“ volal a pobízel bez ustání Old Firehand. „Nesmíme jim dopřát oddech!“

Chtěl se dostat ke koním zároveň s trampy, ale brzy se ukázalo, že to není možné. Čím víc se vzdalovali od farmy, tím slabší byla zář od ohně a tím hustší a neprostupnější tma je obklopovala. Už ani *rafteri* a indiáni se navzájem nerozeznávali, vráželi do sebe, jeden se pletl druhému. Old Firehand si je svolal znovu k sobě, aby je sešikoval, ale to přece jen trvalo nějakou chvíli. Když se chystali znovu vyrazit, zaslechli z dálky údery kopyt a divoký pokřik. Pochopili, že další pokusy o pronásledování by byly zbytečné.

„Zpátky!“ rozhodl Old Firehand. „Nemá smysl je dál honit!“

S tím, že by se snad Cornel s uprchlíky ještě jednou vrátil, se nedalo počítat. A tak se indiáni, jak už je jejich zvykem, věnovali oslavě vítězství. Dostali dva kusy hovězího dobytka, ihned je zabili a od ohňů se brzo začala linout lákavá vůně pečinky. Potom se dělila

kořist, zejména zbraně trampů. A protože z popudu Old Firehanda bylo rozhodnuto, že si je mohou ponechat indiáni sami, nebrala jejich radost konce. Bylo mnoho slavnostních proslovů, předváděly se bojové tance na oslavu vítězství a v tom járotu a výskotu tu najednou bylo ráno. Teprve pak se indiáni zabalili do příkrývek a oddali se spánku.

Rafteři se toho všeho nezúčastnili. Old Firehand s nimi chtěl časně ráno vyrazit po stopách uprchlých trampů, přinejmenším zjistit, kudy se dali. A tak *rafteři* šli radši hned na kutě, aby byli ráno svěží.

Úspěch však druhý den neměli. Zjistili, že stopy vedou k Osage Nooku, sledovali je až tam, ale na místě už po trampech nebylo vidu ani slechu. Old Firehand propátral důkladně celé okolí a zjistil, že mezitím sem dorazily další trampské bandy. Uprchlíci se s nimi spojili a všichni společně se potom vydali dál severním směrem.

Netušili, že Old Firehand zná jejich další plány.

8. DRAMA NA PRÉRII

Po prérii kráčel pomalým a volným krokem chodec. Je to řídký úkaz tam, kde snad i ten největší chudák mívá aspoň jakous takous herku, a bylo i těžko určit, kam toho člověka zařadit. Měl na sobě městský oblek, ovšem už značně obnošený, což mu dodávalo mírumilovný vzhled, ale s tím zase nijak neladila stará, dlouhá puška, kterou si přehodil přes rameno. V tváři byl ten člověk bledý, přepadlý, bezpochyby následkem mnoha strádání z dlouhého pěšího putování.

Čas od času se na chvilku zastavil, jako by si chtěl odpočinout, ale naděje, že potká živého lidského tvora, vlévala znovu a znovu síly do jeho utrmácených nohou. Opět a opět upíral zrak k obzoru, marně někoho vyhlížel, až konečně se jeho tvář přece jen rozzářila radostným očekáváním – daleko vpředu se objevil nějaký člověk. Také se vlekl pěšky, přicházel z pravé strany a oba muži se zřejmě museli brzo potkat. Náš chodec jako by dostal křídla. Vykročil s novou chutí, rychleji, a brzy zpozoroval, že jeho protějšek si ho už zřejmě všiml, protože se najednou zastavil a vyčkával.

Tento druhý muž byl oblečen zcela neuvěřitelně. Měl na sobě modrý fráček s červeným stojatým límcem a žlutými knoflíky, nohavice z rudého sametu a vysoké žlutohnědé shrnovací holínky. Kolem krku mu povlával šátek modravé barvy a odkrýval chvílemi velikou, rozložitou vázanku pokrývající skoro celou hrud'. Blahodárný stín mu poskytoval slamák s širokánskou střechou. Na řemínku přehozeném přes rameno se klinkala lakovaná dřevěná skříňka. Chlapík byl vysoké, vychrtlé postavy, ostře řezaná tvář byla hladce vyholena. Každý, kdo se zahleděl do jejích rysů, do chlapíkových malých, vychytralých očíček, si byl okamžitě jist, že před ním stojí Yankee, jak zákon káže, jeden z těch, na něž padne jak ušité rčení: všemi mastmi mazaný.

Když se oba muži k sobě přiblížili do té vzdálenosti, že se spolu mohli dorozumět a nemuseli na sebe křičet, nadzvihl mužík se slámákem svou pokrývku hlavy:

„*Good day*, kamaráde,“ pozdravil. „Odkud se vlečeme?“

„Jdu z Kinsley, tam zdola,“ mávl dotázaný rukou za sebe. „A odkud vy?“

„Až z druhého konce světa. Naposled jsem byl na farmě, tam za sebou.“

„A kam máte namířeno?“

„Zas na druhý konec světa. Ale nejdřív na tu farmu, co mám před sebou.“

„Víte o nějaké?“

„Jistě! Půlhodinku odtud, dál není.“

„Chválabohu! Déle bych to ani nevydržel!“

Muž si zhluboka oddychl, byl zřejmě na pokraji sil. Udělal několik kroků, zůstal stát a zavrával.

„Že byste to nevydržel... Jak to?“

„Hlad!“

„Hlad vás trápí? Prosím vás! Tomu se dá odpomoct, příteli! Tady se posaďte a hned dostanete něco na zub.“ Chlapík v modrém fráčku zajel pohotově rukou do náprsní kapsy a vytáhl dva obrovské krajíce chleba, potom sáhl do kapsy na boku a vylovil pořádný kus šunky: „A jez, kamaráde,“ podal oboje neznámému, „lahůdky to zrovna nejsou, ale hlad tím zaženeš!“

Muž napřáhl ruku. Už se chtěl zakousnout do chleba, ale nedonesl sousto k ústům.

„Jste hrozně hodný, *sir*,“ zarazil se, „ale vy jste to jídlo měl jistě pro sebe. Nebude se vám pak nedostávat...?“

„Jen jezte! Na nejbližší farmě dostanu jídla, co hrdlo ráčí.“

„Oni vás tam znají?“

„Ne - já jsem tady v kraji ještě nikdy nebyl. A jezte radši a nemluvte!“

Po těch slovech se muž už nedal dvakrát pobízet a pustil se do jídla. Yankee si přisedl k němu do trávy a s uspokojením se díval, jak v něm mizí chléb i šunka, a potom se ho zeptal:

„Už se cítíte líp?“

„Jako znovuzrozený, *sir*! Tři dny jsem na cestách a za tu dobu jsem neměl sousto v ústech.“

„Z Kinsley až sem? Ale jak je to možné? Copak jste si nevzal nic s sebou na cestu?“

„Bohužel! Musel jsem odjet narychlo...“

„Ale máte přece pušku! Mohl jste si něco ulovit.“

„Já nejsem žádný střelec, pane! I na pět kroků se místo na cíl trefím pánubohu do oken!“

„Nač potom s sebou vláčíte tu pušku?“

„Tak – abych vystrašil lumpy a darebáky. Ať rudé, nebo bílé.“

Yankee si chlapíka přeměřil zkoumavým pohledem.

„Poslyšte, *sir*, tady mi něco neklape. Připadá mi, jako byste cítil, že máte někoho v patách, a přitom mluvíte jako neviňátko, co neumí do pěti počítat. Kam vlastně máte namířeno?“

„Do Sheridanu, na železnici.“

„Tak daleko a bez kouska žvance? Prosím vás, já nevím nic o vás, vy o mně taky ne, ale v nouzi, jak se říká, všichni zpíváme stejnou písničku. Nechcete se mi svěřit, kde vás tlačí bota?“

„To vám můžu klidně prozradit. Jmenuju se Haller, moji rodiče se sem přestěhovali ze staré dobré Evropy, chtěli si tu pomoci k lepšímu, ale nepodařilo se. A mně tady taky nekvetla pšenice. Leccos jsem zkoušel, nakonec jsem se před dvěma lety uchytil na železnici. Teď naposled jsem pracoval v Kinsley. *Sir*, já jsem člověk, který by mouše neublížil, a zrovna mně se muselo něco takového stát!“

„Co se vám stalo?“

„Dostal jsem se do sporu s vydavatelem tamních novin, slovo dalo slovo, a než jsem se nadál, vyzval mě na souboj. Pomyslete si, měli jsme po sobě střílet! Na třicet kroků! A já jsem v životě nedržel v ruce zbraň! Už jen při myšlence na to se mi dělaly před očima žluté a modré kruhy. A při představě, že bych mohl soupeře zasáhnout, mi

prostě naskakovala husí kůže. Když jsem zvedal pušku, mířil jsem dobře čtyři metry vedle něho, *sir!* Přísahám! Vypálili jsme oba současně, jeho kulka mě minula, a moje – představte si, zasáhla ho rovnou do srdce! Nedovedu dodnes pochopit, jak se to mohlo stát! Vzal jsem hned nohy na ramena, ale co to bylo platné, byl to člověk od novin, měl spoustu přátel, vlivných lidí, a to na Západě něco znamená! Musel jsem se okamžitě ztratit – chápete? Měl jsem sotva kdy se rozloučit se svým představeným. Ten mi nahonem poradil, abych se uklidil do Sheridanu, dal mi dokonce doporučující list pro tamního inženýra. Můžete si ho přecíst, jestli chcete. Aspoň uvidíte, že mluvím čistou pravdu.“

Vytáhl z kapsy složený kus papíru, rozevřel ho a podal ho Yankeeemu. Ten četl:

„Nejmilejší Charoyi, posílám Ti Mr Josepha Hallera, svého dosavadního pásaře a úředníka. Je to poctivý, věrný a pilný člověk, ovšem přihodila se mu tady nešťastná věc: poprvé v životě vystřelil z pušky, a zabil v souboji svého protivníka. Na nějaký čas musí odtud pryč. Prokázal bys mi opravdu laskavost, kdybys mu u sebe mohl poskytnout místo. Aspoň do té doby, než se tady na věc zapomene.

Tvůj Bent Norton.“

Yankee složil list zase tak, jak byl, a podal ho zpátky jeho majiteli.

„Já bych vám byl věřil i bez toho psaní, Mr Hallere,“ řekl s napůl posměšným, napůl soucitným úsměvem. „Na první pohled je na vás poznat, že jste dobrák od kosti. Abych řekl pravdu, já jsem ze stejného těsta. Taky žádný bůhvíjaký lovec nebo střelec. A na vašem místě bych v sobě měl taky malou dušičku. Ale přesto – zdá se mi, že z toho všeho máte až moc velký strach... Jste určitě přesvědčen, že vás někdo pronásleduje?“

„Určitě po mně jdou. Proto jsem se taky po cestě vyhýbal všem farmám. Aby nikdo nemohl vypátrat, kterým směrem jsem se pustil.“

„A jste si jist, že v Sheridanu dostanete to místo?“

„Pan Norton a pan Charoy jsou přece dobří přátelé...“

„Hm! Kolik vám asi bude ten Mr Charoy platit?“

„Míval jsem osm dolarů týdně. Doufám, že menší plat mi nedá.“

„To já bych pro vás věděl o jiném místě. Šestnáct dolarů k plnému zaopatření.“

„Co to povídáte?“ Haller radostí div nevyskočil. „To bych byl učiněný boháč! A kde by bylo to místo?“

„U mě.“

„U vás?“ protáhl chlapík nedůvěřivě.

„Tak se mi zdá, že nejste zrovna moc nadšen...“

„Totiž... já vás prostě neznám.“

„Magistr doktor Jefferson Hartley, lékař i zvěrolékař v jedné osobě. Chcete-li, můžete mi dělat pomocníka.“

„Lékař a zvěrolékař? Propánajána, já o těchhle věcech nemám ani ponětí!“ namítl Haller.

„Tak jsme na tom oba stejně,“ zněla překvapující odpověď.

„Přece jste studoval medicínu...“

„Ani nápad!“

„Ale máte tituly... Doktor, magistr...“

„To mám! Vždyť jsem si je taky sám udělil!“

„Vy... vy sám...?“

„Ovšem! Vidíte, že jsem vám vyložil karty na stůl. Předpokládám totiž, že mou nabídku nakonec přijmete. Já jsem vlastně vyučený krejčí. Pak jsem taky dělal holiče, učitele, tanečního mistra, jednou jsem si otevřel dívčí penzionát, taky jsem jezdil po světě s tahací harmonikou – no a vedle toho jsem měl ještě asi tak dvacet jiných povolání. Poznal jsem za tu dobu, jak to mezi lidmi chodí, a všechnu tu moudrost světa vám můžu říct v jedné větě: šikovný člověk nesmí být padlý na hlavu! Svět chce být klamán. Lidi z toho mají dokonce potěšení a nejvíc uznání sklídíte, když jim nakukáte, že černé je bílé a naopak! Hlavně musíte hrát na jejich slabou stránku, lichotit jejich slabůstkám, pak je vyhráno. Tak jsem si řekl, že to zkusím jako lékař – a jde to. Tady se rače podívat: moje příruční lékárnička.“

Yankee pootevřel víčko skřínky. Uvnitř byla spousta přihrádek, pěkně vyložených rudým sametem a příkrášlených zlatým zdobením. Každá přihrádka obsahovala lahvičku s barevnou tekutinou v nejrozmanitějších odstínech.

„Samé kapky, které sám připravuju!“

„Před chvílí jste ale říkal, že se v těch věcech nevyznáte?“

„Ale tohle je přece hračka! Trochu obarvené vody, to je celá moje latina! A vystačím s jediným latinským slovem. Aqua – to je voda, to vím. A ostatní jsem si sesmolil. Vidíte? Aqua salamandra! Aqua chimborassolaria, aqua peloponnesia! A tak dále... že nevíte, kolik lidí už jsem s tím kurýroval? To nic, já sám to taky nevím. Má hlavní zásada je – nečekat, jak lék zapůsobí, ale shrábnout groše a prásknout do bot. Spojené státy jsou velké. Než je prochodím, uteče hezkých pár pátků, a pak ze mě bude boháč. Živobytí mě nepřijde na nic, všude, kam přijdu, mi dají najíst, co hrdlo ráčí. Indiánů se bát nemusím, jako medicinman jsem osoba posvátná a nedotknutelná – tak co? No – Mr Haller: plácneme si?“

„Já nevím,“ zabrumlal Haller, „je to na pováženou. Vlastně to ani není čestné jednání.“

„Nebud'te směšný! Víra hory přenáší! Mí zákazníci prostě věří, že jim ty vodičky pomohou, a to je uzdravuje. Tak jaké nečestné jednání? Zkuste to aspoň jednou! Nakrmil jsem vás trochu, mou farmu máte při cestě, škodovat určitě nebudete!“

„No dobře – zkusím to tedy – spíš z vděčnosti. Ale něco lidem namlouvat, na to já nejsem, to mi věřte!“

„Mluvit budu já, žádný strach! Vy budete jen důstojně mlčet, a až vám ukážu na flaštičku, tak mi ji podáte. Budu se k vám samozřejmě chovat odměřeně, jako k fámulusovi, to už patří k věci.“

Zavěsil si zas skřínku s vodičkami na krk a vykročil. Haller za ním.

Asi tak za půl hodiny před sebou uviděli v dálce nevelké stavení. Doktor Jefferson Hartley dal skřínku novopečenému pomocníku, protože se neslušelo, aby se s ní věhlasný doktor a magistr vláčel sám.

Dřevěná hlavní budova farmy byla obklopena rozsáhlou, dobře ošetřovanou ovocnou a zeleninovou zahradou, hospodářská stavení stála trochu stranou. Byli tam uvázáni tři koně, neklamná známka toho, že na farmě jsou hosté. Seděli v obývací světnici, popíjeli domácí pivo a oknem si zvědavě prohlíželi přicházejícího mastičkáře a jeho fámula.

„*Thunderstorm!*“ zvolal jeden z nich. „Vidím dobře? Toho chlápka bych měl znát – jestli se nepletu, tak je to Hartley, ten harmonikář!“

„Co je to za člověka? Tvůj známý?“

„No jistě. Ten chlap dělal báječné obchody, měl vždycky plné kapsy dolarů. A já jsem s ním taky udělal báječný kšeft! Vyprázdnil jsem mu ty kapsy a v noci jsem se ztratil jako pára nad hrncem.“

„On ví, že jsi to byl ty?“

„Hm... možné to je! Ještě že jsem si včera obarvil vlasy na černo! A ne abyste mi říkali Cornel nebo Brinkley! Ten chlap by nám mohl udělat čáru přes rozpočet!“

Oba příchozí už mezitím dorazili k farmě. Farmářova žena právě vyšla ze stájí, pozdravila je vlídně a zeptala se, co si přejí. Když se jí dostalo odpovědi, zdálo se, že je potěšena. Zvala oba hned dál, do světnice.

„*Meššúrs,*“ zavolala dovnitř, „přišel k nám učený pán, lékař se svým pomocníkem. Budete mít příjemnou společnost.“

„Učený pán? Lékař?“ zabrumlal si mezi vousy Cornel. „Ten chlap je ale nestyda! Však já mu ukážu, zač je toho loket!“

Příchozí zběžně pozdravili a posadili se bez okolků za stůl. Cornel se zadostiučiněním zaznamenal, že Hartley ho zřejmě nepoznal. Mezi řečí prohodil, že loví zvěř a že má namířeno se svými kamarády nahoru do hor. Rozproudila se živá zábava, farmářova žena se točila kolem plotny, a když byl oběd hotov, vyšla ven a jako obvykle zatriubila na roh, aby svolala k jídlu lidi z farmy.

Objevili se brzy. Farmář, jeho syn a dcera, čeledín. Pozdravili se přátelsky s hosty, zvlášť srdečně potřásli pravicí „doktorovi“ a zasedli k mísám. Byli to jednoduší, upřímní lidé, ani ve snu je nenapadlo podezírat někoho z nějakých postranních úmyslů.

Při jídle prohodil farmář jen sem tam slovíčko, a teprve když se skončilo, zapálil si dýmku, opřel lokty o stůl a obrátil se na Hartleyho:

„Čeká nás za chvíli zase práce na poli, doktore, ale zatím mám chvilku, abychom si promluvili. Snad byste mi mohl pomoci. Copak vy vlastně léčíte?“

„To je otázka,“ obrátil mastičkář oči v sloup. „Jsem doktor, zvěrolékař, vyznám se v každém neduhu – ať trápí člověka, nebo zvíře.“

„Well – to teda jste člověk, jakého potřebuju. Doufám, že nepatříte mezi tu podvodnickou sebranku, co se vydává za doktora, a přitom v životě neviděla medicínskou knížku.“

„Vypadám snad na to?“ Hartley se udeřil do prsou. „Jakpak bych zvládl přísné doktorské exámen, kdybych neštudoval dnem i nocí? Konečně tady sedí můj fámulus, jen se ho zeptejte! A kdybych vám mohl přivést ty stovky lidiček, kterým jsem pomohl!“

„Vždyť já vám věřím, *sir!* A jdete, abych tak řekl, jako na zavolanou. V maštali mám krávu – a to víte, co to v zdejším kraji znamená. Když ji dáte do stáje, musí už s ní být sakra špatně. Dva dny mi neže-re, hlavu až u země, vypadá to, že je v posledním tažení.“

„*Pshaw!* Dokud dýchá, není nic ztraceno. Ať mi jí čeledín ukáže, podívám se na ni ještě teď! Potom vám řeknu!“

Farmář pokynul pacholkovi a oba se na chvíli ztratili.

Když se Hartley vrátil, měl velice vážnou tvář.

„Opravdu byl nejvyšší čas,“ řekl. „Večer už by byla tatam. Asi se vám nažrala blínu. Ale to nic, mám tu náhodou proti tomu znamenitý prostředek – zítra ráno bude jako čiperka. Přineste mi džber vody. Fámulus! Aqua silvestropolia!“

Haller otevřel skříňku, vyhledal příslušnou lahvičku, podal ji Hartleymu a ten z ní odkapal do vědra.

„Dva litry po třech hodinách,“ vydal příkaz, a sotva skončil tuto svou ordinací, začali se mu hrnout pacienti jeden za druhým.

Farmářce začínalo narůstat vole – dostala aqua sumatralia; farmáře trápil revmatismus – dostal na něj aqua sensationia; dcera byla zdravá jako řípa, ale vnutil jí aspoň aqua furonia na její pihy; čeledín kulhal –

sice už od narození, ale Hartley mu předepsal aqua ministerialia. Nakonec se zeptal i těch tří cizinců, jestli by nemohl nějak posloužit. Cornel na to jen potřásl hlavou. „Kdepak, děkujeme, sir! Jsme zdravý jako buci – a když na člověka někdy něco přijde, tak já to léčím podle švédských receptů!“

„Podle švédských receptů? Co to je?“

„Takový druh zdravotnické gymnastiky. Dám si zahrát na tahací harmoniku pěkně od podlahy nějaký kousek a tancuju, až se zpotím jako zvíře. To je vyzkoušený způsob! Je vám to jasné?“

Potřásl přitom významně hlavou. Yankee na to ani nešpitl, otočil se jen k hospodáři a zeptal se:

„Jak daleko je odtud k nejbližší farmě?“

„Osm mil na západ je jedna a tak patnáct na sever leží druhá,“ zněla odpověď.

Nato podivuhodný lékař nečekaně prohlásil, že okamžitě musí odejít, že se musí co nejdřív dostat na tu usedlost na západě. Farmář se celý překvapený zeptal, kolik je dlužen. „Pět dolarů!“ Yankee je dostal a hned nato se odporoučel i se svým fámulusem, který si pověsil skříňku s medikamenty zase kolem krku. Když byli z dohledu a Hartley si byl jist, že je nikdo z farmy neuvidí, změnil pojednou směr:

„To stačí – teď musíme rychle místo na západ na sever. Ani nás nesmí napadnout jít na tu bližší farmu. Ta kráva byla v posledním tažení, do hodiny možná zdechne, a kdyby farmáře napadlo mě honit, prachšpatně bych dopadl. No, dobrý oběd a pět dolarů za pár kapek anilinové vodičky, to už stojí za to! Uznáváte? Teď se dáte ke mně do služby, což?“

„To se tedy mylíte, sir,“ ohradil se Haller. „Nemějte mi to za zlé, na takové podniky já nemám žaludek ani svědomí. To radši zůstanu takový, jaký jsem.“

Řekl to vážně a pevně a Hartley okamžitě poznal, že další přemlouvání by nemělo smysl. Potřásl hlavou:

„Myslel jsem to s vámi dobře. Škoda vašeho úzkoprsého svědomí.“

„Díky bohu za ně!“ řekl Haller. „Tady máte svou skříňku. Udělal jste pro mě hodně, děkuju vám za to, ale jinak nemůžu.“

„*Well!* Jak si kdo ustele, tak si lehne! Přemlouvat vás nebudu – ale to neznamená, že se hned musíme loučit. Aspoň k nejbližší farmě můžeme jít spolu.“

Yankee si pověsil skříňku kolem krku a rázně vykročil. Haller se přidal. Šli teď oba vedle sebe, žádný už neřekl ani slovo, jen se dívali před sebe na cestu. Po nějaké době za sebou zaslechli dusot koňských kopyt. Ohlédli se a uviděli blížít se tři muže, s nimiž se potkali na farmě.

„*Woe to me!*“ vypískl Hartley. „To mi tak ještě scházelo! Vždyť přece ti chlapi chtěli nahoru do hor! Jak to, že nejedou na západ?“

Než se nadáli, jezdci je dostihli. Cornel si mastičkáře přeměřil posměšným pohledem:

„Copak, *master*, že jste změnil směr? To vás farmář asi těžko najde.“

„Farmář? On mě – on nás – hledá?“ vysoukal ze sebe Hartley.

„To víte, že vás hledá! Hned jak jste práskli do bot, jsem mu řekl, co si myslím o těch vašich doktorských študiích! To mu stačilo, sebral se, sedl na koně – a hurá za vámi k nejbližší farmě pro své dolárky! My jsme se taky sebrali, ale byli jsme kapku chytřejší. Sledovali jsme vaši stopu, v tom se trošku vyznáme, a teď jsme tady.“ Odmlčel se. „S jistým návrhem pro vás.“

„Ale já nevím, co vy byste mi mohli navrhopat. A taky vás ani neznám a vůbec – nemám s vámi co dělat!“

„Zato já mám co dělat s vámi!“ Cornel zostřil hlas. „A moc dobře si vás pamatuju, když jste se ještě tahal po světě s harmonikou – vzpomínáte? No! Nic jsem neříkal, když jste tam tak ošulili ty lidi z farmy, takže v tom vlastně jedeme spolu. A bude jenom spravedlivé, když se o tu vaši odměnu rozdělíme. Vy jste dva, my jsme tři – to znamená pětina částky na každého. Vidíte, že jednám na rovinu. Kdybyste snad náhodou nesouhlasili – no, podívejte se na kamarády.“

Cornel Brinkley pohnul maličko hlavou směrem ke svým dvěma kumpánům. Mířili zbraněmi přímo na Hartleyho. Ten pochopil, že by tu s dohadováním nepochodil, vytáhl z tašky tři dolary a podal je Cornelovi:

„Mýlíte se, pokud jde o mou osobu, *sir*, ale zřejmě jste na tom momentálně tak, že vám tento díl mého krvavě zaslouženého honoráře přijde vhod. Prosím, беру všechno jako vtip, nic proti tomu. Tady jsou tři dolary.“

„Tři dolary? Přeskočilo vám?“ zachechtal se posupně Cornel. „Myslíte si, že bych se za vámi hnal kvůli třem dolarům? Já jsem nemluvil o dnešním honoráři – my žádáme podíl ze všeho, co jste si až dosud nahrabal. Tu sumičku máte jistě při sobě.“

„*Sir* – ne – to vůbec ne!“ vyrazil ze sebe Hartley.

„Tak se tedy podíváme! Budeme vás muset trochu prohledat a já doufám, že přitom zachováte klid, kamarádi s těmi hračkami v rukách totiž nemají smysl pro vtipy. Na životě nějakého harmonikáře jim sejde jako na loňském sněhu.“

Svezl se ze sedla a přešel až k Hartleymu, který se začal vytáčet, vykrucovat, všemožně vymlouvat – všechno marně. Ústí zbraní na něho civěla tak hrozivě, že se prostě podvolil osudu.

Cornel mu prohledával kapsu po kapse. Našel jen pár dolarů a začal tedy znova ohmatávat celý mastičkářův oblek, přesvědčen, že si peníze zřejmě zašil někam do podšívky. Ani tentokrát však nic nenašel. Už si Hartley myslel, že je z nejhoršího venku, když Cornelův zrak padl na skříňku. Poručil Yankeemu, aby ji otevřel, a začal si ji pozorně prohlížet.

„Hm... Taková skříňka samý samet, ale jestlipak ty přihrádky sahají až na dno? Zkusíme, jestli se nedají vytáhnout, co vy na to?“

Hartley zbledl jako stěna. Cornel vzal oběma rukama za přihrádky, začloulal stěnami – a skutečně, celá ta příruční apatyka se dala ze skříňky vyjmout. Objevilo se pravé dno. Vespod ležela spousta papírových obálek. Cornel je střelhibitě pozotvíral: byly plné bankovek nejružnější hodnoty.

„Tak tady máme tu skrýš,“ zasmál se spokojeně. „Já jsem si to myslel. Takový doktor, a k tomu ještě zvěrolékař, ten si přece musí přijít na nekřesťanské peníze. A někam si je taky musí schovávat.“

Začal si nacpávat bankovkami kapsy.

Hartley se na něho v tom okamžiku vrhl jako smyslů zbavený, chtěl mu peníze vyrvat, vtom však třeskl výstřel. A kdyby sebou byl v tom okamžiku netrhl, snad by ho byla kulka zasáhla do prsou. Takto jen vnikla do ramene a poranila klíční kost. Zaúpěl a zhroutil se do trávy.

„Dobře ti tak,“ vykřikl Cornel, „a ještě se pohni nebo řekni slovo, a máš v sobě druhou! No – a teď si ještě podáme pana fámuluse.“

„Já nejsem jeho fámulus, potkal jsem se s ním teprve před farmou,“ prolašoval polekaný Haller.

„Tak. A kdo tedy vlastně jste?“

Haller mu pověděl všechno podle pravdy a dokonce mu dal přečíst doporučující list. Cornel mu ho vrátil s pohrdlivým posunkem:

„To se pozná na první pohled, že jste jehně. Ale fištrónu jste moc nepobral! Co s vámi mám dělat? Běžte si do toho svého Sheridanu. A ty,“ obrátil se znova na Hartleyho, „tys mě, chlapečku, obelhal. Nechtěl jsi nám dát podíl, tak ti zato teď sebereme všechno.“

Hartley se dal do úpěnlivého nářku, prosil, aby mu aspoň něco nechali, ale podařená trojice se mu vysmála do očí. Všichni tři trampové se vyhoupli do sedla a namířili si to odtud rovnou na sever.

Po cestě probírala podařená trojice znova a znova poslední události, a nakonec se dohodli, že si peníze rozdělí jen mezi sebe, ostatním z party že neřeknou nic. Po delší jízdě našli výhodné místočko, odkud byl dobrý rozhled po krajině, podělili se o peníze a každý zastrčil své dolary do kapes.

„Ale měl jsi toho druhého taky prohledat,“ poznamenal přitom jeden z nich ke Cornelovi. „Copak vůbec bylo v tom lejstru, co ti ukázal?“

„Nic. Byl to doporučující dopis pro nějakého inženýra Charoye v Sheridanu.“

„Cože? A tys mu ho vrátil?“

„Vrátil... kus papíru, nač by nám byl?“

„A to se ještě ptáš? Vždyť to je jasný jako slunce! Ohromně by nám to pomohlo při našem plánu! Musíme přece nejdřív důkladně prozkoumat poměry, než se dáme na tu kasu. Kdybys tomu chlapíkovi lejstro sebral, tak se jeden z nás mohl vypravit do Sheridanu k tomu inženýrovi. Dostal by se do kanceláře, prohlídl by si pokladnu, účetní knihy, všecko by omrkl. Za dva dny bysme věděli co a jak.“

„Sakrapráce!“ Cornel zaklel od plic. „To tedy máš pravdu. Jak je to možný, že jsem na to nepřišel? Vždyť ty umíš zacházet s perem, tys to mohl skoulet sám.“

„To snad ještě můžu! Přece víme, kam ti dva mají namířeno.“

„Máš vlastně pravdu. Jestli půjdou cestou, kterou jim farmář popsal, tak dokonce potáhnou tady nedaleko kolem nás. Stačí si na ně počíhat.“

„Právě. Jenže nestačí tomu písaričkovi sebrat jeho lejstro. Dostane se nějak do Sheridanu a všechno praskne. Musíme se obou těch chlapů zbavit.“

„Myslíš...“ Cornel udělal výmluvný posunek. „Hm! A co pak? Zajedeš do Sheridanu, prozkoumáš to tam a dáš nám zprávu!“

„A kam? A jak?“

„Uděláme to tak – my dva se vrátíme k našim a potom všichni společně odjedeme k Eagle Tail. Abys dlouho nehledal, pošlu ti od nás naproti pár lidí.“

„A nebude v Sheridanu nápadné, až se ztratím?“

„Hm... s tím musíme počítat. Ale to zařídíme jednoduše, vezmeš s sebou tady Dougana. Může vykládat, že hledá nějakou práci při železnici.“

„Ohromný,“ souhlasil ihned druhý tramp. „Nějakou makačku mi určitě dají – a když ne, tak mi to bude ještě milejší. Aspoň budu moct rychleji přinést zprávy na Eagle Tail.“

Ještě chvíli se dohadovali o svém plánu a pak už jen čekali, až se objeví masticák se svým pomocníkem. Čekali hodinu, dvě, čekali tři hodiny, ale nikdo se neobjevoval. Že by byli změnilí směr cesty? Třem

darebům nezbylo nic jiného než se vrátit. Rozhodli se, že budou sledovat nové stopy.

Co mezitím dělali ti dva, ohrožení nyní novým nebezpečím? Především Haller poskytl svému druhovi jakés takés ošetření, to jest: očistil mu ránu, přiložil nouzový obvaz a pokusil se tak zastavit krvácení. Ale rameno bylo zasažené a bylo nutno najít místo, kde by se zraněnému aspoň pro první dny věnovala všemožná péče. Mysleli na farmu, kam chtěli původně zajít, avšak Hartley se tomu vzepřel:

„To tak, abych jim padl ještě jednou do drápů. Dolary jsou už fuč, ale abych jim k tomu ještě nabízel vlastní kůži? Radši na nějakou jinou farmu!“

„Ale vydržíte delší cestu?“

„Hlavně abych nedostal z té rány horečku. Něco snesu. A pak – doufám, že mě nenecháte na holičkách?“

„To víte, že nenechám. Kdybyste už nemohl dál, přivedu pomoc. Ale teď se musíme rozhodnout. Tak kam?“

„Nejdřív na sever jako původním směrem, ale potom se dáme vpravo. Všiml jsem si, že se tam při obzoru cosi černá. Možná že tam bude les, nebo aspoň křoví a nějaký ten pramínek vody. Potřeboval bych si vymýt ránu.“

Haller vzal Hartleyho skříňku a dali se na pochod.

Ukázalo se, že Yankeeův předpoklad byl správný.

V krátkém čase se dostali ke skupině keřků, mezi nimiž zurčel tichý potůček. Haller ošetřil svému společníkovi opatrně ránu, přiložil nový obvaz a Hartley pak vylil ze svých lahviček všechny ty své aquy. Místo toho je naplnil čistou vodou, aby se po cestě mohl obvaz aspoň částečně obnovovat. Pak pokračovali v cestě.

Přecházeli pozvolna prérií s tak nizoučkým travnatým porostem, že noha tu po sobě skoro nezanechávala stopu. Po delším čase uviděli při obzoru opět jakýsi tmavý pruh, který tentokrát ohlašoval blízkost nějakého bohatě zalesněného pásma. Hartley v jedné chvíli dokonce rozeznal, že se tam v dálce pohybují jakési tři body. První, co ho napadlo, bylo, že ti tři darebáci se vrátili a že jim, jemu a Hallerovi, půjde o krk. Jiný člověk by na to asi kamaráda upozornil, ale Hartley

to neudělal. Zrychlil jen nenadále krok, a když se tomu jeho druh podivil, prostě se vymluvil na to, že ho hrozně bolí rána a že by chtěl být co nejdřív někde, kde by si mohl odpočinout.

Jezdce lze přirozeně rozeznat z větší vzdálenosti nežli opěšalého, a protože pronásledovatelé byli ještě daleko, Hartley předpokládal, že je dosud nezpozorovali. Na tom založil svůj plán. Řekl si, že jakýkoli odpor by byl beznadějný. Jestli je trampové dohoní, bude s oběma konec. Naděje na záchranu byla nanejvýš pro jednoho – ale potom ten druhý musel být nutně obětován. A Hartley přirozeně počítal s tím, že tím druhým bude – Haller.

Mlčky se ubírali dál až k houštině, kde se nad hustými křovisky zvedaly vrcholky lísek, dubů, ořešáků a jilmů. Lesík nebyl příliš hluboký, ale táhl se hodně daleko po jejich pravici. Když jím prošli až na druhý konec, zastavil se mastičkář a kývl na svého druha:

„Mr Haller, nechal jsem si všechno projít znova hlavou, a tak mi přišlo, že jsem vám na obtíž. Chtěl jste do Sheridanu a kvůli mně se tlučete po čertech ďáblech – a kdoví jestli tu farmu najdeme. To byste mě obsakoval celé dny – a já myslím, že to od vás nemůžu ani žádat. Víte co? Vy pokračujte ve své cestě a já se vrátím na farmu, odkud jsme vyšli. To bude nejlepší.“

„Ale to přece není možné. Vždyť je to daleko – ani byste tam nedošel.“

„Ale ano! My jsme sem šli oklikou, ale když si to teď namířím přímo – za tři hodiny tam budu.“

„Myslíte?“ řekl Haller. „Ale ne,“ rozhodl se, „samotného vás nepustím! Když, tak půjdu s vámi!“

„Ne, ne – nemůžu připustit, abyste se znova vystavoval nebezpečí,“ odporoval Hartley. „Víte, farmářka se mi zmínila, že je sestrou kinsleyského šerifa. Dá rozum, že šerif se zastaví na farmě u sestry. A když říkáte, že po vás z Kinsley tak pasou – to byste jim vběhl přímo do náruče.“

„To bych nerad,“ ulekl se Haller. „A chcete se stůj co stůj vrátit?“
„Pro mě to bude nejlepší řešení. A pro vás taky.“

Hartley to všechno říkal tak přesvědčivě, že jeho prostomyslný společník nakonec na návrh přistoupil. Hartley si od něho vzal svou skříňku, potřásl mu rukou, potom si oba navzájem popřáli hodně štěstí – a rozešli se. Haller se pustil dál do volné prerie, Hartley vykročil pomalu, často se ohlížeje, zpět. Ale to trvalo jen do okamžiku, kdy se mu bývalý fámulus ztratil mezi porostem z očí. Potom rychle zahnul opačným směrem, doleva.

Mastičkář nebyl lovec ani zálesák, ale tolik věděl, že po něm nesmí nikdo najít žádné stopy. Vybíral si tedy mezi křovisky taková místa, kde by jich zůstalo co nejméně. A když někde přece jen nějaké zanechal, smazával je po sobě pečlivě rukou. Šlo to dost ztěžka, překážela mu totiž skříňka, vadilo i zranění – a tak postupoval vpřed jen velmi pomalu. Naštěstí pro sebe narazil brzy na místo, kde křovisko bylo tak husté, že pouhým okem bylo neproniknutelné. Prodral se dovnitř, odložil skříňku a posadil se na ni. Vzápětí uslyšel hlasy tří jezdců a dusot kopyt jejich koní. Přecválali kolem a ani si nevšimli, že teď je před nimi stopa už jenom jediná.

Yankee poodhrnul větve houštiny a vyhlédl ven směrem k prerii. Daleko vpředu kráčel bezstarostně Haller. Trampové – neboť oni to byli – ho zpozorovali a pobídlí koně k trysku. Haller po chvíli zaslechl dusot kopyt, otočil se a zůstal stát jako přimrazen. Trampové ho dostihli v několika okamžicích. Dali se s ním do hovoru, on ukazoval několikrát rukou na jihovýchod, zřejmě jim vysvětloval, že jeho druh se vrací tímto směrem zpátky na farmu. Potom se ozval výstřel z pistole a Haller klesl k zemi.

„Už se stalo!“ zahučel si sám pro sebe Hartley. „Ale jen počkejte, vy darebáci! Jestli vás ještě někdy v životě potkám, tak mi za tenhle výstřel zaplatíte!“

Viděl, že padouši sesedli z koní, že se sklonili nad svou obětí, pak se mezi sebou chvíli radili a nakonec se vyhoupli do sedel. Cornel však vyzvedl tělo nešťastného Hallera k sobě do sedla a k nemalému Hartleyho údivu odcválal opačným směrem, ke křoviskům. Uviděl ještě, že zahnal koně mezi porost, shodil tělo do houštiny nedaleko místa, kde se on sám, celý roztřesený strachem, ukrýval, a potom od-

cválal pryč. Kterým směrem, to už Hartley nemohl postřehnout. Jen dupot kopyt slyšel ještě nějakou chvíli zaznívat.

Pak bylo ticho.

Hartley se zachvěl hrůzou. Neměl snad přece jenom Hallera varovat? Teď se stal svědkem strašného zločinu, je tu sám s jeho mrtvým tělem – a co když Cornel začne pátrat po něm? Kdyby mohl aspoň odtud prchnout! Nebo neměl by se podívat, co se děje dál na prérii? Trvalo dobře půl hodiny, než se k tomu odhodlal. Ale sotva to učinil, rychle se stáhl zase zpátky do křoví.

Z pravé strany se blížil ke křovisku jezdec, vedoucí s sebou ještě dalšího koně. Zpozoroval stopu trampů, zastavil se a seskočil. Opatrně se rozhlédl na všechny strany a potom se sklonil, aby si otisky blíž prohlédl. Za několik okamžiků už v chůzi začal sledovat stopu – oba koně poslušně poklusávali za ním – až přišel k místu, kde se událo přepadení. Zde se znova zastavil a znova zkoumal pozorně půdu. Trvalo hezkou chvíli, než se pustil dál, po Cornelově stopě. S očima upřenýma k zemi došel asi na vzdálenost padesáti kroků od křovisek. Tam zůstal stát a z hrdla se mu vydral zvláštní, jakoby v hrdle zdušený výkřik. Pohybem ruky ukázal kupředu ke křoví. Vypadalo to, jako by to gesto bylo pobídkou pro koně, protože zvíře se rozcválalo obloučkem směrem ke křoví, nabralo do nozder vzduch a po několika krocích se klidně zastavilo. Jeho pán vykročil za ním.

Teď Yankee uviděl, že má před sebou indiána. Jeho legginy zdobilo bohaté třepení a také jeho lovecká košile byla na švech ozdobena třásněmi a pestrým vyšíváním. Nápadně malé nohy vězely v mokasínech. Dlouhé černé vlasy, sčesané do chocholu, se podobaly jakési přílbě, nebyly však ozdobeny ani jediným orlím perem. Kolem krku visel indiánovi natříkrát obtočený řetěz z medvědích drápů, dýmka míru a medicínový váček. Jeho tvář, jasně hnědá, jen s lehkým, matným nádechem do bronzová, měla ušlechtilé rysy, ne nepodobné římským profilům s lehce vystupujícími lícními kostmi.

Ta nenadálá přítomnost indiána měla vlastně bojácnému Hartleymu nahnat pořádný strach – ale kupodivu čím déle si indiána prohlížel, tím méně před ním pociťoval obavy a tím víc se mu zdálo, že od

něho se nemusí ničeho obávat. Neznámý rudý bojovník se k němu ostatně přiblížil už na nějakých dvacet kroků. Jeden z indiánových koní popošel ještě blíž ke křoví, druhý se držel jezdce. Najednou ten přední – právě zvedal kopyto k dalšímu kroku – se prudce vzepjal, hlasitě zaržal a uskočil dozadu. Zvěřil mrtvé tělo Hallerovo, nebo ucítil Hartleyho? Indián se ve vteřině přímo leopardím skokem vrhl stranou a zmizel Hartleymu z očí i se svým zvířetem.

Hartley zůstal jako pěna, ani se ve své skrýšce nehýbal.

„Uffff!“ zaznělo po chvíli, a když Hartley povyhlédl, uviděl, jak se neznámý indián sklání nad nehybným Hallerovým tělem, jak si je důkladně prohlíží. Po nějaké chvíli se znovu ozval indiánův hlas, tentokrát v tak těsné blízkosti, že Hartley sebou samým úlekem až trhl:

„Proč se zde bleďá tvář schovává? Proč nevystoupí z křoví a neukáže se očím rudého bojovníka? Nechce mu snad prozradit, kam uprchli tři vrahové druhé bleďé tváře?“

Když Hartley pootočil hlavu, uviděl, že po jeho boku klečí indián s lesknoucím se nožem v ruce. Bylo zřejmé, že ze stop přesně vyčetl, co se tu stalo, a že jeho, Hartleyho, nemá za vraha. Uklidnilo ho to: „Schoval jsem se před nimi,“ odpověděl a hlas se mu třásl, „dva jsou pryč, odjeli směrem do prémie. A ten třetí odtáhl mrtvolu sem do křoví. Zůstal jsem tu v úkrytu, a tak ani nevím, jestli už je pryč, nebo ne.“

„Je pryč. Jeho stopa vede do křovin a potom dál na jihovýchod.“

„To jel na farmu. On mě pronásleduje. A opravdu tu není?“

„Ne. Je zde jen bleďá tvář a já. Bílý muž může opustit skrýš a povědět mi, co se událo.“

Indián mluvil velmi dobrou angličtinou. V Hartleyem to vzbuzovalo důvěru, vyhrabal se tedy ze své houštiny a stanul na volném prostranství. Všiml si, že oba indiánovi koně jsou uvázáni nedaleko u kolíků. Rudoch upřel na Hartleyho pronikavý pohled.

„Od jihu přišli pěšky dva muži. Jeden se tu schoval, to jsi ty. Druhý šel dál do prémie. Potom přijeli tři jezdci, pronásledovali ho a prohnali mu hlavu kulí z pistole. Dva pak odjeli, třetí uklidil mrtvé tělo do křoví a rychle odcválal na východ. Je to tak?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hartley.

„Můžeš mi tedy vysvětlit, proč tvého bílého bratra zastřelili? Nejdřív mi však pověz, kdo jsi a co v těchto končinách děláš. Máš zraněné rameno. To ti udělali taky ti muži?“

Indián se vyptával přívětivě a Hartley se znovu utvrdil v dojmu, že ho z ničeho nepodezírá. Odpověděl, nač se indián ptal, a ten mlčel, ani se na něho nedíval, až najednou na něj vrhl zas takový pronikavý pohled:

„Takže tvůj bílý bratr musel zaplatit vlastní smrtí za tvůj život?“
Hartley sklopil oči.

„To ne,“ trochu se zajíkaje, „já jsem ho prosil, aby se také schoval. Ale on nechtěl.“

„Ty jsi mu řekl, že vás pronásledují nepřátelé?“

„Ovšem!“

„A že se chceš před nimi ukrýt?“

„Samozřejmě.“

„A proč, jak jsi řekl, ukazoval vrahům směrem na východ, k farmě?“

„Chtěl je možná oklamat.“

„Chtěl tě tedy zachránit! Byl to statečný přítel – jsi hoden takového přátelství? Jen Velký Manitou ví všechno. Mé oko nepronikne do tvého nitra. Kdyby to šlo, možná že by ses červenal hanbou. Ale já budu mlčet, poněvadž nejsem tvůj soudce. Víš, kdo jsem?“

„Ne, nevím,“ špitl Hartley zaraženě.

„Jsem Vinnetou, náčelník Apačů. Moje ruka dopadá na lidi zlé vůle, chrání však ty, kdo jsou dobří. Prohlédnu ti tvou ránu. Ale nejdřív mi ještě pověz, proč se za vámi vaši nepřátelé pustili!“

Hartley o Vinnetouovi už leccos slyšel. Odpověděl proto tím zdvořileji:

„Už jsem to pověděl. Chtěli nás odstranit, aby se nikdo nedozvěděl, že mě oloupili o peníze.“

„Ne! Kdyby tomu tak bylo, byli by vás zabili hned. V tom bylo něco jiného. Něco, co je napadlo až později. Prohledali tě důkladně?“

„A jak!“

„A tvého mrtvého bratra?“

„Toho tak ne. Řekl, že nic nemá, zajímali se jen o doporučující list.“

„O doporučující list? Vzali mu ho?“

„Ne. Dostal ho zpátky.“

„A víš, kam ho schoval?“

„Do náprsní tašky.“

„Není tam! Vinnetou prohledal pečlivě všechny kapsy mrtvého muže, ale nenašel žádný dopis. Pronásledovali vás tedy kvůli tomu dopisu.“

„To těžko,“ potřásl Hartley pochybovačně hlavou.

Apačský náčelník na to neřekl nic. Ještě jednou prohlédl všechny kapsy nešťastného Hallera, ale opět bez výsledku. Vinnetou se zadíval přemýšlivě do dálky.

„Tvůj přítel mířil do Sheridanu. Dva z vrahů jeli k severu, a to je cesta k tomuto místu. Proč vzali mrtvému dopis? Proč zohavili jeho tvář? Protože nikdo nesmí vědět, že Haller je mrtev. Protože jeden z nich se za něho chce vydávat.“

„Ale proč by to dělal?“

„To Vinnetou zatím neví – ale brzy to zjistí.“

„Ty se chceš za nimi vypravit?“

„Ano. Náčelník Apačů chtěl jet k řece Smoky Hill a Sheridan leží nedaleko. Má to po cestě. Bledé tváře chystají určitě něco špatného a snad se Vinnetouovi podaří jim v tom zabránit. Pojede bledá tvář se mnou?“

„Chtěl jsem někam na farmu, abych si zahojil zranění,“ řekl Hartley, „ale raději bych se vydal do Sheridanu. Snad se mi tam podaří dostat zpátky peníze, o které mě oloupili.“

„Pojď tedy se mnou! Vinnetou zná znamenitý lék proti horečce po střelné ráně a spraví tvou paži tak, že kost sroste a tvá ruka bude jako dřív. Ukaž rameno!“

Apač obnažil ránu, pečlivě ji prohlédl a zjistil, že není tak zlá, jak vypadala na první pohled. Kulka naštěstí neroztříštila kost, a tak Vinnetou odřízl dvě rovné větve, pevně, jako nejzkušenější chirurg, do

nich uložil rameno a zhotovil pevný obvaz, když nejdřív přiložil na ránu obklad ze sušených léčivých bylin, které měl schované v brašně u sedla.

„Můj bílý bratr se nyní může klidně vydat se mnou na cestu. Horečku už po cestě nedostane – nanejvýš malou, až budeme v Sheridanu.“

„A neměli bychom dřív zjistit, co dělá ten třetí chlap?“

„Ne. Pátrá po tobě, a protože nenajde žádnou stopu, pojedje za svými lidmi do Sheridanu. Apačský náčelník navštívil obydlené kraje a slyšel, že v Kansasu se sešlo mnoho bledých tváří, kterým se říká trampové. Možná že vrahové k nim patří. A snad chtějí spáchat v Sheridanu nějaký další zločin. Nesmíme proto ztrácet čas, ale musíme včas varovat tamní lidi. Umí můj bratr jezdit na koni?“

„Abych byl jezdecký zázrak, to určitě nejsem. Seděl jsem v sedle jen párkrát – ale shodit ze hřbetu se zase jen tak snadno nedám.“

„Nepojedeme tedy tryskem, ale zato vytrvale. Pojedeme-li přes noc, ráno můžeme být u cíle. Zločinci se jistě na noc někde utáboří, přijedou tedy později než my. A teď pochováme tělo bílého muže.“

Půda zde byla měkká, pouhé nože stačily na to, aby vyhloubili dost hlubokou jámu. Spustili do ní Hallerovo tělo, Hartley smekl klobouk a sepsal ruce.

Vinnetou zamířil ke koním.

„Můj bílý bratr ať si sedne na mého Ilčího,“ pobídl Hartleyho. „Má lehký krok, a když cválá, jako by jela kánoe po řece.“

Nasedli a bez prodlení vyrazili, nejdřív západním směrem, pak zabočili k severu. Obě zvířata měla za sebou už jistě perný den jízdy, ale šla přesto čile, rychle, jako by se právě vrátila z pastvy.

Slunce se sklánělo níž a níž a brzy zmizelo za obzorem. Kratičký soumrak rychle přešel v hustou, neprůhlednou noční tmu.

Hartleymu začínalo být úzko.

„Nezabloudíme? Je tma jako v ranci!“

„Vinnetou se nezmylí v cestě ani ve dne, ani v noci. Zná každý koutek v této krajině tak přesně, jako bledé tváře znají každý koutek svého domu.“

„Může se vyskytnout překážka...“

„Vinnetouovy oči vidí i v noci. A co nezpozoruje náčelník Apačů, to neujde pozornosti jeho koně.“

Bylo skutečně s podivem, s jakou jistotou si počínal jezdec, jak bezpečně nalézal cestu kůň. Hned šel volným, opatrným krokem, hned se pouštěl do prudkého cvalu, a jako by byl veden šestým smyslem, obratně se vyhýbal každé překážce. Museli překonat močálovité úseky, brodit se přes potoky, vyhnout se několika farmám, protáhnout se úzkými úžlabinami. Vinnetou však v každém okamžiku věděl, kde je, nikdy ani na chvilku nebyl v rozpacích. Hartleyho to uklidňovalo a s uspokojením si také uvědomoval, že Vinnetouův obklad působí přímo zázračně. Necítil téměř žádnou bolest v ráně a cesta mu nečinila žádné obtíže. Několikrát se zastavili, aby se koně mohli napít; Vinnetou při té příležitosti vždy obnovil obvaz a omyl ránu čerstvou vodou. Kolem půlnoci vytáhl Apač kus masa a Hartley si musel vzít alespoň pár soust. Jinak se ale po celou noc nezastavili – a když se sílícím chladem přihlásilo jitro, řekl si Hartley, překvapen vlastní odolností, že by byl vydržel v sedle ještě déle.

Na východě se rozsvětlovalo, ale obrysy krajiny jezdcí ještě nerozpoznávali. Padala hustá mlha.

„Mlha stoupá z řeky Smoky Hill,“ ozval se po dlouhé době náčelník Apačů. „Brzy k ní dorazíme.“

Možná že chtěl povědět ještě něco, ale najednou zpozorněl, zadržel svého koně a zaposlouchal se. Zleva bylo slyšet pravidelný dusot koňských kopyt. Jakýsi jezdec se tu bezpochyby hnal jako s větrem o závod. A skutečně – po chvíli kolem nich přelétla postava na koni jako přízrak, ani ji nestačili postřehnout. Jen tmavý klobouk se širokou střežou se na vteřinu mihl v mlze a pak se dusot kopyt ztratil v dálce.

„Uff“ fvykřikl Vinnetou překvapeně. „Bledá tvář! Ale tak, jak ten muž jel, umí jezdit málokterý bílý muž. To dokáže jen Old Shatterhand a Old Firehand. Old Shatterhand je však nahoře u Stříbrného

jezera, Vinnetou se tam s ním má sejít. A Old Firehand je v Kansasu! Nebo že by to byl přece jenom on?“

„Old Firehand?“ řekl Yankee. „To je známý zálesák!“

„On a Old Shatterhand jsou nejlepší, nejstatečnější a nejzkušenější bledé tváře, které Vinnetou zná. Je jejich přítelem.“

„Ale ten jezdec hrozně uháněl. Kam asi spěchal?“

„Jel stejným směrem jako my – k brodu na Smoky Hillu. Brzy tam budeme taky. A v Sheridanu se určitě dozvíme, kdo to byl.“

Mlha se začala zvolna rozplývat, rozháněl ji svěží ranní větřík. Netrvalo dlouho a uviděli před sebou řeku Smoky Hill. A znovu si Hartley uvědomil, jak znamenitě zná Vinnetou zdejší krajinu. Přijeli k řece přesně v místě, kde byl brod. Voda sahala koním sotva po břicho, takže na druhý břeh se dostali snadno a bezpečně.

Museli se ještě prodrat křovinatým pásem, jenž lemoval řeku, ale potom už se dostali na otevřenou, travnatou planinu a jeli bez překážky, až před sebou uviděli cíl své cesty: Sheridan.

9.

LSTÍ PROTI LSTI

V časech, kdy se staly věci, o nichž vypravujeme, byl Sheridan zapadlé hnízdo, obývané víceméně přechodně jen několika desítkami železničních dělníků. Těch pár stavení, vlastně spíš nouzových staveb, kamenných, dřevěných, anebo dokonce jen uplácených z hlíny, mělo ovšem nad vchody velice hrdé nápisy. Byly tu hotely a *saloony*, i když takové, že by se v nich například v Německu neubytoval ani poslední tulák. Stály tady však i docela úhledné skládací domky, které se daly kdykoliv rozebrat a postavit v krátkém čase na jiném místě. Nejvýstavnější budova pak stála stranou na malém vršku a dodaleka hlásala zřetelným velkým nápisem: **CHARLES CHAROY, INGENIEUR**. Hartley a Vinnetou mířili právě sem. Zastavili se až přímo před vchodem. Stál u něho nějaký kůň s indiánským sedláním i uzdou.

„Ufff“, Vinnetou seskočil a upřel na zvíře rozzářený pohled. „To je velice ušlechtilý kůň, zaslouží si dobrého jezdce. Určitě patří bledé tváři, kterou jsme ráno potkali.“

Privázali oba své koně a rozhlíželi se po okolí. Široko daleko neviděli nikoho – zjistili však, že dveře jsou otevřené, a vstoupili tedy dovnitř. Vstříc jim vyšel mladý černoch, prý odkud přijeli a co si přejí. Než mohli odpovědět, otevřely se boční dveře a objevil se běloch, který upřel na Apače udivený, ale přívětivý, milý pohled. Ten mladý muž byl sám inženýr Charoy. Podle jména, hnědého zabarvení kůže i podle tmavých kudrnatých vlasů se dalo soudit, že pochází odněkud z jižních států, snad z nějaké francouzské rodiny.

„Kohopak hledáte tak brzy po ránu, *meššúrs*?“ zeptal se zdvořile a lehce se uklonil.

„Chceme mluvit s Mr Charoyem,“ řekl Vinnetou.

„Well– to jsem já. Prosím, pojd'te dál!“

Ustoupil dál do místnosti, aby ho oba příchozí mohli následovat. Malý, jednoduše zařízený pokojík byl zřejmě inženýrovou pracov-

nou. Psací stůl pokrývaly listiny a plány. Přisunul před oba muže židle. Yankee se posadil ihned, Apač však zůstal stát, jen zdvořile pokynul hlavou a představil se:

„Jsem Vinnetou, náčelník Apačů...“

„To vím,“ vpadl mu inženýr do řeči.

„Víš? Ty jsi mě už někdy viděl?“

„Já ne. Ale je tu někdo, kdo tě dobře zná a kdo tě viděl přijíždět. Jsem velice potěšen, že se mohu seznámit s tak slavným náčelníkem. Prosím, posad' se a řekni, co tě ke mně přivádí. Jsi mým hostem.“

Vinnetou se posadil na židli. „Znáš bledou tvář jménem Bent Norton, která žije dole v městě Kinsley?“ zeptal se.

„Ano, velmi dobře. Patří k mým dobrým přátelům.“

„A znáš člověka jménem Haller, který pracuje u něho v kanceláři?“

„Neznám. Co s ním má být?“

„Dnes k tobě přijde ještě s jednou bledou tváří a bude mít doporučující dopis od tvého přítele Nortona. Budou tě žádat, abys jim pomohl najít práci. Ale dej pozor – není to Haller se svým přítelem, kdo přijde, ti dva jsou vrazi. Jestli si budeš počínat chytře, zjistíš, co mají vlastně v úmyslu.“

„Snad mě nechtějí také připravit o život?“ pousmál se Charoy nedůvěřivě.

„Kdo to může vědět,“ řekl Vinnetou vážně. „Možná že chtějí připravit o život tebe, možná že i další lidi. Jsou to trampové.“

„Trampové?“ opakoval inženýr rychle. „To je něco jiného! Dozvěděl jsem se právě, že jedna taková tlupa táhne k pohoří Eagle Tail a má namířeno dál až sem, do Sheridanu. Prý si brousí zuby na naši pokladnu.“

„Ach! Odkud ses to dozvěděl?“

„Od... ale nejlíp bude, když se s tím mužem pozdravíte sami.“

Inženýrova tvář přímo zářila radostí, že připraví Apačovi nečekané milé překvapení. Poodstoupil a otevřel dveře do vedlejší místnosti.

Na prahu stál Old Firehand.

Ale jestli se Charoy domníval, že Apač ze samého překvapení zalaví zálesáka přívalem vzrušených slov, neznal dost dobře indiánské

zvyklosti. Žádný rudý bojovník nedá najevo svou radost, bolest nebo překvapení. Ve Vinnetouových očích to sice zablesklo, ale navenek zůstal klidný. Popošel prostě o několik kroků a podal Old Firehandovi pravici. Ten ho přitiskl na svá mohutná prsa.

„Příteli, milý, drahý příteli,“ zvolal s radostí a pohnutím, „ani nevíš, jak jsem se zaradoval, když jsem tě viděl seskakovat z koně! Takový dlouhý čas jsme se neviděli!“

„Vinnetou spatřil svého bratra v mlze dnes při ranním rozbřesku,“ řekl Apač, „ale on zmizel jeho zraku dřív, než jej mohl náčelník Apačů oslovit.“

„Měl jsem naspěch, abych byl v Sheridanu dřív než trampové. Táhnou jich sem dvě stovky.“

„Vinnetou se tedy nemýlil. Vrahové jsou trampští vyzvědači. Bledá tvář, s kterou přijel, řekne Old Firehandovi, co zažila.“

Pokynul lehce Hartleymu, který z obou slavných mužů od chvíle, kdy se pozdravili, nemohl odtrhnout oči. Vinnetou a Old Firehand! Yankeeský podvodníček si před nimi připadal ubohý a nepatrný, a také z výrazu inženýrovy tváře se dalo vyčíst, že před těmi dvěma pociťuje uctivý ostych.

Hartley se dal do vyprávění a Old Firehand pozorně poslouchal. Když skončil, pověděl i Firehand, jak se střetl na parníku s Cornelem, co se událo u *rafterů* a jak se trampové pokusili zaútočit na Butlerovu farmu. Hartleyho popis muže, který vedl trampy, byl zřejmě velmi výstižný. A zmínka o zranění na boltcích utvrdila Old Firehandovu domněnku už docela.

„Určitě to byl Cornel. Konečně se mu dostaneme na kobytku!“

„Přejdou ho aspoň ty jeho darebácké choutky,“ ozval se inženýr. „Dvě stovky trampů! To by byla pohroma, *meššúrs!* Vy jste nás zachránili, přišli jste v hodině dvanácté. Ten Brinkley se musel nějak dozvědět, že mám v pokladně peníze na výplatu pro celý náš úsek železnice! Ale teď, když vím, co se proti nám chystá, si může něco zkusit!“

„Jen se tak nekasejte,“ varovně zasáhl Old Firehand. „Dvě stovky takových lumpů dokážou pěkně zvířit vodu.“

„Jenže já proti nim mohu postavit během několika hodin pětkrát tolik železničních dělníků.“

„Dobře ozbrojených?“

„Nějakou tu zbraň má skoro každý... Konečně nože, lopaty, rýče, to jsou taky zbraně.“

„Vy chcete vyrukovat s lopatami proti puškám?“

„Obrátím se s žádostí na Fort Wallace. Přinejmenším stovku vojáků mi pošlou.“

„Chválím vaši kuráž, *sir*, ale – lest je někdy lepší než síla. Když můžete nepřítele přelstít, proč obětovat lidské životy?“

„Říkáte přelstít nepřítele. Jsem pro, *sir*, samozřejmě, ale to byste mi musel povědět jak. Chcete sám převzít velení?“

„Ne tak zhurta, *sir*. Musíme si všechno dobře rozvážit. Především se trampové nesmějí dozvědět, že jsme tady u vás. Musíte taky někam schovat koně.“

„To není problém. Naštěstí jste přijeli hodně časně, jistě si vás nikdo nevšiml. Můj sluha se o ně postará.“

Inženýr potom kývl na Hartleyho a vzal ho pod paží. Yankee byl vyčerpán a toužil po odpočinku. Zanedlouho se Charoy vrátil a s uspokojením hlásil, že zraněný je už v posteli.

„Výborně,“ pochválil ho Old Firehand, „a teď poslouchejte, *sir*! Nechtěl jsem před tím chlapíkem o všech podrobnostech mluvit, nechce se mi totiž v tom jeho povídání pořád něco líbit. Mám dojem, že svého ubohého kamaráda poslal vědomě do rukou trampů. Dávám si na podobné lidi radši pozor.“

„Rozumím, *sir*,“ řekl Charoy. „Teprve teď nám vlastně povíte, jaký máte plán.“

„To tedy sotva! Plán si totiž můžeme udělat, teprve až se dozvíme, co mají za lubem trampové.“

Vinnetou – až dosud mlčenlivý – zvedl ruku, jako by chtěl naznačit, že nesouhlasí.

„Každý bojovník může vést boj dvojím způsobem: buď může útočit, nebo se bránit. Jestliže Vinnetou neví, jak se bránit, pak raději sám zaútočí. Je to rychlejší, jistější i statečnější.“

„Takže můj rudý bratr nechce pátrat po plánech trampů?“ zeptal se udiveně Old Firehand.

„Vinnetou se o nich dozví, co potřebuje. Ale má se snad těmto plánům přizpůsobovat, když může trampy donutit, aby jednali podle Vinnetouova přání?“

„Takže ty už nějaký plán máš?“

„Mám. Ti kojoti přijdou, aby se zmocnili pokladny. Bude-li pokladna v tomto domě, přijdou sem. Bude-li však ve voze ohnivého oře, vstoupí tam. Mužům, kteří zde v Sheridanu bydlí, nezkriví potom ani vlásek na hlavě.“

„Počkej – už tomu začínám rozumět,“ zvolal Old Firehand. „Krátko a dobře – chceš trampy vlákat do vlaku.“

„Ano, chci. Vinnetou ovšem nerozumí ohnivému oři, neví, jak se s ním jezdí. Řekl pouze, co si myslí, a jeho bílí bratři o jeho slovech mohou nyní uvažovat.“

„Ale jaký to má smysl?“ vmísil se do řeči inženýr Charoy. „Není jednodušší počkat na ně tady – a vyřídít je střelbou z pušek?“

„A počítat s tím, že nás to bude stát oběti?“ řekl Old Firehand. „Ne, ne, Vinnetou má pravdu – když je vlákáme do vlaku, odvezeme je někam, kde nám nebudou nebezpeční, a nakonec se budou muset vzdát.“

„Ani je nenapadne, aby nastoupili.“

„Právě že použijeme pokladnu jako lákadla. Tak to Vinnetou myslel.“

„A to ji tam mám dát přemístit?“

Tak dětinskou otázku Old Firehand od inženýra nečekal. Vinnetou učinil prudce odmítavý posunek a zálesák div nespráskl ruce nad hlavou:

„Kdopak vám to řekl? Prostě trampové musí dojít k přesvědčení, že peníze jsou ve vlaku. Až sem přijdou ti dva vyzvědači, dáte jednomu z nich nějakou práci v kanceláři. Řeknete mu, že mu vzhledem k doporučujícímu listu plně důvěřujete, a mezi řečí se ve vhodné chvíli zmíníte, že kasa je ve vlaku, že na ni musíte dávat pozor... Uvidíte, jak se tam poženou!“

„To se hezky povídá, ale jen aby to klaplo. Kde například vezme me strojvůdce? A topiče? Ty mohou trampové přece lehce odprásknout.“

„Pshaw! Topiče budu dělat já sám a se mnou se přece nějaký strojvůdce na lokomotivu odváží. Já si myslím, že ta banda dorazí na Eagle Tail ještě dnes – během dopoledne nejpozději. Máte tu drezínu, inženýre?“

„Jistě!“

„Tak bychom mohli jet spolu hledat vhodné místo. Vinnetou s námi nemůže, nesmí se zatím ukázat, vzbudilo by to rozruch. A já si vezmu nějaký nenápadný oděv, starou plátěnou halenu nebo tak.“

Inženýr stále nevypadal zrovna nadšeně.

„Sir, vy o tom mluvíte jako o chlebě, a přitom to podle mě vůbec není tak jednoduché. Jak chcete zařídit, aby vůbec nastoupili do vlaku? Taky je může napadnout, že radši někde vytrhají koleje a počkají si, až vlak vykolejí?“

„Prosím vás! Řeknete tomu písaři, co ho budete mít v kanceláři, že před každou soupřavou, která veze peníze, jede napřed kvůli zabezpečení samostatná lokomotiva. Pak si s nějakým vytrháváním kolejnic dají pokoj. A vy vůbec toho chlapíka v kanceláři musíte zahrnovat laskavostí a taky ho pořádně zaměstnávat až do večera, aby neměl příležitost s někým mluvit. Dejte mu pokoj nahoře v poschodí, tu místnost s jedním oknem. Nahoře přímo nad ní je plochá střecha a tam se umístím já.“

„Co si od toho slibujete?“

„Jen tohle: nepravý Haller, co u vás bude ubytován, přece musí poslat po svém komplici trampům zprávu, co tu vyčenichal. Jeho společník bude chtít nějakou práci, ale uvidíte, že nenastoupí – on si už vymyslí nějakou záminku. A protože přes den nebude a nesmí mít příležitost s nepravým Hallerem promluvit, bude se večer potloukat kolem domu. Náš písaříček otevře okno – a já si ho ze střechy pěkně poslechnu. Buďte klidný, vyjde to.“

„*Howgh!*“ potvrdil Vinnetou Firehandova slova. „Mojí bílí bratři ať se nyní vydají hledat vhodné místo pro náš plán. Až se vrátí, Apač odtud odejde.“

„Kam hodlá Vinnetou jít?“ řekl Old Firehand.

„Nezmínil se můj bílý bratr, že hodinu jízdy od Eagle Tailu zanechal *raftery*, aby pozorovali trampy? Nezmínil se, že je tam statečný bílý bojovník Droll a Humply Bill a Gunstick Uncle a jiní lovci? Vinnetou k nim pojedete. Ale zatím počká v Old Firehandově pokoji, než se jeho bílý bratr vrátí.“

Ještě než sem Vinnetou s Hartleyem přijel, přidělil Charoy Old Firehandovi menší světničku. Tam se teď Apač uchýlil, zatímco lovec si svlékl svůj lovecký úbor a vzal si jednoduchý plátěný oblek, v němž opravdu vypadal jako železniční dělník, kterého právě přijali do práce. Drezína byla za chvíli připravená, inženýr a lovec se posadili na přední sedadla a dva železniční dělníci zaujali místa vzadu u řídicích pák. Vůz projel s rachotem Sheridanem a už se řítí, míjeje skupiny pilně pracujících mužů, ven na volnou trať vedoucí až do Kit Carsonu.

Vrátili se brzy a s dobrou pořízenou. Vinnetou měl velkou radost, že se jim podařilo najít vhodné místo. „Trampové se budou chvět strachem jako listy osiky a budou výt děsem jako préríjní psi,“ řekl s uspokojením. „Vinnetou teď poví Drollovi, co se chystá, aby *rafteri* byli připraveni.“

Po těch slovech se odkradl z domu a nikým nepozorován zmizel.

Bylo krátce po polední přestávce, když se u řeky objevili dva jezdci – podle Hartleyho popisu zřejmě oni dva trampští vyzvědači. Old Firehand, který je vyhlížel, sešel dolů do místnosti sousedící s inženýrovou pracovnou. Dveře zůstaly pootevřené, aby mohl vyslechnout celý rozhovor.

Vstoupili do inženýrovky pracovny, zdvořile pozdravili a jeden z nich se představil jako Mr Haller a skromně řekl, že přichází s doporučujícím dopisem. Inženýr jej vzal, přečetl a pak naoko velice přátelsky doručitele uvítal. Následovalo několik běžných otázek a odpovědí, pak se inženýr zeptal, co se vlastně v Kinsley stalo,

a vyslechl si dojmavou historku, která se sice nerozcházela s tím, co bylo v dopise, ale kterou si nepravý Haller od a až do zet vymyslel. Charoy pozorně poslouchal a nakonec poznamenal:

„To jsou smutné věci, Mr Hallere! Jak tady čtu, byl vám přítel Norton velmi nakloněn a měl jste jeho plnou důvěru. Nemusíte se tedy bát o práci, něco se najde. Písaře pro kancelář sice už mám, ale dost dlouho se ohlížím po někom, kdo by mi vyřizoval různé důležité věci důvěrné povahy... nechtěl byste to zkusit?“

„Sir, dejte mi příležitost, a uvidíte, že budete spokojen,“ zabreptal nadšeně nepravý Haller. Že to půjde tak hladce, ani nedoufal.

„Well, zkusme to! O platu zatím mluvit nebudeme, počkám dva tři dny, až vás trochu poznám v práci. Zkrátka ale rozhodně nepřijdete! A teď mě omluvte, jsem zaneprázdněn. Můžete se zatím poohlédnout po osadě – a čekám vás zase v pět hodin. To už pro vás budu mít práci. Abych nezapomněl: bydlet budete tady u mě, stravovat se budete taky s námi a ovšem musíte zachovávat domácí řád. Přesně v deset se dům zavírá.“

„To mi naprosto vyhovuje,“ ujišťoval Haller inženýra. „Jen ještě malou prosbu. Nenašla by se nějaká práce taky tady pro mého společníka z cesty?“

„Jaký druh práce máte na mysli?“

„Jakýkoliv, sir,“ ozval se druhý muž skromně. Jednu ruku měl v obvaze. „Vezmu zavděk čímkoliv.“

„Hm! Jak se jmenujete?“

„Dougan. Potkal jsem Mr Hallera a přidal se k němu, když jsem se dozvěděl, že bude pracovat tady na dráze.“

„A co jste dělal dosud, Mr Dougane?“

„Nějakou dobu kovboje na jedné farmě u Las Animas, ale byl to život pod psa. Poslední den jsem měl výstup s jedním čeledínem. Byl to takový prudřas, vrazil mi nůž tady do dlaně. Ještě tu ránu nemám zahojenou, ale za dva tři dny už budu moct pracovat, jestli mě vezmete.“

„Copak o to, práce je tu dost. No – zatím sehleďte dát do pořádku, a až se vám dlaň zahojí, tak se přihlaste. Teď můžete jít.“

Trampové vysekli zdvořilou poklonu a ztratili se. Inženýr přešel do sousední místnosti k Old Firehandovi.

„Měl jste pravdu, *sir*. Ten Dougan nestál zrovna o to, aby dostal práci co nejdřív. Dokonce si pořídil obvaz! Potřebuje být zřejmě volný, aby mohl nenápadně zajet k Eagle Tailu se zprávami.“

„Jistě. Uvidíme, co podniknou dál. Já si půjdu trochu odpočnout,“ řekl Old Firehand. „Večer budeme moudřejší.“

Nepravý Haller si vzal inženýrova slova o domácím řádu k srdci. Po večeři ani nevyšel z domu, vymluvil se na únavu a odebral se do své světničky.

Jen o několik minut později se Old Firehand vyšplhal nahoru k vikýři nad jeho oknem a schován ve stínu čekal, co se bude dít. Po nějaké chvíli zaslechl, že zavrzaly dveře. Ozvaly se čísi kroky. Střecha byla pobita zinkovým plechem, a tak jako mohl Old Firehand slyšet kroky zdola, mohl i písař zaslechnout šramot nad sebou. Lovec tedy musel být velice opatrný.

Chvíli napínal zrak, ale v temnotě nic nerozeznával. Potom pronikl z okna pruh světla a v něm se mihla jakási postava.

„Osle,“ ozval se rozhněvaný hlas. „Dej tu lampu pryč, vždyť to světlo padá přímo na mě.“

„Ty seš osel!“ Old Firehand rozeznal podrážděný hlas nového zaměstnance. „Co jdeš tak brzo? V domě jsou ještě vzhůru. Přijď za hodinu!“

„A máš nějakou zprávu?“

„A jakou! Báječnou, nádhernou. A zmizni, než si tě všimnou!“

Okno se zavřelo, postava zmizela v temnotě. Old Firehandovi nezbylo než dál čekat, ani se nepohnout. Trvalo to déle než hodinu a čas se vlekl k nepřekání. V domcích a chatách tam dole ještě poblikovala světla, ale na vršku, kde stál inženýrův dům, halila všechno nepropustná temnota. Konečně Old Firehand zaslechl, že se otevřelo okno. Tentokrát lampa v místnosti nehořela. Nepravý Haller na svého kumpána nemusel dlouho čekat. V písku skřípěl zvuk blížících se kročejů.

„Dougane!“ ozvalo se přidušeně z okna.

„Ano?“

„V domě se nesvítí?“

„Ne, všude už zhasli. Tak co – vypátral jsi něco?“

„Ze zdejší kasy nebude nic. Tady se vyplácí mzda jednou za čtrnáct dní a včera byl zrovna výplatní den.“

„To je tvá báječná, nádherná zpráva? Troubo!“

„Počkej! Se zdejší kasou nic nebude, ale zítra má přijet vlak z Kansas City. Jede do Kit Carsonu a poveze peníze pro celý nový úsek trati. Četl jsem telegram.“

„A co z toho? To mu máme snad zamávat?“

„Zabedněnce! Má tady v Sheridanu zastávku. Celých pět minut.“

„To už je lepší.“

„My dva se povežeme na lokomotivě.“

„Ty ses zbláznil.“

„Vůbec ne. Podívej se! Vlak musí převzít zvláštní dozorce v Carlylu a ten zůstane na lokomotivě až do Fort Wallaceu. Tam odevzdá zásilku zase dalšímu dozorcí.“

„A ten dozorce...“

„...budu já. A ty se mnou. Protože inženýr mi tu práci svěřil a ještě souhlasil s tím, abych si vybral někoho k sobě. Musí být dva dozorcí, když na lokomotivě jsou taky dva lidi, strojvůdce a topič.“

„Člověče, to vypadá výborně... Ale že ti ten inženýr tak důvěřuje?“

„To nejspíš udělal ten dopis. Ostatně je to z nouze ctnost.“

„Jak to?“

„Jednoduše na takové trati mají nedostatek zkušených zaměstnanců. Přijímají víceméně kdekoho, ani si uchazeče nemůžou pořádně vyzkoušet. A teď si představ, že takový strojvůdce s topičem veze vlak s půl miliónem dolarů. Kdyby se ti dva sčuchli, zarazí někde na příhodném místě a vezmou draka i s dolary. Proto je musí vždycky doprovázet nějaký dozorce. I se služební pistolí. Chápeš to, my taky budeme mít revolver, abysme se mohli vypořádat s každým, kdo by dostal zálsusk na prašule!“

„Člověče – to je fraška! My budeme hlídat kasu! To je úžasný, je mi to jasný – někde po cestě ty chlapy z lokomotivy donutíme, aby zastavili, a peníze jsou naše!“

„Vyloučeno! Ve vlaku jede ještě pokladník a vlakvedoucí a oba jsou po zuby ozbrojení. Musíme to navléknout jinak. Zaútočit v přesile a na místě, kde to nikdo nebude čekat. Tady!“

„Myslíš, že se taková věc může podařit?“ ozvalo se po chvíli ticha. „Nevím, co tomu řekne Cornel.“

„Určitě bude souhlasit. Uvidíš. Musíš se za ním hned teď rozjet.“

„Teď v noci? Vždyť se tady v kraji vůbec nevyznám!“

„Tak dobře, ale nejpozději časně ráno.“

„A co mám vyřídit?“

„Všechno, co jsem ti teď řekl. Vlak sem má přijet ve tři hodiny v noci. My budeme na lokomotivě a strojvůdce s topičem už nějak zneškodníme. Jak, to uvidíme podle situace. Cornel s našimi obsadí vlakovou soupravu, ti tři čtyři zaměstnanci na stanici se proti takové přesile neodvážejí nic podniknout. A Sheridanští tak pozdě v noci, vlastně k ránu, budou spát. Musí to klapnout.“

„Hm, vypadá to dobře. A ta sumička! Na každého přijde aspoň dva tisíce dolarů. Jen aby s tím Cornel souhlasil. A jak ti dám vědět jeho rozhodnutí?“

„To je samo sebou otázka! Nikdo nás nesmí vidět spolu, tak snad bude nejlíp, když mi někde necháš lísteček. Už to mám. Dopoledne budu mít spoustu práce, inženýr řekl, že budu připravovat výplatní listy, ale přede dveře budu moci vyjít aspoň na chvilku. A tam u domovních dveří stojí pod okapem, jestli sis všiml, sud na dešťovou vodu. Za ten sud mi strčíš lístek – můžeš ho zatížit kamenem, aspoň se nedostane do nepravých rukou.“

„To se dá udělat. Ale přece nemůžeš běhat každou chvílí ven, jestli jsem tam ten papír už dal.“

„To už se zařídí. Podívej – já ti ještě jako musím oznámit, že pojedíš jako dozorce se mnou na tom vlaku. Tak tě jako dám po poledni hledat, a až přijdeš, dáš tam lístek a já budu vědět, že si ho mám vyzvednout.“

„Dobře, to by šlo. Tak domluveno a – dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Okno se pomalu, bez hluku přivřelo.

Old Firehand zůstal ještě chvíli z opatrnosti na svém místě a pak se pomalu odsunul. Seběhl po schodech do inženýrovny pracovny. Charoy čekal netrpělivě, s jakou se vrátí. Lovec sdělil, co vyzvěděl, a ujistil inženýra, že všechno jde jako po másle. Mohou se klidně uložit na pár hodin k odpočinku.

Nazítří se Old Firehand vzbudil velice brzo. Zvyklý být od rána v činnosti a v pohybu, musel se přemáhat, aby vydržel mezi čtyřmi stěnami, ale nedalo se nic dělat. Asi k jedenácté k němu přišel inženýr a oznámil mu, že písař sedí v kanceláři u lejster a snaží se budít dojem příčinlivého úředníka. Bylo to v okamžiku, kdy Old Firehand oknem zahlédl, jak se nahoru na vršek žene hrbatý chlapík v koženém loveckém oděvu s dlouhou puškou přes rameno.

„Běží sem Humply Bill!“ vykřikl Old Firehand. „Ten patří k nám – stalo se asi něco nepředvídaného, že se sem vypravil. Můžeme s ním mluvit otevřeně, *sir*, a bude-li chtít, klidně ho ke mně doved'te. Před tím se ukrývat nemusím.“

Za několik okamžiků přivedl Charoy přihrblého zálesáka do Firehandovy místnosti.

„Žádné zbytečné starosti, *sir*“ volal chlapík již od prahu. „Mám pro vás jenom novinku, tak mě poslali, abych vám ji zatepla oznámil. Hnal jsem koně podél trati, protože jsem si myslel, že tam se trampové nebudou moc ukazovat. Určitě mě neviděli – a koně jsem si schoval tam v lese. Abych nebyl nikomu nápadný.“

„Dobře, dobře,“ přisvědčil Old Firehand, „ale k věci – co se vlastně stalo?“

„Včera večer k nám přijel Vinnetou. To byla radost pro tetku Drollovou a vůbec pro všechny! Ale dlouho se mezi námi nezdržel. Objevil totiž místo, kde má ta trampská čeládka tábor, a jakmile se setmělo, vydal se na výzvědy. Pobyl si tam až do rána, však jsme už o něj měli strach. Samozřejmě že zbytečně. Důležité je, že se vrátil s neuvěřitelnou zprávou. Do tábora přišel jeden z těch trampů...“

„Aha! Dougan...“

„Správně, tak se jmenoval ten darebák. A mluvil s nimi o tom, že se zmocní vlaku s půl miliónem dolarů. To je past na ně, že? Dougan řekl trampům přesně to, co jste mu pověsili na nos – já vím, že jste s tím počítali. Ale já k vám jedu se zprávou, na čem se usnesli oni. Vinnetou vyslechl všechny jejich plány. Ti lumpové řvali jako na lesy. Dougan sem na své herce dorazí až někdy po poledni – Vinnetou mě proto poslal napřed. Oni totiž trampové ten původní plán změnili.“

„To je ovšem důležité,“ zpozorněl Old Firehand. „A v čem?“

„Útok na vlak nebude tady v Sheridanu. Bojí se, že je tu moc dělníků, že by se to všechno mohlo nějak zamotat. Na prachy jsou sice ti panáčci jako ras, ale o vlastní kůži mají strach. Takže: nechají vlak vyjet ze Sheridanu a teprve na volné trati se mají ti dva zmocnit lokomotivy a zneškodnit strojvůdce s topičem.“

„To už si jistě vybrali i místo?“

„Zatím ne. Ale dají znamení – zapálí na kolejích oheň a v tom místě by se měla lokomotiva zastavit. Vadí to nějak vašemu plánu, *sir*?“

„Ne, vůbec ne. Dokonce se tím vyhneme nebezpečí, že by mohlo dojít ke srážce mezi trampy a dělníky. A taky nemusíme jet s tou naší podařenou dvojicí do Carlylu. A vlastně vůbec už nemáme zapotřebí před nimi něco předstírat. Řekl vám Vinnetou, kde máte čekat?“

„Před tunelem na druhé straně mostu.“

„V pořádku! Ale musíte se dobře ukrýt do té doby, než přijede vlak. Ostatní se už ukáže samo.“

Teď už tedy věděli, na čem jsou, a mohli začít s přípravami. Požádali telegraficky Carlyle, aby zvláštní vlak zadrželi, a hned nato Fort Wallace, aby poslali vojenskou posilu. Ještě před polednem potvrdila obě místa příjem zprávy a oznámila, že zařizují všechno potřebné. Humply Bill se ještě posílil jídlem i pitím a potom zmizel právě tak nenápadně, jak se objevil.

Asi ve dvě odpoledne se dostavil Dougan, že prý se po něm sháněl Mr Haller. „Zavolejte ho k sobě do kanceláře,“ řekl Old Firehand inženýrovi, „podívám se, jestli už nechal lísteček v té jejich skrýši. A bavte se s ním, dokud se nevrátím.“

Inženýr přikývl, dal si k sobě Dougana povolat a zatím Old Firehand vyšel ven, před domovní dveře. Za sudem byl pod kamenem zastrčen lístek papíru. Zálesák si ho přečetl; všechno, co v něm bylo napsáno, souhlasilo s tím, co jim řekl Humply Bill. Lístek znovu složil a položil ho na staré místo pod kámen. Potom se vrátil k inženýrovi do kanceláře. Dougan uctivě přešlapoval před Charoyem a Old Firehand v jeho plátěném dělnickém obleku hned nepoznal. Nesmírně se lekl, když mu položil ruku na rameno a vmetl mu do tváře otázku:

„Mr Dougane, víte, kdo jsem?“

„Ne, nevím,“ odpověděl poplašený tramp.

„To jste se na Butlerově farmě nějak špatně díval! Jsem Old Firehand.“

Současně vytrhl trampovi z opasku nůž a z kapsy u kalhot i revolver. Překvapený, ba ohromený chlapík se nezmohl ani na jediný pohyb. Lovec se obrátil k inženýrovi:

„Běžte, prosím vás, k Mr Hallerovi a řekněte mu, že se po něm sháněl Dougan. Ale jinak nic – hned se prosím vraťte.“

Charoy se vzdálil. Old Firehand vtlačil trampa do židle a připoutal ho pevně k opěradlu. Muž se teprve teď jakžtakž vzpomatoval ze svého ohromení.

„Ale *sir*, jak to se mnou jednáte?“ ohradil se. „Proč mě přivazujete? Já vás vůbec neznám!“

„Mlč!“ V Old Firehandových rukou se objevil revolver. „Stačí slovíčko, a uvidíš...“

Tramp zesinal v obličejí a zmlkl. Když se po chvíli opět objevil inženýr, Old Firehand mu mlčky naznačil rukou, aby zůstal u dveří, sám přišel k oknu a přitiskl se ke stěně tak, aby ho zvenčí nikdo nemohl uvidět. Byl přesvědčen, že zvědavost písaři nedá a že se půjde podívat, jestli zpráva od Dougana je v domluvené skrýši. A skutečně, netrvalo to snad ani pět minut, a Old Firehand zpozoroval, jak se vynořuje nějaká ruka a šmátrá vzadu za sudem. Čí ruka to je, nebylo vidět, protože tramp se k sudu plížil těsně podle zdi. Zálesák pokynul inženýrovi a ten naráz prudce otevřel dveře. Právě v okamžiku, kdy se jeho písař snažil přeběhnout zase nazpět.

„Mr Hallere, pojd'te ke mně na slovíčko, prosím,“ zavolal na něj.

Muž ještě držel papír v ruce, trhl sebou, ale pohotově jej stačil ještě strčit do kapsy. Byl už tak dost v rozpacích, a jak se teprve zatvářil, když uviděl v místnosti svého kumpána připoutaného k židli. Pořád však byl ještě natolik duchapřítomný, že na sobě nedal nic znát.

„Copak jste měl v ruce za papírek?“ zeptal se nedbale Old Firehand.

„To nic, to byl... starý kornout.“

„Ano? Ukažte mi ho!“

„Prosím vás proč? A vůbec, kdo jste? Já vás neznám.“

„Ale znáte,“ zasáhl inženýr. „To je přece Old Firehand.“

„Old Fire...“ vyjekl tramp a ze samého zděšení polkl zbytek věty.

„No ovšem, jsem to já! Nečekal jste mě tady, že? A pokud jde o ten kornout, rád bych se na něj podíval. Sem s ním!“

Chytil trampa jednou rukou kolem pasu a druhou mu obratně vyhodil z opasku nůž, z kapsy revolver i kus papíru.

„Sir, jakým právem mě...“

„Právem silnějšího. A poctivějšího! Mr Charoy, který tu vykonává policejní moc, mi dal pokyn, abych ho v téhle záležitosti zastupoval.“

„O jaké záležitosti mluvíte? Sir, to, co mám u sebe, je můj osobní majetek! A já jsem se nedopustil žádného protizákonného činu, abyste se mnou jednal jako se zlodějem.“

„Jako se zlodějem? *Pshaw!* To by bylo ještě krásné, kdyby šlo jen o krádež. Jenže tady jde o vraždu, drahý pane, a o přípravu loupežného přepadení vlaku – a to by stálo jistě hezkých pár životů.“

„To je nestoudnost, to je blouznění...“

„A přepadení osedžských indiánů na Osage Nooku, to je taky blouznění? A pokus o přepadení Butlerovy farmy taky? A co ten zá-lusk na železniční pokladnu?“

„Nevím o tom, co povídáte, ani co by za nehet vlezlo.“

„A přitom jste sem přišel, abyste špehoval a podával celé té vaší tlupě zprávy.“

„Já? Vždyť jsem ani na okamžik nevytáhl paty z domu!“

„Ovšem, vy ne – zato váš společník ano, a ten vám dělal spojku. Mlčte, slyšel jsem váš včerejší rozhovor slovo od slova, ležel jsem přímo nad vámi na střeše. Tady na tom vašem kornoutu je odpověď a pokyny, které posílá Cornel Brinkley. Ta vaše trampská sebranka má teď tábor na Eagle Tailu a zítra v noci se chce přesunout dolů k Sheridanu. Je dohodnuto, že vám označí zapáleným ohněm místo, kde máte donutit strojvůdce, aby zarazil vlak. Pak se ta vaše cháska chystá vrhnout na doprovod a ukrást peníze.“

„Sir“, vyrazil ze sebe písař, kterého se viditelně zmocnil panický strach, „jestli jsou lidi, co chystají něco podobného, tak já... tak to je pouze shoda okolností, že já... že se zdá... že jsem se... jako poctivý člověk... pouze připletl...“

„Mlčet!“ vykřikl Old Firehand. „Poctivý člověk – a má na svědomí vraždu.“

„Chcete snad tvrdit, že jsem někoho zabil?“

„A kde je tedy pomocník zázračného doktora z farmy? Uletěl jako ptáček? Přece jste s Cornelem ty dva pronásledovali! A toho ubožáka Hallera jste poslali na onen svět, protože jste přišli na to, že jeho doporučující list se vám může hodit do hry. A Hartleyho jste připravili o všechny peníze.“

„Skutečně, sir, o tom já... já nevím... ani zbla,“ koktal tramp.

„Ne? Tak ti to budu muset dokázat,“ zahřměl hněvivě lovec. „Inženýre, buďte tak laskav a spoutejte mu ruce za zády! Já ho podržím.“

Sotva to tramp uslyšel, vymrštil se a vrhl se ke dveřím. Jenže Old Firehand byl rychlejší. Dvěma skoky ho dostihl, strhl ho nazpět, a ať se písař vzpouzel, jak chtěl, měl v mžiku ruce za zády v poutech. Potom jeho i Dougana odvedli do místnosti, kde ležel zraněný Hartley. Jak ty dva uviděl, vztyčil se v posteli na loktech a vybuchl.

„Hrom a blesky, to jsou oni, to jsou ti darebáci, co mě okradli a co odpravili ubožáka Hallera! A kde je ten třetí chlap?“

„Toho ještě nemáme – ale vběhne nám do rukou sám,“ řekl Old Firehand. „A co byste řekl tomu, že tihle dva se nechtějí k ničemu znát? Prý jsou nevinní jak lilium!“

„Lež jako věž,“ vybuchl znova Hartley. „Docela určitě to jsou oni. Mohl bych na to přísahat.“

„To nebude třeba, Mr Hartley. Máme i tak dost důkazů.“

„Ano, ano... A myslíte, že se najdou i peníze, co mi sebrali?“

„Já myslím, že na ně ještě přijdeme. Zatím jsme jim zabavili zbraně a tajnou poštu. Inženýre, teď si přečteme, co vzkazuje pan Cornel.“

Trampové upadli pojednou do ponurého mlčení. Uvědomili si, že zapírat ještě dál by bylo přinejmenším směšné. Když jim Old Firehand a inženýr prohlédli důkladněji kapsy, objevili v nich i několik bankovek. Povedení ptáčekové přiznali, že to je jejich podíl z kořisti a že zbytek má u sebe Cornel. Potom Firehand s inženýrem spoutali oběma trampům nohy a položili je – jednoho vedle druhého – na podlahu. Hlídnání svěřili Hartleyemu. Dali mu nabitý revolver a pokyn, aby se zbraně nebál použít, kdyby se zajatci pokoušeli zbit pout.

Potom začali s přípravami k akci. Ale dříve ještě poslali telegram do Carlylu, aby v dohodnutou dobu vypravili vlak; těsně před Sheridanem měl zastavit, aby Old Firehand převzal velení. Potěšila je zpráva z Fort Wallaceu. Telegraf na sklonku odpoledne vyťukal vzkaz, že jakmile se setmí, vydá se na pochod vojenský oddíl, takže už o půlnoci bude na smluveném místě.

10.

CO SE STALO NA EAGLE TAILU

Sheridanští železničáři, většinou Irové a Němci, zatím o těchto událostech nevěděli nic. Až teprve navečer si inženýr Charoy zavolal dílovedoucího a uložil mu, aby informoval v nejnutnější míře a nenápadným způsobem své dělníky. Dílovedoucí se jmenoval Watson, byl odněkud od New Hampshiru a v životě už něco prodělal. Zajímalo ho původně stavebnictví, několik let v tom oboru také působil, ale na samostatné postavení to nikdy nedotáhl, a tak se tedy rozloučil s dosavadním působištěm a šel si hledat štěstí až daleko na západ, za Mississippi. Vlastně teprve nyní v Sheridanu se dopracoval lepšího místa, při němž mohl využít své bohaté zkušenosti. Ale plně uspokojení stále ještě nepociťoval. Měl od přírody dobrodružnou povahu a to, co čekal od života uprostřed prárie, pořád nepřicházelo. Když se od inženýra dozvěděl, co je na obzoru, nesmírně se radoval.

„Konečně nějaká změna!“ mnul si potěšeně ruce. „Má stará *rifle* už měsíce odpočívá v koutě, a taky by se chtěla jednou dostat ke slovu. A jak že jste říkal to jméno, *sir*? Cornel? Brinkley? A že je zrzavý jak liška? Počkejte, počkejte, nějakého Brinkleyho jsem jednou potkal, ten se barvil nazrzavo, jinak totiž měl skalp černý jako havran. To setkání mě tehdy málem stálo život.“

„A kdypak to bylo?“ chtěl vědět Old Firehand, který byl rozmluvě také přítomen.

„Před dvěma lety. Byl jsem tehdy nahoře při Grand Riveru. Táhli jsme s jedním kamarádem, Engel se jmenoval, ke Stříbrnému jezeru v Utahu. Chtěli jsme pak dál k Pueblanům a po arkansaské cestě, na východ. Potřeboval jsem si opatřit všelijaké nářadí – to nám chybělo, jinak jsme byli milionáři.“

Old Firehand zbystril sluch.

„Váš kamarád se jmenoval Engel? A že jste se málem stali milionáři? Můžete mi o tom povědět něco bližšího?“

„Pročpak ne! Kdysi jsme si sice slíbili, že budeme mlčet jako hrob, ale kdepak jsou dneska ty milióny! A ze všech našich plánů dávno sešlo! Takže už není co zatajovat!“

„A oč tedy šlo?“

„O poklad, *sir*! O obrovský, báječný, nesmírný poklad. Je potopený někde pod vlnami Stříbrného jezera.“

Inženýr se nezdržel a krátce, jaksi nedůvěřivě se zasmál. Watson rozhodil rukama:

„Snad je vám to k smíchu, *sir*, ale je to pravda pravdoucí, co tu říkám. Mr Firehande, vy jste zkušený zálesák, doufám, že aspoň vy se mi nevysmějete.“

„Ani mě nenapadne,“ odpověděl s velmi vážnou tváří lovec. „Já mám dokonce důvody, abych vám věřil na sto procent. Sám jsem totiž o tom pokladu slyšel.“

„Opravdu?“ Watson se zjevně zaradoval. „Já bych mohl přísahat, že to s tím pokladem je všechno pravda. Ten stařec nám určitě nevěšel bulíky na nos!“

„Jaký stařec?“

„Indián, od kterého jsme se všechno dozvěděli. Stařec, to je slabé slovo, Metuzalém byl proti němu mladík. Tvrdil, že už viděl přes sto jar! Jmenoval se Hauey-kolakakho, ale svěřil se nám důvěrně, že jeho správné jméno je prý Ikhačitatli. – Čert ví, co ta jména znamenají!“

„Já sice nejsem čert, ale náhodou to vím,“ pousmál se Old Firehand. „Obě totiž mají stejný význam – Veliký otec. To první je v řeči Tonkawů, to druhé je totéž aztécky. Ale že jste se s tím mužem tak důvěrně sblížili?“

„Na tom není nic zvláštního, *sir*. Nějak jsem si špatně spočetl čas a zůstal jsem v horách příliš dlouho, až přišly chumelenice. To znamenalo zůstat tam a hledat si místo, kde by člověk mohl přečkat zimu a nezašel přitom hladý. Dotáhl jsem se ještě ke Stříbrnému jezeru a tam jsem objevil takovou kamennou čajdu. Vidím, že se z ní kouří,

povídám si, mám to v suchu. Pak se ukázalo, že chajda patří právě tomu indiánskému Metuzalémovi. Bydlel tam se svým vnukem a pravnukem. Jmenovali se... Velký medvěd a Malý medvěd..."

„Nintropan-hauey a Nintropan-homoš!“ vpadl mu do řeči Old Firehand.

„Ano - vy je snad znáte, *sir*?“

„Na tom teď nezáleží. Jen pokračujte!“

„Oba Medvědi byli tenkrát za wasačskými horami, museli tam také zůstat kvůli sněhu do jara. Ale v té chajdě nebydlel tehdy ten starý sám, našel tam u něho útulek právě ten Engel, Erik Engel. Zachránil se u indiána podobně jako já, zaskočila ho sněhová bouře... Ale abych byl stručný: zůstali jsme tam všichni tři přes celou zimu. Hlad jsme neměli, bylo dost zvěřiny, ale ty strašné mrazy! Na starého to bylo přece jen příliš mnoho. Když zafoukaly první jarní vánky, rozstonal se nám, chudák, a třebaže jsme ho kurýrovali vším možným - zemřel. Z vděčnosti za naši péči nám před smrtí prozradil tajemství Stříbrného jezera. Měl nějaký prastarý kus kůže s všelijakými kresbami, to byl vlastně pláněk těch míst, a dovolil Engelovi, aby si všechno obkreslil.“

„Ale tu kůži vám nedal?“

„Zakopal ji několik dní před smrtí. Kam, to neřekl, a my jsme po tom podle jeho posledního přání ani nepátrali. Chtěl ji asi zachovat pro oba Medvědy.“

„A ten obkreslený pláněk...“

„Ten si vzal Engel k sobě. Zašil ho do podšívky svého loveckého kabátu.“

„A Medvědi? Mluvili jste s nimi? Počkali jste na ně?“

„Ne.“

„Ale to jste měli! Ten náskres asi nebude tak snadné rozluštit - ostatně váš nárok na poklad je dost sporný. Patří především Medvědům!“

„Ano, ano, ale na to všechno jsme nemysleli. Už nás ta samota v horách děsila, chtěli jsme jen pryč, někam mezi lidi. No, to se nám splnilo... jenže co to bylo za lidi! Asi po třech dnech jsme potkali ně-

jakého lovce, ten nás nakrmil, a když jsme mu řekli, že máme namířeno k Pueblanům, tak prý že má stejnou cestu.“

„A to byl Brinkley, zrzoun Brinkley,“ řekl Old Firehand.

„Ano. Jenže si tenkrát říkal jinak, tohle jméno jsem se dozvěděl až později. Vyprávěli jsme mu, co se stalo, jen o tom pokladu a o mapce, kterou měl Engel, jsme se ani nezmnili. Něco se nám na něm už tehdy nelíbilo. A tak jsme se o Stříbrném jezeře bavili, vždycky jen když odešel někam na lov. Mysleli jsme, že o ničem nemá ani potuchy. Úplní hlupáci! Když šel jednou na lov, vzal mě s sebou, prý čtvery oči vidí víc než dvoje. Asi tak za hodinu zčistajasna prohlásil, že o nás všechno ví, že vyslechl naši rozmluvu a že nám za trest sebere mapu Stříbrného jezera. Než jsem se vzpamatoval z překvapení, vrhl se na mě s nožem v ruce a zasadil mi ránu do prsou. Našla mě potom skupina vystěhovalců, kteří táhli kolem. Poskytli mi nejnutenější ošetření, ale hledat se mnou toho darebáka se jim nechtělo. Ostatně já sám jsem měl sílu právě tak na to, abych se dovlékl k nejbližší farmě. Trvalo půl roku, než jsem se z toho vylízal – aspoň tak, abych se mohl pustit na východ.“

„Kam jste se chtěl dostat?“

„K Engelovi. Věděl jsem, že má bratra v Russelvillu, v Kentucky. Dohodli jsme se už předem, že k němu zajedeme a že si tam promyslíme celou cestu ke Stříbrnému jezeru. Jenže když jsem se konečně do Russelvillu dostal, dozvěděl jsem se, že Max, tedy Erikův bratr, je někde v Arkansasu – nikdo mi bohužel nedovedl říct kde. Jenom jsem zjistil, že nechal u souseda zprávu pro Erika, ten si ji také vyzvedl a z Russelvillu odjel. Leccos u něho o našich společných zážitcích vykládal – mezi jiným říkal, že ten člověk, co oddělal Watsona, je zrzoun Brinkley. Jak na to jméno přišel, kde je vypátral, to mi je dodneška záhadou... A to je, *meššúrs*, všechno. Víc vám nepovím. Ale jestli je to s tím Brinkleym, jak říkáte, tak se těším jako kluk, že si toho darebáka podám!“

„To nebudete sám,“ poznamenal Old Firehand. „Ale ještě mi objasněte – řekl jste, že Brinkley si barvil vlasy nazrzavo. Jak jste na to přišel?“

„Jednoduše! Všiml jsem si, že při kořincích jsou jeho vlasy černé. Nejspíš mu došlo barvivo!“

„Well! To by mohlo být... Tak se mi zdá, že pan Cornel se napáchal darebáctví, až bůh brání. Doufejme, že dnes mu to zatrhne.“

„Víc bych si nepřál! Jenom jste mi ještě nepověděli jak.“

„To se dozvíte, až bude čas. Hlavně aby si teď dělníci počínali úplně klidně. Ať se přichystají na to, že toho dnes v noci moc nenašpí – a na zbraně ať nezapomenou, musí je mít v pořádku! Před půlnocí je naložíme do vlaku a dopravíme je na určené místo.“

„Well, když mi to zatím musí stačit... Zařídím hned, co si přežete.“

Když Watson odešel, obrátil se Old Firehand na inženýra s dotazem, jestli by se mezi jeho lidmi nenašli dva chlapíci, kteří by se postavou a tváří trochu podobali dvěma trampským zajatcům. A kteří by zároveň měli dost kuráže k tomu, aby si stoupli na lokomotivu na jejich místo. Charoy si musel chvíli lámat hlavu, ale pak dal zavolat dva muže, kteří se mu zdáli k tomuto úkolu nejvhodnější. Old Firehand musel uznat, že volba byla dobrá – v noci, ve tmě, se ti dva mohli klidně vydávat za trampy. Lovec byl spokojen, a když všechno prohodověřili, vydal se po starém zálesáckém zvyku ještě jednou na obhlídku po okolí.

Kdyby přišli vyzvědači, zvolili by si bezpochyby takové místo, kde by bez nebezpečí mohli dobře přehlédnout celou osadu. Takové vhodné místo bylo vlastně jen jedno, tam, kde se za inženýrovým domem zvedal pahorek. Spadal srázně dolů k trati, byl odtud výborný výhled, navíc skupina stromů na samém temeni skýtala dobrý kryt. Jestli se měli někde hledat zvědové, pak především tady.

A také tu byli! Old Firehand, který se kradl k pahorku opatrně z druhé strany, zjistil brzo, že nahoře mezi stromy se schovávají nějací lidé. Opatrně se přiblížil až tak blízko, že se čelem skoro dotýkal kmene stromu, u něhož seděli. Byli dva, tlumeně se mezi sebou bavili a Old Firehand musel pořádně natahovat uši, aby pochytil, co si povídají.

„A co bude pak, až to tady skončíme? Už ses něco dozvěděl?“ ptal se zrovna jeden z té dvojice.

„Nic určitého. Cornel se s náma moc nebaví – ještě tak s těma, co s ním pracovali už dřív.“

„Myslíš jako Woodwarda? Ale ten už spíš ztratí nějaké to slůvko! A s tebou se vybavoval! Neprozradil ti nic?“

„Něco naznačil, ale moc toho nebylo. Jen se tak z jeho slov domýšlím, že nás Cornel nechce nechat pohromadě. Je nás moc a to mu asi nehraje do plánu! Nakonec má pravdu – čím víc lidí, tím menší podíl! Já myslím, že si vybere pár lidí, co se mu budou zamlouvat, a po anglicku zmizí.“

„Ke všem čertům – to jako chce ty ostatní vyšplouchnout? Sebrat prachy a zmizet s těma lidma, co si je vybral?“

„To nám může být fuk! Přece je jasná věc, že my dva jedeme s Cornelem dál. Tak co!“

„Počkej, počkej! A kde máš záruku? Aby tedy bylo jasno: já budu mít oči otevřený, a kdyby něco, pěkně mu to zavařím!“

„Nevykládej hlouposti! Jakou už chceš mít lepší záruku, než že tu spolu sedíme a koukáme do talíře tady těm železničářům! Pro takový úkol se přece vždycky vybírá ten nejspolehlivější chlap! Kdepak, my nepatříme mezi ty, co je nechá být!“

„Hm... Ale jestli máme jít dál s Cornelem, tak proč jsi mi vlastně neřekl, co víš od Woodwarda?“

„Ale já přece nic určitého nevím! No, těch pár vět, co mi pověděl, ti můžu klidně zopakovat! Má se jít na nějakou výpravu do hor. Kdysi tam sídlil nějaký divný pronárod – jméno mi vypadlo z paměti. Zkrátka a dobře, odtáhl někam na jih, nebo ho vyvraždili, co já vím, ale důležitá věc je, že předtím ještě potopil svůj obrovský poklad. Někam do jezera.“

„Není to blbost? Když mám poklad, tak ho беру s sebou, ať se stěhuju, kam chci!“

„Povídám ti, že ty lidi možná vyvraždili!“

„A to jsou potopený ve vodě nějaký prachy? Nebo co je to vlastně za poklad?“

„To taky nevím. Nejsem žádný profesor, abych věděl, jestli ty starý národy už razily mince. Woodward říkal něco, že ty lidi měli obrovský chrámy a tam byly jejich modly ze samého stříbra a zlata. A v nádobách byla prej spousta drahého kovu. Vždyť to Stříbrný jezero se kvůli tomu tak jmenuje!“

„No jo! Ale najít ten poklad!“

„Právě! Cornel má určitě nějakou mapu nebo kresbu nebo co a podle toho se dá přesně najít místo, kde je.“

„Sakra! A kde je vůbec to Stříbrný jezero?“

„To nevím. Hlavně, že to ví Cornel, však on už to řekne, až si vybere své lidi. Přece nebude vytrubovat takový věci před kdekým do světa!“

„Dobře..., ale je to stejně nebezpečnej podnik. Co když tam narázíme na indiány?“

„*Pshaw!* Jsou tam všehovšudy dva, vnuk a pravnuček starého náčelníka, který kreslil tu Cornelovu mapu. Stačí dvakrát vystřelit.“

„Když to říkáš... Já tam nahoře nikdy nebyl, tak nevím. Ale teď hlavně aby nám to vyšlo dnes!“

„To klapne, buď bez starostí! Jen se podívej dolů, ten klid – nemají o ničem ani tušení. A máme tam dva nejšikovnější maníky! Přijede vlak, zdrží se pět minut a zas odfrčí. Za hodinku bude u našeho ohně, kamarádi na lokomotivě strčí strojvůdci a topičovi pod nos revolver, vlak zastaví. My ho obklíčíme a Cornel do něj vlítne...“

„Počkej, počkej,“ přerušil ho druhý. „Kdo vlítne? Jenom Cornel? Nebo taky maníci, co si je vybere, s ním? Aby se potom nevypařil i s dolarama a ostatní tady nedřepěli jako husa na pekáči! Na to nehraju!“

„Už jsem ti říkal, že s námi Cornel určitě počítá! A nezapomeň, co nás čeká ve Stříbrném jezeře! Tady každý dostane svůj díl a Cornel pak určí, koho si vezme s sebou do hor. A už dost! Co se o tom dál bavít! Člověče, teď koukám – co tamhle dělá ta lokomotiva? Kouří se z ní... jako kdyby měla někam jet!“

„Nepojede jako ochranný doprovod před tím našim vlakem?“

„To by tady nestála už teď! Vlak má přece přijet až ve tři ráno! Hm, to bych rád věděl, co to má znamenat.“

Old Firehand si uvědomil, že tato zdánlivá maličkost by nakonec mohla ohrozit celý jeho plán. Lokomotiva byla jeden z oněch malých strojů používaných při stavbě trati. Obvyčně se na ni napojovaly otevřené nákladní vozíky a v nich se teď měli odvézt dělníci na umluvené místo střetnutí. Ale když už lokomotiva vzbudila vyzvědačovu pozornost, nesměla tu dál zůstat, to by podezření jen posílilo. Lovec se ostatně domníval, že už se dozvěděl dost, opatrně se tedy odplížil a rychle se vrátil za inženýrem do jeho domu.

„Well,“ rozhodl Charoy, „tak tedy se soupravou odjedeme. Ale nemůžeme nechat nasednout naše lidi hned teď. Vyzvědači by si toho všimli.“

„Ano,“ řekl Old Firehand, „ale trať se hned za Sheridanem zatáčí, že? Nejlíp bude, když tam za tím obloukem vláček počká a naloží je. Naši tam dojdou za malou čtvrt hodinku a odtud je už nikdo neuvidí. Asi tak dvacet lidí necháme tady, aby hlídali. Já se ještě podívám za našimi trampy.“

Příkradl se opět zpátky. Oba špehové ještě stále pozorovali, co se děje dole, a nehnuli se ze svého stanoviště ani o píd'. Ale dole byl klid, dělníci mizeli ze svých domků tak opatrně, že ti dva nepojali nejmenší podezření. Pak u inženýrova domu zablikalo světlo lucer-ny a blížilo se k lokomotivě. Charoy zamával a – úmyslně velmi hlasitě – křikl na strojvůdce: „Prázdný vlak do Wallaceu má volnou! Vagóny si tam nechají!“

„No, to je dost,“ odpověděl strojvůdce podle úmluvy stejně hlasitě, aby to dolehlo až sem, „beztoho tady pálím zbytečně uhlí! Nějaký vzkaz do Wallaceu?“

„Ne, nic. Že pozdravuju inženýra, ten bude jistě ještě mastit karty. Šťastnou cestu!“

„Good night, sir! Dobrou noc!“

Ozvalo se pronikavé písknutí a vlak se dal do pohybu. Kola začala rachotit, hluk se nesl chvíli údolím, pak se pozvolna vzdaloval, až bylo zase ticho.

Old Firehand, uklidněný a uspokojený, se vrátil k inženýrovi. V kanceláři při doutnících a sklence vína očekávali průběh dalších událostí...

Old Firehand zvolil místo výborně. Trať zde vedla přes řeku vroubenou sráznými svahy a hned za nouzovým dřevěným mostem ústila do dost dlouhého tunelu. Několik kroků před mostem „vlak do Wallaceu“ zastavil a skoro současně se ze tmy vynořil malý, přítulný chlapík – podle oblečení vlastně spíš žena než muž. Vysokým, pisklavým hlasem se obořil na strojvůdce:

„Co tady chcete tak brzo? Vezete dělníky ze Sheridanu?“

„A kdo jste vy?“ odtušil strojvůdce a celý užaslý si prohlížel ve světle plamenů šlehajících dole od kotle podivně vymustrovanou postavku.

„Já? Já jsem tetka Drollová,“ zasmál se tlouštík. „Jen neztrácejte nervy, příteli, všecko vám později vysvětlím.“

„Posílá nás sem Old Firehand – najdeme tady jeho lidi?“

„To se rozumí.“

„A kde jsou trampové?“

„Pryč, před čtvrt hodinkou se uklidili. Poslyšte, řekněte svým lidem, ať nevystupují – pojedeme dál! Hned jsem u vás nahore na stroji a dám vám další pokyny.“

„Jo – tak vy jste tady generál?“ ušklíbl se strojvůdce.

„S vaším dovolením – jsem!“ Droll se docela obratně vyšvihl ke strojvůdci nahoru na stroj. „A teď toho čtyřkolového koníčka pustíte přes most a zajedete do tunelu. Tak, aby poslední dva vozy zůstaly stát právě na jeho začátku. Jedeme!“

„Ale jste vy opravdu...“

Droll spráskl ruce:

„Příteli, přemýšlejte! Jakkak bych asi věděl, že sem máte přijet! Proč bych vám chodil naproti!“

„Dobře – tak jedeme. *Boys!*“ zabručel strojvůdce. „Tady už jeden neví, koho má poslouchat!“

Vlak se dal do pohybu, přešel pomalu most a zastavil až v tunelu. Dva koncové sklápěcí vagóny však zůstaly venku a ten poslední ně-

kolik dělníků na pokyn Drolla obrátilo. Vysypalo se dříví a uhlí a dělníci je navršili do haldy připravené na podpálení. Potom vlak projel tunelem a na druhém konci se opakovalo totéž. Všechno šlo ráz na ráz. Tunel se zavrtával do vysoké skalní stěny a za jejími výstupky hořel oheň, takže byl ukryt před zraky trampů, kteří měli svůj tábor dole v údolí při řece. Kolem ohně byli shromážděni *rafteři* a vůbec všichni, kdo přišli s Old Firehandem na Eagle Tail. Na mohutných vidlicích ze silných větví se opékala bizoní kýta.

„Dovolujeme si vám nabídnout skvělé bifteky à la prairie,“ zval Droll posilu ze Sheridanu k malému pohoštění.

Přijali s poděkováním a rozesadili se ve skupinkách kolem ohně. *Rafteři*, kteří se považovali v té chvíli za hostitele, roznášeli porce. Vedle bizoního masa tu byla i pečínka z divočáka, a tak se dostalo na každého pořádné sousto. Droll si uřízl svou dávku – ne zrovna malou – osobně vlastním nožem a soustředěně a s obrovskou chutí žvýkal pronikavě vonící sousta. Dílovedoucí Watson seděl po jeho pravici a s potěšením pozoroval jeho zdravou chuť k jídlu.

„Poslyšte, *sir*,“ ozval se po chvíli. „Old Firehand mi doporučil, abych se na vás obrátil. Prý bych se od vás mohl dozvědět, co se stalo s naším krajanem Engelem.“

„S Engelem? Jakého Engela máte na mysli?“

„Lovce Erika Engela, který byl nahoře při Stříbrném jezeře.“

„Toho?“ Droll živě zamrkal svými malými očkami. „Vy jste ho znal?“

„Vždyť jsme tam spolu strávili celou zimu. Div nás nezasypaly sněhové...“

„Moment!“ vykřikl Droll. „Vy jste Watson!“

„To jsem.“

„Watson! *Heavens!* Milý pane, tak to vás znám skoro jako vlastní boty, ačkoliv jsem vás zatím nikdy neviděl. Bratr vašeho kamaráda Erika Engela mi o vás vypravoval! Vidíte tam toho chlapce, *sir*? Jmenuje se Fred Engel – a je to synovec vašeho kamaráda od Stříbrného jezera.“

„Vy jste tu spolu?“

„Pátráme po člověku, který zabil jeho otce.“

„Max Engel je – mrtev?“

„Zavražděn, sir! Kvůli nákresu, který...“

„Kvůli nákresu!“ vykřikl Watson. „A víte, kdo ten zločin spáchal? Nejspíš... zrzek Cornel!“

„Máte pravdu, Cornel. Ale já jsem slyšel, že Cornel prý připravil o život vás. A jak vidím...“

„Chtěl mě připravit o život! Naštěstí nůž nezasáhl srdce. Ale Mr Drolle, co se vlastně stalo s kamarádem Erikem?“

„Toho už z ničeho hlava nebolí, příteli,“ posmutněl Droll. „Když jste od něho tenkrát s Cornelem odešel, všechno se mu rozleželo. Přišlo mu najednou divné, že si vás vzal s sebou na lov – čímpak může lovcí pomoci člověk bez pušky, beze zbraně? Engela se zmocnily obavy – a tak se pustil po vašich stopách. Ten strach, co má vlastně Cornel za lubem, ho hnál jako šílence – nakonec vás dostihl právě v té nejstrašnější chvíli. Schován za keřem uviděl, jak vás ten zrzoun bodl nožem a jak se nad vás právě sklání, aby se přesvědčil, že dodýcháváte. Co si teď měl počít? Vrhout se holýma rukama proti vrahovi – to by bylo šílenství, hotová sebevražda. Tak se tedy dal na útěk, nejdřív ve vlastních stopách, a potom, když se ukázala lepší cesta, změnil směr na východ. Bohužel, brzo zjistil, že Cornel nezůstal na místě činu – že zpozoroval jeho stopy a že ho pronásleduje. Vyšplhal se na kopeček a viděl dokonce, jak se za ním žene. V té chvíli měl Engel náskok sotva nějakých deset minut. Nahoře za tím kopcem se rozprostírala volná prerie. Engel se tam rozběhl a hnál se, seč mu síly stačily, a když před sebou spatřil skupinu keřů, myslel, že je konečně zachráněn. Ale mylil se! Křoví bylo řídké a ve vysoké trávě nechával Engel příliš zřetelné stopy – a už taky začínal být vysílen. Náskok se zmenšoval a zmenšoval, až se scvrkl na nějakých dvě stě padesát metrů. Potom před sebou uviděl řeku, byl to North Fork. Byl už těsně u břehu, když padl výstřel. Pocítil na pravé straně prudkou bolest a z posledních sil se vrhl do vody. Chtěl přeplavat, ale když zahlédl, že do řeky ústí nějaký potok, obrátil se tím směrem a chvíli plaval proti jeho proudu. Na jednom místě sahalo až k vodě husté roští, všechno tam bylo zanesené ulámanými větvemi, chumáči travin a všelijakého

vodního porostu. Zachumlal se do toho neřádstva a roztřesený jako osika strachem i napětím čekal, co se stane. Cornel dorazil za chvíli – a protože svou oběť nikde neviděl, byl přesvědčen, že Engel přeplaval. A tak se pustil na druhý břeh.“

„Jenže když tam nenašel stopy, asi se vrátil,“ poznamenal Humply Bill.

„Přesně tak,“ přisvědčil Droll. „Vrátil se a začal prohlédávat řeku metr po metru. Engelův úkryt byl však výborný a Cornel na nic nepřišel. A tak když se setmělo, když už se Engelovi zdálo, že po Cornelovi není vidu ani slechu, přeplaval opatrně zpátky a pustil se na západ. Běžel tehdy celou noc... Rána se samozřejmě po nějaké době začala ozývat. Udělal si jakýstakýs obvaz, našel léčivé listí, které si přikládal na zraněné místo. Jenže byl k smrti unavený a vyhladovělý, vždy jedl jen to, co cestou našel – pár kořínků. Kvečeru dorazil k osamělému táboru, tamním lidem se téměř zhroutil do náruče. Když se probрал k vědomí, dozvěděl se, že čtrnáct dní proležel v horečce a jenom bez přestání blouznil o krvi, o útěku a o řece. Teprve teď byl Engel s to povědět, co zažil, a dozvěděl se k svému údivu, že jeho hostitele vyhledal jakýsi zrzavý chlap a vyptával se, jestli k němu nepřiběhl prosit o úkryt nějaký cizinec. Naštěstí dotázaný měl už kdysi se zrzounem co dělat v Colorado Springs, věděl, dokonce, že se jmenuje Brinkley, a neměl o něm příliš valné mínění. A tak radši Engela zapřel a řekl, že o ničem takovém neví. Ale Erik se aspoň dozvěděl, jak se zločinec jmenuje. Rána se mu dobře hojila a při první vhodné příležitosti se dal odvézt do Las Animas.“

„A co dělal potom?“ zeptal se Watson.

„Jezdil nějaký čas jako závozník po arkansaské cestě do Kansasu, a když si vydělal nějaké peníze, rozjel se hledat bratra do Russelvillu. Místo něho našel jen vzkaz u souseda, že ho má hledat v Bentonu, v Arkansasu. Bohužel, následky útrap, ale hlavně dlouhého pobytu ve studené jarní vodě, na sebe nedaly dlouho čekat. Šest týdnů po tom, co se Erik šťastně sešel s bratrem, podlehl rychlým souchotinám. Ještě dřív, než se spolu mohli vydat podle mapky ke Stříbrnému jezeru.“

„A to všechno měl na svědomí Cornel!“

„Kdyby jen to! Ještě nevíte, co se stalo dál. Ten Max, Erikův bratr, byl zámožný člověk, měl hodně polností, výnosný obchod, zkrátka dařilo se mu. I rodinný život měl šťastný, měl chlapce a holčičku jako obrázek a miloval je jako nic na světě. Jednoho dne se u nich doma objevil nějaký cizinec. Představil se jako podnikatel v říční plavbě, nabídl Engelovi skvělý obchod a jen tak mezi řečí se zmínil, že přišel k velkému štěstí jako zlatokop a že se přitom seznámil s nějakým Engelem. To se rozumí, že Max byl dvojnásob zvědavý, řeč se mluvila, pivo se pilo, najednou tu byl večer a Max pozval hosta, aby zůstal na noc. Ale povídali ještě dál, Max vyprávěl o bratrově smrti a ukázal svému hostu i nákres, který vyňal z malé skříňky u stěny. Pak přece jen konečně šli na kutě. Rodina mělo ložnici v zadu v poschodí, vedle rodičů spal v menším pokojíku chlapec, a hosta uložili do přední místnosti. Chlapec Fred měl shodou okolností docela nedávno narozeniny a k nim dostal darem dvouročka. Když už ležel, vzpomněl si, že ho ještě nenakrmil, vstal tedy potichu, aby nikoho nerušil, a sešel dolů. Odsunul závoru ve dveřích a přešel přes dvůr do stáje. Lampu s sebou neměl, protože ta bývala v kuchyni, a kuchyň jako celé přízemí pán domu na noc zavíral a klíč si nechával u sebe. Fredovi to příliš nevadilo, jenom krmení mu trvalo déle než obvykle. Ještě s ním ani neskončil, když se mu zazdálo, že uslyšel nějaký výkřik. Vyběhl ze stáje a uviděl, že nahoře v ložnici je světlo. Pak najednou zhaslo a objevilo se v sluhově komůrce. Vzápětí se strhl lomoz, bylo slyšet, jak sluha křičí, padly dvě střelné rány. Fred zděšeně vykřikl – v tom okamžiku se objevila u okna cizincova postava. Odhodil pistoli, z níž se ještě kouřilo, a rovnýma nohama skočil dolů na chlapce. Upustil přitom nůž užuž připravený k ráně. Mládenec se ho v nejvyšší úzkosti chytil a v zoufalé sebeobraně ho zabodl chlapovi do lýtka. Ten zařval hněvem i bolestí a uskočil stranou. Fred vyrazil bleskurychle pryč, rychle k sousedům, k nejbližšímu farmáři! Křičel tak srdceryvně, že ještě než doběhl, poděšení sousedé už vybíhali z domu. V několika minutách se hnali se zbraněmi v rukou k Engelovic stavení. Ještě k němu

nedorazili, a už viděli, že celé první patro zachvátily plameny. Ten podnikatel založil oheň – a zmizel. Požár se rozšířil velice rychle, nahoru do poschodí se už nikdo nemohl dostat a stěží se podařilo zachránit aspoň pár věcí z přízemních místností. Ale malá skříňka u stěny byla otevřená a prázdná. A hořejšek – i s lidmi – padl za obětí plamenům.“

„To je hrozné... to je příšerné,“ ozvaly se pohnuté hlasy, když se Droll na chvíli odmlčel.

„Ano, ten případ otrásl celým okolím,“ řekl Droll, „kdekdo pomáhal v pátrání – a výsledek nikde. Bratři Engelové měli ještě sestru, bohatě provdanou v Saint Louisu, a ta vypsala odměnu deseti tisíc dolarů na dopadení toho zloducha – ani to nic nepomohlo. Pak přišla na nápad obrátit se na soukromou detektivní kancelář Harris and Blother... a pak se konečně dostavil úspěch.“

„Úspěch?“ řekl Watson. „Ale vždyť ten vrah je na svobodě! Jde přece o Cornela...?“

„Zatím je ještě na svobodě,“ řekl Droll. „Ale už jsem si ho v Bentonu prohlédl, doufejme, že líp než ti přede mnou...“

„Ale proč – vy?“ zeptal se Watson udiveně.

„Abych si vydělal pět tisíc dolarů.“

„Snad deset?“

„Ne, ne. Pět a pět. Pět já, pět firma.“

„A vy jste... vy jste tedy detektiv?“

„Hm! V téhle společnosti to snad mohu prozradit... ano, jsem soukromý detektiv pro určité okruhy Dalekého západu, a už jsem dostal do chládku nejednoho chlapíka, který se cítil úplně bezpečný. A doufám, že mi štěstí bude přát i tentokrát. Ovšem, pánové – to, co jsem teď prozradil, zůstává jen mezi námi! To jen abyste věděli, že tetka Drollová není vůbec figura pro smích! Ale abych se tedy vrátil k věci: nejdřív jsem se obrátil na Freda a důkladně se na všechno vyptal. Dal jsem si vypravovat dopodrobna, o čem se tehdy v osudný večer mluvilo, a dozvěděl jsem se tak o Engelově skříňce a o mapce, která v ní byla. Řekl jsem si, že ten zločinec se bude chtít dostat ke Stříbrnému jezeru a tam že máme největší naději ho lapit. Vydali jsme se tedy

s Fredem, který si vraha pamatoval, na cestu - a štěstí nám přálo. Dnes mi padne ten lotr do rukou!“

„Oho!“ ozval se starý Missouri Blenter. „Jsme tady taky my! My na něj máme taky nárok! Tak jako Engel!“

„Upírám vám ho?“ řekl Droll. „Já potřebuju jen důkaz, že jsem ho chytil a zneškodnil. Tím jsem splnil úkol a mám nárok na odměnu. Víc mě nezajímá. A teď bych se rád chvílku prospal. Vzbud'te mě laskavě, až se něco začne dít.“

Sebral se a poodešel, aby si někde stranou našel koutek k odpočinku. Ale ostatní neměli na spánek ani pomyslení. To, co se dozvěděli, je rozrušilo, znovu a znovu to mezi sebou probírali, dohadovali se o budoucím střetnutí s trampy, a to byla látka, kterou věru mohli probírat donekonečna...

Jen Vinnetou se toho všeho vůbec nezúčastnil. Odpočíval opřen o skálu, se zavřenými víčky, ale nespál, naopak co chvíli pootevřel oči a vrhl do tmy ostrý, pronikavý pohled. Kolem půlnoci přišla Old Firehandova chvíle. Lovce se dvěma dělníky, kteří měli představovat oba trampy, se vydali po trati směrem do Carlylu. Všechno kolem bylo zahaleno ve tmě, ale železniční dělníci znali dokonale zdejší okolí, a tak se bez nesnází dostali na místo, kde měli nastoupit do soupravy. Nějakou chvíli čekali rozesazení v trávě u trati a krátce před třetí ráno se dočkali. Vlak přisupěl, zastavil a Old Firehand nastoupil. Prošel všechny vagóny - byly prázdné, jen v tom prvním ležel těžký, zamčený kufr, naplněný kamením. Potom všichni tři přešli na lokomotivu. Strojvůdce nedal jinak, než že stroj bude řídit dál, zatímco topič přepustil své místo Firehandovi velice ochotně. Lovce si začernil tvář sazemí a ve svém plátěném obleku vypadal jako opravdový topič. Vlak se pomalu dal zase do pohybu.

Lokomotiva byla spřažena s tendrem, jehož stěny byly pobity po stranách silnými ochrannými železnými pláty. Osvědčovaly se stejně dobře jako ochrana před špatným počasím i jako spolehlivý kryt před střelami z pušek nebo z pistolí.

Zakrátko souprava dojela do Sheridanu. Na kolejišti byl jen inženýr, vyměnil se strojvůdcem několik obvyklých vět (mezitím se pra-

vý topič nepozorovaně vytratil), popřál dobrou noc a dal znamení k odjezdu.

Mezitím dva vyzvědači, které Old Firehand vyslechl, už dorazili ke Cornelovi a ohlásili mu, že tam v Sheridanu je všecko v nejlepším pořádku. Trampové se rozjásali a ti dva využili všeobecného rozjaření k tomu, aby si ještě vzali Cornela stranou a zeptali se, jak se míní se všemi vypořádat, pokud jde o budoucí kořist. Ujistil je, že na většině z nich mu vůbec nezáleží, že má svůj plán, jak uchovat kořist pro ty, které si vybere. A současně jim řekl, že právě s nimi počítá i nadále a že mají zajít k Woodwardovi, který je zasvětil do podrobností. Byli spokojeni, ba nadšeni a udělali, jak řekl.

Tábor halila hustá tma, blížila se rozhodná chvíle a většina trampů se přímo třásla nedočkavostí.

Na Cornelův pokyn zapálili u trati vysokou hranici.

Uplynula asi čtvrt hodina, možná o něco víc, když zaslechli první vzdálené dunění přijíždějícího vlaku. Zanedlouho se vynořila ve tmě světla lokomotivy. Stroj se přibližoval.

Old Firehand otevřel naplno dvířka ke kotli, aby na něho i na tři ostatní na lokomotivě nebylo dobře vidět. Asi tak sto kroků před trampským ohněm dal najednou stojvůdce zpětnou páru. Rozječela se pískala, začala divoce skřípět kola, zasténaly brzdy a vlak se zastavil.

Celá tramská smečka propukla v nehorázný jásot. Nastal hotový úprk směrem k vagónům. Jeden se snažil předběhnout druhého, všichni se drali do vozů, každý chtěl být u kořisti první. Jen Cornel si zachovával chladnou hlavu. Přeběhl k lokomotivě, nahlédl přes ochranné pláty na plošinu a především se ujistil:

„Všechno v pořádku, *boys?*“

Uviděl, jak revolver, „jeho člověka“ míří přímo na strojvůdcova prsa. Old Firehand v roli topiče stál u nádrže na vodu a s úspěchem předstíral, že se třese strachy před zbraní druhého „Cornelova člověka“. Kápo té tramské smečky si spokojeně luskl prsty.

„Báječně,“ křikl. „Jde to jak po másle! Držte je dál, až vám dám znamení, tak seskočíte!“

Vzápětí zmizel ve tmě.

Jakmile se ztratil, přitiskl se Old Firehand k ochrannému plátu a opatrně se přesvědčil, jak to vypadá kolem trati. Venku už neviděl ani nohu, trampové se zřejmě do jednoho nacpali do vozů. Bylo slyšet, jak se tahají o kufr.

„A jedeme!“ pobídl lovec strojevůdce. „Na plnou páru! Myslím, že Cornel už je taky ve vlaku.“

Strojvůdce zatáhl za páku, souprava sebou trhla a zprudka se dala do pohybu.

„Stát, stát!“ ozvaly se hlasy. „Co to je? Zbláznili se? Zastřelte ty psy! Zastřelte je!“

Vlak začal nabírat rychlost. Trampové tohle nečekali, najednou se jich zmocnil zmatek, bylo to nepochopitelné. Několik jich chtělo vyskočit, ale ve tmě a při té rychlosti se báli. Vlak uháněl, až se vagony otřásaly, a píšťala na lokomotivě ječela bez přestání jako pominutá. V necelé čtvrthodince dojel k mostu, přelétl ho a začal mírně brzdit.

Po obou stranách trati stáli připravení *rafteri* a dole pod mostem po obou stranách řeky i dragouni, kteří sem dorazili z Fort Wallaceu už krátce před půlnocí. U vjezdu do tunelu hlídkoval Vinnitou s další skupinou lovců. Na opačném konci byli připraveni ozbrojení železniční dělníci pod Watsonovým vedením. Toho čekala zvlášť obtížná úloha – odpojit lokomotivu od vozů, až vlak v tunelu zastaví. Když uslyšel přibližující se pískot píšťaly, vydal rozkaz: „Zapálit hranici!“ a rozběhl se do tunelu.

Lokomotiva už zmírňovala rychlost, a když mýjela skupinu při vjezdu do tunelu, vykřikl od tendru Old Firehand: „Zapalte za námi oheň!“

Za několik vteřin se vlak v tunelu zastavil. Watsonovi stačilo udělat tři čtyři kroky, a mohl podlézt pod lokomotivu a odpojit ji od vagonů. Naskočil na stroj k Old Firehandovi a k ostatním a lokomotiva se znovu rozjela a jako blesk vyletěla z tunelu. Při obou koncích tunelu vzápětí naplno vzplanuly obrovské hranice. To všecko se odehrálo v několika okamžicích, tak rychle, že trampové si nestačili ani srovnat v hlavě, co se děje.

Vlak stál.

Teď si trampové asi přece jen trochu oddechli. Ale právě jen do té chvíle, než se nahrnuli k oknům a ke dveřím a než zjistili, že všude kolem nich není nic než tmavá klenba stěn, obrovská roura, do níž se valí a derou chuchvalce kouře. S úžasem si uvědomili, že lokomotiva je pryč a že místo na ni se dívají na vpředu planoucí vysokou hranici. A najednou někdo z nich vykřikl:

„Jsme v tunelu! Rychle ven!“

Naráz se tunel proměnil v jakousi beznadějnou změť těl, rukou, nohou, loktů, kolen, do toho se ozýval křik, nadávky, proklínání a potom i sténání, jak jeden druhého odstrkoval, kopal, mačkal, srážel k zemi, strhával stranou, pošlapával.

Venku už začínalo svítat a ranní větřík vháněl do tunelu stále houstnoucí dým. Bylo tu k udušení.

„Zatracená práce! Chtějí nás tady udusit! Ven, ven!“

Deset, dvacet, padesát, sto hlasů řvalo totéž. Hnali se plni zděšení hned k jednomu, hned k druhému konci tunelu – ale tady šlehalo vysoko plameny, tím ohněm se nedalo projít ani proskočit. Na odvážlivci, který by se o to pokusil, by se v mžiku vzňaly šaty. Ale to si uvědomovali jen ti vpředu, ti, co byli vzadu, se tlačili dál, strkali ty před sebou – a zanedlouho se tu rozpoutal bezohledný zápas muže proti muži. A ozvěna v tunelu všechny ty výkřiky, chraptění, sténání zdesateronásobovala – jako by sem nahnali zvěř z celého světa.

„Ti lotři nám ušetří práci! Oni se pobijou sami mezi sebou!“ volal jeden z *rafterů* na Old Firehanda, který byl skryt za výstupkem skály při ústí tunelu a všechno pozoroval.

„Pustili se do sebe jako psi,“ přikývl lovec. „Uvolněte mi to tady, ať se dá projít.“

„Copak vy chcete jít tam za nimi? Proboha, *sir*, jen to ne! Vždyť vás oddělají!“

„Ale kde! Budou rádi, že jim ukážu, jak se z toho dostat.“

Sám pomohl odsunout stranou část hořící hranice a mezerou se pohotově protáhl do tunelu. Najednou se octl tváří v tvář zuřící lidské smečce. Snad ještě nikdy nemusel prokázat tolik odvahy jako nyní.

Ale nikdy také ještě nebyla jeho důvěra ve vlastní síly mocnější než tentokrát. Věděl ze zkušenosti, že statečný muž dokáže zapůsobit na dav, vnutit mu svou vůli.

„Hallo, shut up! – Haló, buďte zticha!“ ozval se jeho mocný hlas tak silně, že na chvíli přehlušil všechnen křik. „Přišel jsem vám něco říct!“

Kupodivu se všichni ztišili a něčí hlas vyjekl:

„Old Firehand!“

„Správně, Old Firehand!“ potvrdil lovec. „A o tom jste se už mohli přesvědčit na vlastní kůži – kde je Old Firehand, tam je každý odpor marný. Jestli se nechcete do jednoho zadusit, máte jen jednu možnost: odhodit zbraně a jeden po druhém vypochoďovat z tunelu! Budu stát venku a pokaždé dám znamení. Kdo se pokusí vyskočit ven dřív, toho čeká bez výjimky a bez milosti kulka z pušky. U koho najdu zbraň, toho stihne totéž! *Meššúrs!* Nemáte nejmenší naději uniknout. Je nás spousta – lovci, *rafteri*, vojáci z Fort Wallaceu, dělníci ze Sheridanu. Dávám vám pět minut na rozmyšlenou! Až někdo z vás vyhodí ven čepici nebo klobouk, bude to znamení, že se vzdáváte. Jestli to neuděláte, budou dál všechny naše pušky hlídat východ z tunelu. Neunikne ani myš.“

Poslední slova řekl jen s vypětím sil, dým už ho začínal dusit. Rychle vyběhl z tunelu. Nechtěl se zbytečně vystavovat jako terč – ale obava byla zbytečná: dojem, jímž zapůsobil na trampy, byl tak zdrcující, že ani jeden z nich by se byl neodvážil použít zbraně.

Z tunelu bylo slyšet změť hlasů. Dohadovali se? Hledali nějaké východisko? Chtěli se o něco pokusit? Po chvíli přece jen vylétěla skrze šlehající plameny jakási prastará hučka. Nebylo jiné cesty k záchraně.

„Dobrá, můžeme začít!“ vykřikl Old Firehand. „První muž může ven!“

Vypadl z tunelu jako pecka a hned se ho chopily ruce čtyř železničních dělníků, prohledaly ho a svázaly mu zápěstí. A pak s ním rychle dolů k mostu, kde čekali *rafteri* a lovci, na shromaždiště zajatců!

Po prvním následoval druhý, pak třetí a další a další. Všechno šlo jako na drátku, v poměrně krátkém čase byla celá banda spoutána a v rukou Old Firehanda a jeho přátel. Až na jednoho – toho nejdůležitějšího: na Cornela. Ať po něm pátrali, jak pátrali, jako by se po něm slehla země. Zajetí trampové jeden jako druhý vypovídali, že Cornel a asi deset dvanáct dalších prý do vlaku vůbec nenastoupili. Vypadalo to, že mluví pravdu.

Brzy pro to našli i nezvratný důkaz. V místě, kde trampové čekali na vlak, objevil Old Firehand s Vinnetouem stopy asi dvaceti mužů, kteří tu nasedli na koně a ostatní zvířata trampů, která tu byla, rozehnali po okolí.

„Mazaný Cornel!“ povzdychl si Old Firehand. „Z téhle zmatenice stop nevyčte nikdo nic! A jestli i nakonec najdeme, kudy jeli, budou mít pěkný náskok!“

„Domnívá se můj bílý bratr, že trampové odjeli a nepřesvědčili se ani, co se stalo s jejich druhy? Myslím, že najdeme jejich stopy u pohoří Eagle Tail,“ vyslovil se Vinnetou.

„To teprve ztratíme spoustu času! Musíme do Fort Wallaceu, tam je třeba podat výpověď o tom, co se stalo v Sheridanu, a odevzdat zajatce. To je nejméně další den zdržení!“

„Náčelník Apačů se domnívá, že se nebudeme muset zdržovat s hledáním stop ryšavého zločince.“

„Myslíš, že bychom měli jet rovnou... ke Stříbrnému jezeru?“

„Ano.“

„Vinnetou má pravdu. Proč vlastně podnikli útok na pokladnu v Sheridanu? Aby si opatřili nějaké peníze na nákupy. Jenže to nejdůležitější mají. Zbraně a střelivo. Žít mohou z úlovků a určitě budou především hledět, aby se co nejdřív dostali na místo toho bájného pokladu. Ke Stříbrnému jezeru. Tak tedy...?“

„Vyjedme!“ řekl bez váhání Vinnetou.

Apačova domněnka se potvrdila, po nějaké chvíli se jim podařilo objevit další stopy dvaceti jezdců. Vedly k řece a potom podél břehu proti proudu.

Jak správně Vinnetou tušil, mířili k pohoří Eagle Tail a pak dál na Kit Carson – a to bylo neklamné znamení, že mají namířeno ke Colorado Springs a odtud ke Stříbrnému jezeru.

Vinnetou s Old Firehandem na sebe pohlédli.

„Můj rudý bratr měl pravdu,“ řekl Old Firehand.

„Můj bílý bratr měl pravdu,“ řekl Vinnetou.

Pousmáli se na sebe, stiskli koně ve slabinách a pustili se dál, zatímco ve Fort Wallaceu na železniční stanici se shromažďoval dav lidí, aby si jaksepatří prohlédl tramskou bandu, která se mohla stát metlou kraje, nebýt Vinnetou a Old Firehanda a jejich dokonalé lsti.

Však se potom o jejich kousku po celém kraji dlouho a s úctou i obdivem vyprávělo.

11. V PASTI

V západní části státu Colorado, tam, kde se na sever od řeky Gunnisonu zvedají Elte Mountains, Losí hory, cválali čtyři jezdci po travnaté náhorní plošině, v níž daleko široko nezavadilo oko ani o keřík. Ačkoliv na Dalekém západě nevzbudí u lidí údiv ani nejroztodivnější figura, tahle čtveřice musela i tady upoutávat mimořádnou pozornost.

Jeden z jezdců jel na nádherném vraníku z rodu těch vzácných zvířat, která pěstují jen některé apačské kmeny. Jeho sluncem opálenou tvář lemoval kaštanový plnovous, byl střední postavy, nijak ramenatý, a přece působil dojmem muže neobyčejné síly a houževnatosti. Na sobě měl kožené legginy, koženou loveckou košili i kabát a přehrnovací holínky sahající až vysoko nad kolena. Plstěný klobouk se širokou střechou na hlavě zdobila šňůra a za ní řada špiček uší nebezpečného medvěda grizzlyho. Široký opasek byl, zdálo se, přímo napěchovaný náboji do pušky a mimoto za ním vězely dva revolvery a zálesácký nůž. Přes levé rameno viselo k pravému boku svinuté laso a kolem krku na hedvábném motouzku se kolébala dýmka míru ozdobená peříčky z kolibřích křídel. V pravici třímal urostlý *westman* pušku s neobvykle krátkou hlavní a s uzávěrem jakési zvláštní konstrukce. Druhou pušku měl zavěšenou přes rameno na širokém řemeni – byla to silná, těžká dvojka velkého kalibru, medvědobijka, jaká se teď už málo používá. Tento muž byl Old Shatterhand, proslavený lovec, jenž za své přízvisko vděčil tomu, že dokázal nepříteli zneškodnit jediným mocným úderem pěsti. Kůň, na němž cválal, ten krásný, ušlechtilý vraník, byl dar – jmenoval se Hatátitlá a Old Shatterhand ho kdysi dostal od svého přítele Vinnetoua.

Vedle Old Shatterhanda jel malý, sporý, bezvousý chlapík oblečený v modrém fráčku s dlouhými šosy a se žlutými, jasně vyleštěnými knoflíky. Na hlavě mu trůnil obrovský dámský klobouk, takzvaný

amazonský čepec, sešlý klóbrc, na němž se sem a tam kývalo předlouhé paví péro. Kalhoty mu byly poněkud krátké a naboso obuté nohy trčely v kožených botách opatřených honosnými mexickými ostruhami. Ten člověk byl po zuby ozbrojen, byl ověšen zbraněmi jako vánoční stromek ozdobami, což pramálo ladilo s jeho vyložené dobráčkou tváří. Byl to pan Heliogabalus Morpheus Frank, svými přáteli obvykle nazývaný Hobble Frank, Kulhavý Frank, protože po dávném zranění napadal na jednu nohu.

Za těmito dvěma se klátil na starém drobném mezku bezmála dvoumetrový dlouhán v kožených kalhotách, které určitě kdysi patřily člověku mnohem menšímu a tělnatějšímu. I on byl naboso, ale jeho boty prodělaly už tolik správek, že byly samá záplata a vypodložení. Na těle měl sice košili z buvolí kůže, ale celá hrud' zůstávala obnažená, protože na košili nebyl jediný knoflík, šňůrka nebo očko, a rukávy taktak dosahovaly k loktům. Kolem vytáhlého krku si ovinul bavlněný šátek, jehož původní barvu by už neurčil ani jasnovidec, a na špičatou úzkou hlavu si narazil klobouk, který býval pravděpodobně za dávných časů cylindrem. Možná že zdobíval hlavu nějakého milionáře, ale šlo to s ním tak z kopce, že se nakonec dostal až sem na prérii, do rukou nynějšího majitele. Utrhl mu okraj, snad to považoval u klobouku za zbytečný přepych, a nechal z něho jen kousíček, aby měl za co vzít, kdyby snad chtěl smeknout. Za pořádně silným provazem kolem pasu trčely dva revolvéry a skalpovací nůž, krom toho několik pytlíků na všechny ty nejroztodivnější drobnosti, bez nichž se zálesák nemůže obejít. Přes ramena měl přehozen pogumovaný plášť – ale to byl plášť! Srazil se a scvrkl snad hned po prvním lijáku tak dokonale, že jeho majitel ho používal spíš jako husar kazajku. Přes stehna si položil dlouhou *rifli*, jednu z těch, s nimiž pravý lovec nikdy nemine cíl. Kolik vlastně má ten chlapík křížků na hřbetě, se dalo těžko uhodnout, a stáří mezka bylo nemenší záhadou. Určitě to však vypadalo na to, že ti dva se spolu tlučou po světě už hezkou řádku let.

Čtvrtý jezdec seděl na silné, vysoké herce a byl tak kulaťoučký a malý vzrůstem, že nohama taktak sahal koni ke slabinám. Ačkoliv

slunce hrálo, měl na sobě kožich, i když dokonale vypelichaný – těch pár chlupů by vydalo tak na myšičku. Zpod kožichu vyčuhovaly jezdcí obrovské přehrnovačky a na hlavě mu seděl velikánský panamák. A protože mu byly i rukávy kožichu dlouhé, byly z celé jeho postavy vlastně vidět jen jeho tučné, červeňoučké tvářičky a dobromyslně, ale trochu lišácky mrkající očička. Také on měl na klíně dlouhou *rifli* – jestli si ovšem neschoval ještě nějaké další zbraně pod kožich.

Tihle dva se jmenovali David Kroners a Jakub Pfefferkorn, ale všude byli známi jako nerozlučná dvojice pod jmény Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy. Jemmy byl původem Němec, Davy Yankee, ovšem za tu dobu, co tak společně vandrovali, pochytil Davy dost z Jemmyho materštiny, takže se i německy mezi sebou slušně dorozuměli. Stejně nerozlučnou dvojici tvořila i obě jejich zvířata, mezek a kuň. Vždycky musela stát vedle sebe, vždycky se spolu pásala, a když někde v táboře musela přijmout i společnost jiných zvířat, aspoň se trochu uklidila stranou, přitiskla se k sobě a funěním, frkáním a supěním si dokazovala svou náklonnost.

Čtveřice jezdců ujela dnes už pěkný kus cesty a asi nejen po prérii, protože koně byli samý prach. Nevypadalo to však na to, že by byli zmoženi únavou, snad jenom z mlčení jezdců se dalo usuzovat, že toho mají za sebou dost. První je přerušil Hobbler Frank, jedoucí po Old Shatterhandově boku.

„Jak daleko vlastně máme k Elk Creeku, Losímu potoku?“

„Kvečeru tam dojedeme.“

„Až kvečeru? Kdo to má vydržet – od rána v sedle, a žádná zastávka! Neměli bychom si trochu odpočinout?“

„Jen co přejedeme přes prérii. Dorazíme za chvíli k lesu, a tam bude i nějaká voda... Okamžik, proti nám někdo jede!“

Old Shatterhand ukázal jihovýchodním směrem, kde se vynořilo několik postav na koních. Po pár okamžicích se dalo rozeznat, že jsou ve vojenských uniformách.

Teď už i vojáci zpozorovali lovce, změnili kurs a prudkým cvalem se pustili k Shatterhandově skupině. Bylo jich dvanáct a vedl je

mladý poručík. Dojeli na třicet kroků, tam zastavili a poručík si nevlídným zkoumavým pohledem prohlížel jednoho po druhém. Když jeho zrak padl na Old Shatterhandovu ručnici s krátkou hlavní, zíral chvíli na její nevšední závěr a potom ukázal prstem na lovcovu zbraň:

„Behold! To vypadá jako henryovka, *sir!*“

„Jistě,“ přisvědčil Old Shatterhand. „Vyznáte se v těchto zbraních, poručíku?“

„Takovouhle jsem nikdy neviděl, ale z popisu ji znám. Běhalo jich po světě jenom pár kousků, protože konstruktér byl nějaký podivín. Měl strach, aby se opakovačka nedostala příliš mnoha lidem do rukou – že prý by pak na to doplatili indiáni i bizoni. Říká se, že se vlastně zachovala jen jediná, prý ji teď má Old Shatterhand.“

„To je pravda, *sir*. Bylo jich jedenáct dvanáct, a zůstala nakonec jen tahle jediná. Ostatní se ztratily.“

„Ale to by pak znamenalo..., že jste... Old Shatterhand?“

„Správně, poručíku!“

„*Sir*, to je pro nás velká čest, že se setkáváme. Dovolíte, abyste byl naším hostem? Prosím, pojed'te s námi!“

„A kampak bych s vámi měl jet?“

„Do Fort Mormonu, *sir*.“

„Bohužel vám nemohu vyhovět. Musíme na sever, putujeme směrem k Elk Mountains, Losímu pohoří. A potom dál k pohoří Book Mountains.“

„Opravdu? Ale pozor, to vás varuju! Potulují se tam Utahové – přednedávnem vykopali válečnou sekyru.“

„Něco se stalo? Někdo jim ublížil?“

„Nedávno vtrhla do jejich tábora banda nějakých zlatokopů. Chtěli je připravit o koně, noční přepad, však to znáte.“

Utahové se ovšem bránili a došlo ke krveprolití. Šedesát indiánů padlo, z těch bílých se zachránilo jen šest. Teď po nich Utahové slídí a zároveň poslali do Fort Unionu posly a žádají náhradu škody. Za každého koně a za ukradené věci tisíc dolarů. A za každého zabitého indiána dva koně a pušku.“

„To je podle mě dost mírný požadavek. Vyhovělo se jim?“

„Právě že ne. Když se poslové vrátili s prázdnou, Utahové hned vykopali válečné tomahavky. Vyrojilo se jich všude jako much. A to víte, nás, vojáků, je na tomhle území pět a půl. Museli jsme se poohlédnout po spojencích. Naši důstojníci šli vyjednávat o posilu k Navahům. Podařilo se.“

„Copak jste jim za tu pomoc slíbili?“

„Všechna kořist bude jejich.“

Old Shatterhandova tvář se zachmuřila. Potřásl hlavou.

„To je pěkné! Běloši přepadnou Utahy, ti na to doplatí, a když si jdou stěžovat, tak je vládní moc vlastně vyhodí. A když sáhnou po zbraních a začnou se proti bezpráví bouřit, zbuntují proti nim Navahy. A odměnu dostanou z majetku těch, kterým se nejvíc ukřivdilo! To se nedivím, že jsou rozhořčení. Teď ovšem běda bělochovi, který jim padne do rukou.“

„Já jen vykonávám rozkaz, *sir*,“ řekl poručík krče rameny. „Chtěl jsem vás prostě varovat. Chápete, že nemohu zastávat vaše názory.“

„To chápu! Děkuju za výstrahu – a jestli se u vás zmíníte o našem setkání, vyříd'te, že Old Shatterhand s takovým postupem vůči indiánům nesouhlasí. *Good bye, sir!* Sbohem, pane!“

Otočil koně a spolu s ostatními odklusali. Po vojácích se ani neohlédl a ti ho jen zaraženě sledovali. Potom už bez dalšího pokračovali ve své objíždě. Old Shatterhand ovšem věděl, že všechno, co řekl, na věci nic nezmění, ale nemohl se ubránit, aby nedal najevo své rozhořčení. Jel teď mlčky a přemítal o tom, že je zřejmě zcela zbytečné kázat takovému Yankeemu o tom, že nemá o nic větší právo na život než indián, kterého navíc štvou z místa na místo jako divou zvěř – až k smrti.

Teprve po půlhodině se lovec vytrhl ze svého zahloubání, jak spravedlnost opět jenom zplakala nad výdělkem. Všiml si totiž, že na obzoru se rýsuje temná, podlouhlá čára, která se každým okamžikem rozšiřuje. Ukázal rukou před sebe:

„Tak tam – to je ten les, o kterém jsem mluvil.“

Koně vyrazili tryskem kupředu a ti čtyři se skutečně za chvíli octli na okraji hustého, vysokého lesa, dokonce tak hustého, že nebylo pomyslení vjet do něho na koních. Old Shatterhand si ale věděl rady. Velice rychle našel takzvaný indiánský chodník, což je sotva metr široká stezička vyšlapaná indiány. Seskočil z koně, především aby se přesvědčil, nejsou-li tu nějaké stopy. Nenašel však nic, vyhoupl se tedy znovu do sedla a zamával na své přátele, aby ho následovali.

V hustém lese se nehnula ani větévka a mimo zvuk našlapujících kopyt nebylo slyšet ani hlásek. Old Shatterhand držel v pravici svou henryovku připravenou k výstřelu a ostře se rozhlížel kolem, třebaže byl přesvědčen, že žádné nebezpečí nehrozí. Jestli se indiáni potulují po kraji, pak určitě v početných skupinách, a rozhodně ne po lesní stezce, kde nemohou nic objevit a kde hustý les ztěžuje každý průběh pohybu.

Po nějakém čase indiánský chodník vyústil na mýtinku, v jejímž středu se nakupily do výšky velké balvany. Malá stružka vody se vinula napříč mezi kameny a ztrácela se kdesi mezi stromy. Old Shatterhand se zastavil. „Jsme na místě. Koně si tu trochu odpočinou a my si můžeme upéct úlovek.“ Jezdci seskočili z koní, uvolnili zvířatům uzdy, aby se mohla napást, a rozběhli se hledat suché dřevo na oheň. Old Shatterhand se vydal na obhlídku po okolí, je-li tu bezpečno. Les byl totiž široký tak na třičtvrtě hodiny chůze, indiánský chodník ho protínal napříč a mýtina byla asi uprostřed. Vrátil se spokojen, nezjistil nic podezřelého.

Jestli se ti čtyři domnívali, že jsou v bezpečí, velice se mýlili. Nebezpečí se k nim blížilo, dokonce velice rychle, a to v podobě dvou skupin jezdců přijíždějících směrem k lesu.

Dvou skupin?

První vlastně ani žádná skupina nebyla, byli to pouze dva muži, kteří sledovali stopu Old Shatterhanda a jeho druhů. Už způsob, jakým si prohlíželi otisky, prozrazoval, že na Západě nejsou nováčky. Dobré zbraně, ale obnošené šaty, sice dobře živení a svěží koně, ale bez sedel, bez uzd, jak obvykle bývají koně pasoucí se v blízkosti in-

diánských táborů – vypadalo to zkrátka, že těm dvěma se v poslední době nevedlo právě skvěle.

„Poslyš, Knoxi,“ poznamenal jeden z nich, „co říkáš těm stopám? Že bychom měli před sebou indiány?“

„Ne, ne,“ odporoval druhý s určitostí. „Koně jsou okovaní a jedou vedle sebe. Těch čtyř se nemusíme bát, Hiltone!“

„Leda by to byli vojáci!“

„*Pshaw!* I kdyby! To víš, v pevnosti se ukázat nemůžeme, to by bylo zvědavých očí a otázek! Ale čtyři kavaléristi z nás nevypáčí ani ň! A proč by si vůbec měli myslet, že máme něco společného s tou záležitostí kolem Utahů!“

„Čert nikdy nespí, Knoxi! Pasou po nás indiáni, zajímají se o nás vojáci, a my se potloukáme po území Utahů sem a tam. Byla to blbost, že jsme Cornelovi skočili na jeho povídačku o zlatém pokladu.“

„Jaká blbost? Copak by se ti nelíbilo pěkně rychle si nahrabat? Co nevidět tu bude Cornel s ostatními a pak už si budeme pískat. Do té doby se nějak protlučeme. A já už vím jak.“

„Na něco jsi přišel?“

„Tahle stopa mě na to přivedla. Přidáme se k těm čtyřem bělochům před námi – pak nikoho ani nenapadne, že máme něco společného s Utahy.“

„A myslíš, že ti čtyři to spolknou?“

„Určitě! Podívej se – stopy vedou do lesa. Jedeme!“

Knox a Hilton byli z Cornelovy tlupy, která se od události na Eagle Tailu opět rozrostla o nějaké dobrodruhy stejného ražení. Cornel si totiž uvědomil, že dvacet lidí je na podnik, jaký zamýšlí, přece jenom trochu málo, a tak po cestě přibíral tuláky, lidi bez zaměstnání, všelijaké lenochy, vagabundy, prostě kdejakou verbež. Jenže tak velká tlupa vzbuzovala pozornost a těžko si opatřovala i jídlo, a tak se Cornel rozhodl, že své lidi rozdělí do dvou skupin. S první chtěl přejít pohoří Rocky Mountains v okolí Le Vety, druhá měla přešplhat hřebeny poblíž Morrisonu a Georgetownu. Knox a Hilton, zkušené chlapíci, měli tento druhý oddíl Cornelovy tlupy vést, ale cestou se jim stala nehoda – jejich zvířata se splašila, utrhla

se a utekla. Knoxovi a Hiltonovi lidé potom přepadli tábor Utahů, aby si opatřili nové koně. Dopadlo to špatně: Utahové je pronásledovali a až na Knoxe a Hiltona všechny pobili.

Teď se ti dva blížili k mýtině.

„Jsme oba lovci, rozumíš,“ zašeptal Knox Hiltonovi. „A nech mě mluvit samotného!“

Vykročili do záře ohně a Knox zvedl pravici na pozdrav.

Old Shatterhand je zpozoroval už před chvílí a s rukou na pušce sledoval, jak se přibližují.

„*Good day, meššúrs,*“ pozdravil Knox rozpačitě. „Dovolili byste, abychom si u vás trošku odpočinuli?“

Old Shatterhand si zkoumavě prohlížel oba příchozí i jejich koně.

„Proč ne?“ řekl. „Pro poctivého lovce se u nás vždycky najde místo.“

„Doufám, že nás k nim počítáte,“ řekl Hilton.

„Dělám si o každém člověku úsudek, až když ho dobře poznám.“

„Jistě se najde příležitost, abychom dokázali, že jsme řádní zálesáci.“

Uvázali svá zvířata opodál a posadili se k ohni. Byli asi pořádně vyhládlí, protože první pohledy patřily pečení. Dobrosrdečný Jemmy jim hned kousek odkrojil a pobídl je, aby si vzali. Dvakrát to říkat nemusel. Najednou se kolem ohně rozhostilo ticho. Ti dva se věnovali pečince a ostatní je při tom podle dobrých zvyků Západu nechtěli rušit.

Druhá skupina jezdců, silný indiánský oddíl asi tak dvou set mužů, se blížila k lesu z opačné strany. Old Shatterhand sice prozkoumával i tuto část lesa a také přílehlý pruh prerie, ale indiánů si nemohl všimnout, protože v té chvíli mu zakrýval výhled na jezdce vystupující cíp lesa. Zřejmě se v kraji dokonale vyznali, protože jeli přímo k indiánskému chodníku.

Rudoši byli na válečné stezce, to dokazovaly barvy, jimiž si pomalovali obličej. Většina z nich měla pušky, jen několik jich mělo pouze luky a šípy. V čele jel chlap jako hora, s orlím perem v chocholu vlasů, pomalovaný v tváři černými, žlutavými a červenými pruhy tak, že se

podle obličejů ani nedalo soudit na jeho věk. Jakmile dojel k indiánskému chodníku, seskočil z koně a pozorně začal ohledávat půdu. Varovně zvedl ruku a pomalu, skloněn až nízko k zemi, se sunul krok za krokem hlouběji do lesa. Když se zanedlouho vrátil, oznámil stručně:

„Bledá tvář tudy jela před dobou, kterou potřebuje slunce, aby postoupilo na své cestě o délku dlaně. Nechť se bojovníci Utahů skryjí se svými koni mezi stromy. Ovuts-avaht vyhledá bledou tvář.“

Náčelník, ještě vyšší a urostlejší než Old Firehand, se tedy jmenoval Ovuts-avaht, což v jazyce Utahů znamená Velký vlk. Zmizel v lese a trvalo dobře půl hodiny, než se opět vrátil a tichým krátkým hvízdnutím na sebe upozornil. Poschovávaní indiáni se vynořili zpoza stromů a keřů a zvědavě se hrnuli k svému náčelníkovi.

„Šest bledých tváří táboří při skále a jí maso,“ oznámil věčně. „Koně mají u sebe. Moji bratři ať za mnou postupují až k mýtině – tam se rozdělíme, polovina na pravou stranu, polovina na levou. Až dám znamení, bojovníci Utahů proti nim vyrazí. Bílí psi zchromnou úlekem a nebudou mít čas ani zvednout pušky. Zajmeme je a postavíme je v naší vesnici k mučednickým kůlům. Pět mužů zůstane zde, aby hlídali naše koně. *Hough!*“

To poslední slovo – pověstné indiánské „hotovo“, „konec“, „amen“ znamenalo, že náčelník považuje věc za vyřízenou a že nemá smysl se s ním o něčem dál dohadovat. Pustil se taky ihned po chodníku zpět do lesa – a všichni ostatní se beze slůvka řadili za ním. Všechno probíhalo v naprostém tichu a stejně tiše a opatrně se těsně před mýtinou rozdělili na dvě části, aby obklíčili tábor bílých lovců.

Ti zatím v poklidu a pohodlí zažívali. Hobble Frank si hladil spokojeně žaludek.

„Tak jsme se pěkně napapkali, koně si taky odpočali, abychom se teda snad zvedli. Do večera bychom měli být u cíle.“

„Tak, tak,“ ozval se Knox. „Smím se zeptat, kam máte namířeno?“

„Chceme se dostat do Losího pohoří.“

„To je náhodička! Zrovna tak jako my. Můžeme se připojit?“

Old Shatterhand zachovával mlčení, nechtěl zatím zasahovat do hovoru, ale nenápadně pokynul Jemmymu, aby v něm pokračoval on.

„Hm...“ zamumlal Tlustý Jemmy. „Kam jedete potom?“

„Přesně ještě nevíme. Nejspíš ke Green Riveru, Zelené řece, chytat bobry.“

„Aha! Trapeři? Obchodujete s bobřími kůžemi?“

„Tak něco. Jmenuju se Knox, tady můj společník je Mr Hilton.“

„A kdepak máte pasti, Mr Knox? Bez pastí na bobry nemůžete...“

„Ukradli nám je dole na jihu při řece San Juan. Asi to mají na svědomí indiáni. Někde po cestě si chceme koupit nové... A říkáte, že bychom mohli jet společně?“

„Jestli budou souhlasit kamarádi...“

„Jistě, *sir!* A smím i já znát vaše ctěná jména?“

„Proč ne? Mně říkají Tlustý Jemmy, tady soused je...“

„Dlouhý Davy,“ vpadl pohotově Knox. „To ví každý, kdo je jen trochu z kraje, že ti dva jsou nerozluční kamarádi. Těší mě - a ten *gentleman* menší postavy?“

„To je Hobble Frank, báječný chlap, toho ještě poznáte. No a nakonec vám ještě představím toho nejznámějšího. Jistě jste o něm slyšel - Mr Old Shatterhand.“

„Old Shatterhand?“ vykřikl Knox. „Skutečně? Ale to tedy dovolte, abych vyjádřil své největší potěšení, že vás poznávám...“

Knox ihned napřahoval ruku, ale přitom jaksi pomrkával po Hiltonovi, a Old Shatterhand toho využil, aby se zatvářil, že nabízenou pravici nevidí. Odpověděl odměřeně:

„Škoda že já nemohu vyjádřit své potěšení.“

„Ale... jak to, proč ne?“

„Protože lidé vašeho zrna mi vůbec žádné potěšení nedělají.“

Knox tak otevřená slova ohromila.

„Ale to je jistě vtip, *sir!*“

„Vtip? Ani nápad! S podvodníky nevtipkuju.“

„Urážíte nás, *master,*“ ohradil se Knox. „Myslíte, že si to dáme líbit?“

„Nejspíš. Co jiného totiž můžete dělat?“

„*Sir* – to je bezohlednost, vy nás přece vůbec neznáte! Bezdůvodně nás osočujete! A takové věci byste musel dokázat.“

„Ale s radostí,“ řekl Old Shatterhand. „Kdypak to bylo, co jste přišli o své pasti u San Juanu?“

„Před čtyřmi dny.“

„A to jste jeli odtamtud rovnou sem?“

„Ano.“

„Tedy od jihu. První lež. Přijeli jste totiž hned za námi – kdyby to bylo tak, jak vykládáte, byli bychom vás museli na prérii uvidět. Jenže na severu je lesní výběžek, a tam jste se schovávali, když my jsme zajeli indiánským chodníkem do lesa. Proto jsem vás taky neviděl, když jsem se poohlížel po prérii. Přijíždíte od severu!“

„Mohl jste nás přehlédnout...“

„To bych musel mít zákal na obou očích. Ale dál – kdepak máte sedla?“

„Ukradli nám je.“

„A uzdy?“

„Ty zrovna tak.“

Old Shatterhand se útrpně pousmál:

„Nedělejte ze mě hloupého kluka! To jste strčili sedla s uzdami do těch bobřích pastí, že vám je ukradli najednou? Copak nějaký pořádný jezdec snímá koni uzdu? A co ta indiánská ohlávka?“

„Tu... jsem koupil od indiána.“

„Oni Utahové obchodují s ohlávkami? To jsem nevěděl. A odkud máte ty své koně?“

„My jsme je koupili... ve Fort Dodgi.“

„Takový lán světa odtud? Vsadil bych se, nevím oč, že ta zvířata se poslední týdný jen pásala. Taky by vypadala jinak, kdyby za sebou měla cestu až od Fort Dodge. A jak to, že nejsou okovaná?“

„To se musíte zeptat handlíře.“

„Hlouposti! Vy jste ty koně ukradli!“

„*Sir!*“

Knox vybuchl a užuž sahal rukou po noži. Také Hilton zajel pravicí do opasku.

„Nechte ty nože, kde jsou, nebo si vás vypůjčím,“ vykřikl Old Shatterhand. „Myslíte, že nepoznám na koních indiánský chov? Vaši koně jdou k sobě, našich si ani nevšímají. A já vám povím, jak to je: vy jste je ukradli Utahům! Patříte k bandě, co přepadla jejich tábor.“

Knox oněměl – a protože si neuměl už jinak poradit, začal, jak už to u lidí jeho zrna bývá, prostě s hrubostmi.

„Sir, já o vás už leccos slyšel, ale představoval jsem si, že jste úplně jiný člověk. Naše koně, a indiánskej chov! To byste mě rozesmál – kdyby to člověka nenamíchlo. Heleďte, my se k sobě asi doopravdy nehodíme, tak bude lepší, když potáhnete sami. Nikdo mě nemůže nutit, abych poslouchal ty vaše bláboly... ke všem čertům, co je to?“

Zatímco chrлил své drzosti, zabloudil očima ke koním a tu si všiml, že zvířata zneklidněla, že pofrkávají, nasávají vzduch a otáčejí se poplašeně do všech stran.

„Co to je?“ ozval se Tlustý Jemmy. „Nic zvláštního – koníčkové někoho poznali. Někde tu asi máme nedaleko indiány.“

Old Shatterhand si okamžitě uvědomil celé nebezpečí.

„Obklíčili nás Utahové,“ vykřikl. „Jakmile si zjistí, že je koně prozradili, vrhnou se na nás.“

„A my?“ zaskřehotal Dlouhý Davy. „Budeme se bránit?“

„Nejdřív jim musíme dokázat, že nemáme nic společného s touhle sebrankou. To je teď hlavní věc.“ Old Shatterhand přiskočil k podezřelému chlapíkovi a jeho pěst zasáhla Knoxův spánek. Složil se jako pytel brambor, a než se Hilton nadál, zhroutil se pod druhým úderem i on. „A teď rychle nahoru na skály, tam budeme aspoň trochu krytí. Dál se teprve ukáže.“

Vyšplhat se po balvanech nahoru nebylo nic lehkého, ale nebezpečí zdvojuje v takovýchto okamžicích síly člověka. Snad během pěti sekund se zálesáci vyšplhali nahoru a poschovávali se za skalní výstupky, stěny i hustá křoviska. Od chvíle, kdy indiánští koně začali jevit nepokoj, uplynula snad jediná minuta. Náčelník Utahů se užuž chystal dát povel k útoku, ale když viděl, že jeden z bělochů srazil dva muže ze své skupiny k zemi, zaváhal. Těch několik drahocenných okamžiků právě dalo lovcům potřebný čas, aby se skryli. Do-

konce tak výhodně, že prostranství pod sebou mohli kontrolovat svými zbraněmi.

Velký vlk váhal. Co má udělat? Indiáni bývají v boji velice odvážní, ale tam, kde lze dosáhnout vítězství lstí nebo kde se lze vyhnout krveprolití, neradi nasazují životy. Náčelník se rozhodl šalomounsky – nenápadným zahvízdnutím svolal podnáčelníky k poradě. Výsledek se ukázal velice brzy. Z pokraje mýtin ky zazněl zřetelně náčelníkův hlas: „Bledé tváře jsou obklíčeny rudými bojovníky. Nechť se neskrývají za skalami a sejdou dolů.“ A protože se odpověď neozvala ani po opakované výzvě, dodal po chvíli důrazněji: „Jestli bledé tváře neuposlechnou, přijdou o život!“

Teprve nyní se dal slyšet Old Shatterhand:

„Co jsme udělali rudým mužům, že nás obklíčili a že dokonce usilují o náš život?“

„Bledé tváře usmrtily naše bojovníky a ukradly nám koně!“

„Mýlíš se! Jen dva ze zlodějů vašich koní jsou tady mezi námi. Přidali se k nám před docela krátkou dobou, ale jakmile jsem zjistil, že patří k nepřátelům Utahů, zneškodnil jsem je. Leží bez vlády, brzy však přijdou k sobě. Jestli je chcete dostat, můžete si pro ně přijít.“

„Chceš nás přilákat a zabít.“

„Vůbec ne! A kdo vlastně jsi? Jak se jmenuješ?“

„Zde stojí Ovuts-avaht, náčelník Utahů.“

„Znám tě. Velký vlk je muž statného těla a bystrého ducha. Je náčelníkem Yampa-Utahů, statečného kmene, jehož bojovníci jsou spravedliví a nemstí se za zločiny na nevinných.“

„Mluvíš jak stará *squaw*, která škemrá o život. Máš strach ze smrti, a proto tvrdíš, že jsi nevinný. Ovuts-avaht pohrdá takovými muži. Tvé jméno je jistě jméno nějakého starého slepého psa.“

„Není slepý sám Velký vlk? Zdá se, že ani nevidí naše koně. Patřila snad tato zvířata Utahům? Stojí mezi nimi také jeden mezek. Toho také někdo ukradl Utahům? Jak si jen může Velký vlk myslet, že jsme zloději koní? Ať se dobře podívá na mého hřebce – pozná, že pochází z chovu, který pěstují Apači jen pro svého náčelníka Vinnetoua a pro jeho přítele. Bojovníci Utahů hned uslyší, jak se jmenuji, a posoudí,

jestli je to jméno starého psa. Mluví Old Shatterhand, nazývaný v jazyce Utahů Pokai-mu, Smrtící ruka.“

Náčelník neodpověděl, na několik minut zavládlo ticho. To byla neklamná známka, že lovcovo jméno zapůsobilo silným dojmem. Po chvíli se Velký vlk přece jen ozval: „Bledá tvář se vydává za Old Shatterhanda, ale my jí nevěříme. Old Shatterhand je statečný člověk. Avšak ty nemáš ani tolik odvahy, aby ses nám ukázal.“

„V tom případě mají Utahové ještě méně odvahy. Schovávají se před čtyřmi muži. Ale já ti dokážu, že z vás žádný strach nemám. Klidně se vám ukážu.“

Lovec vystoupil ze svého úkrytu za nejvyšší výstupek skaliska a rozhlédl se na všechny strany. Stál zde klidně a bezstarostně, jako by široko daleko nebyla jediná ručnice, jejíž kulka by ho mohla zasáhnout.

„Ing Pokai-mu, ing Pokai-mu,“ zašumělo to kolem dokola, „je to Smrtící ruka, opravdu je to Smrtící ruka.“

„Teď ti to potvrdili i vlastní bojovníci. Už věříš?“

„Ovuts-avaht se přesvědčil.“

„Splnil jsem, co po mně Velký vlk žádal, a ukázal jsem se mu. Proč tedy náčelník ještě zůstává ve skrytu? Nemá dost odvahy?“

„Náčelník Utahů se ničeho nebojí. Ví, že Old Shatterhand sahá po zbrani, jen když je napaden. I Ovuts-avaht se mu ukáže.“

Za stromem se vynořila mohutná postava indiánského náčelníka:

„Je nyní Old Shatterhand spokojen?“

„Ne! Chtěl bych s tebou mluvit mezi čtyřma očima, abych věděl, oč vám vlastně jde. Vyjděme si vstříc na půl cesty. Sestoupím ze skály a ty mi půjdeš naproti. Posadíme se jako dva náčelníci a o všem se poradíme.“

„Pak se ale náčelník Utahů ocitne na volném prostranství a může ho zasáhnout střela tvých bojovníků.“

„Dávám ti čestné slovo, že se nic takového nestane. Moji přátelé budou střílet jen v jediném případě – jestli po mně vystřelí někdo z tvých bojovníků. Pak ovšem budeš ztracen.“

„Věřím Old Shatterhandovu slovu. Je to, jako kdyby přísahal. Náčelník Utahů vyjde Pokai-mu vstříc. Ponechá si bílý lovec své zbraně?“

„Nechám je všechny tady na místě. Ty sám udělej, jak rozumíš.“

„Velký vlk se nedá zahanbit. Neprojeví ani méně odvahy, ani méně důvěry než bílý lovec. Sestup tedy.“

Náčelník odložil volnými, důstojnými pohyby všechny své zbraně do trávy a pomalu se blížil k určenému místu. Old Shatterhand se také již vynořil na protější straně mýtky a stejně důstojně kráčel proti indiánovi. Když se setkali, zvedl Old Shatterhand na pozdrav ruku a řekl:

„Slyšel jsem už o Velkém vlkovi hodně vyprávět, ale ještě jsem neměl příležitost se s ním setkat. Víím, že patří k nejmoudřejším a nejstatečnějším mužům kmene. Jsem rád, že ho mohu přátelsky pozdravit.“

Indián však jako by lovcovo přátelské gesto vůbec neviděl – prohlížel si ho pronikavým pohledem a nakonec ukázal pravicí na zem: „Sedněme si! Bojovníci Utahů byli nuceni vykopat válečnou sekyru proti bílým mužům. Ovuts-avaht proto nemůže pozdravit žádnou bledou tvář jako svého přítele.“

Posadil se a Old Shatterhand učinil mlčky totéž. Oheň už vyhasl a nedaleko od nich leželi dosud bez vlády Knox a Hilton. Shatterhandův úder byl zřejmě velice pádný. Opodál poprkávali vzrušeně zvířata bílých lovců a největší nepokoj jevil Shatterhandův Hatátitlá.

Oba muži seděli proti sobě jako dvě sochy a zdálo se, že ani jeden z nich nemá chuť začít. Old Shatterhand se tvářil naprosto lhostejně, až skoro nepřítomně, a toulal se očima bůhvídkde. Velký vlk naproti tomu upřeně zíral na bílého lovce, ale pod nánosem válečných barev v jeho obličejí se nedalo soudit, co vlastně pociťuje. Jen mírně zdvižené koutky úst, náznak shovívavého úsměvu, dávaly tušit, že si proslulého zálesáka představoval trochu jinak.

„Old Shatterhand má pověst velkého muže,“ přerušil posléze mlčení indián, „avšak postava je menší než pověst o něm.“

Old Shatterhand byl sice urostlý, rozhodně ovšem postavou žádný obr. Avšak podle rudochových představ měl být zřejmě učiněný goliáš.

„Copak má co dělat postava člověka s jeho pověstí?“ zasmál se Old Shatterhand. „To bych musel náčelníkovi Utahů říci – postava Velkého vlka je sice veliká, ale jeho statečnost ji dosud nedorostla.“

„Kdybys něco takového řekl, byla by to urážka,“ zablesklo Utahovi v očích. „Ovuts-avaht by od tebe ihned odešel a dal rozkaz k boji.“

„Tak proč sis dovolil říkat něco podobného o mně? Old Shatterhand nemůže sice taková věc urazit, ale nedovolí, aby se o něm někdo vyjadřoval pohrdavě. Jsem náčelník jako ty. Ctím tvou důstojnost, ale očekávám totéž i od tebe. Říkám to hned teď, dřív než začneme jednat, abychom došli snadněji k cíli.“

Old Shatterhand se chtěl ukázat před indiánem jako pán situace. Věděl ze zkušenosti, že čím rázněji bude vystupovat, tím větší respekt si u náčelníka zjedná. A tím větší bude naděje, že z obklíčení vyvážnou.

„K jakému cíli chceš dojít?“ zasmál se Velký vlk. „My máme jen jeden: vaši smrt.“

„Chceš říci, že nás chcete zavraždit? My jsme vám přece neublížili!“

„Našli jsme vás ve společnosti vrahů, které pronásledujeme. Jeli jste společně s nimi.“

„To přece není pravda! Jen posli své lidi zpátky, ať si přečtou stopy koní. Brzy se přesvědčíte, že ti dva k nám přišli až později, až když jsme tu už tábořili.“

„To na našem rozhodnutí nic nemění. Bledé tváře nás přepadly v nehlubším míru, ukradly nám koně a usmrtily mnoho našich bojovníků. Chtěli jsme přesto zachovat chladnou krev a poslali jsme k úřadům bledých tváří moudré muže z kmene, aby pro nás žádali spravedlnost a náhradu za škody. Vysmály se jim a poslaly je domů. Proto jsme vyhrabali své tomahavky a přísahali, že každý běloch, který se nám dostane do rukou, za to zaplatí smrtí. Musíme dodržet svou přísahu – a vy jste běloši. I ty jsi běloch.“

„Je mi velmi líto toho, co se vám stalo, ale my jsme v tom nevin-
ně! A Velký vlk jistě dobře ví, že jsem přítelem rudých mužů.“

„Ano, Ovuts-avaht to ví. Ale přesto musíš zemřít. Až se bledé tvá-
ře, které se vysmály našim nářkům a stížnostem, dozvědí, že tím za-
vinily smrt mnoha nevinných bělochů, a dokonce smrt Old Shatter-
handa, vezmou si z toho ponaučení.“

Znělo to velmi nebezpečně. Indián mluvil klidně a věcně
a všechno, co říkal, mělo svou logiku.

Old Shatterhand se nadechl:

„Ovuts-avaht myslí jen na svou přísahu – ale zapomíná, jaké ná-
sledky bude mít jeho jednání. Připravíte-li nás o život, všude po ho-
rách a po prériích se zvedne strašlivá vlna rozhořčení a tisíce ble-
dých tváří povstanou, aby pomstily naši smrt. A ta pomsta bude
dvojnásob krutá, protože my jsme všude známi jako přátelé rudých
mužů.“

„My? Ne pouze ty sám? Mluvíš také o svých společnících? Co
o nich vím, jsou-li přáteli rudých mužů? Neznám je.“

„Jeden z nich se jmenuje Hobble Frank, nevím, jestli jsi už o něm
slyšel. Ale o těch dalších dvou jsi slyšel určitě. Tlustý Jemmy
a Dlouhý Davy!“

„Tato dvě jména náčelník Utahů zná. Nikdo o nich nemůže říci,
že by vystupovali jako nepřátelé rudých kmenů. Ale přesto tvrdím
dál – právě smrt takových lidí poučí nespravedlivé bílé náčelníky,
jakou chybu udělali, když nás odmítli. Váš osud je zpečetěn – já
však vám mohu slíbit, že zemřete jako čestní muži. Připravíme vám
mnoho utrpení u mučednického kůlu, ale protože je všechna budete
snášet bez jediného pohnutí brv, pověst o tom se rozšíří k vaší slávě
široko daleko po prériích. Vaše proslulost se tím ještě zvětší a ve
věčných lovištích budete přivítáni s velikou úctou. Náčelník Utahů
doufá, že uznáváš, jak velký ohled na vás bere, a doufá také, že mu
za to budete vděční.“

Old Shatterhand nebyl přirozeně ani v nejmenším nadšen vyhlíd-
kami na úctyhodnou smrt u mučednického kůlu. Nedal však na sobě
nic znát a odpověděl vážně:

„Chápu tě a za tvou velkomyslnost ti vzdávám dík. Ale nevím, jestli tě pochopí a jestli ti poděkují stovky těch, kteří přijdou pomstít naši smrt.“

„Ovuts-avaht se tomu směje, on není zvyklý počítat nepřátele. A víš, kolik bude nás? Shromáždí se bojovníci Yampů, Pawantů, Kapotů, Mnačů a Tabekačů! Ti všichni náleží k statečnému lidu Utahů. Rozdupeme bílé muže na prach!“

„Zajdi si napřed na východ a spočítej bělochy! Znáš i jejich slavné náčelníky! Mnohý z nich sám vyváží desítky Utahů.“

„Pověz mi aspoň o jednom!“

„Old Firehand.“

„Ano, Old Firehand je jako mocný grizzly mezi prérijnými kojoty,“ přiznal náčelník. „Ale on je jediný.“

„Mohl bych ti vyjmenovat spoustu. A pak ještě: Vinnetou.“

„Toho nech být. Je to náčelník Apačů. Bledé tváře cítí, že proti Utahům nemohou obstát. Proto poslaly posly k Navahům, aby je proti nám poštvaly.“

„Ty už to víš?“

„Oči Velkého vlka jsou bystré jako oči rysa a jeho uším nic neujde. Nejsou Navahové příbuzní Apačů? Není tedy Vinnetou tak jako náš nepřítel? Běda mu, kdyby se nám dostal do rukou!“

„A běda vám! Varuji tě ještě jednou. Nebudou proti vám stát jen bílí muži, ale spousty Meskalerů, Ljanerů, Chikariljů, Čirikavů, Pinalenů, Lipanů a Mimbrenů, kteří všichni patří k velké rodině Apačů. Vytáhnou proti vám a bílí muži se budou moci jen spokojeně dívat, jak se mezi sebou Utahové a Apači vybíjejí.“

Náčelník se díval upřeně před sebe a ani se nepohnul. „Máš pravdu,“ řekl po chvíli, „bledé tváře se na nás valí ze všech stran, zaplavují nás jako vlny rozvodněného toku a rudý muž v jejich příboji umdlévá. Ale nebude lépe, když najde rychlou smrt v boji, než když bude čekat na pomalou, bolestnou záhubu? To, co mi říkáš, jen podporuje mé odhodlání chopit se válečné sekyry. Nenamáhej se už přesvědčovat mě o něčem jiném. Co jsem řekl, to platí. Nebo ty se domníváš, že nám uniknete?“

„Samozřejmě!“

„To je nemožné. Víš, kolik mám s sebou bojovníků? Více než dvě stě!“

„Jenom dvě stě? Cožpak se už několikrát nepokoušel mnohem větší počet rudých válečníků zajmout Old Shatterhanda – a přesto se jim to nikdy nepodařilo? Neslyšel jsi nikdy o mých zbraních?“

„Slyšel jsem, že máš zbraně, ze kterých se dá střílet bez nabíjení. Ale to je nemožné, tomu Velký vlk nevěří.“

„Chtěl bys vidět takovou pušku?“

„Ano, ukaž mi ji,“ zvolal náčelník, skoro nadšený z toho, že uvidí na vlastní oči zbraň, o které už nejednou slyšel vyprávět.

„Hned ti ji přinesu.“

Old Shatterhand vstal a volným krokem se vzdaloval ke skále. Uvědomoval si, že za daných okolností musí především dokázat Utahy nějak zastrašit. Henryovka k tomu mohla posloužit nejlíp. Mezi indiány se o ní hodně vykládalo, většinou ji považovali za začarovanou zbraň, kterou propůjčil lovcí sám Manitou. Nebylo divu, že když se lovec vrátil a když ji se slovy: „Tady je, můžeš si ji prohlédnout,“ podal utažskému náčelníku, Velký vlk pojednou rychle stáhl ruce zpět.

„Smí se té pušky dotknout i jiná ruka než tvoje?“ zahuhlal. „Jestli je to začarovaná zbraň, může přinést neštěstí každému, kdo se jí dotkne.“

„Takže ty si ji nechceš prohlédnout?“

Lovec držel pušku v pravé ruce a prstem nepozorovaně pootočil zásobníkem a současně pušku odjistil. Stačilo teď dotknout se spouště, aby vyšla rána. Old Shatterhandovu bystrému zraku neušlo, že několik rudochů ze zvědavosti opustilo svůj úkryt a shluklo se na okraji mýtiny. Ten houfek Utahů tvořil výborný terč – i nazdařbůh vypálená kulka by musela někoho zasáhnout.

Teď všechno záviselo na tom, jestli náčelník pušku vezme do ruky nebo ne. Byl sice méně pověřivý než většina indiánů, ale přece jen se mu do toho nějak nechtělo. Old Shatterhand přikročil blíž k náčelníkovi a podal mu svou zbraň tak, aby byla hlavní obrácena směrem ke skupince indiánů. Konečně zvědavost přemohla náčelní-

kovy obavy. Vzal ručnici od Shatterhanda, který mu ji vtiskl tak, že se indián musel dotknout spouště. V témž okamžiku ovšem zarachotila rána – a v houfci Utahů se ozvalo zaúpění. Velký vlk pustil zděšeně pušku na zem.

„To jsem ho poranil já?“

„Kdo jiný?“ řekl Old Shatterhand shýbaje se pro odhozenou zbraň. „To byla ovšem jenom malá výstraha. Jestli chceš, mohu ti pušku půjčit, ale musím tě upozornit, že kulka by příště zasáhla...“

„Ne, ne!“ Indián zamával zprudka oběma rukama. „Je opravdu začarovaná, patří do ruky jen tobě.“

„To je od tebe chytré,“ mýnil Old Shatterhand. „Příště by se mohlo stát něco horšího. Podívej se – tam u potoka stojí mladý javor. Má v průměru tak tři čtyři prsty – a teď má zázračná puška do něho nasází odshora dolů deset ran a stopy po nich budou vzdáleny přesně na prst od sebe. Počítám: jedna – dva – tři–“

Zarachotilo deset výstřelů a Old Shatterhand pokývl spokojeně hlavou:

„Běž se podívat! Tak střílí má zázračná puška!“

Náčelník váhavě přešel k javoru a palcem začal odměřovat vzdálenost mezi stopami po kulkách. Několika bojovníkům zvědavost nedala, aby se nepodívali také. Lovec využil té chvíle k tomu, aby rychle vsunul do otáčivé komory další dávku nábojů.

„Uff, uff,“ ozývaly se od javoru výkřiky údivu. Pro indiány byl úplný zážrak už to, že lovec mohl tolikrát a tak rychle vystřelit bez nabíjení. Ale že každá rána znamenala zásah a že byly od sebe vzdáleny přesně na stejnou délku jednoho palce, to už je úplně ohromilo. Náčelník se vrátil, posadil se, pokynul Old Shatterhandovi, aby udělal totéž, a po chvíli ticha řekl: „Ovuts-avaht vidí, že jsi miláčkem Velkého ducha. Slyšel už o tvé zbrani, ale nevěřil. Teď ví bezpečně, že všechno, co se o ní vypravuje, je pravda.“

„Tak tedy podle toho teď uvažuj a jednej! Chtěl jsi nás zajmout a usmrtit. Dobře – nic proti tomu, můžeš to zkusit. Ale až spočítáte bojovníky, které zasáhnou kule z mé začarované pušky, bude ve vašich vesnicích kvílet a naříkat mnoho žen a dětí.“

„Myslíš, že se necháme postřílet v boji? Vzdáte se nám bez jediného výstřelu. Jste obklíčeni – a hlad vás k tomu donutí. Počkáme si, až sami složíte zbraně.“

„To se tedy načekáš! Pitné vody máme dost, masa taky, a to nemluvíme o našich zvířatech, která bychom mohli v nejhorším porazit – ale k tomu tak jako tak nedojde. Můžeme se totiž taky z obklíčení probít. Když půjdu se svou zázračnou puškou první, budou kulky lítat bez přestání na všechny strany – a jak umění zasáhnout cíl, o tom ses přesvědčil na vlastní oči.“

„Budeme skryti za stromy!“

„A myslíš, že vás to zachrání? První, na koho namířím, budeš ty. Bude mi to líto, protože jsem přítel rudých mužů a vím, že už teď oplakáváte mnoho svých bojovníků... A to vás ještě čeká boj s vojáky a s Navahy. Neměli byste tedy nutit ještě nás, kteří jsme vaši přátelé, abychom zasévali smrt do vašich řad.“

Velký vlk se upřeně díval před sebe, jako by zkameněl jako socha. Potom s jistou lítostí v hlase přiznal:

„Kdybychom nepřísahali, že vezmeme život každé bledé tváři, snad bych vás i pustil. Ale přísahu nesmíme porušit.“

„Porušit ne – ale zrušit ji můžete.“

„To může učinit jen velká rada starších. Ovuts-avaht je zde z náčelníků sám. S kým by se mohl poradit?“

Konečně dostal Old Shatterhand náčelníka tam, kde ho chtěl mít. Začne-li indián mluvit o poradě, je to spolehlivé znamení, že největší nebezpečí je zažehnáno. Old Shatterhand to věděl, a proto mlčel a sledoval, s čím vyrukuje Velký vlk dál. Ten se zatím rozhlížel zkoumavým pohledem po mýtině a zřejmě uvažoval, jestli by se přece jenom nemohl čtveřice lovců nějak zmocnit, i když mají takovou zázračnou zbraň. Přece jen se mu nechtělo s dvěma sty muži ustoupit jen čtyřem obklíčeným bělochům. „Ovuts-avaht nemůže sám zrušit přísahu, to může udělat jen rada starších,“ opakoval. „Ale pojed'te s námi jako naši zajatci a dozvíte se pak, na čem se starší kmene usnesli.“

„Zajatcem je jenom ten, kdo byl přemožen,“ zavrtěl hlavou Old Shatterhand. „Ale snad bychom mohli s vámi jet ne jako zajatci, nýbrž dobrovolně jako rovní s rovnými.“

„Chceš tím říct, že byste si ponechali zbraně? Že byste jeli nespoutáni?“

„Přesně tak!“

„Uff!“ Velký vlk chvíli přemýšlel, než řekl: „Tak tedy poslední slovo – ale jestli nepřijmeš můj návrh, nepustíme vás z obklíčení, dokud se nevzdáte! Pojedete s námi do naší vesnice. Ponecháte si zbraně i koně a také vás nespoutáme. Za to musíte přísahat, že se podrobíte bez odporu usnesení rady starších. Domluvil jsem. *Howgh!*“

Old Shatterhand byl s výsledkem rozhovoru spokojen – vždyť kdyby Utahové na jejich čtyřčlennou skupinku skutečně zaútočili, nevyvázl by bezpochyby ani jeden z lovců se zdravou kůží. Poděkoval v duchu své henryovce, že tak zapůsobila, a přikývl:

„Velký vlk pozná, že jsem jeho přítelem. Jsme ochotni přijmout rozhodnutí rady starších.“

„Vezmi tedy svůj kalumet a stvrď svá slova přísahou.“

Old Shatterhand odvázal ze šňůrky svou dýmku míru, nacpal do hlavičky něco tabáku a préríjním křesadlem si zapálil. Pak vyfoukl kouř k obloze, k zemi a do všech čtyř světových stran a slavnostně prohlásil: „Slibuji, že nepomyslíme na žádný odpor a že se podrobíme usnesení rady starších.“

„*Howgh,*“ řekl spokojeně náčelník, „teď je to v pořádku.“

„Ne, ne, počkej, ještě musíš ty potvrdit svůj slib,“ zadržel ho Old Shatterhand a podal mu svůj kalumet.

Velký vlk možná potají doufal, že to na něm zálesák nebude požadovat – v tom případě by se totiž necítil nijak zavázán slibem a byl by si mohl počínat podle svého. Ale neřekl teď ani slovo, prostě bez námitek vzal dýmku, obřadně vypustil kouř podobně jako předtím Old Shatterhand a prohlásil:

„Utažší bojovníci se nedotknou čtyř bledých tváří, dokud velká rada starších nerozhodne o jejich osudu. *Howgh!*“

Vrátil dýmku Shatterhandovi a poodešel k Hiltonovi a Knoxovi. Oba tu ještě leželi tak, jak je lovec srazil. „Na tyto dva se můj slib nevztahuje,“ prohlásil. „Jsou to vrahové, poznali jsme, že mají naše koně. Bylo by pro ně líp, kdyby z nich tvá ruka byla vyrazila život.“ Náčelníkovu bystrému oku neušlo, že ti dva maličko hnuli hlavou a že v této chvíli už jen předstírají, jako by byli v bezvědomí. „Vstávejte, psi,“ zahřměl, „Veliký Manitou vás vydal do mých rukou. Připravili jste o život naše bojovníky a za to budete trpět u mučednického kůlu a váš křik a sténání se budou rozléhat daleko široko po prérii.“

Knox vykřikl:

„To není pravda! Nespáchali jsme nic špatného!“

„Mlč, pse,“ obořil se na něj náčelník. „Víme moc dobře, kdo jste. I bleďe tváře, které kvůli vám padly do našich rukou, vědí, co jste provedli.“

Knox byl chlapík všemi mastmi mazaný. Viděl, že Old Shatterhand stojí mezi indiány klidně, že Utahové si na něj zřejmě netroufli, a tak ho okamžitě napadlo, že pod ochrannou rukou slavného zálesáka by mu mohla kynout spása. Koneckonců Old Shatterhand jako běloch je povinen se jich ujmout proti rudochům, myslil si, a také spustil:

„Přece musíme vědět, co jsme udělali a co ne. Celé týdny jsme jezdili s Old Shatterhandem - on vám to potvrdí!“

„To se mýlíte,“ odušil Old Shatterhand. „Nebudu lhát kvůli tomu, abyste ušli spravedlivému trestu. Řekl jsem vám, co si o vás myslím - a to stačí!“

„Takhle vy na to?“ zařval Knox. „Tak počkat! Na to doplatíte všichni!“ Trhl hlavou a zakřičel k náčelníkovi: „Proč necháváš být ty čtyři? Chtějí se jenom vyvlíknout! Kradli vám koně právě tak jako my. A kromě toho ještě postříleli nejvíc vašich bojovníků!“

Knox se však přepočítal. V očích Velkého vlka se zlověstně zablýsklo a náčelník se obořil na svého zajatce s ještě větší prudkostí:

„Ty zbabělce, ty kojotí kůže, ty ani nemáš dost odvahy, aby ses přiznal k vině, ty ji chceš svalit na jiné, ty smradlavá ropucho! Pro

tebe je smrt u mučednického kůlu příliš velká pocta. Vezmu ti tvůj skalp hned tady, uvidíš, jak se bude houpat na mém opasku. *Nani vič, nani vič, můj nůž, můj nůž!*“

„Pro boha živého,“ vyrazil ze sebe najednou zděšeně tramp, „ty mě chceš zaživa skalpovat?“

Vymrštil se, ale náčelník byl stejně rychlý, vrhl se po něm a stiskl ho pod krkem tak mocně, že mu Knox zůstal viset v náručí jako hadrový panák. Jeden z indiánů se přičinil s nožem, podal ho náčelníkovi, ten srazil trampa k zemi, vyrazil hrdelní výkřik a v příštím okamžiku se už v jeho levici pohupoval zkrvavený Knoxův skalp. Tramp okamžitě omdlel a jeho kumpán Mr Hilton hrůzou naráz zpovelavěl ve tváři.

Old Shatterhand však nechtěl být svědkem tak krutého výjevu – vystoupil zatím nahoru na skálu a několika slovy seznámil své druhy s tím, co dojednal.

„Moc vášně to pro nás nevypadá,“ mínil Tlustý Jemmy. „Aspoň volný odchod kdyby se na nich dal vyhádat.“

„To nešlo!“

„Ale když měli tak nahnáno z vaší henryovky, měl jste radši přijmout boj, ne? Třeba by se ani neodvážili zaútočit.“

„Možná – ale určitě by byli schopni nás vyhladovět. Sice jsem náčelníkovi tvrdil, že bychom v nejhorším mohli sníst třeba i své koně, ale pokud jde o mě než si z Hatátitly udělat pečínku, to bych radši zašel hlady sám.“

„Proč myslet na nejhorší, *sir*? Snad bychom se nakonec dokázali i probít obklíčením. Třeba v noci. Těch Utahů zas není tolik, aby stáli jeden vedle druhého. Nějaká skulinka by se našla. A potom dvě tři rány – a byli bychom fuč!“

„A pak? Jak daleko bychom stačili utéci? Jistě bychom po sobě nechali stopy, oni by nás pronásledovali – a bez obětí na obou stranách by se to rozhodně neobešlo. A pak by nás teprve ani v nejmenším nešetřili.“

„To je jasná věc,“ přisvědčil živě Hobbles Frank. „Já nevím, tlustřochu, že o tom rozumuješ. Kuře chce být chytrější než slepice! Jsem

přesvědčen, že Old Shatterhand udělal, co se dalo. Co říkáš, Davy, dlouháne stará?“

„Žes to trefil na puntík. Pustit se do křížku s těmi rudochy, to by byla naše zkáza,“ potvrdil i dlouhán Davy.

„A co z toho, *meššúrs*, když se potáhneme s rudochy?“ namítl Jemmy. „Snad si nemyslíte, že nás rada starších uvítá s kytkou v ruce? Pro ty budeme nepřátelé jako každý jiný běloch.“

„To bych jim tedy neradil,“ vzkypěl Hobble Frank. „Mě jen tak snadno ke kůlu nedostanou. Budu se bránit zuby nehty!“

„Jenže Old Shatterhand za nás za všechny slíbil, že se bránit nebudeme.“

„Kdo ti to nakukal?“ ušklíbl se mužík ve fráčku. „Já jsem dobře poslouchal, co slíbil. Jenom to, že se bez odporu podrobíme rozhodnutí rady. Dobře, to беру. Ale vůbec neslíbil, že budeme sedět s rukama v klíně a čekat. Ať se páni starší uradí, jak chtějí, my se podrobíme. Bez odporu – ale ne beze lsti!“

„Správně jste mě pochopil,“ vpadl mu do řeči Old Shatterhand. „Nechal jsem si zadní vrátka pro případ nouze. Ale pořád si myslím, že možná nebudeme ani muset sahat k žádné lsti, že se najde slušné východisko.“

„Jen aby Velký vlk dodržel slovo!“ ozval se Dlouhý Davy.

„To doufám – nestalo se ještě, aby náčelník porušil, co stvrdil kouřem kalumetu. Aspoň do té doby, než se sejde rada starších, se nemáme čeho bát. Ostatně Utahové se začínají chystat. Pojd'me ke koním, pánové!“

Indiáni už přivazovali Knoxe a Hiltona na koně. Knox byl dosud v bezvědomí, ležel na hřbetu zvířete, ruce připoutány vpředu kolem šíje zvířete. První muži vyrazili, pak se jeden Utah za druhým ztráceli v úžině lesní stezky.

Náčelník zůstával až naposled, čekal na čtyři bělošské lovce. Mysleli, že je indiáni vezmou mezi sebe, ale Velký vlk zřejmě zcela důvěřoval Old Shatterhandovu slovu.

Když se dostali indiánskou pěšinou až na kraj lesa, vyvedly hlídky koně z úkrytu, Utahové na ně naskákali a oddíl se dal do pohybu.

Čtyři běloši s náčelníkem zůstali opět až poslední. V čele klusalo několik zkušených bojovníků, kteří mezi sebe vzali Knoxe a Hiltona. Otevřela se před nimi volná prémie, bylo vidět až daleko k Losímu pohoří, až tam se rozprostírala rozlehlá rovina stepi. Old Shatterhand mlčel, neptal se náčelníka na nic, ale soudil, že cílem jízdy jsou ony hory na obzoru. Ani ostatní mezi sebou nemluvili, vůbec nikomu nebylo do řeči, všechno se přece mělo rozhodnout až v táboře Utahů. Teprve tam se dalo uvažovat o tom, jak se dostat ze zajetí, jak se zachránit.

12. NA ŽIVOT A NA SMRT

Utahové měli, jak tomu všechno nasvědčovalo, velmi naspěch: většínu cesty hnali koně tryskem. Losí pohoří se přibližovalo s každou hodinou jízdy a navečer výprava dorazila k úpatí jeho prvních výběžků. Indiáni zabočili do dlouhého, úzkého údolí, po obou svazích hustě zalesněného. Cesta začala příkře stoupat, drali se vzhůru novými a novými údolíčky a srázy, ale ačkoliv se už setmělo, Utahové jeli tak jistě jako za nejjasnějšího dne. Později se na oblohu vyhoupl měsíc a jeho bledé světlo se rozlilo po krajině, po skalnatých svazích porostlých hustým stromovím. Jezdci jeli bez jediného slova, soustředěni na rychlý cval, ale teprve k půlnoci se zdálo, že se blíží k cíli. Náčelník nařídil několika mužům, aby jeli napřed a oznámili, že se oddíl vrací.

Zanedlouho narazili na dost široký potok se strmými břehy. Stěny úžlabiny se rozestupovaly, brzy se nedalo, vzdor měsíčnímu svitu, dohlédnout z jednoho břehu na druhý. Les, vroubící dosud tok z obou stran a sahající až k vodě, se ztrácel a na jeho místě se objevila travnatá savana.

Kdesi v dálce zahlédli záři planoucího ohně.

„Uff,“ promluvil Ovuts-avaht poprvé za celou cestu, „brzy už budeme na místě. Stany našeho kmene jsou nedaleko a tam se rozhodne o vašem osudu.“

„Ještě dnes?“ chtěl vědět Old Shatterhand.

„Ne. Moji bojovníci si potřebují odpočinout. A vy také budete lépe snášet muka, posílíte-li se dřív spánkem.“

„To je hrozně milé,“ utrousil Tlustý Jemmy německy, aby mu Utah nerozuměl. „On už nás vidí u mučednického kůlu. Co ty na to, starý Franku?“

„Zatím nic,“ pokrčil rameny mužík ve fráčku, „podle *eklektiky* to není, ale uvidíme, až přijde k věci. Ale že bych měl chuť odebrat se

do věčných lovišť, to tedy nemám... Tak se mi zdá, že nám jedou naproti!“

„Snad jsi chtěl říct podle *etikety*,“ opravil mužíka tlustoch, ale nikdo ze zajatců mu nevěnoval pozornost, protože proti jezdcům se vyhrnul celý houf obyvatel indiánské vesnice, aby pozdravil vracející se výpravu. Nejdřív bojovníci, pak dospívající chlapci, nakonec ženy a dívky. Všechno to divoce ječelo a skučelo, až uši zaléhaly.

Old Shatterhand se domníval, že je zavedou do obyčejné indiánské vsi s několika stany, ale teď viděl, že se zmýlil. Kolem dokola hořela spousta táborových ohňů, a to znamenalo, že tu je víc bojovníků než jenom obvyklých obyvatel vesnice. Zřejmě se tu shromáždili Utahové i z okolních sídlišť, bezpochyby proto, aby se připravili na válečnou výpravu proti bílým nepřátelům. Od poslů se již všichni dozvěděli, s kým Velký vlk přijíždí – proto ten řev a jásot a divoké mávání zbraněmi, a dokonce i nadávky a hrozby.

Když dojeli až k tábořišti, zjistil Old Shatterhand, že kolem dokola jsou rozestavěny stany z buvolí kůže a několik chatrčí narychlo udělaných z větví a kmenů. Průvod zastavil uprostřed na volném prostranství. Oba zajatce shodili indiáni bezohledně na zem a pak k nim přistrčili i zbývající bělochy. Utahové celou šestici obstoupili v kruhu, kupředu vyběhly ženy a dívky a s vrískotem začaly tancovat kolem bělochů.

To byla velká urážka, protože podle indiánských zvyklostí se něco takového děje jen tehdy, když se má vyjádřit naprosté pohrdání zajatci. A to pohrdání je tím větší, když na ně zajatci nijak neodpovědí. „Připravit zbraně,“ křikl proto okamžitě Old Shatterhand, a jeho přátelé se chopili pušek, poklekli, zalícili a lovec sám vystřelil do vzduchu ze své medvědobijky.

„Co to má znamenat?“ vykřikl rázně. „Velký vlk se mnou vykouřil dýmku míru a ujednali jsme, že přijedeme s bojovníky Utahů, abychom si společně vyjasnili, zda jsme přátelé Utahů, či nikoli. A vy se chováte, jako bychom byli zajatci, a dokonce jako bychom byli zbabělí kojoti! Jsme tu čtyři, a Utahů jsou desítky a desítky. Přesto se ptám, jestli si někdo myslí o Old Shatterhandovi, že je zba-

bělec? Ať vystoupí a bojuje se mnou! Jestli se nám ženy Utahů budou dál vysmívat, promluví má začarovaná zbraň i zbraně mých přátel a celý tábor zčervená krví těch, kdo nectí dýmku míru!“

Shatterhandova slova zapůsobila velkolepě. Indiánům se líbilo, že se lovec dokázal ohradit, ačkoliv měl proti sobě takovou přesilu. Dívky a ženy se také ihned stáhly, muži si mezi sebou začali šeptat, bylo slyšet slova Old Shatterhand a začarovaná puška, pak se k sobě shlukli muži ozdobení orlími pery, zřejmě jednotliví náčelníci, a začali se o něčem dohadovat s Velkým vlkem. Po chvíli obrovitý Utah předstoupil před Old Shatterhanda.

„Náčelník Yampa-Utahů ctí kalumet dohody a je si vědom, co slíbil. Zítرا ráno se rozhodne o osudu čtyř bledých tváří. Až do té doby zůstanou ve stanu, který jim Velký vlk ukáže. Tito dva však jsou vrazi našich lidí a na ně se můj slib nevztahuje. Old Shatterhand je srozuměn s mými slovy?“

„To už je jiná řeč,“ připustil lovec. „Ale žádám, aby naši koně zůstali poblíž našeho stanu.“

„Náčelník Utahů proti tomu nic nenamítá, i když nechápe, proč Old Shatterhand vyslovil takové přání. Myslí si snad, že by mohl uniknout? Ovuts-avaht rozestaví kolem tábora stráž v několika řadách a ty nepropustí ani myš.“

„Slíbil jsem, že počkáme na výsledek porady starších kmene. Nemusíš rozestavovat vůbec žádné stráž – jestli to přece uděláš, je to jen a jen tvá věc.“

„Počkejte tedy!“

Indiáni utvořili uličku a tou prošli – vedeni Velkým vlkem a sledování plachými i uctivými pohledy Utahů – všichni čtyři běloši. Stan, který jim náčelník vykázal, byl určitě jeden z největších a nejpohodlnějších. Při vstupní stěně stálo několik do země zabodnutých oštěpů, nahore nad vchodem tři orlí pera označovala, že stan patří nějakému náčelníkovi, snad samému Velkému vlkovi.

Vchod byl zakryt rohožkou, a když ji odhrnuli, zjistili, že uprostřed, snad pět kroků před nimi, hoří oheň, ozařující celé vnitřní prostranství. Vstoupili, odložili zbraně a posadili se. Náčelník se beze

slova vzdálil, ale po chvíli se kolem stanu usadilo několik bojovníků, zřejmě s úkolem čtveřici střežit.

Na druhý den měli být Knox a Hilton postaveni k mučednickému kůlu a mělo se rozhodnout o osudu čtyř zálesáků. Pro indiány to slibovalo slavnostní událost, a tak si chtěli řádně odpočinout. Udušili všechny ohně až na dva – jeden hořel dál před stanem, kde byl Old Shatterhand s přáteli, a druhý před tím, v němž byl Knox s Hiltonem. Old Shatterhand spustil rohožku nad vchodem a lovci ležící ve tmě se marně pokoušeli usnout.

„Bůhví co bude zítra touhle dobou,“ povzdechl si Davy. „Stejně si říkám, že nás budou chtít nakonec poslat do těch jejich věčných lovišť.“

„Možné je všecko,“ řekl Jemmy. „Co myslíte, že s námi provedou, Mr Shatterhande?“

„Že by nás jen tak pustili na svobodu, to se mi nezdá,“ mínil lovec. „Ale možná, že nám poskytnou možnost, abychom si ji vybojovali.“

„Hm, nějaký souboj, myslíte?“ řekl Jemmy. „To je pěšky jako za vozem. Protože v tom případě si určí takové podmínky, že prostě nikdo z nás nebude mít naději vyhrát.“

„To je dost možné,“ připustil Old Shatterhand. „Ale snad taky máme hlavu k přemýšlení. Jestli dojde na souboj, tak to bude určitě zápas muže proti muži – indiáni jsou příliš hrdí na to, aby proti nám postavili přesilu.“

„Takže to je pro nás zase prašť jako uhoď,“ povzdechl si Hobble Frank. „Copak vy jste lamželezo, Mr Shatterhande, ale co my, titěrové? Dneska večer jsme se naposledy radovali ze života. Zítra nás čeká *analogie!*“

„Chtěl jsi říct *agónie*,“ zabručel Tlustý Jemmy, ale Hobble Frankovi už se klížila víčka. V několika okamžicích usnul a neslyšel už ani praskání ohně, ani šepot ostatních, kteří mezi sebou ještě chvíli rozmlouvali, a třebaže to byly věci tak vážné, spal jako dudek až do chvíle, kdy se ozvaly venku před stanem hlasy a nějaký indián, poodhrnující závěs, je vyzval:

„Bledé tváře nechť vstanou a následují mne!“

Bylo svěží ráno. Old Shatterhand se zvedl, po něm i jeho tři druhové, všichni vzali své zbraně a šli za indiánem. Oheň byl vyhaslý a na východě se zvedalo nad obzor slunce. Jeho paprsky zalévaly skalní útvar nad vesnicí a třpytily se jako plátky zlata v říčce řinoucí se dolů k jezírku. Teď mohli dohlédnout dál než při měsíčním světle. Rovina, na jejímž západním konci se rozlévala voda jezera, měřila dobře dvě anglické míle na délku a asi o polovinu méně na šířku a byla kolem dokola vroubena lesem. Indiánský tábor se rozkládal u její jižní části, byla to víc než stovka stanů a chatrčí. Na březích jezera pobíhali a pásli se indiánští koně. Zvířata bělochů byla poblíž jejich stanu, náčelník tedy dodržel slib.

Kolem stanu se hemžili v kruhu Utahové, všichni pomalovaní v tvářích válečnými barvami na počest nastávajícího obřadu mučení obou zajatců. Když se objevil Old Shatterhand se svými přáteli, rudši se rozestoupili a sledovali je pohledy spíš zpytavými než nepřátelskými.

„Co ti chlapi na nás mají?“ zabrumlal Hobble Frank. „Prohlížejí si nás jak koňský handlíř klisnu.“

„Zajímají se, jestli jsme dost při síle,“ řekl Old Shatterhand. „Už je to tak, jak jsem říkal. Čeká nás asi souboj.“

„No to je hezká věc! Ale já se jen tak lehce nedám! Jemmy, povídám, nemáš nahnáno?“

„Nahnáno nemám, ale lejtka se mi trochu třesou. Jenže to nemá žádnou cenu, teď musíme vzít rozum do hrsti.“ Nedaleko za vesnicí byly zapuštěny do země dva mučednické kůly. U nich stála skupinka pěti bojovníků s orlími pery, mezi nimi i Velký vlk. Vyšel bílým lovcům několik kroků vstříc:

„Ovuts-avaht dal přivést bledé tváře, aby viděly na vlastní oči, jak rudí muži trestají své nepřátele. Uvidí vrahy našich bojovníků sténat u kůlů smrti.“

„Děkujeme ti, ale na něco takového se dívat nechceme,“ řekl Old Shatterhand.

„Jste zbabělci, kteří se děsí pohledu na krev?“ vzkypěl náčelník.

„Naše zvyky jsou jiné než vaše. Když je to nutné, zabíjíme své nepřátele, ale nikdy je nemučíme. To nepokládáme za hrdinství.“

„Ale nyní jste u nás a musíte se držet našich zvyků! Neučiníte-li to, urazíte nás.“

Old Shatterhand věděl, že náčelník to míní vážně. Vzpouzet se znamenalo vydávat se zbytečně ještě většímu nebezpečí.

„Dobře,“ přikývl. „Trváš-li na tom, zůstaneme!“

„Posadíte se tedy. Budete-li se chovat jako bojovníci, budeme s vámi jednat jako se statečnými muži.“

Ovuts-avaht se usadil v trávě, čelem proti oběma kůlům. Ostatní náčelníci následovali jeho příkladu a bělochům, ať chtěli nebo nechtěli, nezbývalo, než udělat totéž. Potom ze sebe Velký vlk vyrazil mocný výkřik - a v odpověď mu zaznělo mohutné vítězné zavytí všech Utahů. To bylo znamení, že krvavé divadlo může začít.

Indiáni se seskupili do půlkruhu kolem mučednických kůlů a v jeho středu zaujali místo náčelníci a čtyři bělošští lovci. Teprve potom se směly přiblížit i ženy a dospívající mládež. Ti se shlukli v půlkruhu proti bojovníkům kmene, a tím se kolo přihlížejících uzavřelo.

Přivedli Knoxe a Hiltona. Vlastně spíš je sem dovlekli, protože oba měli tak utažená pouta, že ani nebyli s to udělat krok. Hilton tiše a úpěnlivě naříkal. Knox byl zticha, měl horečku a zřejmě vůbec nevěděl, co se s ním děje. Hilton vrhal zděšené pohledy hned sem, hned tam, a jakmile uviděl čtyři známé lovce, spustil úpěnlivý nářek:

„Zachraňte mě, *meššúrs*, zachraňte mě! Mějte slitování, copak jste bez srdce? To nás chcete nechat mučit a jenom se dívat?“

„Nemůžeme pro vás nic udělat,“ řekl Old Shatterhand. „Můžete, jen kdybyste chtěli, na vás indiáni dají.“

„Mýlíte se, *sir*! Koneckonců jste se dostali do téhle kaše vlastní vinou. Kdo má odvahu dopustit se zločinu, musí umět snést i trest.“

„Ale já nejsem ničím vinen! Já jsem nezabil ani jednoho indiána. To Knox!“

„Nelžete aspoň teď. To jste tak zbabělý, že chcete svalit všechno na druhého?“

„Ale já nechci umřít! Já nesmím – pomoc, pomoc!“

Hilton přímo vyl, jeho křik byl slyšet po celém táboře, trhal spoutanýma rukama i nohama tak, že za chvíli byl samá krev. Teď se zvedl Velký vlk a pokynul rukou na znamení, že chce promluvit. Všechny zraky se k němu upřely. Ovuts-avaht začal vypravovat: podle indiánského způsobu barvitě a nadšeně líčil, co se stalo, popisoval věrolovné počínání bledých tváří, s nimiž indiáni chtějí žít v míru a pokoji, obžalovával oba chycené bělochy a posléze slavnostně vyhlásil, že oba jsou odsouzeni k trestu smrti u mučednického kůlu. Když skončil a opět se posadil, Hilton začal opět škemrat u Old Shatterhanda o pomoc.

„Dobře,“ řekl nakonec lovec, „pokusím se – ale uvědomte si, že na vašem trestu nemohu nic změnit! Snad dosáhnu toho, že vás nebudou mučit.“ Obrátil se k náčelníkovi, ale než mohl otevřít ústa, Velký vlk se na něj zlostně obořil: „Ovuts-avaht zná jazyk bledých tváří a slyšel všechno, co jsi mluvil s tímto psem a co jsi mu slíbil. Nezdá se ti, že Velký vlk jednal velkomyslně, když vám poskytl výhodné podmínky? Chceš snad rozhněvat bojovníky Utahů a mluvit proti našemu rozsudku? Raději mlč, nechci už slyšet ani slovo!“ Zlostně mávl rukou a na ten pokyn předstoupilo dvanáct bojovníků. Pak se znovu obrátil k lovcovi: „Zde stojí pokrevní příbuzní těch, které zavraždily kulky bělochů. Ti mají právo začít s mučením první.“

Postaví-li indiáni nepřítele k mučednickému kůlu, pak se vždycky snaží o to, aby jeho muka byla co nejdelší. Spokojí se zpočátku s tím, že zasazují jen lehké rány, a teprve potom těžší a těžší. Začíná se zpravidla vrháním nožů, přičemž náčelník kmene postupně označuje na těle oběti místa, kam se mají nože zabodávat: zpočátku hlavně taková, aby oběť neztratila příliš mnoho krve.

„Pravý palec!“ zavelel nyní Velký vlk.

Zajatci byli připoutáni ke kůlu tak, že jim ruce volně visely podél těla. Dvanáct bojovníků přiklusalo až na vzdálenost asi dvanácti kroků, rozdělilo se v řadě za sebou na dvě skupiny, jedna zaujala místo před Hiltonem, druhá před Knoxem. První muž v řadě vytrhl

z opasku nůž, vzal jej mezi tři prsty a vrhl směrem k Hiltonovi. Zasáhl palec a Hilton bolestně zaúpěl. Knox zůstával v hlubokém bezvědomí a ani se neozval.

„Ukazovák,“ vyzval náčelník.

Opakovalo se totéž, se stejně přesným zásahem. Potom přišly na řadu další prsty na obou rukou. Jestliže Hilton při prvním zásahu zaskočel bolestí, proměnil se jeho nárek brzy v srdcervoucí, nepřestávající řev. Knox se probral, teprve když přišla na řadu jeho levá ruka. Nepřítomně přelétl pohledem všechny kolem, pak na chvíli přivřel oči; v tom okamžiku si uvědomil, co se s ním bude dít... a začal strašlivě, nelidsky výt.

Indiáni se od raného mládí učí snášet tělesnou bolest. Dovedou se tak přemáhat, že i nejkrutější ránu snesou bez mrknutí víček – a zvláště když se stane, že padnou do zajetí a přiváží je k mučednickému kůlu. Tu se i při nejbolestivějších ranách usmívají, zpívají svou pohřební píseň a jen občas ji přeruší, aby se vysmáli nebo spílali mučitelům. Že by se snad indián snížil k nářku u kůlu, je zkrátka nemyslitelná věc. Kdo podlehne bolesti a začne naříkat nebo prosí o slitování, ten se ocitá v obecném opovržení, a čím větší nárek, tím hlubší je opovržení. Ostatně nejednou se stalo, že běloch mukám u kůlu unikl prostě proto, že si vedl jako baba – a dopřát čestnou smrt zbabělci uráží důstojnost každého indiána.

S Knoxem a Hiltonem to nebylo jiné. Utahové začali nejdřív tiše brumlat, pak se začali od obou zajatců odvracet a nakonec už vyjadřovali své pohrdání hlasitými výkřiky. Takže když nejbližší příbuzní zavražděných skončili počáteční mučící obřad a náčelník vyzval další bojovníky, aby pokračovali, nehnul se ze svého místa ani jediný. Takových zbabělých kojotů se nikdo nechtěl ani dotknout. Konečně jeden z náčelníků prohlásil:

„Tito psi nejsou hodni toho, aby přijali smrt z rukou statečných bojovníků. Odejdou ze světa rukama žen a ve věčných lovištích budou Utahům věčně sloužit. *Howgh!*“

Ale když se po krátké poradě náčelnictva přiblížily k oběma mužům ženy s noži, spustili oba takový řev a jakot, že Utahům až uši

zaléhaly. Velký vlk dal znechuceně pokyn, aby se ženy stáhly, a rozhodl se přerušit nedůstojné divadlo.

„Ti kojoti nejsou hodni ani toho, aby přijali ve věčných lovištích podobu žen. Stanou se z nich tedy préríjní hyeny, které každý pronásleduje a honí. Hoďte je napospas psům!“ Obrátil se k bělochům a řekl jako na vysvětlenou: „Roztrhají je naši psi, které jsme vycvičili proti bělochům. Old Shatterhand a jeho průvodce nechť se teď odeberou do stanu – rozzuřený pes by se na ně mohl vrhnout, kdyby je ucítil ve své blízkosti.“

Trvalo to asi deset minut, než do náhlého ticha šlehl divoký štěkot a vytyí psí smečky, rozdrážděné blízkostí bílého člověka. Potom ten krvežíznivý řev přehlušily naříkající lidské hlasy, sténání, výkřiky smrtelné hrůzy. A pak najednou bylo opět ticho.

Když strážé vyvedly čtyři bělochy opět ven ze stanu, psovodi se právě vraceli nazpět. Zvířata ucítila bělošský pach, začala sebou trhat, jedno z nich smýklo svým strážcem tak, že se až zapotácel, a v té chvíli se jeden z těch obrovských hafanů hlídači vytrhl a řítil se ke skupině lovců. Bylo to strašné zvíře a vzteky jen sršelo.

Dlouhý Davy okamžitě zalícil.

„Nestřílet!“ vykřikl Old Shatterhand a vrhl se kupředu proti psisku, které se řítilo na lovce.

„Jsi ztracen!“ zvolal Velký vlk.

Old Shatterhand upíral zrak na běsnící bestii, a když se zvíře vyvrstilo do vzduchu, aby se zahryzlo lovcovi do krku, vyskočil proti němu a sevřel je vši silou rukama kolem zátylku jako kleštěmi. Držel dorážející tlamu co nejdál od sebe, aby psisko nemohlo kousnout, a současně ho silným tlakem začal dusit. Za chvíli sebou zmítající se končetiny několikrát křečovitě zaškubaly a zůstaly najednou jako bez vlády. Lovce uvolněnou pravicí zasadil psu strašlivou ránu pěstí do čumáku. A potom ho odhodil daleko od sebe.

„Tak tady je,“ vykřikl na náčelníka. „Ať si ho dají pořádně na řemen! Nebo se stane neštěstí, až zase přijde k sobě.“

„Ujj, uff,“ ozývaly se ze všech stran uznalé výkřiky Utahů a Velký vlk pokynul psovodovi, aby se o zvíře postaral, a řekl: „Bílý lovec je

statečný muž. Nohy žádného z bojovníků by nemohly stát tak pevně jako Old Shatterhandovy a ničící hrud' by nevydržela takový náraz při skoku jako jeho. Proč nedopustil Old Shatterhand, aby jeho druh na psa vystřelil?"

„Nechtěl jsem Utahy připravit o vzácné zvíře.“ Náčelníkův pohled byl plný úžasu i obdivu. Neřekl však už nic, mlčky pokynul lovcům, aby se posadili stranou tak, aby nemohli zaslechnout nic z rady náčelníků, která teď měla zasednout.

Byla to dlouhá porada, trvala déle než dvě hodiny. Mluvil Ovuts-avaht, pak jeden po druhém i ostatní náčelníci, všichni, jak je indiánským zvykem, rozvláčně a zešíroka, a lovcům připadalo, že uplynuly snad věky, než uslyšeli ze všech stran hlasité *howgh*, potvrzující, že rada dospěla ke konečnému rozhodnutí. Velký vlk je pak dal zavolat blíž: museli vstoupit do středu kruhu, v němž seděli nejen náčelníci, ale i ostatní bojovníci kmene, uctivě naslouchající svým pohlavárům.

Velký vlk pak lovce oslovil s velkou obřadností:

„Bledé tváře vědí dobře, proč Utahové vykopali válečnou sekyru. Přísahali jsme, že každá bledá tvář, která padne do našich rukou, zemře. Vy jste bledé tváře, ale jste i přátelé rudých mužů, a proto vás nestihne tento osud. Nepřivážeme vás k mučednickým kúlům, ale budete o svůj život bojovat.“

Nastala krátká chvíle ticha. Přerušil je Old Shatterhand. „My čtyři proti vám všem? Souhlasím! Má zázračná puška pošle mnoho z vašich bojovníků do věčných lovišť.“

„Ne, ne,“ pospíšil si Velký vlk, „Old Shatterhand se mýlí. Každý z vás bude mít jednoho soupeře. Budou spolu bojovat a vítěz si může vzít život poraženého i všechny jeho věci.“

„Dobře – s tím souhlasím. Ještě mi vysvětlí – kdo si bude volit protivníka? Vy – nebo my?“

„My! Ovuts-avaht vyzve bojovníky kmene, aby se dobrovolně hlásili.“

„A jakým způsobem se bude bojovat? Kdo určí zbraně?“

„Bojovník, který se přihlásí.“

„To je ovšem nespravedlivé!“

„Ne, je to spravedlivé! Prokázali jsme vám už tak dost velké pochopení. Víc nemůžeš žádat.“

„Dobře – ale žádám přesné podmínky. Řekl jsi, že vítěz má právo na život poraženého. Co když budu já vítězem a svého soupeře usmrtím? Nechají mě Utahové odtud volně odejít?“

„Ano, nechají. Ale ty svého soupeře neporazíš. A nikomu z vás se to nepodaří.“

„Já ti rozumím. Chcete nám vybrat takové protivníky a určit takové podmínky, aby byly všechny výhody na vaší straně. Ale pozor, aby to nedopadlo jinak, než si představuješ... Slibuješ tedy, že s vítězem souboje, bude-li to někdo z nás, se bude zacházet jako s vaším přítelem?“

„To ti přede všemi slibuji.“

„To mi stačí. A teď se zeptej svých bojovníků, kdo má chuť se pustit do zápasu s námi první.“

Mezi indiány to jen zašumělo vzrušením – začali se mezi sebou dohadovat. Old Shatterhand se obrátil ke svým přátelům:

„Bohužel, *meššúrs*, víc se z Velkého vlka vymáčknout nedalo. Moc s těmi podmínkami spokojen nejsem...“

„... ale musíme všechno brát, jak to je,“ dokončil Dlouhý Davy, „k ničemu lepšímu nepřijdeme.“

„Mám strach spíš o vás než o sebe – ostatně já už vím, s kým budu zápasit. Chtěl bych se vsadit, že to bude sám Velký vlk. Pochybuji, že by se přihlásil někdo jiný – a krom toho, náčelník se nesmí dát zahanbit, když jde o čest kmene. Ale teď si musíme především zachovat chladnou hlavu a mít otevřené oči, *meššúrs!*“

Indiáni se mezitím jakžtakž uklidnili. Sesedli se opět do kruhu a Ovuts-avaht přivedl před lovce tři muže. Vzal jednoho z nich za ruku a postrčil ho před Dlouhého Davyho: „Zde stojí Pagu-angare, Červená ryba. Je to slavný bojovník a bude s bledou tváří plavat závod na život a na smrt.“

Nebyla to pro indiány špatná volba. Dlouhý Davy byl hubený jak šindel a nevypadal na vynikajícího plavce, zatímco Utah měl vypracovanou hrud', úhořovité tělo a krásně vyvinuté svaly na nohách

i na rukách. Určitě to byl plavecký přeborník kmene – jeho jméno mluvilo za všechno.

„Tento muž je Nambovh-avaht, Velká noha, a bude zápasit s tlustým lovcem,“ pokračoval náčelník. „Přivážeme oba bojovníky zády k sobě a každému dáme nůž. Kdo první srazí protivníka na zem, bude vítězem.“

Tlustý Jemmy vyvalil oči na urostlého chlapa širokých plecí, s nohama jako slon, a nejraděj i by byl v té chvíli práskl do bot.

Třetího chlapíka vybral Velký vlk jako soupeře Hobble Frankovi. Kostnatý chlap byl samá ruka samá noha, určitě měřil ke dvěma metřům a měl dokonale vyklenutý hrudník.

„To-ok-tej, Skákající jelen, je připraven běžet s bledou tváří na život a na smrt.“

Chudák Hobble Frank jen naprázdno polkl – Skákajícímu jelenu s těma sedmimílovýma nohama stačilo udělat na každých pět kroků kulhavého zálesáka snad jediný větší skok. Utahové si to všechno vymyslili opravdu moc dobře.

„A kdo bude bojovat se mnou?“ řekl Old Shatterhand.

„Ovuts-avaht!“ Velký vlk se hrdě vypjal. „Domníval ses, že z tebe máme strach, ale náčelník Utahů ti dokáže, že ses mýlil. Velkého vlka ještě nikdo nepřemohl a také ty mu podleheš.“

„Myslíš? Nebudeme ovšem bojovat slovy, ale puškami,“ odpověděl Old Shatterhand úmyslně jakoby s pohrdáním, protože tušil, že náčelník tento způsob boje nepřijme. Však se také ihned prudce ohradil:

„Ovuts-avaht nechce mít nic s tvou očarovanou puškou! Mezi námi rozhodne nůž a tomahavk.“

„Nůž a tomahavk? Ale jak chceš, já jsem pro!“ řekl rychle Old Shatterhand.

„Brzo odejde z tvého těla duch a Velkému vlku bude náležet tvůj kůň i všechny tvé věci!“

„Já vím, Hatátitlá se ti líbí, ale co uděláš s mou puškou?“

„Ovuts-avaht po tvé zbrani netouží. A netouží po ní ani žádný z jeho bojovníků. Zahrabe ji hluboko do země. Nesmí nikomu uškodit.“

„To se ti snadno říká – ale budete to muset provést velice opatrně! Mohla by přivolat pohromu na toho, kdo ji bude zakopávat, nebo dokonce na celý váš kmen. A teď mi pověz – v jakém pořadí se bude zápasit?“

„Nejdřív bude závod v plavání. Vím však, že bledé tváře mají zvláštní zvyklosti, když očekávají svou smrt. Proto jim dáme čas, aby vzývali svého Velkého ducha. Boj začne, až uplyne doba, které říkají hodina.“

Indiáni se shlukli těsněji kolem lovců, zřejmě byli zvědaví na to, jak přijmou rozhodnutí rady starších, ale když na běloších neviděli žádné známky zděšení, začali se pomalu rozcházet. Zdálo se, jako by se o ně pojednou přestali zajímat – a tak se čtyři muži octli sami mezi sebou. Nejvážněji se pochopitelně tvářil Dlouhý Davy.

„Jste aspoň slušný plavec?“ vyptával se ho Old Shatterhand.
„Rychlý?“

„Nijak zvlášť. Taktak se udržím na vodě.“

„Ouvej, to je nepřijemné!“

„Ouvej – to máte pravdu! Já za to ale nemůžu, že mě voda nenese. Jsem samá kost.“

„A máte aspoň výdrž?“

„Výdrž? *Pshaw!* Vydržím vám ve vodě, jak dlouho budete chtít. Jenže to mi proti té Červené rybě není nic platné.“

„To se ještě uvidí. Umíte plavat naznak?“

„Dokonce radši.“

„Dobře – nejlépe bude, když se pěkně položíte naznak, hlavu zvrátíte dozadu a budete se nadechovat, jenom když budete zabírat rukama pod sebou!“

„Děkuji za radu, ale co mi to bude platné – rychleji než Červená ryba ani tak nepoplavu.“

„Trošičku tomu pomůžeme lstí. On poplave proti proudu, ale vy po proudu. Ponese vás.“

„Ale copak vůbec víme, kde se bude plavat?“

„Tady v jezeře, kde jinde! Jak se tak dívám, může mít na délku tak pět set kroků, našir asi tak dvě stě padesát. Ta horská říčka spadá do něho dost prudce tam při levém břehu, a to znamená, že tam je taky dost silný proud. Asi tak od tří čtvrtin jezera až k místu, kde se z něho říčka vylévá. Pokusíme se to zaonačit tak, aby ten proud vašeho chlapíka porazil.“

„Abyste tak mluvil pravdu a povedlo se to, *sir!* Jenže to jsem já – ale co Jemmy? Co s ním?“

„Líp než ty na tom nejsem,“ potřásl hlavou tlustřoch. „Všiml sis, jaké má ten chlap nohy? Na něj by nestačil ani obr, neřkuli já, o dvě hlavy menší. I kdybych se rozkrájel!“

„Ale, ale, Jemmy,“ konejšil lovce Old Shatterhand, „co bych měl říkat já? Velký vlk je skoro o hlavu vyšší, a přece si troufám tvrdit, že ve svalech mám víc síly já.“

„To je něco jiného, *sir!* Na tu Velkou nohu se přece nedá vyrukovat s žádnou fintou! Mě žádný proud nezachrání.“

„Ale jakpak ne! Já být na tvém místě, tak bych si s tím chlápkem poradil,“ vložil se do hovoru Hobble Frank.

„Ty? Jsi jak za groš kudla, co ty bys svedl!“

„Člověk nemá přece jen svaly, ale taky mozek. Já ti tedy prozradím, jak se dostaneš tomu svému chlapíkovi na kobytku. Až vás přivedou, přivážou vás zády k sobě a do volné ruky dostanete kudlu. Vítězem se má stát podle pravidel ten, kdo dostane protivníka na zem. Uvažuj: jakpak to asi bude chtít ten tvůj rudoch udělat? Nejspíš ti bude chtít podrazit nohy, nemám pravdu?“

„Máš – ale co z toho?“

„Co z toho! Vždyť ti to chci právě vysvětlit! Poslouchej! Indián ti bude chtít podrazit nohy, bude se snažit ti nastavit stoličku nebo tě bude kopat – to ty při své sádelnaté postavě ucítíš tak za čtrnáct dní. Ale vyčíháš si okamžik, kdy to zas zkusí a rozpřáhne se nohou – v té chvíli bude stát jen na jedné, a teď musíš chytit příležitost za pačesy. Opřeš se do něho vši silou a převalíš ho. A hned šmik, musíš přeráz-

nout ten řemen, kterým vás spoutají, a nasadit mu nůž na prsa. Pochopil jsi, co ti povídám, ty zbedněná koule?”

Old Shatterhand stiskl malému mužíkovi ve fráčku ruku.

„Franku, vy jste chlapík podle mého gusta. Víte, že ten váš návrh je výborný?”

Frankova dobromyslná tvář se jen uculovala nad Shatterhandovým uznáním.

„Děkuju za pochvalu, pane řediteli! Ale není nač být tak strašně namyšlený. To já už dávno vím, že jsou lidi, co pro oči nevidí. Drcnou nosem do diamantu, ale jako by to byla hrouda z kamení.“

„Už jsi viděl hroudu z diamantů?” nezdržel se Jemmy.

„Dej už jednou pokoj, ty věčný mudrlante! Ted' máme před sebou jiné věci. Nejvyšší čas vzít rozum jaksepatří do hrsti.“

„Myslíš, že to nevím?” řekl smířlivě tlustý lovec. „Myslíš, že si nelámu hlavu, jak si poradíš ty?”

„Co možná jednoduše! Jen neměj péči. Vezmu nohy na ramena a bude to.“

„Jenže ten tvůj Skákající jelen je má o něco delší. To sis nevšiml?”

„Bohužel! Ale přesto mě nevezme!”

„Tobě přeskočilo? Ten chlap je určitě běžecký přeborník. Má nohy jak struny!”

„Nekoukej se pořád na ty nohy, copak záleží jenom na nohách, když se běží? Nohy jsou mi buřt. Má zásada je, že místo nohou musí u mě zapracovat hlavička.“

„Ted' vám dost dobře nerozumím, Franku,” ozval se Old Shatterhand.

„Já si zatím taky dost nerozumím. Jen mi něco říká, že chytrá myšlenka je rychlejší než nejsvižnější nohy.“

„Máte na mysli něco určitého?”

„Zatím ne, vždyť ještě neznám podmínky – ale když jsem poradil Jemmymu, tak přece sebe nenechám v kaši.“

Další úvahy lovců přerušil příchod Velkého vlka a ostatních náčelníků.

Závod v plavání měl začít.

Na břehu se to jen hemžilo nedočkavci obou pohlaví a nejrůznějšího stáří. Ukázalo se, že Old Shatterhandův předpoklad byl správný. Jezero mělo tvar elipsy, horská říčka do něho spadala při horní, užší části, pak její proud sledoval levý břeh, potom se držel při dolní části a posléze zasahoval k pravému břehu až k místu, kde opouštěl opět vody jezera. Táhl se tedy přes tři čtvrtiny pobřežního úseku - a to právě mohlo Davymu přinést záchranu.

Ženy, dívky a chlapci Obsadili břeh po celé délce jezera, bojovníci se však shromáždili u jeho dolní části, kde měl závod začít. Na obou soupeřích přímo viseli očima. Dlouhý Davy jen naprázdno polykal, až mu ohryzek poskakoval sem a tam.

„Můžeme začít?“ obrátil se Velký vlk na Old Shatterhanda.

„Jen co se dozvíme bližší podmínky,“ přisvědčil lovec.

„Hned je uslyšíš. Až zatleskám, skočí oba muži do vody. Poplavou okolo jezera a každý z nich se musí držet od břehu ve stejné vzdálenosti - na délku dospělého muže. Kdo se pokusí zkrátit si cestu, prohrál. Kdo potom připlave sem k nám první, zvítězí a probodne soupeře nožem.“

„A na kterou stranu se bude plavat? Napravo? Nalevo?“

„Nalevo. Z pravé strany se k nám plavci vrátí.“

„Poplavou tedy vedle sebe.“

„Ano.“

„Potom ale ten, kdo poplave při levé straně, blíž u břehu, bude mít dráhu delší než jeho soupeř. To by bylo nespravedlivé.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Ať jeden ze soupeřů plave směrem napravo a druhý směrem nalevo. Uprostřed se potkají a vrátí se sem každý opačným směrem.“

Náčelník se dlouho nerozmýšlel:

„Proti tomu nic nemám... Ale kdo poplave napravo a kdo nalevo?“

„Nejspravedlivější bude určit to losem. Podívej se - tady jsem utrhl dvě stébla trávy. Ten, kdo si vytáhne delší, poplave nalevo, druhý napravo.“

„Ano, ať se tak stane! *Howgh!*“

Lovec spokojeně přikývl, srovnal v dlani dvě stébla a přidržel je před Červenou rybou. Když je před chvílí utrl, dbal na to, aby byla obě stejně dlouhá, bylo tedy lhostejné, které z nich Utah zvolí. Když však nabízel druhé stéblo Davymu, nepozorovaně z něho nehtem kus uždíbl – a Dlouhému Davymu byl tedy podle podmínek určen úsek napravo. Červená ryba přijal výsledek losování lhostejně, vůbec si neuvědomoval, že právě v této chvíli jeho protivník získal podstatnou výhodu. O to víc se rozjasnila Davyho tvář. Zamrkal spokojeně na lovce, shodil ze sebe rychle šaty a postavil se do vody. Červená ryba ho následoval. Náčelník Utahů se rozhlédl a s mocným rozmachem paží tleskl do dlaní.

„Davy, drž se!“ vykřikl Hobbles Frank, ale to už zavířila voda jezera, jak se oba plavci vrhli kupředu, jeden vpravo, druhý vlevo.

Zpočátku mezi nimi nebyl žádný velký rozdíl. Indián zabíral zvolna, s rozmyslem, ale mocně, jako ten, kdo se cítí ve vodě jako ryba. Díval se přitom přímo před sebe, jako by nechtěl ohlédnutím po soupeři ztráct drahocenný čas. Davy plaval nepravdělně, jakoby trhaně, nebyl žádný cvičený plavec, a měl co dělat, aby udržel pravidelná tempa. Po chvíli se položil na znak, tak se mu plavalo přece jen o něco lépe. Proud byl v těchto místech ještě sotva znatelný, ale přesto pomáhal dlouhánovi aspoň k tomu, aby na indiána neztrácel. Oba se zatím ještě drželi při delší straně jezera.

Pojednou začal Utah zjišťovat, že se mu plave čím dál tím namáhavěji. Překonával úsek k ústí říčky, proud ho neustále tlačil zpět a musel vynaložit všechny síly, aby ho přemohl. U Davyho na druhé straně naopak proud slábl, a dokonce ho začínal lehce hnát příznivým směrem. Dlouhán se už trochu uklidnil, plaval nyní pravidelnějšími tempy, sledoval a kontroloval své záběry a pohyboval se teď docela slušnou rychlostí. Zřejmě před Utahem získal náskok. Indián na druhé straně dráhy to zpozoroval a ještě víc napjal síly – místo aby si je šetřil pro namáhavější úsek, který ho teprve čekal.

Davy se mezitím přiblížil k místu, kde říčka opouštěla jezero. Tady byl proud velmi silný a hrozilo, že plavce strhne s sebou. Davy musel bojovat ze všech sil, aby se udržel ve svém směru – ale to znamenalo,

že svůj náskok proti Utahovi zase ztratil. Přiblížil se rozhodující okamžik.

Old Shatterhand, Tlustý Jemmy a Hobble Frank sledovali z břehu Davyho úsilí s nejvyšším napětím.

„Ten rudoch ho zas dohání,“ bědoval Jemmy. „Aby to tak chudák Davy prohrál...!“

„Ještě tak tři metry,“ zahučel Old Shatterhand, „a pak má vyhráno.“

„A to bude právě ta fuška,“ přisvědčil Hobble Frank. „Ale podívejte, jak zabírá! Jen tak dál, hurá, *vivat!*!“

Davymu se podařilo dostat se do klidné vody. Měl za sebou celou pravobřežní část jezera, zatímco Utahovi na opačné straně zbývalo uplavat ještě mnohem větší úsek. Červená ryba si to uvědomoval a pracoval naplno oběma pažemi, ale ať se snažil sebevíc, i při nejmocnějších záběrech se dostával vpřed vždy sotva půl metru. Davy se mezitím dotáhl až ke vtoku říčky do jezerní nádrže: proud bystřiny ho začal strhávat a unášel ho brzy jako kousek dřeva. Měl za sebou už dvě třetiny určené trasy, a indián sotva třetinu. Nemusel se už ani příliš namáhat, stačilo lehkými tempy řídit a udržovat se ve správném směru.

Konečně doplaval až k cíli, vztyčil se, a radostně cákaje kolem sebe, vyběhl z vody. Po celém břehu se rozlehl ohlušující řev a kvílení indiánů. Červená ryba plaval teprve někde u výtoku říčky z jezera. Byl zasvěcen smrti. Davy na sebe rychle hodil šaty a rozběhl se k svým druhům. Poskakoval radostí jako malý kluk. Old Shatterhand mu vyšel vstříc a upřímně mu tiskl ruku:

„No ne! Dlouhý Davy, vy jste, pane, plavec! Porazil jste přeborníka Utahů!“

„Měl štěstí, že si vytáhl ten správný kousek stébla,“ zašklebil se významně Jemmy.

„Pravda, pravda – tentokrát nevisel jeho život na vlásku, ale na stéblu,“ chichotal se i Hobble Frank. „Kdo ví, třeba taky nějak přijdu k takovému stébélku. Říkám pořád, že když člověk chce závodit,

musí mít nejen svaly, ale i mozek. A dívejte se – ta nešťastná ryba připlavala.“

Indián se vydrápal na břeh a tam se – celý skleslý – vydýchal. Jistě čekal, že teď příběhne Dlouhý Davy a zasadí mu nožem smrtelnou ránu. A jako by už chtěl mít všechno za sebou, najednou se otočil a křikl: „*Nani vič, ne pokai!* – Vezmi nůž a probodni mě!“

Avšak Dlouhý Davy naprosto neměl krvelačné úmysly:

„*Žádný vič, žádný pokai,*“ odpověděl napůl anglicky, napůl utazsky. „Na to já nehraju. Daruji ti život.“

Mezi Utahy to zašumělo úžasem. Chvilí ještě čekali, že si to bledá tvář rozmyslí, a když se to nestalo, obrátil se na dlouhána sám náčelník: „Proč jsi mu nevzal život? Náleží ti.“

„Když nutně nemusím, tak nezabím, jsem křesťan,“ řekl Dlouhý Davy. „Ať vidí, že ne každý běloch touží po indiánské krvi.“

„Ale kdyby on byl zvítězil, byl by tě poslal do věčných lovišť.“

„Jenže nezvítězil!“

„Chceš tedy jeho zbraně? Jeho koně? Jeho ženu?“

„Nejsem žádný bandita – ať si všechno nechá.“

„*Uffff!* Ovuts-avaht to nechápe. Červená ryba by si počínala mnohem chytřeji.“

Také ostatní Utahové byli překvapeni. Vrhali po lovcích nedůvěřivé pohledy, nemohli pochopit, že vítěz se vzdává své pravoplatné kořisti. Ani Červená ryba si to nedovedl nijak srovnat v hlavě, ale protože se styděl za to, že byl před očima celého kmene poražen, považoval za nejlepší se tiše a nepozorovaně odklidit.

Teď přikročil k náčelníkovi Nambovh-avaht, Velká noha. Bojechtivě se vyptával, zda teď začne boj s druhou bledou tvář. Náčelník přikývl a ukázal směrem k mučednickým kůlům. Utahové se nahrnuli kolem jednoho do kruhu a Velký vlk k němu přivedl Velkou nohu. Tlustého Jemmyho doprovázel Old Shatterhand. Chtěl se přesvědčit, že indiáni nechystají nějakou léčku.

Oba muži se obnažili do půl těla a postavili se zády k sobě. Jemmy nedosahoval Utahovi hlavou ani po plece. Velký vlk připoutal oba muže k sobě lasem, a to tak, že smyčka šla indiánovi přes boky

a Jemmymu přes hrud'. Shodou okolností, a to byla pro Jemmyho nečekaná výhoda, vyšlo laso náčelníkovi právě tak, že kličku musel udělat Jemmymu na prsou.

„To se nám hodí,“ zašeptal Old Shatterhand svému druhovi německy, „nemusíš ani rozřezávat řemen, stačí zatáhnout za kličku, a laso se rozváže samo.“

Náčelník podal oběma nůž, pak poodstoupil a krátce zatleskal.

„Drž se, Jemmy!“ vykřikl Hobble Frank. „Hlavně se nenech povalit, nech ho, ať doráží, přehoď si ho přes záda! Víš, co jsem ti radil!“

Také Utahové začali mocně povzbuzovat svého bojovníka a ten jim odpovídal bojovnými posunky a pokřikem: „Nambovh-avaht není Červená ryba. Rozdrtí na kaši tu trpasličí tlustou žábu, která mu visí na krku!“

Jemmy neříkal nic, tiše a soustředěně pozoroval, co se děje, a trochu pootočil hlavu, aby mohl pohledem sledovat pohyb indiánových nohou. Vypadal vedle mohutné protivníkovy postavy trochu směšně, jako by odevzdaně vyčkával, co si na něj soupeř vymyslí. Ale to byla právě součást jeho záměru. Vyprovokovat soka k nerozváznému útoku.

Ale také Velká noha stál dlouhou dobu bez hnutí. Snad si myslel, že tak ukolébá soupeřovu pozornost a že ho snáz překvapí. Když však po hodné chvíli trhl nohou dozadu, aby nastavil Jemmymu stoličku, tlustý lovec ho pohotově kopl do druhé nohy, o niž se opíral, tak prudce, že se Velká noha div nesvalil.

Teď následoval útok za útokem. Indián byl silnější, ale Jemmy pozornější a rozváznější. A tak čím zuřivěji Utah útočil, tím klidněji tlusťoch odrážel jeho překotné pokusy. Všechno ukazovalo na to, že zápas se potáhne dlouhou dobu. Ani jeden, ani druhý nezískával převahu. To ovšem v představách Nambovh-avahta mělo Jemmyho ukolébat, aby nabyl přesvědčení, že mu žádný jiný způsob útoku nehrozí. Náhle však indián chytil laso, zprudka za ně zatáhl, aby si zjednal prostor a mohl se obrátit, a pokusil se otočit tak, aby byl k protivníkovi obrácen hrudí a jednoduše ho povalil. Nepovedlo se!

Jemmy byl chlapík všemi mastmi mazaný a měl se na pozoru. „Přehod' ho!“ vykřikl v tom okamžiku Hobbler Frank, ale nebylo to třeba, protože milý Jemmy se bleskurychle shýbl, svého soka vyhodil do vzduchu a zatáhl za laso tak, že se smyčka rozvázala. Indián přeletěl kotrmelcem přes lovce a natáhl se na zem jak široký tak dlouhý. Nůž mu přitom vyletěl z ruky.

Ve zlomku vteřiny klečel tlusťoch na Utahovi, tiskl mu levicí hrdlo a pravou rukou mu nožem mířil na prsa. „Uznáváš, že prohrál?“ zakřičel Jemmy na náčelníka.

„Ne,“ zlostně zaskřípěl zuby Velký vlk.

„Jak to, že neprohrál?“ zasáhl okamžitě Old Shatterhand. „Leží na lopatkách!“

„To je ale tím, že se rozvázalo laso!“

„To si zavinil Nambov-avaht sám.“

„To nikdo neviděl. Ať ho tlustý lovec pustí a zápas bude pokračovat.“

„To tě nesmí ani napadnout,“ křikl ostře Old Shatterhand. „Jemmy – jestli se jen pohne, okamžitě ho bodni.“ Náčelník se hrdě napřímil:

„Kdo tady rozhoduje? Ty – anebo Velký vlk?“

„Ty i já, oba,“ zpražil ho Old Shatterhand. „Ty jsi náčelník svých lidí, já vedu zase své! Dohodli jsme podmínky, a kdo ty podmínky nedodržuje, je podvodník a lhář!“

„To se odvažuješ prohlásit o mně a o mých bojovnících?“

„Jaképak odvažuješ se! Chci, aby se s námi jednalo čestně. Co se dojedná, to se dodržuje! A nechceš-li, abych mluvil já, prosím, bude za mě mluvit má zázračná puška.“

A zarachotil závěrem své henryovky.

„Počkej – tak řekni, co chceš?“

„Uznáváš, že tito dva muži měli spolu zápasit přivázáni zády k sobě?“

„Ano, je to tak!“

„A Velká noha laso uvolnil a chtěl se obrátit. Je to pravda? Tos přece musel jasně vidět.“

„Ano,“ přiznal váhavě náčelník.

„Ten, kdo srazí druhého k zemi, se měl stát vítězem. Bylo to tak dohodnuto, nebo ne?“

„Bylo.“

„Kdo teď leží na zemi vespod?“

„Velká noha.“

„Kdo tedy prohrál?“

„Velká noha,“ ošíval se náčelník, pošilhávaje po ústí zázračné Old Shatterhandovy ručnice.

„Tak vidíš! A co má právo udělat vítěz?“

„Bledá tvář může vzít Velké noze život.“

„Ano, ale my to neuděláme. Nám stačí, žes uznal, že prohrál. Ať zatím jde, kam chce – až bude po všech soubojích, ať se hlásí u vítěze.“

Jemmy se zvedl a začal si oblékat svou loveckou košili. Velká noha vyskočil, prolétl uličkou mezi Utahy a zmizel jako pára. Indiáni si ho nevšíмали, byli ohromeni vystupováním Old Shatterhanda. Nezažili ještě, aby se některý běloch choval k jejich náčelníkovi tak jako před chvílí on.

Velký vlk se přímo dusil vzteky nad tím, že dva z jeho nejlepších lidí v zápase podlehli – a ke všemu ještě soupeřům, s nimiž si podle jeho propočtů měli lehce poradit. Rozčilený náčelník provrtával pohledem Hobbles Franka a na okamžik se mu nálada přece jen trochu spravila. To kulhající nedochůdče přece nikdy nemůže dohonit Skákajícího jelena! Aspoň tady mají Utahově vítězství jisté.

Přivolal k sobě svého muže a dovedl ho před Old Shatterhanda.

„Tento bojovník je rychlý jako vítr a ještě nikdo ho nepředhonil. Porad' svému druhovi, aby se radši hned vzdal. Zemře rychleji a vyhne se hanbě.“

„Největší hanba by byla, kdyby se vzdal bez boje. A neříkal jsi, že Pagu-angare plave jako ryba? A nevykřikoval tvůj bojovník Nambovh-avaht, že rozdrť mého přítele Jemmyho na kaši? To si myslíš, že Skákající jelen bude mít víc štěstí?“

„Uff“ vykřikl Skákající jelen. „To-ok-tej poběží tak rychle, že by předhonil srnce.“

Old Shatterhand si prohlédl indiána pozorněji. Ano, soudě podle dlouhých silných nohou, byl ten chlapík rozený běžec. Ale ten přihlouplý výraz ve tváři. Má určitě víc rozumu v patách nežli pod tím svým vrkočem!

„Tak co mu říkáš?“ obrátil se s povzdechem k Hobbble Frankovi.

„Že kouká na svět jako Honza ze Zlámané Lhoty,“ ušklíbl se mužík ve fráčku. „Nožičky má asi třikrát delší než já, ale hlavička je plná slámy.“

Old Shatterhand se pousmál a zeptal se náčelníka:

„Kudy se poběží?“

„Ovuts-avaht to bledým tvářím ukáže.“

Vyšli z kruhu a náčelník namířil prstem před sebe směrem k jihu.

„Vidí bledé tváře strom, který stojí na polovici cesty k lesu?“

„Ano,“ potvrdil Old Shatterhand.

„K němu oba muži poběží. Třikrát jej oběhnou a vrátí se k nám. Kdo doběhne první, je vítězem.“

Hobbble Frank si pozorně prohlížel okolí.

„Doufám, že podmínky závodu se budou čestně dodržovat,“ poznamenal.

„Chceš tím snad říct, že jsme je někdy nedodrželi?“ vzkypěl náčelník.

„Hm! Nepokusil se Velká noha obrátit se tváří k svému soupeři, ačkoliv oba měli bojovat zády k sobě?“

„To byla léčka!“

„A léčka je dovolená?“

Náčelník se na chvíli zamyslel. Řekne-li, že ano, obhájí tím čest svého bojovníka, ale nejen to: kdoví jestli se nějaká léčka nebude hodit i Skákajícímu jelenu. Tihle běloši dokázali víc, než od nich čekal – třeba i ten pajdavý lovec umí nakonec dobře běhat! Určitě nemůže škodit, když pro To-ok-teje nechá pootevřena zadní vrátka! Přikývl:

„Lest není přece podvod. Proč by měla být zakázaná?“

„Dobře, to mi stačí,“ řekl Hobble Frank. „Jsem připraven. Odkud se poběží?“

„Zabodnu do země kopí. Z toho místa vyběhnete a k němu se zase vrátíte.“

Náčelník opustil na chvíli oba lovce a Old Shatterhand toho ihned využil.

„Tak co jste vymyslel? Usmíváte se pod fousy jako liška.“

„Taky je to k smíchu, *sir!* Podívejte se – co je to za strom, ke kterému máme běžet?“

„To je – buk, jestli se nemýlím.“

„Hm! A tamhle vlevo, tam je ještě jeden podobný osamělý strom. To je taky buk?“

„Ne, to je smrk... určitě smrk! Ale ten je odtud dvakrát tak daleko.“

„Správně! A k tomu smrku se já rozběhnu.“

„Franku, máte rozum?“

„Právě že mám. Nožičky poběží k smrku, a hlava k buku.“

„Pozor, příteli! Tady jde o život.“

„Copak kdyby šlo o život, tak jsem bez starosti. Vy přece, *sir*, nad náčelníkem určitě vyhraje, a mě v nejhorším vyměníte za Velkou nohu. A Červenou rybu nádavkem. Ale tady jde o čest! To přece nejde, aby se v dějinách posledního kvartálu našeho století psalo, že Hobble Frank z Moritzburgu neuměl doběhnout nějakou skopovou hlavu.“

„Ale aspoň mi tedy naznačte, co chcete podniknout. Třeba bych vám mohl poradit.“

„Děkuju pěkně za rady, já si radím sám. Jenom kdybyste mi prozradil – jak se řekne v jejich řeči smrk?“

„*Ovomb.*“

„*Ovomb?* Zajímavý výraz. A jak se řekne – tak k tomu smrku?“

„*Inč ovomb.*“

„Jen dvě slova? To si krásně zapamatuju. *Inč ovomb!* To je heslo pro můj závod, pamatujte si to, *sir!* A pozor – náčelník je tady.“

Přichází opět Velký vlk. Energickým úderem zabodl kopí do měkké travnaté půdy, zatleskal a uctivě se rozestoupivším Utahům slavnostně oznámil, že závod začne. Hobble Frank ze sebe shodil fráček, košili, kalhoty a zůstal jen ve spodním prádle. Skákající jelen měl jen malou koženou zástěrku kolem pasu. Jeho tvář byla přímo vtěleným obrazem pohrdání – a také hlouposti. Oba stáli připraveni – jen vyrazit!

„Franku, nedej se,“ vykřikl Jemmy na povzbuzenou. „Pamatuj si, že jsme jim to natřeli, já i Davy!“

Vtom znovu tleskl náčelník do dlaní.

Skákající jelen vyrazil z hrdla pronikavý výkřik a vrhl se mocným skokem vpřed. Maličký Hobble Frank se pustil drobným poklusem za ním. K velkému uspokojení přihlížejících Utahů bylo už za pár vteřin jasné, kdo z těch dvou vyhraje. Skákající jelen získával náskok každým krokem a snad jen blázen mohl ještě věřit, že by bílý lovec mohl dohnat svého soupeře. Mužík se sice činil, nožičky se mu jen kmitaly, až se člověk divil, kde se to v nich bere – nicméně zůstával čím dál tím víc pozadu.

Po chvíli nastal mezi indiány rozruch. Ozývaly se výkřiky pohrdání a škodolibé radosti. Několik Utahů propuklo dokonce ve smích – a určitě si mysleli, že k tomu mají dobrý důvod. Šlo o to: buk stál v přímém směru od tábora k lesu asi tak ve vzdálenosti tisíc metrů. Nalevo od něho, o dobrých šest set metrů dál, rostl smrk, o němž mluvil Hobble Frank, a teď, když oba běžci byli už dost daleko, bylo jasné, že si to malý mužík namířil nikoliv k buku, nýbrž ke smrku. A uháněl k němu, jen se mu prášilo od pat.

„Tvůj přítel mi špatně rozuměl,“ ozval se škodolibě náčelník.

„Myslím, že ne,“ mínil Old Shatterhand.

„Ale on přece běží ke smrku!“

„Ovšem.“

„Tím spíš zvítězí Skákající jelen.“

„Nezvítězí.“

„Ne?“ podivil se Velký vlk. „Jak to, že ne?“

„Protože on na něj půjde od lesa – a ty jsi mu to sám schválil.“

Skákající jelen mezitím už dorazil k buku. Podle podmínek souboje ho měl třikrát oběhnout, ale když zakroužil kolem kmene, všiml si, že jeho soupeř pádí zcela jiným směrem. Zarazil se a vytřeštěně zíral na mužika. Až z tábora viděli, jak najednou v prudkém běhu Hobble Frank mává rukou a cosi na indiána volá. Kdyby byli blíž, slyšeli by to, co Skákající jelen.

„*Inč ovomb, inč ovomb* – tam ke smrku, tam ke smrku,“ provolával Hobble Frank.

To-ok-tej z toho byl zmaten. Nedovedl si to v té chvíli vysvětlit jinak, než že špatně rozuměl náčelníkovi, když vyhlašoval podmínky běžeckého souboje. Mělo se běžet ke smrku, ne k buku, napadlo ho. A ten bílý chlapík měl teď vlastně proti němu náskok! Jaképak teď dlouhé přemýšlení, jde přece o život! A rudoch nechal buk bukem a vyrazil ze všech sil ke smrku. Za několik okamžiků Hobble Franka dostihl a přesupěl kolem něho jak vystřelený šíp. Ani se po lovcích neohlédl a hnal se jako divý k novému cíli.

Mezi Utahy vzbudilo jeho počínání obrovský rozruch. Začali vrískat a výt, jako by jim všem šlo o život. Pochopili, jaká hra se tu hraje. Jakmile totiž Skákající jelen přefrčel kolem Hobble Franka, mužik se na patách obrátil a začal uhánět k buku. Oběhl jej jednou, dvakrát, třikrát a potom ještě jednou navíc a bystře vyrazil zpátečním směrem. Když uběhl asi čtyři pětiny úseku, zvolnil a otočil se, aby zjistil, co dělá soupeř. Skákající jelen stál u smrku jako ztuhlý a vytřeštěným zrakem zíral za mužíkem. Začalo mu v té chvíli svítat, že mu lovec dokonale vypálil rybník.

Hobble Frank se cítil na vrcholu blaha a zbytek úseku proklusal, jako by byl na procházce. Indiáni ho uvítali podmračenými, supími pohledy, ale on si to namířil přímo k náčelníkovi:

„Tak co, ty stará zřícenino, kdopak vyhrál?“ zazubil se na něj.

„Ten, kdo splnil podmínky,“ odsekl zlostně Velký vlk.

„Tak to jsem byl já. Běžel jsem přece k buku, oběhl jsem ho, dokonce ne třikrát, ale čtyřikrát, a teď jsem první u tvého oštěpu.“

„A jak to, že Skákající jelen běžel ke smrku?“

„To se mě moc ptáš! Přefrčel kolem mě tak rychle, že jsem se ho na to nestačil zeptat.“

„Ale ty jsi taky nejdřív běžel k tomu smrku! Proč jsi to udělal?“

„Proč? Myslel jsem, že je to jedle. Ale Old Shatterhand pořád tvrdil, že je to smrk, tak jsem se chtěl přesvědčit, kdo z nás dvou má pravdu.“

„Vždyť ses otočil a zase se vrátil.“

„Když se tam rozběhl Skákající jelen! Já jsem řekl: Však on mi už poví, kdo se spletl, jestli já, nebo Old Shatterhand.“

Frank to všechno vykládal s vážnou tváří a bohorovným klidem, zato v náčelníkovi to jen vřelo. Přímou syčel vzteky: „Ty jsi ho podvedl!“

„Mám tě srazit k zemi?“ vybuchl dotčeně mužík. „O jakém podvodu to meleš?“

„Poslal jsi Skákajícího jelena ke smrku místo k buku. To byla od tebe sprostá lest!“

„Sprostá? To by byla leda *ubohá* lest. Copak když člověk běží závod o život, dá se jen tak poslat někam jinam, než kam má běžet? A jestli přece – pak nemá v hlavě mozek, ale marmeládu!“

Náčelníkova pravice zajela za opasek a křečovitě sevřela rukojeť nože. Byl by nejraději toho prohnaného chlapíka na místě probodl. Ale nedalo se nic dělat – musel tu hořkou pilulku spolknout.

„Tak co říkáte, *meššúrs*,“ obrátil se Hobbler Frank rozjařené ke svým přátelům, „jste spokojeni se starým Hobbler Frankem? Co na mě koulíš oči, koblížečku Jemmy? A hleďme – Skákající jelen přiskákal! Vlastně se k nám nepozorovaně připlížil. Jako zmoklá slepička – podívejte se, jak schlíple se tváří. *Meššúrs*, až budete někdy muset závodit, pamatujte si jednou provždycky: nohy běží, ale hlava vyhrává.“

Zahanbený Utah se chtěl zřejmě nenápadně ztratit, ale rozhněvaný náčelník se na něj zhurta obořil:

„Víš, kdo vyhrál?“

„Bledá tvář,“ skoro zašeptal nešťastník.

„Proč jsi běžel k tomu smrku?“

„Bledá tvář mě oklamala! Volala na mě, že máme běžet ke smrku.“

„A tys mu věřil? Ovuts-avaht ti řekl, kam máš běžet! On tě obelhal.“

Hobble Frank si nemínil dát něco takového líbit.

„Já že jsem někoho obelhal?“ vyjel si na náčelníka. „To bych si vyprosil! Já jsem Skákajícimu jelenu vůbec neříkal, že má běžet ke smrku! Já jen viděl, že stojí tak smutně u buku, tak jsem na něj křikl *inč ovomb!* Jenom jsem mu chtěl říct, že se tam běžím podívat – a proč on se tam rozběhl místo mne, to nevím. Třeba to neví ani on sám. Domluvil jsem, *howgh.*“

Old Shatterhand se Hobble Frankovu *howgh* musel v duchu smát. Zato náčelníka Hobble Frankova poznámka znovu rozpálila:

„Ano, domluvil jsi,“ vykřikl, „ale poslední slovo bude mít Ovuts-avaht – a ještě si s tebou důkladně promluví. Zatím ale musí držet slovo: skalp a majetek Skákajícího jelena jsou tvé.“

„Ale kdepak,“ mávl rukou mužík, „co bych si s tím počal? Jen si svého Jelena nechte, můžete ho ještě potřebovat – co když se zas poběží závod na život a na smrt?“

Indiáni začali hrozivě mumlat a náčelník zasyčel:

„Budeš litovat svých jedovatých slov, až budeš stát u mučednického kůlu a tvůj duch bude opouštět tvé tělo tak pomalu, že bude trvat mnoho měsíců, než vydechneš naposled.“

„Jak to? Zvítězil jsem – jsem tedy volný!“

„Jen chvíli počkej! Zanedlouho bude přede mnou ležet v prachu Old Shatterhand a bude kvílet o milost. Ovuts-avaht mu ji poskytne, avšak vymění jeho život za tvůj. Pojd'te teď všichni se mnou! Nastává poslední, největší zápas, který všechno rozhodne.“

Indiáni i lovci se hrnuli v houfu za náčelníkem.

„Nepustil jsem si moc pusy na špacír?“ staral se najednou Hobble Frank.

„Ale vůbec ne,“ uklidňoval ho Old Shatterhand. „To je docela v pořádku, aspoň mu nenaroste hřebínek. A já mu stejně moc nedůvěřuju. Vymyslel si ty závody na život a na smrt, protože byl skálo-

pevně přesvědčen, že Utahové všechny vyhrají. A když to dopadlo takhle, jistě se pokusí o nějaký trik.“

Zastavili se až na kruhovém prostranství mezi chatrčemi a stany. Bylo tu už zřejmě všechno připraveno. Z hromady obrovských kamenů, které sem nanosili, vyčníval silný sloup, u něhož visela dvě důkladně připravená lasa. Kolem dokola se tlačili Utahové – seběhla se sem snad celá vesnice. Velký vlk se postavil doprostřed kruhu, ukázal na lasa a obrátil se pak k Old Shatterhandovi:

„Tady u sloupu vidíš dva řemeny. Jedním koncem jsou lasa připevněna ke sloupu, za druhý konec přiváží nás.“

„A proč?“

„Budeme se pohybovat jen v úzkém kruhu kolem sloupu. Žádný z nás svému soupeři neuteče.“

„Ono to bude asi trochu jinak. Ty si myslíš, že jsem slabší než ty, ale bojíš se, že bych mohl být rychlejší a šikovnější. A tak se proti tomu pojišťuješ. Ale mně je to nakonec jedno. Ať je klidně po tvém. Jaké jsou zbraně?“

„Každý z nás dostane do jedné ruky nůž a do druhé tomahavk. Boj neskončí, dokud jeden z nás nepadne.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Old Shatterhand.

Náčelník se na něj upřeně podíval, pak se beze slova shýbl k hromadě balvanů, uchopil jeden z největších, vyzvedl ho až nad hlavu a nechal ho padnout k zemi. Z indiánských hrdel zaznělo pochvalné *ufff* a Velký vlk se sebevědomě napřímil. Mlčky tím vyzýval lovce, aby ten kousek opakoval po něm.

„Vidím, že jsi silák,“ řekl Old Shatterhand a náčelníkův kousek ho nikterak nevyvedl z míry. „Ovšem doufám, že v našem souboji budeš spoléhat jen na svou sílu.“

„Na co jiného by měl Velký vlk spoléhat?“

„Třeba na pomoc svých bojovníků. Ti asi nejsou tak docela přesvědčeni, že mě porazíš. Pročpak tady stojí ozbrojení až po zuby?“

„Tvoji druhové jsou snad beze zbraně?“

„To ne – ale můžeme je okamžitě všechny odnést k nám do stanu. Odvážíš se ty žádat něco takového od svých bojovníků?“

„Chceš urážet mou čest náčelníka? Odloží-li tví lidé zbraně do stanu, bojovníci Utahů učiní totéž.“

„Dobře – stane se. A já si nechám jenom svůj nůž.“

Odevzdal pušku a pistole Hobble Frankovi a potom hned na jeho pokyn složili mužíkovi do náruče zbraně i Jemmy a Davy. Lovec ještě pomohl Frankovi všechno srovnat a přitom mu řekl německy, aby ostatní nerozuměli: „Dej je do stanu, ale prostrč je druhou stranou ven, abychom je měli po ruce. A sem už se nevracej. Příprav nám koně – mám dojem, že je budeme potřebovat, až bude po všem.“

Velký vlk se mračil:

„Co říkal Old Shatterhand svému druhovi? Proč s ním mluvil řečí, které nerozumíme?“

„Požádal jsem ho, aby dával pozor na mou zázračnou pušku, až bude odnášet zbraně. Víš, co by se mohlo stát, kdyby se jí někdo nešťastnou náhodou dotkl?“

Velkého vlka odpověď asi uspokojila, protože křikl na své bojovníky, aby dali všechny zbraně ženám. Nějaký čas trvalo, než je všechny odnesly, a zatím se Ovuts-avaht vysvlékl do půl těla. Old Shatterhand si ponechal svou loveckou kazajku; počítal s tím, že budou muset později rychle zmizet, a ztráta každé minuty mohla být osudná. Velký vlk se znovu obrátil k lovcům:

„Teď je tedy po tvém a můžeme začít.“

„Ještě malou otázku: co se stane s mými přáteli, jestli mě usmrtíš v boji?“

„Všichni se stanou našimi zajatci.“

„Ale vždyť zvítězili! Přece jsi slíbil, že v tom případě mohou jít, kam se jim zlíbí.“

„Nikdo jim v tom nebude bránit. Ale ani Utahům nebude nikdo bránit, aby je pronásledovali!“

„To jsme si nevyjednali!“

„Ano, to jsme si nevyjednali. Proto to Utahové mohou učinit.“

Náčelník přece jen nebyl tak hloupý.

„Dobře – a teď se tě zeptám: A co když já usmrtím tebe?“

„Něco takového se nemůže stát,“ zavrčel Velký vlk.

„A když se to přece stane?“

„Pak jsi nade mnou zvítězil a jsi volný.“

„A nikdo nás nebude zdržovat?“

„Nikdo.“

„Spokojen. Dejme se do toho!“

„Ano, dejme se do toho! Ať nás přivážou za lasa ke kúlům! Tu máš tomahavk.“

Náčelník, který si ponechal ještě nůž, podal jednu z dvou válečných sekyr Old Shatterhandovi. Lovce si ji zběžně prohlédl a pak ji od sebe odhodil dalekým obloukem.

„Co děláš?“ vykřikl Velký vlk pln údivu.

„Jak vidíš, zahazuju tomahavk.“

„Ale proč?“

„Protože by mi na nic nebyl. Při první ráně by se mi rozsypal v ruce.“

„Jak myslíš. Ale jiný už nedostaneš.“

„Ani o něj nestojím. Stačí mi můj nůž - na ten se aspoň mohu spolehnout.“

„Uff,“ vyrazil ze sebe Utah. „Jsi při smyslech? Ovuts-avaht má sekyru a nůž a dokázal už, že je silnější než ty.“

Old Shatterhand se mlčky shýbl k balvanu, který náčelník před chvílí za takových ovací vzepřel. Pevně jej uchopil, zvolna ho zdvihl do výše pasu, potom až vysoko nad hlavu, chvíli ho nahoře držel a potom s ním mrštil tak, že odletěl dobře na deset kroků od něho.

Uznalé *uff, uff, uff* indiánů odměnilo lovcův výkon. Náčelník vrhl po balvanu pohled, pak si změřil očima lovce. Byl překvapen a chvíli trvalo, než se vzmohl na odpověď:

„Myslíš, že mi naženeš strach? Nic si nenamlouvej! Tvůj skalp mi bude patřit, i kdybychom měli zápasit až do večera. Přivážte nás!“

To byl povel pro dva indiánské bojovníky, kteří stáli opodál s připravenými lasy. Beze slova se přiblížili, ovázali je oběma soupeřům kolem boků a potom zas ustoupili stranou. Lovce i indián se od této chvíle mohli pohybovat jen v kruhu, jehož poloměr vymezovala délka lasa. Zatím stáli soupeři obráceni k sobě bokem, rudoch s to-

mahavkem v pravé ruce a s nožem v levici. Old Shatterhand jen s nožem v pravé ruce.

Velký vlk si představoval, že jeden druhého bude honit v kruhu tak dlouho, až se dostane do blízkosti protivníka, aby ho mohl skolit. Pochopil už sice, že lovec se mu silou vyrovná, ale byl přesvědčen, že má výhodu, pokud jde o zbraně, a těšil se i z toho, že Old Shatterhand svůj nůž drží nepochopitelně špatným způsobem, totiž čepelí nahoru. To v představách náčelníka znamenalo, že nebude moci zasadit ránu směrem shora dolů. Přesto ostře pozoroval soupeře, aby mu neunikl ani jeho nejmenší pohyb.

Také lovec nespouštěl z indiána pohled. Nechtěl zaútočit první, spíš pozorně očekával útok a připravoval se k mocné odvetné ráně, která by rozhodla všechno naráz. Šlo především o to, jakým způsobem použije Utah svého tomahavku. Pokud by s ním zaútočil a držel ho přitom v ruce, Old Shatterhand si důvěřoval. Ale tím větší pozor musel dávat, aby ho na něj Velký vlk nechtěl mrštít. Pak všechno záviselo na tom, jak rychle se dokáže letící zbrani uhnout.

Oba muži takto stáli pět minut, deset minut, a žádný z nich se nepohnul ani o píd'. Mezi přihlížejícími indiány se začínalo ozývat nespokojené mručení. Velký vlk vycítil, že chtějí, aby už začal boj. „Zkameněl snad bílý lovec strachy? Proč stojí jako baba, ani se nehne?“ zaskřehotal posměšně. Ale Old Shatterhand se nedal vyprovokovat – neodpověděl ani slůvkem, prostě jen pokrčil rameny a posadil se na zem zdánlivě tak uvolněně a pohodlně, jako by byl v kruhu nejdůvěrnějších přátel, ačkoliv každický jeho sval, každický jeho nerv byly ve střehu a připraveny na útok.

Náčelníkovi to připadalo jako vyložená urážka. Ale současně mu blesklo hlavou, že běloch mu tím vlastně poskytuje možnost, kterou je třeba okamžitě využít. Vyrázil z hrdla mocný válečný výkřik, vrhl se proti lovcovi a napřáhl tomahavk k ráně. Indiáni užuž viděli, jak smrtící úder tříští bělochovu lebku, a málem propukali v jásot. A však v posledním okamžiku sebou Old Shatterhand hodil na bok a v jeho ruce se blýskl nůž obrácený čepelí vzhůru. Úder Velkého vlka šel do prázdna – a ruka vedoucí úder sama naběhla na ostří lovcova nože,

který zajel hluboko do náčelníkova předloktí. Pravice upustila tomahavk a další ranou vyrazil Old Shatterhand z náčelníkovy levice i nůž. Potom mu zasadil rukojetí svého loveckého tesáku takovou mocnou ránu do hrudi, že náčelník jen hekl, svalil se k zemi jako špalek a zůstal bez vlády ležet. Old Shatterhand zdvihl svůj nůž vysoko nad hlavu a vykřikl:

„Kdo je vítěz?“

Neodpověděl mu ani hlásek. I ti, kdo si připouštěli, že by snad náčelník mohl v boji podlehnout, ani ve snu nepředpokládali, že by mohl být vyřízen tak rychle. Všichni stáli, jako by zkameněli.

„Velký vlk řekl, že skalp poraženého patří vítězi! Mohl bych mu právem odříznout jeho náčelnickou kštici – ale neudělám to! Jsem přítel rudých mužů a daruji mu život! Je zatím jen bez sebe, bojovníci Utahů ať se o tom přesvědčí a ať ho ošetří. Odcházejím do stanu.“

Uvolnil si smyčku lasa na pasu a volným krokem se vzdaloval. Nikdo nezastoupil cestu ani jemu, ani Jemmymu a Davymu, kteří ho následovali. Indiáni se vzpamatovali ze svého šoku a nahrnuli se kolem Velkého vlka. Zajímalo je v té chvíli jen jedno: co je s náčelníkem. Zatím lovci nikým nepozorováni doběhli ke stanu, sebrali připravené zbraně a vyhoupli se do sedel. Volným klusem projeli mezi stany a chatrčemi, teprve za táborem narazili na hlídky. Ty spustily válečný ryk a vypálily za nimi několik ran. Křik a výstřely hlídek Utahy vyburcovaly. Začali pobíhat mezi stany, sháněli se po zbraních a řvali a vyli při tom jako pomnutí a ozvěna vracela jejich povyk, daleko do celého kraje.

Čtyři jezdci se ale hnali v prudkém cvalu přímo k místu, kde se vlévala horská říčka do jezerní nádrže. Old Shatterhand se v kraji vyznal a byl přesvědčen, že údolí horské bystřiny je pro rychlý útěk nejvýhodnější. Byl si jist, že Utahové, slib neslib, úmluva neúmluva, se nesmíří s tím, co se stalo, a že je budou pronásledovat. A právě proto vybral cestu, kde bylo krajně obtížné najít v kamenité půdě jakoukoliv stopu...

13.

HOBBLE FRANK A TETKA DROLLOVÁ

Téhož jitra, kdy si Utahové odváděli zajatce do svého tábora, cválala podél téže říčky v čele s Old Firehandem a tetkou Drollovou skupina bělochů, kteří prožili události na Eagle Tailu a rozhodli se pokračovat dál směrem ke Stříbrnému jezeru. Byli v ní Humpy Bill a Gunstick Uncle, lord Castlepool, zálesáci a *rafteri*; inženýr Butler s Ellen se k nim připojili v Denv eru. Ellen nedala jinak, než že bude otce doprovázet i do těch divokých krajů, a tak jí zhotovili nosítka a ta nesli dva malí, ale vytrvalí indiánští poníci. Chyběl jen Vinnetou, který se vydal na výzvědy před nimi.

Old Firehand vedl skupinu lesní cestou k oné mýtině, kde se Old Shatterhand a jeho přátelé setkali s Utahy. Jezdcům nedalo mnoho práce vyčíst z otisků, že indiáni bělochy zajali a rozhodli se bez velkého uvažování, že se vydají po jejich stopách, aby případně poskytnou bílým lovcům pomoc. Netušili, co se všechno v kraji událo, netušili, že Utahové vykopali válečnou sekuru. Vinnetou i Old Firehand žili s těmito kmeny v míru a pokoji a byli přesvědčeni, že je Utahové přijmou vlídně a že vyslyší přímluvu za zajaté. Oba se dobře vyznali ve zdejších končinách, a tak předpokládali, že se indiáni utáboří nejspíš nahoře u jezírka. Ale přestože čekali přátelské přijetí, drželi se staré dobré a tady na Dalekém západě stále platné zásady, že je třeba se nejdřív přesvědčit, co indiáni právě dělají, a teprve potom se jim ukázat. Proto se tedy apačský náčelník vydal napřed.

Vracel se, právě když celá skupina dorazila k místu, kde se břehy potoka rozestupovaly do širšího údolí. Přijížděl tryskem a z dálky na ně mával, aby se zastavili. To nevěstilo nic dobrého. Old Firehand se chmuřil:

„Můj bratr přináší špatné zprávy? Viděl Utahy?“

„Ano, Vinnetou je spatřil. Jejich tváře jsou pomalovány válečnými barvami. Shromáždilo se jich v táboře tolik, jako vždy, když vyjíždějí

na lov bizonů. Ale můj bratr dobře ví, že tato roční doba není dobou bizoních tahů.“

„Je jich mnoho?“

„Vinnetou nemohl vidět všechny, ale při vodách jezírka jich stálo ještě tři sta. A mnoho jich ještě bylo ve stanech.“

„Tolik? U jezírka? Co tam dělali? Snad nelovili?“

„Ne. Kdyby naháněli ryby, pohybovali by se – ale Vinnetou viděl, že stojí a dívají se na vodu. Vinnetou se domnívá, že v jezeře někdo plaval závod na život a na smrt.“

„Běloši?“ napadlo hned Old Firehanda. „Ale bylo jich přece podle stop šest! Ovšem jak znám indiánské zvyky, nenechají zápasit o život všechny stejným způsobem. Ale rozhodně si musíme pospíšet – jestli jim nepomůžeme my, jsou všichni ztraceni.“

Apačovou tváří se mihl úsměv.

„Mezi bílými lovci je muž, který to nedopustí.“

„Koho tím myslíš?“

„Old Shatterhanda.“

„Old Shatterhanda?“ vykřikl lovec. „Copak on je tady? Chtěl ses s ním přece sejít u Stříbrného jezera... A tys ho viděl?“

„Ne.“

„Jak potom můžeš tvrdit, že tu je?“

„Vinnetou to ví už od včerejška. Když jsme hledali stopy na mýtině, všiml si náčelník Apačů jednoho stromku, který byl na deseti místech provrtán kulkou. To byly stopy zásahů z Old Shatterhandovy henryovky. Vinnetou ji dobře zná. Můj přítel chtěl Utahy vystrašit svou zbraní.“

„Hm! Škoda, že ses mi nezmínil... Dobrá, je-li s těmi muži Old Shatterhand, můžeme být klidní. Ale stejně – co dál, co navrhuješ?“

„Moji přátelé ať nyní následují Vinnetoua. Ať jedou jeden za druhým ve stejné stopě, aby nás Utahové nemohli spočítat, kdyby objevili naše otisky. *Hough!*“

S těmi slovy obrátil koně a rozjel se kupředu.

Vedl je mezi rozšiřujícími se břehy potoka, později zabočil vzhůru vpravo po stráni a chráněn hustými křovinami a stromovým do-

stal se i s lovci na návrší, které lemovalo severní část planiny. Pak pokračovali dál na západ k horskému srázu, odkud koryto horské říčky spadalo dolů k jezeru.

Než se dostali k říčce, objeli vlastně celou planinku od východu na západ a dostali se k utažskému tábořišti až na vzdálenost několika sto kroků. Mezi stromy, které jim poskytovaly výborný kryt, si mohli ležení dobře prohlédnout. Sestoupili z koní, uvázali je a rozložili se v měkkém mechovém porostu.

První, co uviděli, byli dva muži, indián a běloch, kteří se oddělili od houfce a ze všech sil pádili jižním směrem. Old Firehand je sledoval s dalekohledem u očí.

„To je závod v běhu na život a na smrt,“ vykřikl. „A indián má náskok! Ten střízlík proti němu nemá naději...“ Podal dalekohled Vinnetouovi. Sotva jej Apač přiložil k oku, vyrazil ze sebe překvapeně:

„Uff! S Utahem závodí Hobble Frank! Vinnetou ho zná. Nemůže nikdy předběhnout svého rudého soupeře.“

„Hobble Frank? O tom jsi mi už mockrát vyprávěl! To tedy musíme nějak zasáhnout!“

„Ještě ne,“ řekl Apač. „Zatím mu nic nehrozí – dokud je tam Old Shatterhand.“

Stromy zakrývaly výhled na další část úseku, takže jim oba běžci na chvíli zmizeli z očí. Netrpělivě čekali, až se opět vynoří, a nepochybovali o tom, že první bude s velkým náskokem indián. Ale ten údiv, když se místo něho objevil Hobble Frank, a dokonce si spokojeně poklusával, jako by se vracel odněkud z procházky!

„Jak je to možné?“ vykřikl ohromený Old Firehand. „Kde je indián?“

„Přelstil ho,“ řekl s jistotou Vinnetou. „Později se dozvíme jak – ale slyší můj bratr, jak zuřivě křičí Utahové? A teď odcházejí ke stanům. Vinnetou mezi nimi vidí čtyři bledé tváře.“

„Ano, už je taky vidím,“ přisvědčoval Old Firehand. „Old Shatterhanda, Dlouhého Davyho, Tlustého Jemmyho – a Hobble Franka.“

Při vyslovení těch jmen se celé skupiny zmocnilo vzrušení. Ale Apač je uklidňoval:

„Moji bratři vidí, že jsem měl pravdu. Naši přátelé se drží – mají dosud své zbraně.“

„Ale co bude dál?“ staral se Droll. „Pojedme jim na pomoc!“

„Zůstaňme zatím zde! Můj bratr Old Shatterhand ví nejlíp, co dělat. A Vinnetou se pokusí vypátrat přesně, jak se věci mají.“

Zmizel i s dalekohledem mezi stromy a trvalo víc než půl hodiny, než se opět vrátil a přinesl zprávu: Boje na život a na smrt ještě nekončily, ale běloši si už tajně připravili koně, aby ujeli z tábora.

„Takže teprve teď přišla naše chvíle,“ řekl Old Firehand. „Pojedeme jim naproti.“

Ale Vinnetou zavrtěl hlavou.

„Můj bílý bratr ať ještě chvíli uvažuje! Co myslí, že učiní Utahové?“

„Budou je samozřejmě pronásledovat.“

„Kolik asi pošlou bojovníků za uprchlíky?“

„Bělochů je šest – řekl bych dvacet třicet mužů.“

„Ano, s těmi bychom si poradili,“ přisvědčil Vinnetou. „Ale jakmile Utahové zjistí, že je tu další skupina, která se přidala k Old Shatterhandovi, vyšlou do boje celý kmen, a poteče mnoho krve.“

„Ovšem z našich stop stejně poznají, že jsme tady i kolik nás asi je.“

„Budou si všímat jen stop před sebou – a ne těch za sebou.“

„Ach tak, ty myslíš, že bychom je měli sledovat my? Aniž bychom se Shatterhandovi ukázali... Ale pozor! Co to je?“

Od tábora Utahů sem zazníval pronikavý jekot a vytí – a zakrátko bylo vidět, jak se od tábora směrem k severnímu konci jezírka ženou čtyři běloši na koních. Zřejmě se chtěli dostat k říčce a potom pokračovat proti proudu do hor.

„Old Firehand ať mě teď následuje,“ rozhodl se rychle Vinnetou. „Ostatní moji bílí bratři odvedou koně hloub do lesa a tam počkají, dokud se nevrátíme. Naše zvířata vezmou s sebou.“

Rozběhl se po strmém břehu nad řečištěm podél toku, až se oba dostali k místu, odkud mohli dobře pozorovat tábor, aniž je mohl někdo spatřit. Tady zůstali stát a čekali na ujíždějící lovce.

Old Shatterhand se blížil rychle. Držel se ovšem se svými přáteli dole u vody, zatímco Apač s Old Firehandem stáli na samém vršku příkrého svahu. Vtom se najednou ozval Apačův hlas:

„Moji bílí bratři ať se zastaví!“

Čtyři jezdci dole zarazili svá zvířata a jejich pohledy se obrátily vzhůru.

„Vinnetou, Vinnetou!“ vykřikli skoro jedněmi ústy. „Ano, tady je Vinnetou,“ řekl náčelník Apačů. „A s ním ještě jeden přítel mých bílých bratrů.“

Obrovitý lovec, zatím schovaný za stromem, povystoupil kupředu.

„Old Firehand,“ překvapeně zvolal Old Shatterhand. „Vy jste tady, příteli? To je milé překvapení. Jste tu sami?“

„Ne, ne, je nás čtyřicet, *rafteři*, lovci, mnoho známých tváří.“

„Kam máte namířeno?“

„Ke Stříbrnému jezeru.“

„Znamenitě,“ zaradoval se Old Shatterhand. „Tomu říkám štěstí ve smůle. Máme totiž v patách Utahy.“

„Zneškodníme je,“ řekl Vinnetou.

„Chcete nám pomoci? Ale jak?“

„Zná můj bratr Šarlí hlubokou skalní úžlabinu, které bledé tváře říkají Night Canyon, Noční kaňon? Je odtud vzdálena asi pět hodin jízdy. Uprostřed je kruhové místo a kolem něho se zvedají skalní stěny až vysoko k obloze. Pamatuje si na ně Old Shatterhand?“

„Ale ovšem! Dobře!“

„Můj bratr pojedje až tam. Mine se svými přáteli ono kruhové místo a usadí se s nimi za ním. Rokle se tu velice zužuje, dva jezdci se sotva vyhnou, a Old Shatterhand by se mohl se svou puškou hájit třeba proti stovce Utahů. Až vniknou do kaňonu, bude jejich osud zpečetěn, protože nebudou moci ani tam, ani zpět. Vpředu bude proti nim stát můj bratr, vzadu za nimi my.“

„Rozumím,“ přisvědčil lovec, „to je výborné! Zařídíme se podle tvých slov. Ale ještě mi v rychlosti pověz: Proč taková výprava ke Stříbrnému jezeru?“

„Všechno později vysvětlím,“ ozval se teď Old Firehand. „Zatím alespoň tolik: tam nahoře jsou mimořádně bohatá ložiska stříbra. Bohužel okolí je skoro bez vody, takže s těžbou se zatím nedá počítat. Ale napadlo mě, že by se nějakým způsobem dala odvést voda ze Stříbrného jezera. Kdyby se to podařilo, mohli bychom těžit ve velkém. Mám s sebou kvůli tomu inženýra. Chci, aby mi na místě přezkoumal technickou stránku věci.“

Old Shatterhandovou tvář přelétl lehký úsměv. „Stříbrná ložiska? A kdo je objevil?“

„Sám jsem u toho byl.“

„Hm! Kdyby se vám povedlo odvést vodu z jezera, to byste ovšem udělali hned dvojí obchod.“

„Jak to?“

„Protože na dně jezera leží takový poklad, že nějaké stříbrné ložisko je proti tomu žebrácká mošna.“

„Ach - vy myslíte ten pověstný velký poklad ve Stříbrném jezeře? O tom se dost mluví, ovšem - vy víte něco přesnějšiho?“

„Ano. Ale to si necháme až na později, ne?“

„Pravda - vaši Utahové vyrazili už z tábora. Pospěšte si!“

„Kolik jich je?“

„Pět.“

„*Pshaw!* Z těch nemám strach. Nejspíš předvoj, který nás má sledovat. Hlavní oddíl teprve vyrazí. Tak tedy - kupředu! A na shledanou v Nočním kaňonu!“

Old Shatterhand stiskl Hatátitlovi slabiny a vyrazil i se svými přáteli ostře vpřed.

Old Firehand a Vinnetou vyčkali v úkrytu, dokud pětice stopujících Utahů nepřejela, a pak si pospíšili zpátky ke svým přátelům. Ti se mezitím stáhli hloub do lesa, až k ústí říčky do jezera. Sotva se lovec s apačským náčelníkem vrátili, objevila se u vody skupina utažských žen s rybářským nářadím v rukách. Vinnetou napadlo,

že by se snad od nich mohl ještě něco dozvědět o dalších plánech Utahů. Ženy se rozsadily na břehu mezi křovím, hodily udičky do vody a začaly se mezi sebou živě bavit. Vinnetouovi nedalo ani příliš námahy připlížit se až těsně k nim. Ležel jim v křoví přímo za zády asi čtvrt hodiny a pak se vrátil s čerstvými zprávami.

„Utažské *squaw* neuloví ani jediného pstroužka, nevědí ani, že i při rybolovu musí držet jazyk za zuby. Vinnetou se od nich dozvěděl všechno, co chtěl vědět. Pět jezdců, které jsme viděli, byla přední hlídka. Budou značit cestu pro padesát dalších bojovníků, kteří se chystají pod vedením Velkého vlka pronásledovat Old Shatterhanda. Ostatní se rozjedou po okolí, aby opatřili potravu, protože zítra se budou stany Utahů stěhovat. Ženy a děti odejdou do hor k starcům a bojovníci vyhledají místo, kde se mají shromáždit všechny utažské kmeny.“

„Tedy sjezd Utahů?“ řekl Old Firehand. „Vypátral jsi, kde se bude konat?“

„To ženy neříkaly. Ale nám stačí, co jsme se dozvěděli.“

„Jistě,“ přisvědčil Old Firehand. „Teď musíme dávat pozor, až Velký vlk vyrazí se svými bojovníky.“

Trvalo ovšem dobrou hodinu, než uviděli náčelníka s jeho početným oddílem. Přejeli kolem nich, aniž si valně všímali okolí, ale vyhlíželi velice bojovně a každý z nich byl ozbrojen puškou. Velký vlk měl pravou ruku v obvaze, ale z tváře pomalované válečnými barvami vyzařovala bojechtivost. Z ramen mu splýval válečnický plášť ozdobený na zádech bohatě orlími pery – zato v kšticí nebylo po orlích perech ani památky. Velký vlk utrpěl v boji porážku a byl odhodlán nasadit si odznaky náčelnické hodnosti, teprve až svou potupu odčiní.

Asi po deseti minutách vyrazil za Utahy Vinnetou a po dalších deseti minutách Old Firehand s ostatními jezdci.

Jeli teď cestou necestou, stále podél toku nahoru do hor. Z jara proud říčky mohutněl tak, že se přímo zahryzával do břehů a strhával je, a tak tu všude v korytě ležely urvané kusy skalisk, stržené balvany, vyvrácené kořeny starých stromů, podemleté kmeny. Dalo se tu po-

stupovat kupředu jen pomalu a nejtíž se dostávala přes ty překážky nosítka s malou Ellen. Teprve když se vyšplhali až k horskému hřebeni, šlo to o trochu lépe. To už zdolali nejstrmější stoupání, a čím menší byl spád řečiště, tím schůdnější bylo i bezprostřední okolí říčky.

Cesta k Nočnímu kaňonu vedla v jeho nejužším místě napříč Losím pohořím. Nahoře na temeni se proplétala zvláštním pralesem. Stromy – téměř bez podrostu v půdě – tu sice rostly daleko od sebe, ale jejich mohutné, husté koruny prorůstaly jedna do druhé a vytvářely hustou klenbu, kterou jenom sem tam pronikl sluneční paprsek. Půda byla měkká a kyprá a zanechávala zřetelné stopy. Old Firehand se svými lidmi se dostal několikrát tak blízko za Vinnetou, že ho měli přímo na dohled. Počínal si tentokrát bezstarostně, protože věděl, že Utahové si stěží budou všimnout toho, co se děje za jejich zády.

Když vyráželi od jezírka, bylo něco kolem desáté. Od té doby až do jedné jeli skoro stále lesem nebo křovinatou krajinou. Byla to pro ně jen výhoda, vždyť na volné prérii by byli museli udržovat od Utahů větší odstup. Chvillemi travnatou prérii přerušovala menší údolíčka, ale netrvalo dlouho a dorazili k lesu až na druhý konec. Tam je očekával Vinnetou.

Lovcům se v těch místech rozevřel jedinečný pohled. Za sebou měli Losí pohoří a před sebou řeku Grand River s jejími kaňony. Zprava, zleva i z místa, kde se zastavili, se svažovaly dolů tři skalnaté plošiny jako obrovské břidličnaté tabule. Jejich sklon byl tak hladký, že bylo téměř vyloučeno zůstat dál v sedle. Pohled hluboko dolů ke dnu kaňonu naháněl strach. Ze dvou stran se řítily do propasti dva sloupy vody – přitom nebylo kolem nikde ani stromku, ani keříku, ani stébla trávy, které by se jí živily. A dole se oba proudy spojovaly a mizely kdesi ve skalní rozsedlině.

„Noční kaňon!“ řekl Old Firehand. „Víte, proč se mu tak říká? Protože je tak hluboký a úzký, že dolů nepronikne sluneční světlo. I za nejjasnějšího dne je tam skoro tma – jen se podívejte!“

Ukázal dolů, tím směrem, kde se ve skalní rozsedlině ztrácel vodní tok. Pohybovalo se tam několik postaviček, ale vypadaly tak nepatrné, jako by tam jela skupina trpaslíků. Byli to Utahové, kteří právě vjížděli do soutěsky mezi skalami.

Úzkou rozsedlinu kaňonu lemovaly srázné stěny, nad nimiž se táhla rozsáhlá náhorní plošina. Uzavíralo ji mocné pásmo pohoří Book, celé jakoby zahalené do mlžného oparu.

„Pánové, račte ze sedel a uzdy do rukou!“ řekl Old Firehand. „Konečně musíte držet nakrátko. A prosím, poněvadž bychom to na srázu neubrzdili, račte si počínat, jako byste jeli na bruslích, sem a tam, nalevo a zase napravo, pěkně podél srázu. A tak pomalu stále níž a níž.“

Byl to zřejmě jediný způsob, jak zdolat záludný skalní sráz. I tak si však museli počínat velmi opatrně a trvalo skoro celou hodinu, než sešplhali až dolů, k ústí do vlastního kaňonu. Byl v těch místech tak úzký, že podél potoka mohli jet vedle sebe sotva dva jezdci. V čele se držel opět Vinnetou, za ním cválal Old Firehand a jemu po boku lord Castlepool. Za nimi postupovali lovci a *rafteri*, kteří vzali inženýra a jeho dceru mezi sebe, pak skupina dělníků s Watsonem, kteří se přidali k Firehandovi na Eagle Tailu, a průvod uzavírala tetka Drollová.

Museli jet mlčky, vždyť každý hlásek ozvěna v kaňonu mnohokrát vracela a zesilovala, a už jen prudší úder kopyta je mohl prozradit. Proto Vinnetou raději odevzdal koně jednomu z *rafterů* a šel vpředu pěšky, jen ve svých měkkých mokasínech.

Případalo jim, jako by projížděli podsvětím. Před sebou i za sebou měli úzkou skalní úžlabinu, pod sebou tvrdou, kamenitou půdu, vedle se valil proud tmavé, ponuré vody. Vpravo i vlevo vysoko strměly skalní stěny, tak vysoké, že se nedalo dohlédnout k obloze, že to vypadalo, jako by se tam nahoře spojovaly. A čím dále postupovali, tím byl vzduch chladnější, syrovější, těžší a denní světlo se proměňovalo v temné šero.

Jen tu a tam se stěny trochu rozestoupily, že mohlo vedle sebe jet pět šest jezdců, ale vzápětí se zase zúžily, takže se mužů náhle zmocňoval pocit, jako by je stěny chtěly rozdrtit. I koně jevili nepokoj, co

chvíli úzkostně frkali a vši mocí se tlačili vpřed, jen aby už byli z té nehostinné úžiny pryč.

Uplynula čtvrt hodina, uběhla i další, a tu se najednou ozval hromový rachot, jako by vystřelilo naráz deset děl.

„Pro všechny svaté, co to bylo?“ lekl se inženýr Butler.

„Obyčejná rána z pušky,“ řekl Old Firehand. „Mám dojem, že přišla naše chvíle, *meššúrs!* U koní zůstanou hlídky, tři koně na muže! Ostatní za mnou!“

Vykonali Old Firehandův rozkaz v několika vteřinách, rozběhli se kupředu – a už po několika krocích narazili na Vinnetoua. Svou pušku pobitou stříbrnými hřeby měl zalícenou, jen vystřelit.

„Složte zbraně,“ ozval se mocný hlas. „Neposlechnete-li, bude za mne mluvit má zázračná puška!“

Hlas burácel, ale nikdo nemohl rozpoznat, odkud přichází.

„Odhoďte zbraně,“ zaznělo znovu, tentokrát utážsky, a v soutěse těch několik slabik proměnila ozvěna zase ve zlověstné burácení hromu.

Hned nato zarachotily tři výstřely. Podle zvuku to zřejmě byla Shatterhandova henryovka, výstřely zahučely, jako by se tu rozehrmělo dělo nejtěžší ráže. A hned nato se zablesklo i z hlavně Vinnetouovy stříbrné ručnice. Vzduch rozřízl nárek raněných, potom se jako bouře zvedl řev indiánů.

Old Firehand se dostal až po bok Apačovi a jasně viděl, co se děje před ním. Soutěska se tu rozšířila v kruhový prostor, kam se mohlo vtěsnat dobře sto jezdců. Říčka protékala při levé straně. I v temném příšeří se daly rozeznat postavy utážských bojovníků. Těch pět zvědů, které Velký vlk poslal po Old Shatterhandově stopě v prvním sledu, se dopustilo velké nepředloženosti. Rozhodli se totiž, že na tomto místě počkají na své druhy – místo aby jeli dál a sledovali uprchlíky. Kdyby to byli udělali, nezbylo by lovcům asi nic jiného, než se pokusit je zajmout – a možná, že některému z nich by se bylo podařilo v skalní úžlabině prchnout a včas varovat Velkého vlka. Ale teď tu byli všichni pohromadě – a všichni jako v kleci. Vpředu stál Old Shatterhand se svou henryovkou připravenou k výstřelu, jemu

po boku Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy a v pokleku Hobble Frank. Pět Utahů zasažených střelami sténalo na zemi, koně poplašení hromovými výstřely se vzpínali a hrabali kopyty. Mezi bojovníky Utahů narůstal zmatek.

„Naposledy vás vyzývám – odhodte zbraně,“ zaburácel opět Old Shatterhandův hlas.

A pojednou se ozvalo – k strašnému úžasu indiánů – i z opačné strany hromově:

„Jste ztraceni, vzdejte se! Zde stojí Old Firehand!“

„A s ním Vinnetou, náčelník Apačů!“

Ani jediný z Utahů se neodvážil sáhnout po zbraní. Vyděšeně se rozhlíželi, zmateně vrhali pohledy před sebe, za sebe, nevěděli, co dál. Droll využil toho okamžiku strnutí a mocným skokem se vrhl vpřed přímo k utažskému náčelníkovi. Namířil mu pušku rovnou na prsa:

„A zbraně pryč – nebo střelím!“

Velký vlk vytřeštil oči na zavalitou, podivnou postavu tetky Drollové. Jako by se před ním právě zjevilo strašidlo! Prsty ruky se rozevřely a Utahova ručnice sklouzla k zemi.

„A taky tomahavk a nůž!“

Velký vlk mlčky poslechl. Zůstával sedět na hřbetě svého koně jako přikovaný. Droll vzal laso, rychle je obtočil koni pod břichem, a než se Utah nadál, byl svázán. Nestáčil udělat ani ten nejmenší pohyb na svou obranu. Jako by se to všechno odehrávalo ve snu. Na ostatní Utahy jeho odevzdanost osudu zapůsobila drtivě: nechali se odzbrojit a spoutat tak rychle, jak to žádný z *westmanů* neočekával. Jakmile spoutali posledního indiána, posbírali odhozené zbraně a pokračovali v cestě. Vpředu jeli lovci, pak zajatí Utahové, nakonec *rafteri*.

Do čela se postavil Vinnetou, Old Firehand a Old Shatterhand (sestkání oslavili zcela prostě, jen rychlým stiskem pravic), ostatní se seřadili do dvojic. Nejbliž před zajatci jeli Hobble Frank a tetka Drollová. Droll po nějaké chvíli uvolnil nohy ze třmenů a přehoupal se za jízdy na hřbetě tak, že v sedle seděl zády ke směru jízdy.

„*Heavens,*“ ušklíbl se Hobbler Frank. „Copak nám tu chcete předvádět, *sir*? Snad ne vysokou cirkusovou školu?“

„Ani nápad! Jen jsem si sedl obráceně, aby se to náhodou neobrátilo s námi. Nezapomeňte, že s sebou máme padesát rudochů. A já mám lepší pocit, když je mám pěkně na očích. Kdyby něco, mám pro ně pěknou pilulku na utišení z tohohle revolveru.“

„Hm, na tom vašem nápadu něco je... snad mi to nebude mít můj koník za zlé, když se k němu taky otočím zády.“

Byl to dost směšný pohled na dva zálesáky, jak se natřásají v sedle posazení proti směru jízdy, ale jim to nevadilo. Dokonce, jak tak po sobě pokukovali, nacházel jeden v druhém čím dál větší zálibení. Ale uplynula ještě hezká chvíle, než se dali znova do hovoru.

„Prosím vás, ne že bych chtěl být dotěra,“ začal Hobbler Frank, „ale zajímalo by mě..., jaké je vaše ctěné jméno? Mám pořád dojem, jako bychom se už někde viděli. Aspoň se mi to míhá v představách...“

„*Heigh-day*? Nikdy jsem netušil, že žiju ve vašich představách!“

„A jak! Jestli jste to skutečně vy, na koho myslím, tak bych o vás mohl vypravovat od rána do večera.“

„A kdopak myslíte, že jsem?“

„Člověk, kterému se říká tetka Drollová.“

„A o té tetce byste mohl vypravovat od rána do večera?“

„Samozřejmě. Co jsem slyšel od Old Shatterhanda a Vinnetoua, když jsem se s nimi potloukal nahoře po Yelowstonu a kolem Llana Estacada!“

„Tak tudy na to! No, já jsem o vás už taky něco slyšel, Mr Hobbler Franku. Náčelník Apačů se o vás zmínil, když jsme leželi před táborem Utahů. Říkal něco jako... to je sporý chlapík – ale hrdina!“

„Sporý chlapík – hrdina?“ Hobbler Frankova tvář se přímo rozzářila úsměvem. „To si musím zapamatovat... Hm... chlapík... sporý – ale hrdina... Ale jestlipak jsem já hádal správně?“

„Naprosto správně. A jak jste na to přišel?“

„To všechno můj bystrozrak, *sir*! Vidím, jak jste vyšvihnutý, pozoruju, že se nebojíte ani čerta, takže podle všeho, co jsem slyšel, přede mnou nemůže stát nikdo jiný nežli zkušený zálesák. A když jste si tak

vyšlápl na samého Velkého vlka, řekl jsem si: Tetka Drollová. Ostatně, jestli se nemýlím, jsme tak trochu krajané. Prý pocházíte z Německa.“

„Přímo ze středu. Ze Saska - z Altenburska, jestli jste o tom kousku světa někdy slyšel.“

„Behold! Zás jeden Sasík z Altenburska? Je to možné? Z venkova, nebo z města?“

„Z Langenleube.“

„Z Langen...“ Hobble Frank údivem otevřel ústa. „Chcete říct z Langenleube - Niederhain?“

„Ano. Znáte to tam?“

„Jestli to tam znám?! Mám tam příbuzné, jako kluk jsem u nich byl několikrát na posvícení. Ale tam uměli posvícení slavit! Koláče a buchtý se pekly čtrnáct dní napřed. A když skončilo posvícení v jedné vesnici, začalo v sousední.“

„Správně, správně, u nás si na to potrpí... Ale řekněte mi něco bližšího o těch vašich příbuzných v Langenleube!“

„To je tak - můj táta měl kmotra a snacha toho jeho kmotra se vdala podruhé do Langenleube. Chuděra už je na pravdě boží... no, a její nevlastní syn potom měl švagra a k tomu jsem právě jezdil na posvícení. Báječný chlapík, ten uměl, nač si člověk vzpomněl, však taky dělal jednou to, jednou ono, zahradníka, hospodského, jen aby uhájil živobytí...“

„Počkat,“ vykřikl Droll. „Měl děti?“

„Hromadu! Ani si nepamatuju, jak se všechny jmenovaly. Jen na jednoho kluka si vzpomínám... Sebastian se jmenoval, ale říkalo se mu, jak je tam v kraji zvykem, Bastl. Myslím, že měl ještě druhé jméno... Melchior? Ano, Melchior...“

„Sebastian Melchior...“ Droll stiskl mužíčkově ve fráčku loket. „A jestlipak víte, co se s ním stalo?“

„Bohužel nemám tušení.“

„Tak se na mě podívejte! Abyste věděl, to jsem já - ten váš Bastl z Langenleube.“

„Co - že? Vy?“

„Přesně já, bratráčku Franku z Moritzburgu. Pamatuješ se, jak jsme se ládovali koláči?“

„Bastl! To je setkání – tady, kde dávají lišky dobrou noc! Pojď blíž, ať tě po letech obejmú! Taková šťastná, krásná náhoda!“

Že se natřásali v sedlech proti směru jízdy, dalo jim to jejich oběti trochu námahy, ale oni na nic nedbali – vždyť se najednou octli v dávných časech svého mládí a měli si tolik co vyprávět! A jeli by tak vedle sebe ještě kdovíjak dlouho, kdyby se skalní rozsedlina nerozestoupila v další, a mnohem širší kaňon.

Slunce se začalo sklánět k obzoru, do kaňonu už nesvítilo, ale vidět tady mezi skálami ještě bylo, a hlavně tu povíval jasný čistý vánek. Jezdci si ulehčeně oddychli. Tenhle kaňonek byl asi dvě stě kroků široký, po dně zurčel milý, mělký potůček, na břehu se zeleňal pás trávy, nějaký keřík, dokonce bylo tu a tam vidět i strom. Lovci sesadili zajaté Utahy z koní a dobře spoutané je posadili na zem. Teprve teď byl čas na to, aby se jaksepatří přivítali.

Old Firehandova skupina měla s sebou dost zásob k jídlu, a tak se všichni nejdřív chystali ukojit hlad. Při jídle se mluvilo i o tom, co udělat s Utahy. Old Firehand a Old Shatterhand byli ochotni je propustit – ale ostatní žádali přísné potrestání. Lord Castlepool měl hned pohotově svůj názor: „Nedodrželi přece slib, který vám sami dali. Místo volného odchodu pronásledování – to vyžaduje trest. Kdyby jim všechno bylo vyšlo, připravili by vás o život. A trestat se musí i pokus o zločin.“

„A jak takový pokus chcete trestat?“ řekl na to Old Shatterhand. „Vězením, polepšovnou?“

„Pshaw! Nic takového – prostě jim naprášit, co se do nich vejde.“

„To byste tomu dal. Udeřit indiána – to je pro něho největší potupa.“

„Tak jim vezměte koně a zbraně!“

„To by bylo příliš kruté. Beze zbraní a bez koní by zahynuli hlady, nebo by padli do rukou nepřátel.“

„Nechápu vás, sir! Že zrovna vy jste tak útlocitný po tom všem, co vám provedli.“

„Snad právě proto bychom měli rozhodovat o jejich osudu my. Myslím Jemmyho, Davyho, Franka a sebe.“

„Tak si dělejte, co chcete,“ urazil se lord a odvrátil se stranou. Ale v poslední chvíli si ještě vzpomněl:

„Tak se alespoň vsadíme?“

„A očpak?“ podivil se lovec.

„Že na to zatraceně doplatíte, jestli se s těmi chlapy budete mazlit. O sto dolarů. Platí?“

„Ani o dolar! Nesázím se vůbec.“

„To je škoda. Veliká škoda! To jsem si o vás nemyslel, Mr Shatterhande, že se nesázíte.“

Nicméně trvalo ještě hezkou chvíli, než všichni přijali Shatterhandův návrh, aby se s Utahy došlo k rozumné dohodě, ovšem s podmínkou, že všichni indiáni s ní budou seznámeni a že na ni přistoupí.

Nejdříve předvedli před Vinnetou a Old Shatterhanda Velkého vlka. Náčelník se mračil, ani se na ně nepodíval. Bylo to z pocitu hanby? Anebo to byl výraz zarputilé nenávisti? Old Shatterhand ho oslovil v utazštině.

„Co si myslí Velký vlk, jak to s ním asi dopadne?“

Utah ho neuznal za hodna odpovědi.

„Ovuts-avaht má asi strach, proto neodpovídá.“

Velký vlk pozvedl zrak a stihl lovce tím nejzuřivějším pohledem:

„Bledá tvář lže, když tvrdí, že náčelník Utahů má strach.“

„Ty zrovna můžeš o někom říkat, že lže. Sám lžeš, jako když tiskne.“

„To není pravda!“

„Ale je to pravda! Když jsme byli ještě ve vašem táboře, ptal jsem se tě, co se stane, když nad tebou zvítězím. A co jsi řekl?“

„Že budete moci odejít a nikdo vám nebude bránit.“

„Vidíš? To snad nebyla lež?“

„Nebyla. Odešli jste a nikdo na vás nevztáhl ruku.“

„Ale hned jste se za námi pustili! Popíráš to?“

„Nejeli jsme za vámi, nýbrž na sraz utazských kmenů.“

„A co těch pět bojovníků, které jsi nasadil na naši stopu?“

„Ovuts-avaht nic takového neudělal. Vykopali jsme válečnou sekyru, a musíme si tedy počínat velice obezřetně. Chtěli jsme vás nechat odejít, jak jsme slíbili – avšak vy jste nás přepadli, vzali jste nám naše zbraně i koně a několik našich bojovníků sténá pod ranami z vašich kulek.“

„Jenže mnohem dřív střílely tvoje stráže, když jsme opouštěli tábor Utahů!“

„Asi nevěděly, co jsem vám slíbil.“

„Umíš se pěkně vykrucovat, jen co je pravda. Ale zapomněl jsi na jednu maličkost: My jsme se totiž přiblížili k vašemu táboru a víme slovo od slova, co jste si povídali. A mluvili jste jen o jednom – o tom, jak nás dostat, jak nás usmrtit. Jaký trest za to zasluhujete?“

Náčelník zarputile mlčel.

„Uvažuj,“ pokračoval Old Shatterhand. „My jsme vám ani v nejmenším neublížili – vy jste nás chtěli připravit o život. Zasluhovali byste, abychom vám oplatili stejným způsobem. Ale my to neuděláme. Dokonce vás necháme na svobodě a vrátíme vám vaše zbraně – ovšem jestliže slíbíte, že nikomu z nás, jak tu sedíme, nikdy nezkrvíte ani vlasek na hlavě.“

„Mluví tvůj jazyk, nebo tvé srdce?“ řekl náčelník a upřel na lovce zkoumavý, nedůvěřivý pohled.

„Můj jazyk nemluví nikdy jinak, než cítí moje srdce. Nebudu chodit dlouho kolem horké kaše – a ty mluv taky na rovinu: Jsi ochoten dát takový slib?“

„Ano...“

„Jsi ochoten jej stvrdit i posvátným ohněm z dýmky?“

„Ovuts-avaht je k tomu ochoten.“

Odpovídal rychle, jako by se vůbec nerozmýšlel. Znamenalo to, že to všechno myslí vážně? Z výrazu tváře se nedalo vyčíst nic.

„Dobře – nechť tedy mezi námi koluje dýmka míru,“ pokračoval Old Shatterhand. „Potvrdíš všechna slova, která ti budu předříkávat.“

„Náčelník Ovuts-avaht je připraven.“

„Doufám, že to tentokrát bereš vážně. Jsem přítel rudých mužů a vím, že si máte právem nač stěžovat. Jen proto mám k tobě i tvým bojovníkům ohled. Ale běda, kdybys mě oklamal!“

Velký vlk se díval upřeně před sebe a neodvažoval se podívat Old Shatterhandovi do očí. Ten mezitím sňal z krku svůj kalumet, povstal, rozvázal náčelníkovi pouta, nacpal dýmku tabákem a zapálil ji. Pak vyfoukl kouř do všech světových stran, k zemi i k obloze a podal ji náčelníkovi, který provedl týž obřad. Přitom opakoval podle toho, jak Old Shatterhand předříkával: „Velký vlk, náčelník Yampa-Utahů, mluví za sebe i za všechny své bojovníky. Mluví k bledým tvářím, které vidí před sebou, k Old Firehandovi, Old Shatterhandovi, k lovcům jménem Hobbles Frank, Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy, mluví ke všem ostatním a také k Vinnetuovi, náčelníku Apačů. Všichni tito bojovníci jsou od této chvíle jeho přáteli a bratry. Utahové jim nikdy v ničem neublíží a raději zemřou, než by dovolili, aby je kdokoli mohl považovat za jejich nepřátele. To je přísaha Velkého vlka a je to přísaha celého kmene. *Howgh!*“

Náčelník se posadil, pak na lovcův pokyn podal kalumet míru dalšímu ze svých bojovníků a potom dýmka kolovala mezi všemi. Dokonce i malá Ellen se musela podrobit slavnostnímu obřadu. Když ceremoniál skončil, vydali indiánům postupně jejich zbraně. Zdálo se, že Utahové berou svou přísahu vážně, protože Velký vlk, sotva dostal svého koně, prohlásil: „Old Shatterhand tedy nyní souhlasí, abychom se vrátili zpět do našeho tábora?“

„Zpět do tábora?“ podivil se lovec. „Můžete jet, kam chcete – ale říkal jsi, že se chcete účastnit srazu vašich kmenů.“

„Ano, ale teď jsme se příliš zdrželi. Nestihli bychom to.“

„Budete se vracet Nočním kaňonem?“

„Ano, mějte se dobře, odjíždíme.“

Pozdravil lovce zdviženou paží, otočil koně a zmizel ve skalní úžlabině. Ostatní bojovníci ho jeden po druhém sledovali a za chvíli bylo kolem lovců jako vymeteno.

„A přece je to kus padoucha,“ vybuchl starý Missouri Blenter, sotva zmizel poslední Utah. „Já mu vidím až do duše, i když je zmalovaný

těmi válečnými barvami jak paňáca. Nevěřím mu ani slovo, kdyby se šestkrát zapřísahal, že jsme jeho bratři. Ne, ne... měli jsme mu radši ukázat, zač je toho u nás loket. Kuličku do hlavy a je to.“

Nečekaně se ozval jindy tak mlčenlivý Vinnetou:

„Snad má můj bílý bratr pravdu, ale vždycky je lépe zkusit věci po dobrém. Náčelník Apačů navrhuje, abychom zde na tomto místě přenocovali – on sám se ihned vydá na výzvědy, aby zjistil, co učinili Utahové.“

Všem se přece jen jaksi ulevilo. Co vlastně mohli s Utahy podniknout? Táhnout je s sebou jako zajatce? To bylo skoro nemožné. Potrestat je všechny na hrdle? To by byla jatka. Shatterhandovo řešení poskytovalo alespoň jakousi naději na to, že se indiáni umoudří a nechají lovce na pokoji. Opatrnosti samozřejmě nezbývalo ani teď. A tak se po Vinnetouovi vydali na obhlídku i Old Firehand a Old Shatterhand. Old Shatterhand si chtěl prohlédnout okolí na sever od jejich nynějšího stanoviště, Old Firehand se pustil k jihu, směrem ke kaňonu. Oba se vrátili, aniž narazili na něco podezřelého. O něco později než oba zálesáci se vrátil z výzvědů i apačský náčelník. Také jeho zpráva zněla nadějně: Utahové prošli kaňonem, vyšplhali na jeho konci po srázných skalních útesech vzhůru a tam nahoře zmizeli mezi stromy.

„Dobrá zpráva,“ řekl Old Firehand uspokojen, „ale to neznamená, že bychom si přesto neměli dávat pozor. Postavíme stráže u Nočního kaňonu a tady na druhé straně také. Doufám, že s tím souhlasíte, Mr Shatterhande?“ „Právě jsem to chtěl navrhnout,“ řekl lovec.

Spát se ovšem hned nešlo – bylo o čem vyprávět, a tak žádný div, že už nechybělo mnoho do půlnoci, když ruch tábora konečně utichl. Old Firehand se šel ještě jednou přesvědčit, jestli jsou stráže na svých místech, a potom zhasil oheň a v kaňonu zavládly tma a ticho.

14. V ZAJETÍ A OPĚT NA SVOBODĚ

Vinnetou viděl dobře: Utahové skutečně zmizeli mezi stromy na náhorní plošině nad Nočním kaňonem.

Jenomže lesem neprojeli až na druhý konec, nýbrž se na náčelníkův pokyn zastavili a sestoupili z koní. Ovuts-avaht se pak sám vrátil na kraj lesa a prohlédl si ještě jednou rozsedlinu Nočního kaňonu.

„Někdo z těch bílých psů určitě sleduje, jestli jedeme zpátky do tábora,“ prohlásil s úšklebkem, když se vrátil.

„A my tam nepojedeme?“ podivil se jeden z podnáčelníků.

„Máš snad mozek préríjního šakala?“ obořil se na něj Velký vlk. „Musíme se těm ropuchám pomstít!“

„Kouřili jsme však s nimi kalumet míru.“

„Komu patřila dýmka, z které jsme kouřili?“

„Old Shatterhandovi.“

„Pak tedy přísaha zavazuje jeho – nás ne. Proč byl tak hloupý a nevezal můj kalumet? Chápeš mě?“

„Velký vlk má vždycky pravdu,“ řekl uznale Utah. „Zítřka ráno budou duše bleďých tváří pobíhat ve věčných lovištích, a až přijde čas, budou nám sloužit.“

„Chceš bleďé tváře přepadnout? Na to je nás málo... a vrátit se Nočním kaňonem nemůžeme, lovci jsou opatrní a jistě postavili hlídky.“

„To vím taky! Ale copak je to jediná cesta k naší pomstě? Není snad dost rudých bojovníků při P'a-mou, Lesu vody? A nevede snad o něco výš cesta napříč kaňonem, o které bleďé tváře nevědí? Všichni ranění i s koňmi zde zůstanou. Ostatní půjdou kupředu – za mnou!“

Podrobili se jeho rozkazu bez námitek. Les tu sice nebyl hluboký, táhl se však v dlouhém pruhu na hodiny daleko.

Utahové museli jet prudkým cvalem, než se dostali k místu, jež se svažovalo opět dolů, k tábořišti Old Shatterhanda a ostatních lovců.

Ústí úžlabiny bylo ovšem od tábora lovců vzdáleno ještě tři anglické míle. Přímo proti němu se zařezával do hlavního kaňonu vedlejší úzký kaňon a toho chtěl Velký vlk využít pro své plány. Zřejmě se zde dokonale vyznal: ačkoliv byla kolem tma tmoucí, nezmýlil se v cestě ani jednou.

Indiáni teď cválali po další náhorní plošině, do níž se jako rozvětvená síť pavučiny hluboce vřezávala celá soustava kaňonů a rozsedlin. Na oblohu vystoupil měsíc, a tak mohli jet přes půl hodiny skoro tryskem, než se začala půda v širokém výřezu opět svažovat. Vpravo i vlevo trčely skalní útvary jako ochranné hradby, a čím víc se půda svažovala, tím vyšší a nepřístupnější se zdály. Pak se před oddílem vynořily košaté koruny stromů a mezi nimi probleskla záře hořících ohňů. Byl to les, opravdový les uprostřed plošiny na kámen vysušené sluncem a vyhlazené vichřicemi. Vlastně zde mohl vzniknout právě jen proto, že se tu vytvořila chráněná proláklna. Vichřice přes ni přefičely, aniž ji zasáhly, spodní vody se měly kde nashromáždit a vytvořit malé jezírko a vodní vláha kypřila prst' a přiváděla živiny kořenům stromů. To tedy byl P'a-mou, Les vody, o němž mluvil Velký vlk. Zde se tedy měly sejít oddíly všech utažských kmenů.

I kdyby měsíc nesvítil tak jasně, byli by to místo snadno našli – tak jasně zářily početné táborové ohně. Ale obvyklý tábor to nebyl, nikde žádný stan, žádná narychlo zbudovaný srub. Desítky indiánských bojovníků ležely kolem ohňů na pokrývkách anebo jen volně na holé zemi a mezi nimi se popásali koně.

Velký vlk se zastavil u prvního ohně, seskočil z koně a pokynul svým lidem, aby zatím čekali. Nejbližšímu z Utahů řekl jen jediné slovo: „Nanap-neav, Starý náčelník.“ Oslovený muž povstal a vedl Velkého vlka k jezeru, kde blízko u břehu plápolal zvlášť velký oheň. Seděli u něho čtyři indiáni, všichni s orlími pery ve vlasech. Zvlášť jeden upoutával svým zjevem pozornost na první pohled. Byl to starý, už nejméně osmdesátiletý kmet se svrasklými tvářemi v obličejí nepomalovaném válečnými barvami a s dlouhými bílými vlasy, které splývaly až na záda. Držel se přes svůj věk zpříma a hrdě, jako by mu bylo o třicet méně. Upřel na příchozího pronika-

vý pohled, ale ani slůvkem neodpověděl na jeho pozdrav. I ostatní mlčeli, a tak se Velký vlk němě posadil vedle nich, dívaje se strnule před sebe do ohně. Uplynula dlouhá, nekonečně dlouhá chvíle, než se pohnuly starcovy rty: „Strom se zbavuje listí, když přikvačí podzim. Avšak přijde-li o ně dřív, je to znamení, že se už k ničemu nehodí. Měl jsi svá pera ještě před třemi dny – kde jsou však dnes?“

„Zítřka bude Velký vlk opět nosit orlí pera a u jeho pasu se bude houpat deset, možná i dvakrát deset nepřátelských skalpů,“ odpověděl starému náčelníku Ovuts-avaht.

„Bledé tváře přemohly Velkého vlka, že odložil odznaky své statečnosti a důstojnosti?“

„Pouze jedna bledá tvář to byla. Ta, jejíž pěst je mocnější než kteréhokoliv jiného lovce.“

„Takovou pěst má jen jeden člověk. Old Shatterhand.“

„Byl to on,“ potvrdil Velký vlk. „Je daleko odtud a s ním mnoho jiných známých bojovníků: Old Firehand, Vinnetou, dlouhý a tlustý lovec a ještě pětkrát deset jiných lovců. Ovuts-avaht si přišel pro jejich skalpy.“

„Ufff!“ V tváři bělovlasého náčelníka se objevil výraz nejvyššího napětí. „Velký vlk ať nám poví, co se stalo!“ pobídl ho.

Zešíroka a tak, aby se ukázal v co nejlepším světle, vylíčil Velký vlk poslední události a své vyprávění ukončil prosbou:

„Ať mi Nanap-neav dá padesát bojovníků! Postavím se jim do čela a zničím ty zbabělé bílé psy. Jejich skalpy musí ozdobit naše opasky dřív, než se objeví na obloze první zářivá jitřní hvězda.“

Vrásky na starcově tváři se ještě prohloubily, obočí se stáhlo a orlí nos jako by se celý prodloužil a zešpičatěl.

„Dřív než se objeví zářivá jitřní hvězda?“ opakoval. „Jsou to slova hodná bojovníků Utahů? Bledé tváře nám učinily velké příkoří, a když je nyní Velký duch vydává do našich rukou, mají zemřít rychle a bez bolesti jako dítě v náručí matky? Co soudí bratři o slovech Velkého vlka?“

„Bledé tváře musí zemřít u mučednického kůlu,“ ozval se jeden z náčelníků.

„Pochytáme je živé,“ přidal se druhý.

„Čím slavnější náčelníci, tím větší muka,“ připojil se třetí.

„Moji bratři promluvili dobře,“ řekl s uspokojením stařec. „Zmocníme se těch psů živých.“

„Starý náčelník nechť si však uvědomí, jaké muže má proti sobě,“ řekl Ovuts-avaht a jeho hlas zněl varovně. „V jejich zbraních vězí zlý duch...“

„Mlč!“ sykl stařec. „Nanap-neav ví nejlíp, koho má před sebou – ale copak nás tu není víc než desetkrát třicet bojovníků? Nemáš s sebou i ty pětkrát deset mužů? Na jednu bledou tvář připadá sedm našich mužů! Zmocníme se jich a spoutáme je a všechny přivážeme k mučednickému kůlu! A teď pojďme, určím bojovníky, kteří s tebou pojedou.“

Zvedl se a spolu s ostatními náčelníky obešel všechny hořící ohně. Tři sta mužů bylo vkrátku připraveno – navíc ještě padesát jich náčelník určil ke strážní službě u koní. Velký vlk pak vybraným bojovníkům vyložil několika slovy svůj plán. Utahové ho mlčky vyslechli a vyhoupli se do sedel.

Jeli stejnou cestou, kudy přijel Velký vlk, ovšem pouze k hlavnímu kañonu. Tam sestoupili a ponechali koně pod dozorem padesáti strážců. Zdálo se jim, že při tak velké početní převaze se nemusí ničeho obávat. Nanejvýš by je mohli zvětřit koně a prozradit bělochům nepokojem a ržáním, že se někdo blíží. Ale náčelník věděl o prostředku, jak spolehlivě oklamat i jemný koňský čich. Byla to šalvěj, která v některých místech Dalekého západu roste skoro v lánech. Také tady v kañonu jí bylo dost. Když se jí indiáni od hlavy až po paty potřeli, rozprostřela se kolem tak pronikavá a prudká vůně, že musela zmást i ostrý koňský čich.

Šli pěšky asi tři míle. Zpočátku postupovali svižně, ale od půle cesty museli být už opatrnější. Kradli se zvolna a tiše, plíživě jako hadi. Tři sta lidí – a přece nikde ani nejmenší zašramocení, jediné zapraskání větvičky, jediné zaskřípání kamínku! Teď! Velký vlk, který se plížil v čele, se zastavil. Zahlédl ohně táborových hlídek. Byla to chvíle, kdy Old Firehand obcházel rozestavěné stráže.

Náčelník pokynul mlčky dvěma nejbližším bojovníkům a všichni tři se vrhli k zemi. Přitisknutí se plazili kupředu, až se dostali k nejvysunutější hlídce. Muž k nim stál zády, díval se za odcházejícím Old Firehandem. Náhle mu dvě ruce stiskly hrdlo jako kleště a další čtyři ho chytily za ruce a nohy. Zatmělo se mu před očima a hlava se zatočila v náhlé mdlobě. Když opět přišel k sobě, zjistil, že má roubík v ústech a že mu na prsa míří špička nože.

Velký vlk přivolal němým gestem další dva bojovníky a vydal se s nimi zneškodnit druhou hlídku. Ta měla postavení o něco níž a indiánům nezbylo nic jiného, než tábor obejít.

Trojice se přebrodiva přes potok a postupovala druhou stranou, kde nikdo z bělochů nehlídal. Ale jak se dostat zpátky? Voda se leskla jako roztavené stříbro, stíny na hladině nebo čvachtání kročejů je mohly prozradit. Z opatrnosti se tedy plazili ještě hezký kus dál, kde se dalo snadno bez nebezpečí přejít na druhý břeh. Tiše a opatrně se sunuli při zemi k stanovišti druhé hlídky. Když se k ní dostali na šest sedm kroků, stál k nim hlídkující právě bokem. Následoval mocný skok, úder, zakymáčení – také tento muž byl přemožen. Dva Utahové u něho zůstali a Velký vlk se vydal na zpáteční cestu, aby řídil hlavní útok.

Koně bělochů stáli v dvou skupinách mezi oběma hlídkami a táborem. Až dosud se chovali klidně, ale šalvěj nešalvěj, Velký vlk se přece jen obával, aby se některé ze zvířat nepoplašilo, až se jeho muži přiblíží k táboru – a tak se rozhodl, že oddíl přejde přes potok stejnou cestou, kudy se plížil on sám. Nebylo to přitom nic snadného: kolik mužů se muselo neslyšně pohybovat na velice úzkém prostoru! Ačkoliv si vedli mistrovsky, přece jen několik koní tam v táboře cosi zvěřilo a začali jevit nepokoj. Velký vlk viděl, že nezbyvá, než rychle jednat.

„Kupředu!“ zazněl jeho tlumený rozkaz k útoku.

Skokem vyrazili přes potok. Lovci už spali, namačkaní těsně vedle sebe v úzkém prostoru rozsedliny. Útočníci se jich zmocňovali ještě v polospánku, rychle je zneškodňovali, spoutávali a házeli jako pytel otrub za sebe těm, co čekali za nimi. Utahové proti všem in-

diánským zvyklostem pracovali při útoku zcela tiše, žádný obvyklý válečný pokřik, až teprve když sami běloši spustili povyk, rozlehl se noční temnotou pronikavý jekot rudochů. Síílil a znovu a znovu se vracel, jak ho stěny kaňonu mnohokrát opakovaly.

Jen Old Firehandovi, Old Shatterhandovi, Vinnetouovi a několika málo dalším se podařilo včas vyskočit a vrhnout se ke skalní stěně. Opření o ni se bránili noži proti přesile. Byl to tichý a úporný boj. Utahové je chtěli dostat živé, věšeli se na ně, strhávali je k zemi, pokoušeli se je sevřít. Nakonec je rudoši přece jen srazili, povalili na zem a svázali jako ostatní. A teprve v té chvíli jejich vítězný ryk zazněl naplno.

Ovuts-avaht zjistil, že v bitce bylo zraněno asi dvacet Utahů. „Za všechno nám ti psi zaplatí,“ zuřil. „Sedřeme jim kůži z těla! Postarejte se o raněné! A taky o koně zajatců. A seberte bledým tvářím všechny zbraně! Teď se musíme vrátit!“

„A kdo má vzít začarovanou pušku Old Shatterhanda?“ chtěl vědět jeden z Utahů. „Je nebezpečné se jí i dotknout.“

„Necháme ji tu ležet a nahrabeme na ni kamení. Kde je?“

Zapálili několik větví a dali se do prohledávání okolí. Ale ať hledali, kde hledali, po zbrani jako by se slehla země. Old Shatterhand ji neměl, a ani neprozradil, že mu ji v zápase někdo vyrval z rukou a kamsi odhodil. Indiánům to zmizení bylo nepochopitelné – vždyť přece bílý lovec měl zbraň ještě nedávno u sebe. Zvláště Velkému vlkovi se to nechtělo líbit: „Zlý duch se jí zmocnil,“ napadlo ho. „Musíme rychle pryč – nebo nás všechny stihnou její kule!“

Zavelel a nemusel svůj rozkaz opakovat – indiáni měli i tak ze Shatterhandovy pušky nahnáno. Netrvalo dlouho a oddíl Utahů se všemi zajatými bělochy vyrazil na zpáteční cestu. Od začátku bitky neuplynulo ještě ani pět čtvrtí hodiny...

Všech bělochů se však Utahové nezmocnili: Old Firehand postavil ještě třetí stráž, o níž Utahové neměli tušení. V Nočním kaňonu hlídkoval Droll a s ním Hobbler Frank, který si chtěl s krajanem hlavně popovídat o starých zašlých časech mládí. Byli zrovna uprostřed

vzpomínání, když k nim dolehl od vstupní úžiny kaňonu jakýsi podezřelý zvuk.

„Slyšíš?“ zpozorněl Hobbble Frank. „Co se to děje?“

„Jako by tam někdo dupal – že by to byli naši?“ mínil Droll.

„Ale kdepak! Podle toho rámusu bych řekl, že je to ohromná spousta lidí, nejmíň dvě stovky...“

Hluk směrem od tábora sílil, ozývaly se výkřiky – to byly hlasy překvapených, zaskočených bělochů.

„Přepadení,“ vykřikl Hobbble Frank.

„Indiáni,“ napadlo téměř současně tetku Drollovou.

A vzápětí se ozval pronikavý válečný pokřik útočících Utahů.

„Propánajána, Drolle,“ vykřikl kulhavý mužík a chytil bratránka za rukáv. „Honem na pomoc! Dáme se do nich!“

Droll si však zachovával chladnou krev.

„Počkej, počkej, ne tak zbrkle. Jestli indiáni podnikají noční přepadení, tak to znamená, že jsou v přesile. Nejdřív musíme zjistit, co se vlastně děje – pak teprve uvidíme, co se dá podniknout!“

Přilehli k zemi a na špičkách prstů se po čtyřech pomalu a opatrně blížili k ústí kaňonu. Naskytl se jim smutný pohled: jejich druhové bojovali marný boj proti přesile. Zaslechli tři čtyři výstřely ze zbraní Old Firehanda, Old Shatterhanda a Vinnetoua, ale po chvíli se celý kaňon otrásl vítězným rykem stovek indiánských hrdel.

Při ústí kaňonu však byla volná cesta.

„Rychle za mnou a přes vodu na druhou stranu,“ zašeptal Droll svému bratránkovi a pustil se kupředu. Hobbble Frank vyrazil za ním a přitom jeho ruka maně nahmatala nějaký dlouhý, tvrdý předmět. Přitáhl tu věc k sobě – to přece je puška s kulovým závěrem, Old Shatterhandova henryovka, blesklo mu okamžitě hlavou. Chopil se ručnice a tiše se z toho nálezu zaradoval.

Šťastně se vyškřábali na druhý břeh a potom, držíce se za ruce, proklouzli kolem skalní stěny jižním směrem. Byla tma jako v pytli, indiáni křičeli nadšením jako pomínutí a to usnadňovalo těm dvěma cestu. Už se dostali do míst, kde stála první stráž, zdolali kamenitý

úsek, kde museli přelézat balvany – hnalo je úsilí dostat se co nejrychleji dál od indiánů.

Konečně už neslyšeli jejich křik. Udýchaný Droll stiskl Hobble Frankovi spokojeně rameno a zůstal stát.

„Tisíc láter,“ zahromoval mužík, „proč se vlastně tak ženeme? Bratránku, my jsme vlastně vzali do zaječích... copak už nemáme kouska cti v těle?“

„Kous... ka... cti?“ Droll sotva popadal dech. „To se rozumí, že máme – a právě proto musíme to tělo zachránit.“

„Zachránit jsme měli především své přátele! Měli jsme se pustit do indiánů a rozsekat je na fašírku!“

„A co bychom tím spravili, kdybychom na ně vybaflí? Akorát že by měli Utahové o dva zajatce navíc.“

„O dva zajatce navíc? Ty myslíš, že oni někoho zajímali? Neslyšel jsi jen řev a střelbu?“

„Nejsem hluchý!“

„No – a kdopak asi střílel?“

„Naši. To byly většinou rány z revolveru.“

„A Utahové?“

„Chtěli zřejmě dostat naše přátele živé. Proto jsem se taky hned snažil vzít nohy na ramena. Když jsme se z toho dostali aspoň my dva, můžeme pro ně něco udělat.“

Droll vzal bratránka kolem ramen, a jak ho chtěl poplácat, nahmátl druhou pušku.

„Co to máš? Kde jsi přišel k další pušce?“ podivil se. „Ležela tam u vody, tak jsem ji sebral. To je Shatterhandova henryovka.“

„Ale to je výborná věc! Ta se nám báječně hodí! Umíš s ní zacházet?“

„Že se ptáš. Jsem přece Shatterhandův starý známý! Abych se nevyznal v jeho nejmilejší pušce,“ málem se urazil mužík. „A to ti povídám – běda, jestli mu někdo skřiví vlásek na hlavě. Jsem dobrák od kosti, ale jestli se mu něco stane, tak z celého Dalekého západu udělám kůlničku na dříví.“

„Dobře, dobře... tak pojďme dál.“

S říčkou po pravici a svislou skalní stěnou po levici se vydali dál směrem na jih. Asi po hodině, tam, kde se kaňon obracel zákrutem k západu a spojoval se s vedlejším menším kaňonem, se Droll opět zastavil.

„Kudy teď? Doprava? Doleva?“ rozmýšlel se.

„Určitě doleva, tam se schováme,“ rozhodl Hobble Frank bez váhání. „Indiáni pojedou hlavním kaňonem – a my se jim pak můžeme pohodlně pověsit na paty.“

Úzkou skulinou vedlejšího kaňonu sem prosvítal měsíc. „To není špatný nápad,“ mínil Droll. „Měsíc nám posvítí na cestu... a všechno ostatní se ukáže.“

Zabočili do postranního kaňonu a pokračovali asi půl hodiny přímo na západ, až se k jejich překvapení před nimi vynořila rovinka, dokonce zalesněná rovinka, kterou by tu nikdo nečekal. A ten les byl navíc tak hustý, že se k nim skrze koruny stromů prodíralo měsíční světlo opravdu jen spoře. To byl P'a-mou, Les vody, místo, jež si Utahové zvolili jako tábořiště.

Kotlinka, kterou les vyplňoval, se táhla od severu k jihu souběžně s hlavním kaňonem. Lesnatý pás spojovaly s hlavním kaňonem dvě cesty, dvě vedlejší údolí: jedna ze severu, kudy šel Velký vlk, a druhá na jihu, kterou se teď plížil Droll s Hobble Frankem. Oba vedlejší kaňony tvořily s hlavním kaňonem a s lesem obrovský čtyřúhelník skal s celou sítí úzlabinek, skulin a průrviček.

„Je to možné?“ divil se Hobble Frank. „Les, stromy, křoviny – nic lepšího si nemůžeme přát! Co říkáš?“

„Že se mi ten les vůbec nelíbí!“ Droll ani zdaleka nejevil takové nadšení. „Že by indiáni o něčem takovém nevěděli? Že by nepřišli na to, že takový les uprostřed kaňonů je nejbáječnější úkryt na světě?“

„Máš pravdu, bratráčku,“ připustil Hobble Frank. „Takový les je mnohem pohodlnější k táboření než nejprostornější kaňon. Nebo tím chceš říct, že hloub bychom se neměli odvažovat?“

„To ne – ale musíme mít pořád oči jako na stopkách. Pojď, zkusíme to tady kolem trošku prozkoumat.“

Opatrně se kradli kupředu, co noha nohu mine. U každého druhého stromu se zastavili, prohlédli si okolí, pokud to dovoľovalo matné měsíční světlo, a pozorně naslouchali, jestli se neozve nějaký podezřelý zvuk. Ale nikde se nepohnul ani lísteček. Pojednou však Droll do sebe vsál doušek vzduchu:

„Franku, necítíš nic? Jako by odněkud přicházel kouř?“

„Taky se mi zdá,“ přisvědčil mužík. „Podíváme se?“

„Ale opatrně!“ Kráčeli kupředu krok co krok. Kouř bylo cítit čím dál pronikavěji. Potom zahlédli záři ohně a zaslechli nějaké nejasné zvuky. Připadalo jim, že slyší vzdálené hlasy lidí. Les se teď rozprostíral víc po jejich pravici – dali se tedy tím směrem a brzy se dostali až docela blízko k několika ohňům.

„Tábor jako hrom,“ zašeptal Droll. „Určitě si tu dali schůzku Utahové, co táhnou proti Navahům. Je jich jako much.“

„To se nedá nic dělat... blíž musíme. Chci vědět, co je s Old Shatterhandem, protože...“

Vítězoslavný ryk z tisíců hrdel ho přerušil.

„Vedou zajatce,“ sykl Droll. „Velký vlk přichází od severu, my od jihu. Musíme vypátrat, co s nimi chtějí udělat.“

Až dosud se i při vši nutné opatrnosti nemuseli plížit – ale teď nezbylo nic jiného, než postupovat dál po čtyřech. Doplazili se tak ke skalní stěně ohraničující východní stranu lesa jako srázná, až k nebi sahající deska. Proplížili se kolem ní – hořící táborové ohně jim zůstaly po levici – a uviděli před sebou cíp jezírka dosahujícího až ke skále. U jeho západního břehu seděli u ohně náčelníci. Oba zálesáci se drželi při břehu a postupovali dál, až se dostali k vysokému stromu, jehož schýlené větve sahaly nízko k zemi. Kdosi z Utahů přiložil na oheň – a když se oba muži připlížili, vyšlehl právě vysoký plamen a ozářil tváře zajatých bělochů, které sem jednoho po druhém přivlékali.

„A teď pozor, bratrátku,“ dotkl se Droll Hobblesova Frankova ramene. „Umíš lézt po stromech?“

„Jako veverka!“

„Tak hupky hupky nahoru – odtamtud budeme mít lepší výhled.“

Vyšvihli se do větví a ukryli se nahoře v koruně.

První, co zjistili, bylo, že zajatci nemají pouta na nohách. Hnali je k náčelnickému ohni jako stádo, k náramnému uspokojení Velkého vlka, který své spolubojovníky předběhl, uvelebil se u táboráku, a dokonce si už zase zastrkal do kštic svá náčelnická orlí pera. Prohlížel si zajaté bělochy jako hladový pardál kořist. Byl vítěz! Neprošel však zatím ani slůvko, právo promluvit první měl nejstarší náčelník kmene, Nanap-neav. Stařec sklouzával pohledem po zajatých mužích, až nakonec utkvěl na Vinnetouovi:

„Kdo jsi,“ řekl posléze. „Máš vůbec nějaké jméno? A kdo byl pravivý pes, kterého nazýváš otcem?“

Stařec bezpochyby očekával, že mu Apač ve své hrdosti vůbec neodpoví, avšak Vinnetou řekl s ledovým klidem:

„Nevíš, kdo před tebou stojí? Pak jsi slepý červ, který žije z mršin a bahna. Jsem náčelník Apačů Vinnetou.“

„Vinnetou není žádný náčelník! A ani obyčejný bojovník,“ vyrazil ze sebe posměšně starý. „Všechny tyto bledé tváře zahynou čestnou smrtí u mučednického kůlu, avšak tebe hodíme do vody – ať tě sežerou žáby a raci!“

„Nanap-neav je starý muž a viděl už uplynout mnoho zim a jar. A přece se ještě nepoučil o tom, že Vinnetou se nenechá beztrestně urážet. Náčelník Apačů je připraven snášet všechna muka – ale nedovolí jedinému z Utahů, aby ho urážel.“

„A jak to Vinnetou udělá?“ zasmál se stařec. „Mluvíš jako bys nebyl spoután.“

„Nestydí se Nanap-neav posmívat se spoutanému muži? Ano, ty spoutaný nejsi a máš po ruce zbraně – ale varuji tě: vezmi si mé varování k srdci, sice poneseš sám následky.“

„Jaké následky? Ví Vinnetou, jak zapáchá šakal, jemuž se vyhýbají i všežraví supové? Takový šakal je Vinnetou. On také...“

Nanap-neav nedořekl. Z hrdel Utahů shromážděných kolem náčelníka se vydral zděšený křik. Vinnetou se vrhl jedním mocným

skokem proti náčelníkovi, rozpráhl se svýma spoutanýma rukama a srazil jej prudkým úderem k zemi. Pak se otočil a vrátil se zpátky tam, kde stál předtím.

Divoký výkřik úžasu vystřídala chvíle ticha a ohromení. Ostatní utažší náčelníci vyskočili a hnali se k Nanap-neavovi, aby mu pomohli na nohy. Ale Utah ležel bez známek života – jak padl k zemi, narazil nešťastnou náhodou na kámen a roztránil si o něj lebku. Několik Utahů už sáhlo po nožích a s nenávisťnými pohledy se blížilo k Apačovi. Běloši čekali, že se na něj užuž vrhnou, když vtom se ozval hlas Velkého vlka, který jim zastoupil cestu:

„Zpátky! Vinnetou napadl starého náčelníka, protože touží zemřít rychlou smrtí bez mučení. Ale to nedovolíme – naopak, připravíme mu muka, jaká ještě nikdy žádný člověk nemusel podstoupit! Zahalte tělo starého náčelníka do pokrývky, aby se na něm nepásly pohledy těch bílých psů, a svažte zajatce na nohách a odneste je tam na mýtinu. Všechny je umučíme jako oběť starému náčelníkovi. Pojdme – poradíme se o tom! *Howgh!*“

Hobble Frank i tetka Drollová viděli ze svého místa v koruně stromu všechno jako na dlani. A protože byli tak sto, sto dvacet kroků od náčelnického ohně, slyšeli i většinu z toho, co se mluvilo. Teď potřebovali hlavně zjistit, kam odklidí Utahové zajatce.

Mezitím snášeli indiáni zbraně a ostatní kořist k náčelníkům. Ti jediní zůstávali u poradního ohně, ostatní odcházeli kamsi stranou. Droll a Hobble Frank zaslechli jakousi jednotvárnou žalostnou melodii – zpočátku ji zpívalo jen několik hlasů, pak se přidal sbor a ten sborový zpěv zněl bez přestání, hned tlumeněji, hned zas silně a mohutně, kolem celého tábořiště.

„Pohřební písně za starého náčelníka,“ zašeptal Droll. „To se nám hodí do krámu, bratránku – při tomhle bědování nás ta banda aspoň nebude slyšet! Teď se pustíme za kamarády a pokusíme se zbavit je pout. Naštěstí je mezi stromy tma jako v pytli, nikdo si nás, doufejme, nevšimne!“

„Máš pravdu – tak dolů na zem!“

Proplížili se kolem náčelníků ve vzdálenosti asi padesáti kroků a nepozorovaně se protáhli až k vzdálenějšímu ohni, u něhož leželi spoutaní zajatci. Několikrát přímo kolem nich přeběhl některý z Utahů – to jak se bojovníci shromažďovali a připojovali ke sboru pějícímu pohřební písně. Jednou dokonce jen taktak že Hobble Frank včas uhnul, jeden ze spěchajících indiánů by o něj málem byl zakopl.

Bělochy hlídalo šest mužů. V matném a dohasínajícím světle ohně mohli Droll a Frank rozeznat sotva obrysy jednotlivých postav – podařilo se jim však přesto zahlédnout Old Shatterhanda, který ležel první hned při kraji. Tiše si rozdělili úkoly. Hobble Frank přeběhne ve volné chvíli k Old Shatterhandovi, Droll si vezme na starost Old Firehanda a Vinnetoua.

Plamen táboráku se schoužil do sebe, až se na chvíli zdálo, že oheň už musí zhasnout. Jeden ze strážců se zvedl pro další větev, aby jej přiživil, a právě toho okamžiku, než se plameny znovu zvedly, využili oba zálesáci. Jako hadi se bleskem proplížili k zajatcům – a Hobble Frank pojednou ležel vedle Old Shatterhanda. Skrčil nohy, jako by na nich měl pouta, přisunul mu k boku jeho henryovku a pohotově přitiskl ruce k tělu, aby strážci měli dojem, že je spoután jako ostatní.

„Výborně, Franku – jste to vy?“ šeptl Old Shatterhand. „Droll je s vámi?“

„U Vinnetoua a Old Firehanda!“

„Zaplaťpánbůh, že jste našli stopu. A že jste přišli ještě před svítáním.“

„Věděl jste, že přijdeme?“

„Doufal jsem. Všiml jsem si, že nejste mezi zajatci. A když vás ani dodatečně nikdo nepřivedl... Provedli jste to dobře! Ale honem nůž, a řezat pouta!... Tak – a teď ho pošlu dál!“

„Hlavně aby to šlo rychle. Jak budete mít pouta dole, hned se zvedneme a hurá ke koním a zbraním.“

„Ne, Franku! Z toho by povstal jen zmatek, a než bychom se připravili, měli by nás indiáni zase v hrsti. My to navlečeme jinak. Opatříme si rukojmí!“

„Rukojmí?“

„Támhle sedí. Náčelníci! Jestli se jich zmocníme, můžeme si být jisti, že se z toho dostaneme se zdravou kůží.“

„To je nápad!“

Hobble Frankův nůž putoval z ruky do ruky a z druhé strany koloval podobně zas Drollův. Old Shatterhand potom šeptem rozdělil pokyny – na dané znamení, jen co zhasne oheň, se všichni vrhnou k utažským náčelníkům.

„Jak to – jen co zhasne oheň?“ podivil se Frank. „Jak to chcete zařídít?“

„Uvidíte! Ale zhasnout musí – jinak by z nás byly živé terče pro kulky našich strážců.“

Všichni leželi bez hnutí, zdánlivě tak jako dřív, ale ve skutečnosti připraveni vyskočit a vrhnout se k náčelníkům. Old Shatterhand čekal na příznivou chvíli. Přišla v okamžiku, kdy se opět jeden ze strážců zvedl, aby přiložil. Pod silnou listnatou větví se plamen na vteřinku zdusil – právě v této rozhodující vteřině se lovec vymrštil, skokem dostihl strážce, srazil ho pěstí přímo do ohniště a povalil ho na ně. Tříkrát čtyřikrát přetáhl bezvládného muže ohništěm sem a tam – a oheň byl zdušen úplně. Nastala tma, a než strážce, celé zkoprnělé, pochopily, co se děje, a než spustily křik, bylo už pozdě. Osvobození lovci se hnali, co jim nohy stačily, k jezírku.

Náčelníci stále ještě seděli při svém ohni a radili se. Zaslechli sice křik strážce, ale to už se zajatí lovci před nimi vynořili, a než se náčelníci nadáli, byli do jednoho spoutáni. Běloši si rychle rozebrali své zbraně, které tu ležely na hromadě. Když se potom po chvíli objevili mezi stromy bojovníci, spatřili své náčelníky v poutech na zemi. U každého klečel běloch s napřaženým nožem – ostatní stáli s puškami v rukách, připraveni střílet.

Utahové spustili okamžitě strašlivý povyk, sbíhali se, vyli, až uši zaléhaly, zvedali výhrůžně zbraně, ale Old Shatterhand si věděl rady:

„Ani krok dál!“ křikl a chytil nejstaršího z náčelníků za krk a zahřměl na něho: „Jak se jmenuješ?“

„Kunpui, Ohnivé srdce! Ale jestli se mnou chceš mluvit, okamžitě mě pusť!“

„Samozřejmě – ale až splníš moje požadavky.“

„Jaké jsou tvé požadavky? Chcete se dostat na svobodu?“

„Jak jsi na to přišel? Na svobodu jsme se právě dostali sami. Žádáme však...“

„Má pušku! Má svou začarovanou pušku!“ přerušily Old Shatterhanda pojednou výkřiky Velkého vlka. Většinu náčelníků zcela ohromil spád událostí. I Ovuts-avaht si pojednou uvědomil, že Old Shatterhand má svou henryovku zase u sebe. „Zlí duchové mu ji přinesli,“ volal zděšeně.

„Má začarovanou pušku! Má začarovanou pušku!“ opakovali po něm utazští bojovníci.

Old Shatterhand opět oslovil Ohnivé srdce:

„Dobře mě poslouchej, ať víš, co chci! Především nám vrátíte všechny naše věci! Ráno odtud odjedeme a vás všechny vezmeme s sebou jako rukojmí. Nařídíš svým bojovníkům, že proti nám nikdo nesmí ani hnout prstem, ani nás pronásledovat. Až budeme dost daleko od tvých Utahů, propustíme vás a budete se moct vrátit.“

„To je pro nás příliš velká hanba,“ zabědoval náčelník. „Ještě nedávno jste byli v naší moci – a teď nám chcete poroučet, co máme udělat?!“

„Myslíš, že vám bude něco platné, když se budete vzpírat? Chceš, abych nechal mluvit svou začarovanou pušku?“ Lovcova výstraha zapůsobila.

„Ne, ne – ale pověz, kam až nás chcete odvézt?“ vykřikl rychle Kunpui.

„Mohl bych ti vlastně namluvit cokoliv,“ odpověděl Old Shatterhand. „Ale řeknu ti pravdu. Pojedeme nahoru do pohoří Book, ke

Stříbrnému jezeru. Když zjistím, že s námi hrajete poctivou hru, necháme si vás s sebou jen jeden den... Teď vám dávám čtvrt hodiny na rozmyšlenou. Potom bude mluvit už jen má zázračná puška – a všechny naše zbraně. Domluvil jsem!”

Ohnivé srdce sklonil hlavu, pak ji zas s povzdechem zvedl a začal bloudit pohledem po korunách okolních stromů. Jako by odtud zaznívalo nezřetelné volání: „*Mai ive! Mai ive!* Podívej se sem, podívej se sem!” Indián se díval směrem, odkud zaznívaly ty hlasy, ale Old Shatterhandovi, Vinnetouovi a Old Firehandovi neušlo, že mezi stromy postávají rudoši. Drželi před sebou pokrývku, kterou pohybovali sem a tam, zvedali ji hned nahoru, hned zase dolů, hned zakrývali, hned zas odkrývali výhled na oheň, který za nimi plápolal. Lovci tušili, oč jde, ale nedávali na sobě nic znát, jen Vinnetou podstoupil, aby líp sledoval znakovou řeč, kterou se indiáni mezi sebou v nutném případě dorozumívají. Podle toho, jak pohybovali pokrývkou, stoupal nebo klesal dým a tvořil různé obrazce. Bez Vinnetoua by se lovci v tom tajném zpravodajství nedokázali vyznat. Ohnivé srdce i ostatní Utahové byli také přesvědčeni, že počínání dvojice uniklo pozornosti nepřátel, tím spíš, že Vinnetou se tvářil, jako by ho ze všeho nejvíc zajímala jezerní hladina, lesknoucí se ve svitu měsíčního světla.

Celá hra trvala asi pět minut.

„Rozuměl můj rudý bratr, o čem se Utahové s náčelníkem dorozumívali?“ zeptal se šeptem Old Firehand, když se Vinnetou po chvíli zase vrátil ke skupince.

„Do všech podrobností ne,“ řekl Apač, „ale hlavní smysl je jasný. Dva mladí náčelníci z kmene Sampiče-Utahů vzkazovali Ohnivému srdci, aby klidně jel s námi jako zajatec.“

„To jistě mají něco za lubem.“

„Vědí, že cesta ke Stříbrnému jezeru nás povede nejdříve přes Grand River a potom přes Tey-wipah, Jelení údolí. Tam se shromáždilo mnoho utažských bojovníků, kteří se chystají vyrazit proti Navahům. Musíme na ně cestou narazit a oni spojenými silami naše rukojmí opět osvobodí. Už teď vyslali několik mužů, aby jim podali

zprávu. A abychom neměli žádnou naději uniknout, Utahové, kteří tu táboří, nás chtějí sledovat. Chtějí nás obklíčit ze dvou stran.“

„Behold,“ nezdržel se Old Firehand. „To znamená, že se ocitneme v kleštích! Co na to říká můj rudý bratr?“

„Vinnetou byl kdysi v Jelením údolí se svým bratrem Shatterhandem, když je pronásledovali Utahové z kmene Losů. Našel tam tehdy skalní stezku, na kterou dosud nev kročila lidská noha. Je velice nebezpečná, ale zachrání nás.“

„Znamenitě! A rukojmí?“

„Až mineme Jelení údolí, pustíme je na svobodu.“ A protože Old Firehand se podíval tázavě po Shatterhandovi, Vinnetou s lehkým úsměvem dodal: „Náčelník Apačů mluví i za svého bílého bratra. On je s jeho návrhem jistě srozuměn.“

Old Shatterhand přikývl, a protože určená čtvrt hodinka uplynula, obrátil se na náčelníka:

„Má lhůta vypršela. Jak se rozhodl Ohnivé srdce?“

„Odpovím ti,“ řekl Kunpui, „ale dřív řekni, až kam s vámi jako rukojmí pojedeme.“

„K místu, které se jmenuje Tey-wipah, Jelení údolí. Nestane-li se až do té doby nic, dodrželi jste slovo a budete volní.“

„Potvrdíš to, co jsi řekl, kouřem z dýmky?“

„Potvrdím ti to - a ty mi to potvrdíš stejným způsobem!“

„Vezmi tedy svůj kalumet a zapal ho!“

„Ale ne! Zakouříme si tentokrát pro jistotu z tvé dýmky.“

„Proč chceš kouřit z mé dýmky? Nevypouští snad tvůj kalumet obláčky pravdy?“

„Buď bez starosti, na můj kalumet je spolehnutí. Ale Velký vlk se necítil vázán jeho kouřem - a vy ostatní taky ne, když jste mu poskytlí tolik lidí, aby nás přepadl. Ne, ne, podruhé už na stejný lep nesednu. Bude se kouřit z tvého kalumetu! A jestli odmítneš, budu si myslet, že s námi nehraješ poctivě.“

„Sundej Ohnivému srdci pouta...“

„Ani mě nenapadne! Jsi rukojmí a v poutech zůstaneš, dokud nedorazíme do Jeleního údolí. Já ti tvou dýmkou posloužím sám. Pěkně ti ji nacpu a přidržím ti ji v ústech, budeš to mít dokonce pohodlnější.“

Kunpui na to už neřekl nic. Old Shatterhand mu odvázal kalumet z krku, nacpal ho a zapálil. Potom vyfoukl dým k zemi, k obloze a do všech čtyř světových stran a prohlásil, že chce dodržet, co slíbil a o čem se s náčelníkem domluvil. Pak lovci postavili náčelníka na nohy, vstrčili mu do úst dýmku, nechali ho vyfouknout kouř nahoru a dolů a pak ho sami otočili postupně na sever, západ, jih, východ. Také on slíbil za sebe i za všechny Utahy, že dodrží úmluvu... Tím obřad skončil a zdálo se, že běloši jsou spokojeni.

Dostávali své zbývající zbraně, Utahové jim přivedli na pokyn náčelníků i jejich koně. To už začínalo svítat. Lovci vysadili spoutané rukojmí do sedel a vzali je vždycky po dvou mezi sebe. Řadili se rychle, bylo radno pospíšet si co nejvíc. Oddíl se potom pustil směrem k vedlejšímu kaňonu, odkud sem tak nečekaně pronikli Hobbles Frank a tetka Drollová.

15. BITVA S UTAHY

Když lovci dojeli k vedlejšímu kaňonu, neodbočili doleva ke kaňonu hlavnímu, ale dali se vpravo k postranní úžlabině. Vedl je Vinnetou, který se v krajině dokonale vyznal. Za ním cválali lovci, pak *rafteri*, v jejich středu jeli zajatí utazší náčelníci a zadní voj tvořila jiná skupina *rafterů*, která chránila Ellen Butlerovou, jedoucí opět na nosítkách.

Cesta vedla strmou úžinou vzhůru až na otevřenou skalnatou planinu ohraničenou v dálce temným masívem Rocky Mountains, Skalnatých hor. Tady už mohli nasadit koním ostruhy.

Hory se přibližovaly takřka před očima, ale bylo to jen zdání, protože mezi jezdci a pohořím leželo ještě údolí Grand Riveru. Asi kolem poledne – lidi i zvířata už začal zmáhat ostrý sluneční žár – dorazili k nevelkému skalnatému svahu. „Tady začíná kaňon, který nás přivede k řece,“ oznámil Vinnetou. Vypadalo to zde, jako by nějaký obr vysoustruhoval do skal sráznou soutěsku. Stěny vpravo i vlevo se s každým krokem vypínaly výš, napřed skoro neznatelné, pak vysoké jako urostlý muž, pak jako dům, až se nakonec při pohledu zdola zdálo, že se sbíhají někde u oblohy. V hloubce soutěsky bylo chladno a tma. Ze stěn se řinula voda v praménkách, které se dole při dně pospojovaly v potůček, takže tu unavení koně mohli dosyta uhasit žízeň. A divná věc – ten kaňon byl rovný, jako by ho nalinkoval podle pravítka, a jezdci viděli před sebou už z dálky jasný proužek, zvěstující, kde je asi východ ze soutěsky. Když k němu dorazili, naskytl se jim úchvatný pohled na údolí toku Grand Riveru. Bylo asi půl míle široké, středem se valil proud řeky, po obou březích se zelenala tráva a za tím travnatým pásem se kolmo zvedaly srázné stěny kaňonu. Údolí směřovalo od severu k jihu a zdálo se, že ve skalách, které je svíraly, není ani jediná trhlinka, ani jediný výstupek.

Ani jediná trhlinka? A přece! Právě proti místu, kudy jezdci přijeli, přitékal z malého zářezu ve skalách půvabný zurčící potok. Vinnetou na něj ukázal:

„Tudy pojedeme! Malá bystrá voda nás přivede k Jelenímu údolí.“

Vehnal svého koně do proudu, ostatní ho vzápětí následovali. Blížil se už k druhému břehu, když najednou vykřikl zdušeným hlasem: „Uff!“

Old Firehand i Old Shatterhand viděli, že ukazuje na břeh, kde i oni teď zpozorovali několik stop. Zdupaná tráva se ještě nevzpamatovala.

„Bledé tváře,“ řekl Vinnetou.

„Asi je to tak,“ přisvědčil Old Shatterhand. „Indiáni by jeli za sebou, nenechali by po sobě takovou širokou stopu. Kolik jich tu jelo? Dvacet?“

„To přinejmenším,“ řekl Old Firehand. „A já bych řekl, že je jasné, kdo to byl. Cornel se svou partou!“

„Možné to je. Hrálo by to s tím, co jsme se dozvěděli od Knoxe a Hiltona. Ale kudy se pustili? Že by podél potoka směrem k Jelenímu údolí? Pak tedy vběhnou Utahům přímo do náruče! No – to je osud, s tím se nedá nic dělat.“

„Jak to?“ vykřikl Old Firehand. „S tím se musí něco dělat! Přece běží o pláněk, o ten náčrt, který Cornel ukradl. Bez něho se nedostaneme k tajemství Stříbrného jezera!“

„Ale jestli jsou to oni, mají už pěkný náskok!“

Old Firehand chvíli podrobně zkoumal stopy.

„Pět hodin,“ řekl zklamaně. „Padnou do rukou Utahům dřív, než my dorazíme do půli cesty k Jelenímu údolí...“

„Moji bratři ať už neuvažují o zrzavém trampovi a jeho lidech,“ ozval se Vinnetou, „ale o tom, jak zahladit jejich stopy.“

„Pročpak?“ podivil se Old Firehand.

„Protože nás pronásledují Yampa-Utahové. My nyní odbočíme, ale Utahy musíme zmást. Jestliže budou považovat Cornelovy stopy v soutěsce za naše, budou se jich držet. Pojedou podle nich a ani je

nenapadne, že jsme zde odbočili. Ale nesmějí vědět, že cestou podél řeky už nějací jezdcí před námi přijeli. Moji bílí bratři ať začnou s odstraňováním otisků, kam až oko dohlédne. Až Yampa-Utahové přijedou, ať najdou trávu neporušenou.“

„Vinnetou má pravdu. Dejme se do díla,“ řekl Old Shatterhand.

Hobble Frank, Davy, Jemmy, Droll, Humly Bill a Gunstick Uncle se pustili po stopě, kterou zanechala Cornelova tlupa. Sledovali ji takových sto padesát dvě stě kroků a pak začali svou práci: nabrali vodu do klobouku, pokropili trávu s otisky šlápot a pečlivě ji uhlazovali. Ostatní měly obstarat sluneční paprsky. Až vysuší trávu, budou všechna stébla vyrovnaná a každý, kdo sem přijede, bude přesvědčen, že má před sebou jen stopy Firehandova oddílu, mířící do prolákliny k Jelenímu údolí.

Indiánští zajatci mlčky přihlíželi. Od chvíle, kdy opustili tábor, nepromluvil nikdo z nich ani slůvko. Nynější počínání lovců jim ale bylo podezřelé – začala je tísnit myšlenka, že běloši jejich léčku prohlédli, a vrhali po sobě znepokojené pohledy.

Výprava pokračovala v cestě podél potoka. Údolí se poněkud rozestoupilo, vinulo se v zákrutech výš a výš a objevily se i první keře a stromy. Později se údolí rozvětvovalo do několika menších úžlabin, odkud přitékaly pramenky vody živící hlavní řečiště potoka. Vinnetou sledoval cestu podél největšího z těch přítoků. Vedla širokým údolím, které se pak náhle stáhlo ve skalní úžinu, za níž se rozkládala pěkná zelená lučina. Tady se na Apačův pokyn zastavili.

„Naši koně jsou unaveni a mají hlad,“ prohlásil Vinnetou. „I moji bratři potřebují nabrat nové síly.“

„Ale co Utahové?“ staral se Old Firehand. „Neobjeví nás?“

„Nemohou sem dojet dřív než na sklonku dne,“ řekl Apač. „Stačí, když postavíme jednoho muže jako hlídku k úžině, kterou jsme přijeli. Uvidí je už z dálky a bude nás varovat.“

Zařídili se podle Vinnetouových slov. Rukojmí přivázali ke stromům, koně pustili napást se na trávu a zapálili čtyři ohně, aby na nich připravili něco k snědku. Nezapomněli dát najíst ani Utahům. I voda na zapití byla po ruce.

Když si odpočinuli, pokračovali v další cestě. Vedla dál přes lučinu, potom překročili několikrát horské stráně a dostali se do hotového bludiště roklí, údolíček a úzlabin, mířících, jak se zdálo, vždycky jiným směrem. Místo, kde se všechny cesty stýkaly, bylo ústí protáhlé rokliny, tak pusté, že se tu neuživilo ani stéblo trávy. Povalovaly se zde jen obrovské balvany nejrůznějších tvarů, jednotlivě i nakupené v jakési pyramidy, vyhlíželo to, jako by se tu kdysi v pradávných časech zřítíl obrovský strop. Tady se dala těžko sledovat nějaká stopa, snad jenom čerstvý úlomek kamene rozdrčeného koňským kopytem mohl prozradit nejzkušenějšímu zálesákovi, že tudy projeli jezdci na koních.

„Kdybychom jeli touto skalní pustinou ještě dvě hodiny,“ poznamenal Vinnetou, „dostali bychom se k Jelenímu údolí. Avšak my odbočíme doleva. Old Shatterhand a Old Firehand ať sestoupí ze sedel a jejich koně ať vede některý z lovců. Mí bílí bratři půjdou poslední a zahladí po nás všechny stopy. Yampa-Utahové nesmějí ani náhodou upozorovat, že jsme odbočili.“

Pustil se mezi balvany a skalní suť, a průvod lovců se dal na pochod za ním. Náčelník Apačů měl zřejmě znamenitou paměť, poznával každý kámen, každý skalní útvar, každou soutěsku. Ani jednou se neoctl v rozpacích, i když v těchto končinách byl jen jednou, dokonce už před dosti dlouhou dobou.

Cesta stoupala příkře do vrchu, až se konečně vyšplhali na pustou, holou náhorní plošinu. Pobídlí koně a přeletěli ji tryskem. Slunce už mizelo za štíty hor, když ji konečně celou projeli.

„Ještě pět set kroků,“ upozornil Vinnetou, „a přijedeme ke srázu. Skalní stěna tam spadá kolmo dolů tak prudce, jako letí dešťová kapka k zemi. Naproti na druhé straně je stejný sráz – a mezi těmi dvěma stěnami leží Jelení údolí. Lovce tam najde dobrou vodu a vlídný les, avšak dostane se dovnitř jen jedním příchodem a opustit je může také jen na jediném místě – ve směru cesty ke Stříbrnému jezeru. Old Shatterhand a Vinnetou však objevili ještě jiný přístup. Vinnetou vám jej ukáže.“

Apač zajel až na pokraj plošiny, ke skupině skalních útvarů, které tu čněly jako trosky prastarých ochranných hradeb, a zmizel mezi nimi. Jezdci ho pomalu, opatrně následovali. Po pravici měli sráz spadající do údolí, po levici skálu a před sebou uzounkou skalní rozsedlinu, která se v ostrých zákrutech prudce svažovala dolů. Museli sesednout z koní a vzít je za uzdy. Půda byla jako vystlaná drtí a drobnými úlomky kamene, zvířatům se tedy sestupovalo poměrně dobře, přinejmenším neuklouzávala a nesmekala se. Horší bylo, že čím niž se dostávali, tím méně bylo vidět. Všem připadalo, že sestup trvá už celou věčnost, když se konečně dostali na rovnější půdu jakéhosi obrovského skalního výstupku. Zde náčelník Apačů zůstal stát: „Teď jsme už blízko, skoro na dně údolí. Dál však už nepůjdem. Počkáme, až přejedou Utahové. Postarejte se o koně a zajatcům dejte roubíky do úst!“

Vinnetou a Old Shatterhand pak vzali několik lovců, Hobble Franka, tetku Drollovou, Missouri Blentera, Jemmyho, Davyho a Castlepoola, aby jim ukázali okolí. Údolí pod nimi se vpředu zužovalo k výchozí bráně, spíš chodbičce, tak úzké, že by se jí dva muži vedle sebe sotva protáhli. Apač je dovedl až k východu, prošli jím a po několika zákrutech se octli před jakousi oponou z popínavých rostlin. Vinnetou ji rozhrnul a před nimi se objevil hustý lesní porost. Stromy tu rostly tak těsně u sebe, že se jejich koruny do sebe vplétaly a tvořily přirozenou klenbu, kterou nepronikal snad ani jediný sluneční paprsek. Apač mlčky naznačil gestem, že dál už půjde prozkoumat cestu sám. Zakrátko se vrátil a oznamoval:

„Na pravé straně, na severu, hoří mezi stromy mnoho táborových ohňů, táboří při nich Utahové. Ale na opačné straně je tma. – Tam se musíme dostat. Vinnetou se domnívá, že u východu z Jeleního údolí postavili dva nebo tři muže. S těmi si snadno poradíme. Dostaneme se z údolí v pořádku – leda bychom narazili na Cornela. Musíme proto bezpodmínečně zjistit, co s ryšavým trampem je. Vinnetou s Old Firehandem a Old Shatterhandem se ještě vydají na výzvědy, aby se o všem přesvědčili.“

Když se úplně setmělo, vydali se ti tři k lesu. Nikde se neozýval ani hlásek, ve tmě jen probleskovalo z dálky světlo hořících táboráků a ukazovalo jim směr. Plížili se od stromu ke stromu, Vinnetou první, a drželi se při pravé straně údolí. Ohně Utahů hořely až někde uprostřed, a tak mohli postupovat poměrně rychle. Po levici uviděli plápolat největší oheň. Sedělo kolem něho pět mužů s orlími pery, náčelníckými odznaky.

„Tab-waghare, Žluté slunce,“ zašeptal Vinnetou a ukázal na vysokého chlapíka, jehož obnažená hrud' a tváře byly pomalovány žlutou barvou. „Náčelník Kapotů je silný jako medvěd.“

Žluté slunce právě povstal a pokynul jinému z náčelnické pětičky. I ten se zvedl.

„Cu-in-kuc, Čtyřnásobný buvol,“ ozval se tlumeným hlasem Old Shatterhand. „Svého času se mu podařilo čtyřmi šípy zabít čtyři buvoly - podle toho dostal jméno.“

Oba náčelníci mezi sebou vyměnili několik slov a pak se vzdálili. Bylo vidět, jak přecházejí okolo ostatních ohňů a míří ke skalní stěně. „Za chvíli budou u nás,“ zahučel Old Firehand, „Mr Shatterhande, co říkáte - nezkusíme to?“

„Myslíte - chytit je živé? To by byl kousek!“

Utahové se blížili, šli rozvážně, co noha nohu mine. Vtom se před nimi vynořily dvě postavy. Následovaly dvě rány pěstí do spánku - Slunce i Buvol klesli k zemi, jako by je podřál.

„A je to,“ zašeptal Old Firehand. „A teď s nimi rychle do skrýše!“

„Můj bratr Vinnetou nechť na nás nyní chvíli počká, než se vrátíme,“ zašeptal Old Shatterhand Apačovi.

Vrátili se k němu zpátky asi za deset minut a dohodli se, že prozkoumají údolí při levé straně, jestli se tam snad neusídlil Cornel se svou bandou. Pustili se tedy opatrně všichni tři vpřed, Apač opět první. Drželi se těsně při skalní stěně, po levici měli hořící ohně, před sebou však tmu. Tam kde se nevyznali zrakem, museli postupovat po hmatu.

„Uff!“ ozval se po chvíli tlumený výkřik apačského náčelníka.

„Co se děje?“ zašeptal Old Firehand.

„Člověk,“ odpověděl Vinnetou.

„Pozor na něj – ať neztropí poplach!“

„Neztropí! Je mrtev.“

„Cože – tys ho...“

„Ne! Je přivázán k mučednickému kůlu! A je celý zakrvavený!“

„To tedy znamená...“

„Že jsme se dostali k místu, kde Utahové mučili muže z Cornelovy tlupy,“ řekl Vinnetou.

Opatrně prohledali okolí a v krátkém čase našli, vlastně spíš v té tmě nahmatali, ještě několik dalších obětí. Všechny byly přivázány k mučednickým kůlům anebo ke stromům.

„Přišli jsme pozdě,“ zašeptal Old Shatterhand. „Tentokrát si Utahové pospíšili. Vykonalí ortel bez odkladu.“

„A co Cornelův plánec? Nad tím teď můžeme udělat kříž,“ řekl Old Firehand.

„Máme přece v rukou utažské náčelníky,“ mínil Old Shatterhand.

„Snad se nám podaří vyměnit je za tu mapku.“

„Jestli ji ovšem nezničili!“

„To sotva – indiáni už se poučili, že papíry bledých tváří bývají důležité... Teď mě právě napadlo: víte, proč s nimi udělali tak krátký proces? Poslové Velkého vlka jim řekli, že sem máme namířeno.“

„Ano, poslové přišli,“ řekl Vinnetou. „Ale Yampové ještě ne!“

„Chvíli jim asi trvalo, než se odvážili do skalní rozseldliny. A než prozkoumali planinku, kde jsme odpočívali. Řekl bych, že přitáhnou až někdy k ránu, ten poslední úsek cesty je v noci hodně... ale co je to? Nejsou nakonec přece jen už tady?“

Někde nahoře nad hlavami trojice mužů zazněl pronikavý, jása-vý výkřik a vzápětí se mu zdola dostalo stejné odpovědi. Yampové jsou tu! Nezdržela je ani tma, ani neschůdná cesta!

Tábor jako by ožil. Utahové se vrhali k ohňům, vytahoval z nich hořící větve, přinášeli si nové, zapalovali je, vybíhali vstříc svým spencům. Najednou se v lese rozsvětlo, tábor jako by se naráz probudil ze spánku. Pro tři muže na výzvědách to bylo víc než nebezpečné.

„Musíme se odtud rychle ztratit,“ zašeptal Old Firehand. „Ale kam? Kolem nás se to jen hemží Utahy.“

„Nahoru na stromy,“ napadlo Old Shatterhanda. „Snad tam to pozdvižení přečkáme...“

Apačský náčelník se nedal dvakrát pobízet – vyšvihl se do koruny nejbližšího stromu a schoval se mezi větve v koruně. Dva sousední stromy poskytly stejně spolehlivý úkryt i dvěma lovcům.

Viděli nyní ze svého stanoviště všechno jako na dlani. Utahové se vítali a zdravili, pobíhali sem a tam, pokřikovali na sebe, vládl tu zmatek a vzruch. A najednou, docela nečekaně, se z opačného konce údolí ozval kvílivý, zoufalý, dlouhý výkřik. To někdo zakvílel ve chvíli smrtelné úzkosti.

„Co se děje? Co to znamená?“ Ke třem mužům dolehly znepokojené hlasy Utahů přebíhajících zmateně kolem stromů, které jim poskytovaly úkryt. „Někdo volá? To bylo tam dole! Tam je Žluté slunce! A Čtyřnásobný buvol!“

A znovu následoval výkřik, snad ještě pronikavější, a po něm třeslo několik výstřelů z pušek.

„Navahové, Navahové,“ zabouřily najednou hlasy Utahů. „To udělal Vinnitou! A Old Shatterhand! Bílí lovci je přivedli, aby se nám pomstili. Na ně, zabijte ty psy! Vezměte si skalpy Navahů, vezměte si jejich životy!“

Zmatek se stupňoval. Utahové se vrhali po zbraních, házeli další větve do ohně, aby viděli na nepřítele, řev sílil a rostl, les se křikem a jekotem jen otrásal, střelné rány se přibližovaly, mezi stromy se míhaly postavy indiánských bojovníků, šlehaly záblesky z pušek. Nepřítel pronikal do utažského ležení.

Utahové se však šikovali k obraně. Nejdřív bojovali osamoceně, pak se tvořili skupinky, houfce, bojovalo se všude po celém táboře, o každý jednotlivý táborový oheň. Ano, byli to Navahové! Chtěli bezpochyby Utahy překvapit náhlým útokem, ale nepodařilo se jim zneškodnit v tichosti strážu u vchodu do údolí – jejich smrtelné výkřiky prozradily útočníky, a tak se rozpoutal boj muže proti muži. Už nerozhodovalo překvapení, ale početní převaha. A ukazovalo se, že

Utahů je víc a že se na bojišti lépe vyznají. Ačkoliv se Navahové bili statečně, poznenáhlu je Utahové začali vytlačovat z údolí ven. Zápas nabýval na síle i na ukrutnosti. Náčelníci, kteří ještě před krátkou dobou seděli u ohně, skoro jako kamenné sochy, se zuřivě bili. Jeden z nich řídil ostrými výkřiky boj, posílal své muže na pomoc těm, kdo podléhali, jiné hnal, aby pronásledovali kolísající Navahy.

Postavy bojovníků se poznenáhlu ztrácely – konečně přišla chvíle, kdy tři bezděční svědci bitky mohli nepozorovaně uniknout a vrátit se ke své skrýši. Vinnetou se sesmekl ze stromu jako had a pokynul rychle svým druhům, aby udělali totéž.

Cesta je volná!

Zvolili pravý a jediný okamžik, o něco později by se už byli ze svého úkrytu na stromech nedostali. Velící náčelník stál dosud na svém místě a vykřikoval rozkazy, ale mumraj kruté bitky se už vzdálil – i křik slábl a zněl jen zdáli.

Utahové vítězili.

Netrvalo dlouho a začali se vracet, zapalovali nové ohně, s hořícími větvemi zabíhali hlouběji do lesa, shledávali své raněné a mrtvé. (Navahové své mrtvé a raněné, jak je u indiánů obvyklé, vzali při ústupu s sebou.) Nad každým bojovníkem, který přišel o život, spustili Utahové vždy znovu a znovu nářek a zuřivý křik a všechny je snášeli na jedno místo, aby jim připravili důstojný pohřeb. Ještě zuřivější jekot a halekání se strhly, když zjistili, že mezi mrtvými a raněnými nejsou dva z náčelníků. Byli přesvědčeni, že je zajali a odvěkli Navahové. Zbývají náčelníci hned svolali válečnou poradu.

Vinnetou se pokusil vyzvědět, na čem se Utahové usnesou. Připlížit se znovu k indiánům a vyposlechnout si, o čem rokují, nebylo tentokrát nijak zvlášť obtížné. Vítězství Utahy ukolébalo, a o tom, že přímo v údolí se skrývá někdo pro ně daleko nebezpečnější, neměli ani nejmenší tušení. Rozhodli se, že především osvobodí své náčelníky z rukou Navahů, a dokonce kvůli tomu odsunuli i pohřební obřady na pozdější dobu. Čekat na příjezd bílých lovců, jak původně zamýšleli, považovali teď za méně naléhavé. Ostatně byli si jisti, že na

cestě ke Stříbrnému jezeru jim tak jako tak bledé tváře padnou do rukou. Proto náčelníci vydali rozkaz, aby se všichni připravili k odjezdu – hned časně z rána měla začít honba za Navahy.

Lovci ve svém úkrytu neměli dlouhou chvíli. Vinnetou jim po návratu oznámil, co se Utahové chystají udělat, a všichni ještě jednou rozebírali zážitky celého dne. Mluvílo se i o tom, co je čeká nazítří, ale protože ráno museli být časně na nohou, uložili se k odpočinku ještě před půlnocí. Pravda, nikdo z nich se do spánku nemohl pořádně zabrat: vzrušení z posledních zážitků bylo přece jen přílišné.

Ještě než vyrazili na další cestu, čekal je hrůzný pohled na trampy umučené u mučednického kůlu. Většina z lovců i *rafterů* již na Západě leccos zažila i viděla, ale když spatřili na vlastní oči, za jak hrozných muk tito muži zemřeli, byli otřeseni až do hloubi duše.

„Sklidili to, co zaseli,“ otrásl se Hobbles Frank, když uviděl jejich krví zbrocená těla. „Byla to sice sebranka, ale přece jen, když se člověk podívá.“

„Snad bychom tomu byli mohli zabránit, přijet o něco dřív,“ řekl Old Firehand, neboť také pro něho byl pohled na řadu mučednických kůlů s obětmi krvavé pomsty úděsný. „Proboha!“ vydechl na jednu. „Podívejte se tam – Cornel!“

Poněkud stranou, na malé vyvýšenince, připoutáno k silnému kůlu, se sklánělo jako v poslední křeči s podlomenými končetinami skoro až k zemi tělo Cornela Brinkleyho, zcela zbavené šatů. V hrudi mu vězelo několik šípů, na pažích i na nohách byly hluboké stopy po zásazích noží.

„Hrozný pohled,“ vysoukal ze sebe Missouri Blenter. „*Gent's*, chtěl jsem si to s tím darebákem vyřídit jednou provždycky, jako že mi říkají Missouri Blenter. Byl bych ho oddělal bez výčitek svědomí – ale takhle zajít...“

Gunstick Uncle, stojící do té chvíle mlčky, si zhluboka povzdechl a obrátil se k Old Shatterhandovi:

„Msta postihla bílé vrahy,
my musíme za Utahy.“

Bůh se smiluj s jejich duší,
pohřběme je, jak se sluší.“

I Old Shatterhand byl otřesen tím, co spatřil. Otočil se k Old Firehandovi.

„Měli bychom si asi pospíšet. Ten plánek k pokladům jezera je tak jako tak ztracen. Některý z těch Utahů se ho bezpochyby zmocnil jako kořisti – my ho už sotva najdeme...“

„Ledaže by nám k němu dopomohli naši rukojmí,“ poznamenal Old Firehand, ale Old Shatterhand jen pokrčil rameny.

„Pochybují... Pojd'te, Gunstick Uncle má pravdu.“

Sňali mrtvoly z kůlů a naskládali je v řadě vedle sebe, pak vykopali hluboký hrob a navršili na něj mohylu z kamení.

Zdržovat se tu déle už nemělo smysl, ba bylo to nebezpečné.

Nasedli na koně, zajistili rukojmí, a spoléhající se teď jenom na Vinnetouovu a Old Shatterhandovu znalost krajiny, vyrazili na tajnou přístupovou stezku – ke Stříbrnému jezeru.

16. U STŘÍBRNÉHO JEZERA

Když se po několika dnech klopotné jízdy přiblížili k cíli, rozevřel se jim před očima uchvacující pohled. Cesta je vedla poznenáhlu se zvedajícím kaňonem, lemovaným po stranách mohutnými skalními stěnami, které v paprscích slunce hrály všemi barvami tak, že to až oslepovalo zrak. Obrovské pískovcové útvary strměly vysoko k obloze jako za sebou seřazené velkolepé kulisy. Některé se podobaly obrovským pyramidám, jiné se vypínaly strmými stěnami a svými četnými výstupky, cimbuřimi a věžemi připomínaly mohutné hrady. Slunce stálo vysoko na obloze a v jeho paprscích se celá ta nádhera barevně třpytila. Stěny skal se měňavě leskly jednou v nejjasnější modři, jindy jako by je pozlatil do žlutoruda, na jiných místech vystupovaly zbarvené do žluta anebo do olivové zeleně a v rozsedlinách převládaly syté tmavomodré stíny. Ale všechna ta nádhera, nad kterou až přecházely oči, byla jakoby mrtvá, chyběl jí život, pohyb. Skály, skály, skály – ale nikde ani kapka vody, ani stébélko trávy, ani jediná zelenající se větévka keře či stromku, která by osvěžila zrak.

V čele jeli Old Firehand, Old Shatterhand a Vinnetou. Old Firehand okolní krajinu očima jen hltal. A jako by neustále po něčem pátral, vyjížděl kupředu, vracel se, prohlížel si nejrůznější útvary – až ho nakonec jeden z nich zvláště upoutal. Skály tu vytvářely jakési dva mocné pilíře pnoucí se vysoko nad rozsedlinu, asi tak tři metry širokou. Chvilí si je zkoumavě prohlížel a nakonec řekl:

„Určitě to muselo být tady. Tudy někudy jsem tenkrát vyšel, když jsem objevil to ložisko. Ale uvidíme! Člověk se může taky zmýlit.“

Chtěl sesednout, ale náčelník Apačů kupodivu pobídl koně a klidně vjel mezi pilíři dovnitř, do úžiny mezi skálami. „Moji bratři ať mne následují,“ pobídl je.

„Vinnetou tu cestu zná?“ podivil se Old Firehand.

„Ano, chvíli bude ještě úzká, ale potom se rozšíří, projedeme mezi skálami a dostaneme se k obrovské volné plošině.“

„Ale to souhlasí,“ vykřikl Old Firehand. „Jsme určitě na správném místě! Ta plošina má asi sto metrů, vede vzhůru a...“

„...pak se dostaneme na její okraj. Spadá prudce dolů do hlubiny,“ řekl Vinnetou. „Úzkou roklí sestoupíme až do kotliny Stříbrného jezera.“

„Přesně! Tys na těch místech už byl?“

„Ano.“

„A našels tam něco pozoruhodného?“

„Ne. Ta končina je pustá. Není tam ani voda, ani tráva, ani tam nežijí žádná zvířata. Ani obyčejného brouka nebo mravence nikdo neuvidí lézt po holém, vyschlém kamení.“

„Tentokrát tedy Vinnetoua překvapím já! Je tam něco mnohem a mnohem vzácnějšího než pár trsů trávy nebo nějaké mraveniště!“

„Old Firehand má jistě na mysli ložisko stříbra, o kterém se hovořilo!“

„Tak, tak. Kvůli tomuhle kousku země mezi skálami jsem se vlastně tloukl celou tu dlouhou cestu. Pospěšme si - ať už tam jsme!“

Vjeli skalní skulinou mezi pilíře jeden za druhým, poněvadž pro dva jezdce vedle sebe v té úžině věru nebylo místa. A netrvalo tak dlouho a skalní stěny jako by se rozestoupily a před jezdci se vynořil svah v podobě trojúhelníka. Zdvíhal se pozvolna proti obloze jako štít střechy. Sklon nebyl tak velký, aby se nahoru nedalo vyjet koňmo, trvalo nicméně asi hodinu, než se všichni vyšplhali až na vršek. Tam se před nimi směrem na západ rozprostřela donedohledna náhorní rovina, přetnutá vpředu hlubokou kotlinou. Docela zřetelně mohli pozorovat úbočí i temnou čáru směřující kamsi k jihu.

To byla úzká úžlabina vedoucí od kotliny ke Stříbrnému jezeru, o které mluvili Vinnetou a Old Firehand.

Nejdřív tedy bylo třeba opět sestoupit. Tentokrát však museli sednout z koní, tady byl sráz velice nebezpečný, a dokonce i zajatí indiáni museli pro tu část cesty ze sedel. Uvolnili jim pouta na no-

hách, a teprve když byli dole, zase je spoutali jako dřív. Old Firehand, Old Shatterhand a Vinnetou je na chvíli ponechali jen pod dohledem *rafterů*, protože Old Firehand chtěl přátelům ukázat svůj objev, a tak si je vzal stranou. O tomhle neměli náčelníci Utahů vědět.

Kotlina měla v průměru asi půldruhého kilometru. Hluboká vrstva písku byla poseta na dně kameninovou sutí – největší z balvanů byly velké asi jako mužská pěst. Inženýru Butlerovi stačil pohled, aby dovedl posoudit, co to znamená: „Tak tady by se mohla vyskytovat hodně bohatá bonanza. Jestli tu je někde stříbrná žíla, bude určitě vydatná. Zřejmě tu pracovala voda. Půda, na které stojíme, je vlastně naplavenina a určitě obsahuje vzácné kovy,“ vysvětloval. „Ale jsou uloženy hlouběji, někde pod vrstvou písku. Kdybychom začali zkusmo kopat, zjistili bychom brzy, jestli nás něco čeká, nebo jestli jsme se sem trmáceli nadarmo.“

„K tomu snad ani nemusíme kopat,“ mínil Old Firehand. „Stačí zjistit, jestli tady ve stěnách jsou aspoň nějaké stopy stříbra.“

„To jistě – v tom případě je tím spíš stříbro pod zemí po celé kotlině.“

„Pojďte tedy za mnou, něco vám ukážu!“

Old Firehand se rozběhl kupředu, ostatní za ním. Za chvíli stál u skalní stěny, u jakési dutiny, kterou vymlela voda, a snažil se z ní vylomit kus balvanu. Když jej uvolnil, sáhl rukou dovnitř a na dlani se mu objevil valounek šedobílého, trochu do hněda zbarveného nerostu. Podal ho Butlerovi.

„Z toho, co jsem tu našel, jsem si nechal několik vzorků. Něco jsem si dal prozkoumat na Východě. Ale zajímá mě, co tomu řeknete vy, inženýre.“

Butler si prohlížel Firehandův vzorek sotva pár vteřin. „Vždyť je to stříbro, člověče!“ vykřikl. „*Good heaven* – to jste našel tady v té dutině?“

„Ano, stačilo jen kus vyrýpnout. Myslím, že to stříbrné ložisko sahá hodně vysoko.“

„To určitě! A určitě je to hornina velice bohatá na stříbro.“

Old Firehand se blaženě usmíval, sáhl znovu do dutiny a vytáhl další úlomek rudy, aspoň dvakrát tak veliký. Inženýr si ho prohlížel s nemenším zájmem: „Chce to přirozeně chemický rozbor, ale přísahal bych, že to je kerargyrit, chemicky vzato, chlorid stříbra.“

„Uhodl jste! Pětasedmdesát procent čistého stříbra.“

„Tomu říkám nález! Ten kerargyrit je také odněkud z okolí?“

„Našel jsem ho o něco dál, na druhé straně kotliny.“

„Mr Firehande, vy jste objevil v zemi milióny,“ propukl v nadšení dřívější sherivanský předák Watson. „Jste od téhle chvíle boháč!“

„Já? Jen proto, že jsem to ložisko objevil? Ne, ne, já jsem sice na ně přišel, ale na těžbě a výtěžku se budeme podílet všichni. Mr Butler jako inženýr, vy jako dílovedoucí, každý z vás, kdo bude chtít, se zúčastní společné práce. Vždyť kvůli tomu jsem vás bral s sebou. A o podmínkách spolupráce se jistě dohodneme.“

Lovcova slova vzbudila všeobecný jásot, div že se všichni nedali rovnou do odkrývacích prací na ložisku. Ale Old Shatterhand jejich nadšení hned zchladil:

„Pomalu, pánové! Zatím nás čekají jiné věci – nejsme tady na horách sami! Co nevidět se objeví Navahové a v patách za nimi Utahové.“

„Jistě, jistě,“ souhlasil Old Firehand, „ale malá chvílka nás snad nezabije. Rád bych alespoň od inženýra slyšel, jestli nebudou nějaké těžkosti s těžbou. Snad by se mohl podívat...“

Inženýr se nedal dvakrát pobízet a dal se do zběžné prohlídky okolí.

„Pro těžbu je důležitá voda. Jak daleko je odtud Stříbrné jezero?“ zeptal se.

„Za dvě hodiny k němu dorazíme,“ řekl Old Firehand. „A leží výš než tahle kotlina?“

„Mnohem výš!“

„To je dobře – voda s dostatečným spádem by tedy byla po ruce. Ale bude třeba opatřit hodně rour. Nebo pro začátek aspoň nějaké žlaby, třeba dřevěné. Dřevo se jistě dá někde v okolí sehnat?“

„Kolem Stříbrného jezera je lesů až černo.“

„To je výborné. Snad by se dala také někde vybudovat nádrž, abychom nemuseli vést vodu trubkami až z jezera...“

„Jestli dobře rozumím, chcete rudu vyplavovat vodou?“

„Kruppáčem a lopatou bychom tady moc nepořídili. Vodní proud nám bude vymítat horninu. Kde by byl příliš slabý, nasadíme střelný prach.“

„Ale pak se musíme postarat také o odtok – jinak se vám za nějaký čas kotlina zaplní vodou.“

„To jistě, přirozený odtok tu bohužel není. Snad pomůže nějaký systém pump nebo čerpadel, která by vodu vyháněla nahoru na plošinu, kudy jsme přišli. Odtud by pak stékala do kaňonu. To ještě promyslíme. Všechno se dá zařídit během dvou tří měsíců. Ale... komu vlastně patří tenhle kus země?“

„Timbabačům,“ řekl Old Firehand. „Ale ti nám ji, doufám, prodají. Vinnetou nám v tom jistě pomůže.“

„To by bylo nejlepší. Po technické stránce je nejdůležitější, abychom dokázali svést sem vodu z jezera. Víc vám řeknu, až si to tu v okolí trochu důkladněji prohlédnu. Pojďme.“

Pokračovali dál v cestě roklinou, v níž čekali zajatí Utahové se svými strážci. Chvillemi se zužovala na takové tři metry šířky, potom se zase rozšiřovala až na šest metrů, podobna stružce s dnem plným kamení, které sem nanesl při záplavě vodní proud. Ani tady nepozorovali žádný porost: ta trocha vláhy, co se snad udržela v půdě, nestačila poskytnout dost živin ani nejskromnějším rostlinám. Ale ještě předtím, než to vyschlé bývalé koryto dospělo ke Stříbrnému jezeru, se pojednou rozevřelo do šíře. Vytvořila se tu jakási menší pánev s jezírkem, jakoby mořským okem uprostřed. Po dlouhé době poprvé zas uviděli trochu svěží zelené trávy. Koně byli vyčerpáni těžkou cestou, zmáhalo je vedro a trápila je žízeň, a sotva ji spatřili, div že nestrhalí uzdy. Jezdci proto raději sestoupili a pustili zvířata na pastvu. Sami se rozesadili ve skupinách a bavili se – jak jinak – o bohatství ukrytém tady kolem v zemi.

Z hovoru je vytrhl úzkostlivý výkřik inženýra, který pohřešil svou dceru:

„Ellen, Ellen!“ volal. „Kde je má dcera? Proboha – nikde ji nevidím!“

Děvče se po úmorné jízdě těšilo z trávy i z prvních květin, které uvidělo zase po tolika dnech. Květinová nádhera na louce ji tak okouzila, že se hned rozhodla uvít kytičku sobě i otci. Rozběhla se loučkou, začala trhat květy a ani si nevšimla, že se čím dál víc vzdaluje od výpravy. Byla už v ohbí za jezírkem, když ji napadlo, že by se měla vrátit. Otočila se, ale sotva udělala dva tři kroky, vynořili se před ní nečekaně tři indiáni. Zůstala, jako by ji přimrazil, nebyla s to ze sebe vypravit ani slůvko. Zato ti tři jednali bleskurychle – dva z nich se na ni vrhli a sevřeli jí ruce i nohy. Jeden jí rychle zacpal ústa a druhý zamířil nožem na hrdlo: „Tiše – jinak zabít,“ sykl lámanou angličtinou.

Třetí indián se rozběhl kupředu – bílá žena v takové pustině? Jistě tu musí s někým být! Vrátil se brzy, snad za dvě minuty a prohodil ke svým druhům několik slov, kterým Ellen nerozuměla. Potom ji spěšně vlekli pryč – a ona se už ani nepokoušela volat o pomoc.

Za chvíli ji dotáhli na konec úžlabiny, kde se zvedal nevysoký horský svah, při úpatí hustě porostlý křovinami, přecházejícími o něco výše v lesní porost. Táhli ji mezi křovisky až nahoru k lesu. Mezi stromy tu odpočívala celá tlupa indiánů. Udiveně zírali na své druhy, vlekoucí nečekanou kořist.

Ellen cítila, jak se na ni upírají hrozné pohledy, dívala se do jejich modře a žlutě pomalovaných tváří a uvědomovala si, že se octla v nesmírném nebezpečí. Vtom jí vytanul na mysli dárek, který dostala na parníku od Malého medvěda. Neříkal jí, že ten kousek kůže ji ochrání před nepřátelským indiánům? Nahmatala šňůrku, na níž znak Medvědů visel, a podala ho indiánovi, který se tvářil nejzručněji.

Rudoch rozložil kůži, pečlivě si prohlédl všechny značky, pak vyrazil výkřik plný úžasu a podal ji svému sousedovi. A potom putoval ten kousek kůže z ruky do ruky. Tváře indiánů se rozjasnily.

„Od koho – dostat – ho?“ zeptal se indián. „Nintropan-homoš mi ho dal,“ odpověděla dívka. „Kde?“

„Na parníku.“

„Veliké kánoe plulo přes řeku Arkansas?“

„Ano.“

„Tak to být. Nintropan-homoš jet na Arkansas řece. Kdo ti muži tam?“

Indián ukázal směrem ke kotlině.

„Vinnetou, Old Firehand, Old Shatterhand...“

„Uff, uff,“ vykřikl indián a ostatní se k němu přidali.

Ale než mohl položit další otázku, zašustilo cosi v křoví, rozhrnul se porost a ze všech stran se vyřítili lovci, vedení těmi, o nichž byla právě řeč. Indián na okamžik strnul, ale když mezi muži uviděl Vinnetoua, zaradoval se:

„Velký náčelník Apačů je zde? Zajali jsme mladou ženu, ale ukázala nám znak Malého medvěda, a od této chvíle je naší sestrou.“

Vinnetou lehce pokývl hlavou.

„Vidím válečné barvy na vašich tvářích. Jste bojovníci Timbabačů?“ řekl.

„Ano.“

„Kdo vás vede?“

„Náčelník Čia-nicas, Dlouhé ucho,“ zněla odpověď. „Kde je nyní?“

„U jezera.“

„A kolik vás tu je?“

„Sto.“

„Shromáždily se tam i jiné kmeny?“

„Ne, ale čekáme, že přijde asi dvakrát sto Navahů. Chceme s nimi táhnout na sever, abychom ukořistili skalpy Utahů.“

„Jen aby neukořistili Utahové vaše skalpy! Postavili jste hlídky?“

„Proč? Nečekáme příchod nepřátel!“

„Přijde jich víc, než se vám bude líbit. Velký medvěd je také u jezera?“

„On i Malý medvěd.“

„Zaveďte nás k nim!“

„Vinnetou a jeho přátelé nás mohou následovat.“

Timbabačové se seřadili, utvořili čelo oddílu, lovci naskákali do sedel a záhy se celý zástup hnul kupředu. Museli vyšplhat nahoru po horském svahu, potom pokračovala cesta lesem po hřebeni a pak opět začala zvolna klesat. Brzy zahlédli mezi stromy třpytit se vodní hladinu – dorazili ke Stříbrnému jezeru.

Leželo v údolí dlouhém asi dvě hodiny jízdy na koni a obklíčeném skalními útvary jako nějakou mocnou hradební zdí s celou soustavou věží a bašt. Za nimi vystupovaly další a další skalní útvary, vypadalo to, jako by vyrůstaly jeden z druhého, odděleny od sebe četnými úžlabinami, hustě porostlými keři i stromy. Čím dál k jezeru, tím byl porost hustší a hustší – les je obklopoval kolem dokola jako prstenec a jenom těsně kolem břehů ustupoval úzkému pásu trávy.

Uprostřed jezera se zelenal malý ostrůvek s podivnou budovou, pocházející pravděpodobně ještě z dob, kdy nynější indiánské kmeny nevytlačily původní obyvatele. Na travnatém pruhu stálo ještě několik chatrčí a před nimi na břehu bylo uvázáno několik člunů. Po celé prastaré stavbě se vinuly kvetoucí popínavé rostliny a vůbec celý ten kousek pevniny vypadal jako pěstěná zahrada s mnoha keři a květinami. Ale nebyl v průměru jistě širší než nějakých sto kroků.

Les se zrcadlil ve vodní hladině a vrcholky štítů okolních skal ji pokrývaly temnými stíny. Přesto voda nebyla ani zelená, ani modravá, ani tmavá. Třpytila se v jakémsi zvláštním stříbrošedém tónu a nečeřil ji ani závan větříčku. Vypadalo to jako obrovská nádrž plná lesklé rtuti.

V chatrčích při břehu měli své příbytky Timbabačové. Byla jich dohromady asi stovka, a když uviděli, že se k jezeru blíží dlouhý průvod bělochů, zmocnilo se jich vzrušení. Ale protože brzy zjistili, že v čele jsou jejich lidé, rychle se opět uklidnili. Ostatně celý oddíl ještě nedorazil k jezeru, když si Vinnetou všiml dvou postav, které vyběhly z jedné chatrče. S dlaněmi rozkřídlenými u úst na ně zavolal: „Nintropan-hauey...! Vinnetou přišel...!“

Odpovědí byl bouřlivý radostný pokřik. Oba Medvědi – otec i syn – se řtili ke člunu, odvázáli jej a v následující chvíli už mocně zabírali pádly do vody. Měli nepochybně obrovskou radost, a přece

když stanuli před Vinnetouem, nedali najevo nejmenší pohnutí. Velký medvěd jen zvedl ruku na pozdrav a řekl: „Když přijde velký náčelník Apačů, je vždycky a všude vítán z celého srdce. Nintropanhauey zdraví také dávného přítele rudých mužů Old Shatterhanda. A vítá i Old Firehanda, který s ním byl na lodi.“ Když postřehl, že mezi lovci je i tetka Drollová, trhl mu úsměv koutkem úst. „Také můj bílý bratr Droll je slavný bojovník, neboť přemohl černého pantera. Je vítán!“

Tak pozdravil jednoho po druhém a každému podal ruku. Jeho syn, zdálo se, byl nejvíc překvapen tím, že se potkává s Ellen.

„Malý medvěd nevěřit, že opět někdy uvidět bílou *miss*,“ řekl svou lámanou angličtinou. „Kam ona chce přijet?“

„Jedeme jenom sem ke Stříbrnému jezeru,“ odpověděla.

„Malá *miss* se zde zdrží dlouhou dobu?“

„Myslím, že ano,“ řekla.

„Potom Nintropan-homoš ji prosit, aby smět zůstat při ní. On ji učít znát květiny, stromy a keře. Mohou spolu i chytat ryby a lovit v lese.“

„Budu ráda. A těším se, že tě zase vidím.“

Podala mu ruku. Uchopil ji s jistým zaváháním, ale stiskl ji pak pevně a na chvíli ji podržel ve své.

Indiáni zatím odvedli koně příchozích do lesa, ke svým vlastním. Náčelník Timbabačů Čia-icas až do tohoto okamžiku seděl ve své chýšce, a teprve nyní se ráčil vyhrabat ven, tak trochu nadurděný, že si ho nevyšli dřív. Zamračený jako kakabus, samá ruka, samá noha, vypadal jako opičák. Po několika krocích zůstal stát a zadíval se přes hlavy lovců někam nahoru, jako by se ho to všechno kolem vůbec netýkalo.

To bylo něco pro tetku Drollovou:

„Copak, že nejde Dlouhé ucho mezi nás? Nechce se pozdravit s nejslavnějšími bojovníky bílých tváří?“

Náčelník zamručel něco mezi zuby, ale to si přišel na toho pravého! Droll mu poklepal na rameno jako starému kamarádovi a zašklebil se: „Jen to pěkně zkus anglicky, kamaráde! Já tu tvou

timbabačtinu neštudoval.“ A protože náčelník zas něco nezřetelně zadrmlolil, dodal: „Já stejně vím, že umíš docela slušně po našem.“

„No,“ zamračil se Timbabač.

„Ne? A to mě ani neznáš? Nikdy jsi mě neviděl?“

„No!“

„Prosím tě! Vzpomeň si přece! Nepotkali jsme se ve Fortu Defiance?“

„No!“

„Byli tam ti běloši a jedenáct indiánů, trochu jsme mastili karty, trochu popíjeli. Druhý den jste to vy, indiáni, dospávali přes celé odpoledne a ještě přes noc. Ještě ti to nic neříká, *old boy*?“

„No!“

„Pořád ne? A že jste se potom ztratili jak pára nad hrncem, o tom taky nic nevíš?“

„No!“

„A že se mi při té příležitosti ztratila puška a brašna na náboje – o tom taky nemáš tušení? Měl jsem na nich pro všechny případy označení – T. D. tetka Drollová. Tu brašnu jsem nosíval vždycky na opasku, právě tak jako ji nosíš ty. A jak se tak dívám, tak ve své náramné radosti vidím, že máš na své taštičce úplně stejná písmena. Jak je to možné, nevíš?“

„No!“

„A to já zase vím, kamaráde. Je to totiž moje puška a ta brašna je taky moje. Je to trapné, vid’? Ty, náčelník a nosíš cizí věci! Kdo ví, kdo je ukradl. Tak já tě těch rozpaků ušetřím!“

A Droll jedním pohybem vytrhl indiánovi z ruky pušku a druhým mu odebral od opasku brašnu na náboje. Čia-nicas se okamžitě vrhl na Drolla a sápal se po obou věcech.

„Dej to sem,“ vykřikl docela slušnou angličtinou.

„No,“ zašklebil se Droll.

„Tato zbraň patří Dlouhému uchu!“

„No“

„A brašna taky!“

„No!“

„Nevrátíš-li mi mé věci po dobrém, donutím tě k tomu!“

„Oh, no!“

Timbabač vytáhl nůž, ale Droll se jen pobaveně rozesmál:

„Ale hochu, vždyť já tě znám jako své vlastní škrpále. Jmenuješ se Dlouhé ucho, ale spíš by ti měli říkat Dlouhé prsty. Podívej se, kamaráde, přiznej pěkně barvu – já ti ty věci dám zpátky. A teďka vážně a po pravdě – znáš mě?“

„Yes,“ přiznal proti všemu očekávání indián.

„A byl jsi se mnou ve Fortu Defiance?“

„Yes!“

„Trochu sis tam přihnul – je to tak?“

„Yes!“

„Vidíš! A pak ses ztratil i s mou puškou a brašnou, že je to tak!“

„Yes!“

„Tak si to všechno zase vezmi zpátky. Můžeš si to nechat – a budeme kamarádi. Ale mluvit budeš se mnou pěkně anglicky a těch svých pět prstů necháš jednou provždycky na pokoji. Rozuměl jsi?“

Podal mu pušku, pak brašnu a potřásl mu rukou. Indián ani nehnul brvou a řekl najednou docela přátelským tónem:

„Můj bílý bratr je přítelem Dlouhého ucha. On ví, co se patří, a když našel u Dlouhého ucha pušku a tašku, daroval mu je. Rudí muži ho za to mají rádi.“

„A já vás, kamarádíčku, jakbysmet, to ještě uvidíš! Kdybychom totiž nepřišli, tak byste brzy přišli o své skalpy.“

„Kdo by nás o ně mohl připravit?“

„Kdo? Utahové, přáteli drahý.“

„Jak by sem mohli přijít, když je rozdrtili bojovníci Navahů? Brzy se k nim připojíme a ukořistíme další skalpy Utahů.“

„To jsi vedle jak ta jedle!“

„Ale oko Dlouhého ucha vidí mezi vámi zajaté náčelníky Utahů! Byli tedy poraženi.“

„Kdepak – těch pánů jsme se zmocnili na vlastní pěst. Navahové dostali na frak a vzali nohy na ramena. A Utahové jim jsou v patách a sem ke Stříbrnému jezeru dorazí možná ještě dnes.“

„Uff,“ uklouzlo náčelníkovi. Byl tak ohromen tou nečekanou zprávou, že zapomněl i zavřít ústa.

„Je pravda, co říká tetka Drollová?“ užasl i Velký medvěd.

„Do puntíku,“ potvrdil Old Firehand. „Všechno vám řekneme, ale teď se musíme připravit. Nepřítel by nás mohl nakonec překvapit...“

„Náčelník Dlouhé ucho ať vyšle padesát svých bojovníků směrem ke kaňonu,“ vmísil se do hovoru Vinnetou. „Davy, Jemmy, Droll, Bill a Gunstick Uncle pojedou s nimi. Až se dostanou k úžině, schovají se tam mezi skálami. Je tam dost vhodných míst pro dobrý úkryt. Utahové pronásledují Navahy a Timbabačové musí svým přátelům pomoci. Pošlou posla, jakmile se Utahové objeví, abychom mohli přijít i my na pomoc. A než vyrazí, nechť nezapomenou dát zvířatům napít – tam dole není žádná voda!“

Dlouhé ucho proti Vinnetouovu plánu nic nenamítal. Na padesát timbabačských bojovníků bylo připraveno vyjet. Přidal se k nim i Malý medvěd. Vyznal se tu v krajině nejlépe ze všech.

Údolí Stříbrného jezera se táhne od severu k jihu a z východní a západní strany je vůbec nepřístupné. Jediná schůdná cesta vede od severu, kaňonem a úžinou, kudy přišla skupina bělošských lovců vedených Old Shatterhandem a Vinnetouem. Na jižní straně se vylévají přebytečné vody jezera do hluboké propasti, kudy se dá vyjít jen dost krkolomnou úzkou stezkou. Odtud nepřítel přitáhnout nemohl, tudy se mohli přiblížit snad jen sprátcením Navahové.

Kdo by se pozorněji zadíval, přišel by na myšlenku, že kdysi patrně přebytečná voda neodtékala jižním směrem, ale právě naopak na sever, do kaňonu. Teď se ovšem mezi jezerem a kaňonem tyčil široký násep, cosi na způsob přehradní hráze, která tu sotva vznikla sama od sebe. Ruce, které tu umělou překážku vybudovaly, se už jistě dávno rozpadly v prach – vždyť hráz byla porostlá statnými, dobře sto padesát let starými stromy. Ale proč vlastně vzniklo tako-

vé dílo? Proč se měl obrátit přirozený odtok opačným směrem? Byl vůbec na světě člověk, který by mohl na tu otázku odpovědět?

Oddíl Timbabačů a bílých lovců přešel přehradní hráz a octl se v úzkém kaňonu, zpočátku asi tak deset metrů širokém, ale potom rychle se úžicím, jak cesta klesala níž a níž. Za hrází přestával i porost, stromy i keře byly řídké a brzy nebylo nikde vidět ani stéblo trávy.

Ani ne po deseti minutách sahaly boční stěny kaňonu už do výše třiceti metrů, a když jezdci ujeli první čtvrt hodinu, zdálo se jim, že dosahují k obloze. Půda byla poseta kamennou sutí, ohlazenými oblázky, po nichž se koním šlo velice špatně. Po třetí čtvrt hodině jízdy se kaňon začal rozestupovat asi do dvojnásobné šíře a stěny kolem byly divoce rozeklané, zvětralé. Vypadalo to, jako by okolní skály spočívaly na pilířích a sloupech, které vytvářely všelijaké přirozené ambity a loubí, přímo ideální místa k úkrytu.

Malý medvěd dal povel, aby zastavili.

Padesát mužů zmizelo ve skalních výklencích, slujích a prohlubních po obou stranách kaňonu. Koně odvedli z popudu tetky Drollové ještě dál, aby je náhodou neprozradili. Brzy uslyšeli zvuky připomínající klopýtání unaveného koně. Pak se objevil osamocený jezdec: byl to Navaho a jeho zvíře únavou sotva pletlo nohama. Muž byl patrně zraněn, protože jeho oděv byl celý potřísněný krví, rukama i nohama pobízeli z posledních sil unavené zvíře k rychlejšímu klusu.

Malý medvěd vyklouzl ze svého úkrytu a vběhl mu do cesty.

„Uff,“ vykřikl Navaho, když ho spatřil, „můj mladý bratr je zde? Přišli už bojovníci Navahů?“

„Ještě nepřišel nikdo.“

„Jsme tedy ztraceni! Velký duch nás opustil a daroval svou přízeň utažským psům. Přepadli jsme je v Jelením údolí, ale oni nás odrazili a ženou se za námi. Dnes ráno se k nim přidali další bojovníci. Jsou nyní čtyřikrát silnější než my a napadli nás zezadu.“

„Došlo už k boji?“

„Zuří ve vzdálenosti, kam odtud dostřelí puška desetkrát. Poslali mne, abych přivedl pomoc od jezera. Mysleli jsme, že bojovníci, které očekáváme, jsou už tady. Ale teď je s Navahy konec.“

„Uklidni se a na chvíli si odpočiň. Pomoc přijde!“

Ano, Navahové na tom byli špatně. Většinu koní jim Utahové poskytovaly nejmenší možnost úkrytu, využívali bojovníci mrtvých těl zvířat, aby se za nimi aspoň trochu kryli. Docházeli jim i šípy, a tak se odhodlávali ke střelbě, jen když měli cíl úplně jistý. Tu a tam někteří odvážlivci dokonce vybíhali z úkrytu ve snaze posbírat šípy nepřátel. Utahů bylo tolik, že zaplňovali kaňon po celé šíři v několika řadách za sebou. Kdyby se nebyli objevili Timbabačové s Drollem, Medvědem a ostatními lovci, byli by Navahové beze vší pochyby ztraceni.

Bitevní vrava se na chvíli ztišila, když Utahové zjistili, že Navahům přichází posila. Když se totiž bílí lovci přiblížili na dostřel, přiložili zbraně k lícím a začali pálit. Zůstali přitom dokonce klidně stát uprostřed kaňonu; věděli dobře, že pušky Utahů až k nim nedonesou. Podle výkřiků indiánů usuzovali, že mířili dobře. Padly další rány, znova se ozvalo sténání a nárek. Teď se vysunuli kupředu také Timbabačové a i oni zahájili palbu. A protože podle pokynu Humpy Billa běloši stříleli vždy tak, že dva nabíjeli a dva pálili, hřměl výstřel za výstřelem.

Utahové zakolísali, střelci s luky se stáhli a zůstali jen ti, kdo měli střelné zbraně.

„Budeme krýt ústup,“ vykřikl v tom okamžiku Hobble Frank. „Ať se Navahové stáhnou – Medvěde, řekni jim to!“

Nintropan-homoš poslechl. V několika vteřinách Navahové vyskákali ze svých úkrytů a uháněli do bezpečí k lovcům. Teď se ukázalo, jak těžké ztráty utrpěli – zůstalo jich sotva šedesát a jen polovina z nich měla ještě koně. Měli velké štěstí, že přišli lovci s Timbabači. Ti ještě nějakou chvíli udržovali palbu a potom se začali i s Navahy stahovat zpátky. Utahové je s jistým váháním sledovali, ale počínali si opatrně. Jen tu a tam padla rána nebo zasvištěl vzduchem šíp.

Obě skupiny bojujících se pomalu přesunovaly k místu, kde byli předtím ukryti přátelé Navahů. Tam se Timbabači, lovci i Navahové rychle poschovávali ve slujích a výklencích: jako by se propadli do dna kaňonu, nebylo po nich stopy. Byli dokonale skryti před kul-

kami nepřátel, kdyby je i náhodou objevili, a sami mohli Utahy dobře pozorovat. A hlavně – teď už si mohli trochu oddechnout: brzy musela přijít pomoc...

Pomoc, na kterou spoléhali, byla již na cestě. Velký medvěd se od Old Firehanda dozvěděl, co všechno se stalo v Jelením údolí. „Nintropan-hauey Navahy varoval, aby čekali, dokud se neshromáždí všichni bojovníci,“ řekl Medvěd s vážnou tváří. „Netušili, že Utahové shromáždili muže svých kmenů, a teď je stihl osud, který chystali svým nepřítelům. I kdyby se Navahům podařilo uprchnout do hor, budou je pronásledovat stovky Utahů. A budou se přidávat další a nakonec se jich ke Stříbrnému jezeru přitáhnou tisíce, aby se pomstili.“

„Jak by se v tom případě chovali k tobě?“ řekl Old Firehand. „Jako k nepříteli?“

„Ano.“

„Dostal ses tedy i ty do velkého nebezpečí...“

„Nikoliv.“

„Spoléháš na Timbabače? Nebo na další posily Navahů?“

„Nintropan-hauey se spoléhá jen sám na sebe.“

„Tomu nerozumím.“

„Nebojí se, ani kdyby sem přišlo stokrát tisíc Utahů, protože stačí, aby zvedl ruku, a všichni se odeberou v krátké chvíli do věčných lovišť.“

„Všichni Utahové?“

„Nevěříš? Bledé tváře jsou chytré, ale na takovou myšlenku by nikdo z nich nepřišel.“

Řekl to velmi hrdě a sebejistě. Old Firehand pokrčil rameny. Old Shatterhand přelétl pohledem jezero a potom strmé skály kolem. Koutky úst se mu protáhly do úsměvu. „Ale ani ty sám jsi na ni nepřišel,“ řekl.

„Kdo ti to řekl?“

„Nikdo.“

„A ty myslíš, že víš, proč se Velký medvěd nebojí ani stokrát tisíce Utahů?“

„Myslím, že to vím.“

„Pověz to tedy!“

„Řekl jsi, že se nebojíš ani tisíců Utahů, kdyby přišli sem. Tedy – sem k jezeru. Do kaňonu. Je to tak?“

„Ano.“

„Ale tolik lidí nelze zničit noži, puškami, revolvéry, prostě žádnou zbraní. Jedině nějakou přírodní silou. Hm! Tedy pomocí ohně? Kde by se tu vzal? Nějakou větrnou smrští? To teprv ne! Zbývá tedy jen jeden živel – voda.“

„Můj bílý bratr uvažuje chytře a správně. Ale dál než k této myšlence se nedostane.“

„Uvidíme... Vody je v jezeře dost, aby se v ní utopily tisíce. Ale kdopak může přinutit několik tisíc lidí, aby se vrhly do vody? Když tedy nepůjdou lidi k jezeru, musí jít jezero k nim. Je to ale možné? Já bych řekl, že ano. Mezi kaňonem a jezerem je přece vysoká, silná hráz. Jistě tu není od věků. Někdo ji vybuodoval – a to tím způsobem, že vstavěl nějaké zařízení, kterým se dá voda z jezera vypustit, takže proud vody ve chvílce zaplaví celý kaňon. Uhodl jsem?“

Ačkoliv indiáni se snaží zachovávat ledový klid, ať se děje, co se děje, Velký medvěd se tentokrát neovládl. Dokonce povyskočil, jako kdyby ho píchla včela.

„Copak jsi vševědoucí?“ vykřikl.

„Ale kdepak! Jen se snažím trochu uvažovat.“

„Nakonec víš, jak se Nintropan-hauey k tomuto tajemství dostal!“

„Patrně mu je sdělil jeho otec a ten ho znal od otce svého otce.“

„Snad mi dokonce i povíš, jakým způsobem se může hráz otevřít?!“

„Dovolíš-li, abych si hráz trochu prohlédl, pak ti...“

„Ne, ne,“ vpadl starý náčelník rychle, „to Nintropan-hauey nedovolí! Ale mohl bys uhádnout, proč byla tato hráz vystavěna?“

„Myslím, že ze dvou důvodů. Předně jako obrana. Nájezdníci sem přijížděli od severu, vlastně vždycky cestou přes kaňon. Hráz měla bez pochyby tuhle cestu chránit před nepřítelem.“

„A druhý důvod?“

„Poklad,“ řekl Old Shatterhand tiše.

Nintropan-hauey o krok ustoupil.

„Poklad?“ vydechl. „Co o tom víš?“

„Zase nic, zase se jenom domýšlím. Vidím jezero, břeh, okolní skály – a uvažuju. Než tu byla hráz, nebylo tu jistě jezero, ale hluboké údolí, kterým protékaly bystřiny a potůčky do kaňonu. Sídli tu bohatý asi lid a ten dlouho bojoval s dobyvateli těchto krajin. Pak poznal, že se musí podvolit, odejít – aspoň načas. Ukryl všechny své cennosti, posvátné nádoby, zlaté šperky a ozdoby, prostě všechno tady v údolí zakopal a vybudoval hráz, aby vzniklo jezero. Jeho tichá hladina se měla stát strážcem pokladu.“

„Mlč, už mlč!“ vykřikl Velký medvěd polekaně. „Nemluv o pokladu, mluv jen o hrázi. Ano, Nintropan-hauey ji může otevřít, může utopit tisíc Utahů, může jich utopit desetkrát tisíc, kolik jich přijde! A udělá to, až sem přijdou!“

„Proboha – jen to ne! Přece se musí najít i jiný způsob, jak je přemůžeme. Máme zbraně, máme rukojmí – tam v trávě leží nejváženější náčelníci Utahů. Donutíme je, aby promluvili k svým bojovníkům. Utahové je jistě budou chtít zachránit a přijmou naše podmínky.“

„Potom je ale musíme dopravit na bezpečné místo.“

„A ty znáš takové místo?“

„Ano,“ řekl, „ať se nejdřív najedí a napijí. Potom ukáže Velký medvěd Old Shatterhandovi, kde je v bezpečí ukryjeme.“

Uvolnili rukojmím ruce, dali jim najíst a pak je s pomocí Timba- bačů naložili do člunů a přepravili na ostrov. Vinnetou, Old Shatterhand a Old Firehand jeli samozřejmě s nimi.

Velký medvěd je zavedl do onoho prastarého stavení, které, jak se ukázalo, bylo uvnitř rozděleno zdí na dvě části. V jedné bylo ohniště, druhá byla zřejmě jakási obytná místnost, dost nuzně vybavená. Vše- ho všudy tu bylo jednoduché lůžko a visutá rohožka.

„Tady je máme nechat?“ zeptal se Old Firehand.

„Mám pro ně lepší místo,“ zavrtěl hlavou Velký medvěd a odsunul lůžko stranou. Byla to vlastně dřevěná podložka z příček

a přes ni několik rohoží a pokrývek. Objevil se čtvercový otvor a v něm žebřík-kmen stromu se zářezy místo příček. Velký medvěd sestoupil dolů a po něm i Old Shatterhand. Ostatní zůstali nahoře a měli zajatce jednoho po druhém spouštět.

Otvorem v podlaze vnikalo do sklepení jen sporé světlo. Bylo tu však přece jen víc místa než v obývací místnosti, protože sklepení sahalo ještě o něco dál než stavba, až někam pod zahradu. Protilehlou stranu uzavírala stěna bez dveří, bez jakéhokoliv otvoru. Old Shatterhand na ni zaťukal a ozval se dutý, temný zvuk. Za přepážkou bylo ještě další sklepení.

Spustili zajaté Utahy a spoutané je naskládali jednoho vedle druhého. Jak se s tím Old Shatterhand lopotil, dupl několikrát jakoby nechtěně na podlahu sklepa. A podivná věc - vždycky to zaznělo dutě. Napadlo ho, že tuhle věžovitou budovou vystavěli asi ještě dřív, než vytvořili umělé jezero kolem. Navršili kolem ní bezpochyby spoustu kamení i hlíny, aby se tu vytvořil ostrůvek. Není nakonec ten pověstný poklad schován někde v základech ostrova?

Ale na nějaké zkoumání nebyl čas, jen co spustili posledního z Utahů, Nintropan-hauey spěchal opět nahoru. Naložili ještě do člunů zásoby uzeného i sušeného masa, které tu viselo na tyčích pod střechou věže, a odjeli zpět na pevninu. Když přistávali, potkali se s poslem od Malého medvěda. Vyřizoval, že padesátka bojovníků v čele s lovci a Medvědem už vytáhla Navahy z nejhoršího, ale že lze vbrzku čekat další útok Utahů.

Všichni se hrnuli ke koním a začali si připravovat zbraně, všichni chtěli bojovat. Jenom inženýr s Ellen se dali Old Shatterhandem přemluvit, aby zůstali. Velký medvěd jim poradil, aby se pro jistotu uchýlili pro nejbližších pár hodin na ostrůvek. Pak ještě postavili hlídku k soutěsce, kterou přišli, a vyrazili na pomoc.

Jeli jako diví a už z dálky slyšeli práskat výstřely. Ujeli ten kus cesty snad za čtvrt hodiny. Seskákali z koní, rozdělili se na skupinky a poschovávali se za skalní výstupky a útvary po boku svých přátel.

Utahové příchod posily zpočátku ani nezpozorovali a byli přesvědčeni, že mají proti sobě stále jen ty protivníky, s nimiž už se

střetli. Domnívali se, že teď přišla chvíle rychle na ně udeřit a rozhodnout boj. Nejdříve se ozval divoký válečný pokřik a potom vyrazili do útoku. Přestřelka však trvala sotva dvě tři minuty – pod prudkou palbou lovců i Timbabačů se Utahové rychle stáhli zpět.

Old Shatterhand stál za mohutným skalním pilířem a také vypálil několik ran, ale snažil se mířit vždycky tak, aby protivníka jen vyřadil z boje. S obavou sledoval, jak se Timbabačové spolu s náčelníkem vyřítili z úkrytů, aby padlé i zraněné Utahy připravili o skalp. Jeho hlas přímo zaburácel:

„Stůjte, stůjte! Ani sáhnout! Nechte ty Utahy být!“

Náčelník zahuhlal, že mají právo na jejich skalpy, ale stáhl se poslušně do svého úkrytu, když ho lovec znovu okřikl: „Na mrtvé nemáš právo, a nad živými jsme ještě nezvítězili!“ Ostatní Timbabačové ho rozpačitě následovali.

Utahové však poznali Old Shatterhandův hlas a začali jeden přes druhého vřestět: „Old Shatterhand! Zázračná puška! Zázračná puška!“

Lovec pokročil k Utahům tak, aby ho mohli dobře slyšet, a zahalekal:

„Seberte své mrtvé bojovníky a postarejte se o raněné! Darujeme vám je!“

Nikdo z Utahů k tomu nejevil chuť.

„Bojíte se, že po vás budeme střílet?“ uhodl Old Shatterhand příčinu jejich váhání. „Dávám vám své slovo, že se nikomu nic nestane!“

Jak byli indiáni ke slibům bělochů nedůvěřiví, u tohoto muže se neobávali, že by je oklamal. Také se skoro vzápětí objevili dva bojovníci, kteří se, zřejmě na zkoušku, vypravili pro jednoho zraněného, jenž ležel nejbliž. Když se jim nic nestalo, vrátili se a objevilo se i několik dalších mužů, kteří se rozběhli k obětem boje. Old Shatterhand si jednoho z nich vybral, vystoupil ze svého úkrytu a křikl na něho: „Počkej chvíli – neboj se, nic se ti nestane!“

Muž se skutečně zastavil, a váhavě se otočil.

„Kolik máte teď náčelníků?“ zeptal se Old Shatterhand. „Čtyři.“

„Jak se jmenuje ten nejslavnější?“

„Nanap-varrenton, Dunící hrom.“

„Tak mu vyříd', že s ním chce mluvit Old Shatterhand. Sejdeme se na půl cestě beze zbraní. A přijď mi říct!“

Lovec musel chvíli čekat, než se Utah vrátil a oznámil, že Dunící hrom je ochoten přijít, ale se třemi dalšími náčelníky. Old Shatterhand proti tomu nic neměl, a tak se po chvíli v polovině cesty mezi postavením Utahů a Shatterhandových přátel sesedli čtyři indiánští náčelníci a Old Shatterhand, Vinnetou a Old Firehand. Jako obvykle jednání začalo mlčením: indiánům prostě hrdost nedovolovala, aby zahájili rozhovor oni. Tak všichni seděli mlčky a dívali se jeden na druhého.

Nakonec Dunící hrom přece jenom ztratil trpělivost, zvedl se, důstojně se napřímil a začal ze široka:

„Když ještě patřily lesy a prémie synům Velikého Manitoua a když rudí mužové nepotkávali bledé tváře...“

„...mohli řečnit, jak se jim líbilo,“ vpadl mu do projevu Old Shatterhand. „Jenže bledé tváře, jak víš, si na řečnická cvičení nepotrpí, raději krátce a věcně jednají. Prosím tě, budeme se toho držet i teď.“

Dunící hrom po něm šlehl napůl hněvivým, napůl udiveným pohledem:

„Nanap-varrenton je slavný náčelník. Je mnohem starší než Old Shatterhand a není zvyklý na to, aby ho někdo přerušoval, když mluví. *Howgh!*“

„Člověk může být už v letech - a přece může mít míň zkušeností než člověk mnohem mladší. Chtěl ses rozhovořit o dávných časech, kdy ještě ve vaší zemi nebyly bledé tváře - ale my chceme mluvit o tom, jak se věci mají teď. Přímo o tom, co je dneska. A protože jsem pro tebe vzkázal já, je na mně, abych ti vysvětlil, co na tobě chci. *Howgh.*“ To bylo hodně ostře řečeno - a protože indiáni mlčeli, lovec pokračoval: „Moje jméno znáš - víš, kdo jsou ti dva bojovníci vedle mě?“

„Dunící hrom zná Vinnetoua, náčelníka Apačů. Slyšel také o bílém lovcovi jménem Old Firehand.“

„Pak také dobře víš, že ani jeden z nás není nepřítelem rudých mužů. Proč nás tedy pronásledujete?“

„Jste přátelé našich nepřátel.“

„To vůbec není pravda! Velký vlk nás zajal, aniž k tomu měl nejmenší důvod. A my jsme dokonce museli přistoupit na souboj s jeho bojovníky, abychom si zachránili život.“

„Ale potom jste v P'a-mou, v Lese vody, napadli Nanap-neava, Starého náčelníka.“

„A zase jen proto, abychom se zachránili.“

„Proto jste se teď uchýlili k Navahům a Timbabačům? K našim nepřátelům?“

„To byla jen shoda okolností. Chtěli jsme se dostat ke Stříbrnému jezeru a teprve přitom jsme se dozvěděli, že je mezi vámi vykopaná válečná sekýra. Ale přejeme si, aby mezi vámi zavládl opět mír.“

„Chceme pomstu, nechceme mír!“

„Vím, že se cítíte ukřivděni – a právem. Ale je od vás nespravedlivé, když se mstíte na nevinných. Kdyby to záleželo jen na vás, dávno bychom zahynuli u mučednického kůlu. Tak jako bledé tváře v Jelením údolí.“

„Co o tom víš?“

„Všechno. Pohřbili jsme jejich mrtvoly.“

„Takže tys byl v Jelením údolí?“

„Všichni jsme tam byli. Viděli jsme, co Utahové udělali s bledými tvářemi! A slyšeli jsme, o čem jste se domlouvali, a viděli jsme také, jak přišli Navahové a jak jste je zahnali.“

„Tomu nevěřím.“

„Víš dobře, že Old Shatterhand nikdy nelže. Ale zeptej se náčelníků, oni ti to potvrdí.“

„Kde bychom se jich mohli zeptat? Velký duch je povolal k sobě.“

„Velký duch je vydal do našich rukou.“

„Tvůj jazyk nás chce ošálit, abys nás donutil k míru.“

„O to mi jde, nepopírám. Ale mluvím pravdu. Ostatně ti to dokážu. Co je tohleto?“

Lovec vytáhl z brašny úzký řemínek posetý oválnými perleťovými knoflíky a přidržel jej Dunícimu hromu před očima.

„Uff,“ vykřikl náčelník všecek ohromen. „To patří Žlutému slunci! Znáš to dobře. Kde je T'ab-waghare?“

„Počkej! A znáš i toto?“

Old Shatterhand sáhl do své brašny podruhé.

„Uff, uff! To je náčelníka Cu-in-kuce, Čtyřnásobného buvola.“

„Nestačí ti to ještě? Jak jinak bych k těm věčičkám přišel?“

V náčelníkově tváři se objevil výraz zděšení.

„Žijí ještě?“ zeptal se.

„Jsou v naší moci.“

„A co s nimi bílí lovci hodlají udělat?“

„Život za život, krev za krev! Uzavřete s Navahy a Timbabači mír - a my vám vaše náčelníky vrátíme.“

„I my máme zajatce, vyměňme je tedy! Muže za muže.“

„Ty si snad představuješ, že s tebou jedná malý chlapec! Za náčelníka se vyměňuje přece až třicet obyčejných bojovníků! Jediná možnost: uzavřete mír! Neučiníš-li to, nejenže přijdou o život náčelníci, ale i mnoho dalších bojovníků.“

Dunící hrom se díval zarputile do země. „Ale co kořist?“ namítl.

Tu se náhle zvedla obrovitá postava Old Firehanda.

„Pshaw,“ zahřímal. „Nač tolik zbytečného povídání, když máme pušky. Ať Dunící hrom rychle řekne, jestli je pro mír, nebo jestli chce boj.“

„Nemůžeme se tak rychle rozhodnout,“ snažil se vyhnout okamžitému rozhodnutí Dunící hrom.

„Jak to že ne? Jste muži - nebo *squaw*?“

„Chce nás Old Firehand urážet? Jsme bojovníci a ti mají právo se poradit...“

„A my budeme čekat do půlnoci!“

„I o půlnoci můžeme povědět, jak jsme se rozhodli. Až uslyší bílí lovci výstřel a zavolání, bude to znamení, že vám chceme oznámit výsledek porady. Kdybyste chtěli promluvit vy s námi, platí stejné znamení. Domluvil jsem, *howgh!*“

Utažský náčelník se zvedl, pokývl skoro neznatelně hlavou a vzdálil se i se svým doprovodem.

„Takže jsme zrovna tak chytrí jako předtím,“ zlobil se Old Firehand.

„Můj bratr mluvil příliš zprudka,“ poznamenal klidně Vinnetou. „Měl nechat dál mluvit Old Shatterhanda. Dunící hrom už byl nakloněn přijmout naši nabídku.“

Old Firehand neodpověděl. Cítil, že Apač má pravdu.

Když se vrátili ke svým, přivítal je náčelník Dlouhé ucho otázkou:

„K jednání přišli čtyři Utahové. Proč vy jste šli jenom ve třech? Jsou tu ještě jiní bojovníci. Také Dlouhé ucho je náčelník a měl být přizván k poradě.“

„Prosím tě – i tak tam bylo řečí jako vody. A ještě k tomu čtvrtý náčelník!“ řekl Old Firehand.

Dlouhé ucho na to neodpověděl nic, ale i přes tu tvář pomalovanou válečnými barvami bylo vidět, jak je rozzloben. Nejdřív si na něho troufl Droll, potom mu zabránil Old Shatterhand ve skalpování nepřátel a teď ho nepřizvali k poradě! A to všechno před očima jeho bojovníků! Náčelník neměl tolik kuráže, aby se proti tomu všemu ohradil, ale uvnitř to v něm jen vřelo vztekem.

Začínalo se smrákat a brzy se setmělo úplně. Nebylo sice pravděpodobné, že by se Utahové odvážili v noci zaútočit, ale už z opatrnosti bylo potřeba se zajistit, přinejmenším postavit stráž. Dlouhé ucho se nabídl, že převezme se svými lidmi hlídky, a to mu nemohli dost dobře odepřít. Vybral pět mužů a rozestavil je napříč kaňonem a sám zaujal místo na pravém křídle. Vztek na bělochy, kteří ho tak přehlíželi, nepolevoval. Však on jim ještě ukáže, že je důležitá osobnost, že není radno ho přehlížet! Kdyby se mu tak například podařilo vypátrat, co mají Utahové za lubem...! Myšlenka, která ho znenadání napadla, se mu zalíbila a nedopřávala mu pokoje. Rozhodl se, že se pokusí doplížit se blíž k nepřátelskému táboru. Tak jednoduché, jak si to představoval, to však vůbec nebylo. Kamenná suť mu ujížděla pod rukama a pod nohama, znesnadňovala

každý jeho krůček. Byl tak soustředěn na to, aby nezpůsobil osudný hluk, že nepostřehl, jak se kolem něho mihl jakýsi tmavý stín.

Dvě ruce se mu najednou přitiskly k hrdlu jako železné kleště – a dvě další mu sevřely hrud' i paže. Zalpal po dechu – a po několika vteřinách ztratil vědomí.

Když přišel zase k sobě, ležel mezi dvěma muži, kteří se nad ním skláněli s noži namířenými na jeho prsa. Byl spoután a cítil, že má v ústech roubík. Pokusil se pohnout, a vtom třetí muž, sedící mu za hlavou, se lehce dotkl jeho čela.

„Poznali jsme náčelníka Dlouhé ucho. Bude-li moudrý, nic se mu nestane. Nebude-li se však chovat rozumně, vnoří se nože mých bojovníků do jeho hrudi! Chce odpovídat Dunícimu hromu příkřívnutím na jeho otázky?“

Dlouhé ucho pohnul slabě hlavou.

„Slíbí, že se mnou bude mluvit tiše, aby nikdo nic neslyšel, když mu dám vyjmou roubík z úst?“

Čia-nicas znovu pokývl hlavou.

Jeden z Utahů uvolnil roubík a Dunící hrom výhrůžně zasykl: „Jen jediné slovo nahlas, a jsi mrtev! Ale jestli se s námi spojíš, dostaneš podíl na kořisti a všechno ostatní bude zapomenuto. Uděláš to?“

Kořist! To slovo vyvolalo v Timbabačovi přímo závrť. Vyslechl přece rozhovor mezi oběma Medvědy a to, o čem si vykládali, mu dodnes zní v uších. Kořist! Ano, může se zmocnit kořisti, jakou ještě nikdo nikdy nezískal. V tom okamžiku se rozhodl.

„Dlouhé ucho nenávidí bělochy a pohrdá jimi,“ zašeptal. „Jestliže mu bojovníci Dunícího hromu pomohou, budou všichni jejich nepřátelé zničeni.“

„Také Velký a Malý medvěd?“

„Ano – ale mým bojovníkům se nesmí nic stát!“

„Slibuji ti to... Řekni však: proč jsi byl do této chvíle naším nepřitelem?“

„Protože jsem nevěděl to, co vím dnes. Bledé tváře těžce urazily Dlouhé ucho. Zaplatí za to.“

„Nejdříve ať nám náčelník Timbabačů poví, jestli bledé tváře mají skutečně naše náčelníky v moci.“

„Dlouhé ucho je viděl na vlastní oči.“

„Jsou to psi a jsou ve spojení se zlým duchem! Kde jsou drženi náčelníci Utahů?“

„V domě s věží na ostrůvku na Stříbrném jezeře. Hlídá je bledá tvář a dívka, která je jeho dcerou.“

„Je to pravda? Jeden muž a dívka hlídají tolik statečných a slavných bojovníků?“

„Dlouhé ucho mluví pravdu. Ať si náčelník Utahů uvědomí, že všichni zajatci jsou pevně spoutáni.“

„Dobře, věřím ti. Kolik bojovníků je na břehu jezera?“

„Málo. Jen několik. Hlídnou druhou cestu k jezeru.“

„Uff! Copak k jezeru nevede jen cesta kaňonem? Dá se k němu dostat i jinak?“

„Ano. Mezi skálami je rozsedlina přecházející přes výšinu do skalní kotliny a odtud úžlabinou ke Stříbrnému jezeru. Dlouhé ucho tou cestou přijel s Velkým medvědem.“

„Za jak dlouho bychom se dostali tou cestou ke Stříbrnému jezeru?“

„Za tři hodiny! Ale vypravíš-li se po ní, padnou ti do rukou všichni nepřátelé a osvobodíš náčelníky Utahů. A také...“

„Co také? Mluv!“

„A také se zmocníš kořisti, o jaké se ti ani nezdá.“

„Myslíš tím zbraně a koně Navahů?“

„Dlouhé ucho nemyslí na Navahy, ale na Velkého a Malého medvěda a na Stříbrné jezero, na jehož dně je skryto nesmírné bohatství.“

„Kdo ti to namluvil?“

„Nikdo. Náčelník Timbabačů to ví od obou Medvědů. Vyslechl včera jejich rozhovor a dozvěděl se, že poklad skryl před mnoha a mnoha lety lid, který tu kdesi bydlel, ale musel později odejít.“

„A říkáš, že je v jezeře? Ale potom se k němu nikdo nemůže dostat! Nikdo přece nemůže vyčerpávat vodu z celého jezera.“

„To ne. Avšak je i jiná cesta. Tam, kde je nyní jezero, bývala kdysi suchá země. Lidé, kteří tu kdysi žili, postavili obrovskou věž a jejím vrcholem je ostrůvek uprostřed jezera. Od věže pak vybudovali chodbu až k místu, kde začíná kaňon. Potom navršili širokou, mocnou hráz a přehradili údolí tak, aby voda nemohla odtékat severním směrem. Údolí se zaplnilo a voda začala odtékat na jih. Ústí chodby však bylo zavaleno velkými balvany.“

„To všechno ti má Dunící hrom věřit?“

„Dlouhé ucho se o tom sám přesvědčil. Odstranil několik balvanů a našel chodbu, o které si oba Medvědi vypravovali. Našel tam i připravené louče! Chodba vede po dně jezera k ostrůvku, až k věži – tam v její nejspodnější části je ukryto zlato a stříbro. Ale slouží i k tomu, aby se tudy v případě nutnosti vypustila voda z jezera. Stačí otevřít jisté místo, a voda pronikne z jezera do kaňonu a všechno zaplaví.“

„Uff! V tom případě bychom mohli utopit všechny bledé tváře jako kořata!“

„To nedovolím, protože s bledými tvářemi by se utopili i Timbabačové.“

„Máš pravdu. Ale jestli je všechno tak, jak jsi říkal, jsou bledé tváře tak jako tak ztraceny! Uvidíme, jestli jsi nás neoklamal. Odvedeš nás teď k jezeru?“

„Dlouhé ucho je připraven. Ale ještě mi řekni – jaký podíl z kořisti dostanu?“

„Dunící hrom ti to sdělí, až se přesvědčí, že jsi ho neobelhal. Teď ti rozvážeme pouta a dáme ti koně. Kdyby ses pokusil uprchnout, jsi synem smrti – pamatuj!“

Náčelník potichu udělal rozkazy. Utahové se vyhoupli do sedel a rozjeli se kaňonem nazpět. Tak úzkostlivě opatrně si snad ještě nikdy nepočínali.

Uplynuly tři hodiny, když dorazili k místu, kde začínal les při jezeře. Dlouhé ucho dal pokyn, aby se zastavili.

„Půjdeme chodbou, o které Čia-nicas mluvil. Ústí jen několik kroků odtud. Stačí, když odvalíme pár balvanů, a dostaneme se chodbou až na ostrůvek.“

„A odtud...“

„Na břehu je několik člunů, po nich se přeplavíme zpátky na břeh a vpadneme nepřátelům rovnou do zad. Snadno je přemůžeme. Moji bojovníci se k nám taky přidají.“

„Jsi si tím jist?“

„Jsem jejich náčelník, poslechnou mě na slovo!“

„Dobře – uděláme to tak: polovina bojovníků zůstane zde, druhá půjde s námi chodbou. Veď nás!“

Když Utahové sestoupili z koní, odvedl je Dlouhé ucho k ne-daleké hromadě balvanů:

„Tady za těmi kameny,“ ukázal. „Tam najdeme vchod.“

Odvalili balvany a uviděli tmavý otvor. Měl asi metr na šířku a necelé dva na výšku. Náčelníci se protáhli dovnitř a hned za vchodem po hmatu našli celou zásobu pochodní. *Punkem*, prérijním zapalovadlem, je zapálili – jelení a buvolí tuk na pochodních se rozhořel, chodba se osvětlila.

Byl tu dost těžký vzduch, ale nebyla v něm kupodivu vůbec cítit vlhkost. Zřejmě měla chodba velice silné zdivo, důkladně omítnuté hlínou, takže po celá ta dlouhá léta byla s to vzdorovat náporu vod jezera. Zdálo se jim, že jdou už nekonečně dlouho, když doklopýtali do jakési široké dvorany. V plápolavém svitu pochodní spatřili zlatě se lesknoucí sochu bůžka. Vrhli na ni jen zběžný pohled a postupovali hnáni touhou po pomstě dál. Od stropu do dvorany ústila kolmá šachta. Objevili v ní stupínky, jakési jednoduché schodiště vedoucí vzhůru, ale tak úzké, že se na ně vešel sotva jeden muž.

Dlouhé ucho pokynul, s pochodní v ruce vykročil opět první. Chyběl snad poslední stupínek k tomu, aby se octl v poschodí, když pojednou pod sebou uslyšel úzkostný výkřik a po něm hned další. Ohlédl se pod sebe – a to, co v tomto okamžiku spatřil, ho naplnilo děsem.

Chodbou, v níž byla ještě většina Utahů, se valil obrovský proud vody. Pochodně ozařovaly mihotavým světlem temně hučící, ponourou, klokotající záplavu. Voda stoupala úděsně rychle, v několika minutách dosahovala indiánům po pás a stoupala dál se strašlivou rychlostí. Ti v chodbě byli už zřejmě ztraceni, valící se proud vody sílil a sílil. Ale ani ty, jimž se podařilo vystoupit do šachty, nečekal jiný osud. Uvědomovali si to a sáпали se vzhůru, jeden druhého odstrkoval a strhával, každý chtěl jen nahoru, zachránit se. Zahazovali pochodně, aby měli volné ruce, ale v tom prudkém zápolení se stejně nakonec nikdo na stupínku neudržel. A příval dál stoupal, nesmírně rychle, vždyť od chvíle, kdy se ozval první výkřik, uplynuly snad tři čtyři minuty, a přitom těm, kdo se dostali až do dvorany, sahala voda už po krk.

Jenom pět z nich bylo tak vysoko, že se zdálo, že přece jen uniknou, že se neutopí, mezi nimi Dunící hrom a Dlouhé ucho. Měli už jen jednu pochodeň, tu, kterou vpředu nesl náčelník Timbabačů. Zjistili, že do dalšího poschodí věže vede zase uzounké schodišťátko, podobné tomu, jakým došplhali sem.

„Dej sem to světlo, půjdu první!“ křikl Dunící hrom a sápal se po pochodni v Timbabačově ruce. Chvíli se o ni mezi sebou tahali, ale už těch několik vteřin stačilo: Voda se začala drát úzkou šachtou vzhůru do poschodí. A protože šachta byla úzká, mnohem užší než chodba, stoupala ještě s děsivější rychlostí.

Dlouhé ucho byl mladší i silnější než Dunící hrom. Vytrhl se mu a mocným kopancem ho strásl. Ale v tom okamžiku se na něj začali tlačit další Utahové. Timbabač odrazil volnou rukou – ve druhé zoufale svíral jedinou pochodeň – útok toho nejbližšího a zařval:

„Přestaňte – nebo mi vypadne pochodeň a všichni se utopíme jako myši.“

Pomohlo to, pochopili, co jim bez světla hrozí – ostatně voda jim stoupla až po pás.

„Tak si nech tu svou pochodeň, ale pospěš si, ty pse,“ vykřikl Dunící hrom a v jeho hlase se mísil vztek se smrtelnou úzkostí. „Ještě ti všechno spočítáme!“

Náčelník Timbabačů se sunul schodištěm vzhůru do dalšího poschodí. Slova Dunícího hromu mu zněla v uších jako výstraha, uvědomoval si dobře, že svou hrozbu míní vážně. Provlekl se úzkým otvorem šachty do dalšího poschodí, otočil se a sklonil se nad otvor.

Objevila se hlava Dunícího hromu.

„Tak ty mi budeš říkat pse?“ zařval Timbabač. „Ty mi chceš vyhrožovat? Ty jsi pes a tak taky zajdeš. Utopíš se jako štěně.“

Čia-nicas se mocně rozmáchl a šlápl ze vsí síly Utahovi do tváře. Náčelník zaúpěl a zmizel v černé šachtě. Po chvíli se objevila další hlava Utaha. Vedlo se mu stejně. S třetím to nedopadlo jinak. Čtvrtého asi strhl s sebou, protože ten už se neobjevil.

Na Timbabačově tváři, až dosud plné napětí a strachu, se objevil výraz divoké radosti. Zvítězil, zachránil se! Zůstal sám ze všech, kdo sestoupili do tajemné podzemní chodby.

Ale současně si uvědomil, že nemá ještě vyhráno. Voda za ním hučela, musel co nejrychleji ještě výš, do vyšších poschodí. Dral se šachtou, snažil se ze všech sil uniknout zuřícímu živlu. Konečně se mu zdálo, že vzduch je svěžejší. Octl se v jakési úzké chodbičce, tady však už nebyly žádné stupně, jen silný kmen se zářezy stál opřen jako žebřík o stěny šachty. Položil nohu do prvního zárezu, už se chystal, že začne vystupovat, když přímo nad sebou uslyšel:

„Stůj! Zůstaň, kde jsi, nebo střelím! Utahové nás chtěli zničit, ale sami zahynou – a ty zemřeš poslední!“

Byl to hlas Velkého medvěda, Timbabač ho poznal.

„Ale já k nim nepatřím, já nejsem Utah! Nestřílej,“ vykřikl v největší úzkosti.

„A kdo jsi?“

„Tvůj přítel, náčelník Timbabačů.“

„Dlouhé ucho! Ty teprve zasluhuješ smrt! Přeběhl jsi k našim nepřátelům, zradil jsi nás!“

„Ne, ne, mýlíš se!“

„Mlč! Vyšpehoval jsi mé tajemství a prozradil jsi je Utahům. Utopíš se tak, jako se utopili oni.“

„Nic jsem neprozradil! Pusť mě nahoru!“

„Ne! Zůstaneš tam, kde jsi!“

Najednou se ozval hlas Old Firehanda.

„Tak ho pusť – vytrpěl si už dost strachu. Přizná se nám.“

„Ano, ano, přiznám se, povím vám všechno, co vím,“ drmolil Dlouhé ucho. Voda mu sahala skoro po pás.

„Dobře, když tak prosíš, daruju ti život. Doufám, že mi za něj budeš taky jaksepatří vděčný.“

„Budu, budu, můžeš se spolehnout.“

„Beru tě za slovo, náčelníku. A teď pojď nahoru!“

Indián odhodil svou pochodeň a začal šplhat. Když se vysoukal nahoru, uviděl, že je konečně ve věži na ostrůvku, v místnosti s ohništěm. Před pootevřenými dveřmi hořel oheň a v odlesku jeho plamenů rozeznal přímo před sebou Velkého medvěda, Old Shatterhanda a Old Firehanda. Vyčerpán a strachy takřka bez sebe se zhroutil na zem, ale vzápětí se vzchopil, vymrštil se a vykřikl:

„Honem pryč, rychle všichni pryč, valí se voda, všichni se utopíme!“

„Zůstaň, kde jsi,“ okřikl ho Velký medvěd. „Z vody už nemusíš mít strach – až k nám nedostoupí. Zachránil ses! Ale povíš nám teď, jak ses sem vlastně dostal, když jsi měl stát na stráži.“

Bylo to asi tak hodinu potom, co rozestavili stráže, když Old Shatterhanda napadlo, že by měl obejít jednotlivé hlídky a zjistit, jestli nezaznamenaly něco poodezřelého. Chtěl začít na místě, kde hlídkoval náčelník Timbabačů, ale ke svému překvapení ho na určeném místě nenašel a od sousední stráže se dozvěděl, že Dlouhé ucho se odplazil už před hodinou směrem, kde se skrývali Utahové. Tak to se mu asi stala nějaká nehoda, řekl si lovec, podívám se za ním! Spustil se k zemi a opatrně se plížil k místům, kde předtím viděl utažské hlídky. Ale ať sebevíc napínal zrak, nespátřil nyní ani jediného Utaha. Plazil se dál až k skalním útvarům, za nimiž se Utahové skryli – a zas nikde ani živá duše! Po Utazích jako by se země slehla – a po náčelníkovi Timbabačů také.

Old Shatterhanda to znepokojilo. Pustil se kaňonem ještě dál, ale ani tam nebylo po nepříteli ani památky. Utahové se prostě vytratili jako pára. A s nimi náčelník Dlouhé ucho.

Vrátil se k přátelům a svěřil se jim pln obav s tím, co zjistil.

„Chytili ho,“ usoudil Velký medvěd, „teď už je s ním možná konec.“

„Tak jako s námi,“ zabručel Old Shatterhand.

„Co tím míní bílý lovec?“ zeptal se překvapeně Velký medvěd.

„Vlastně mě to jen tak napadlo: proč tak najednou vzali Utahové do zajecích? To přece muselo mít nějaký důvod. A řekl bych, že určitě to nějak souvisí s tím, že chytili Dlouhé ucho.“

„Old Shatterhand mu snad nedůvěřuje?“

„Hm... abych řekl pravdu, zrovna dvakrát se mi nelíbí.“

„Nintropan-hauey si nepamatuje, že by se k němu náčelník Timbabačů někdy choval nepřátelsky.“

„To je možné – ale přesto to není chlap, na kterého bych si vsadil v každé situaci. Zná zdejší okolí?“

„Ano, dobře.“

„Zná i cestu přes skalní rozsedlinu, kudy jsme přišli ke Stříbrnému jezeru?“

„Ano, zná ji, vždyť tam byl i se mnou...“

„Tak to zná víc než dost,“ zamračil se Old Shatterhand. „Musíme okamžitě zpátky k jezeru. Souhlasíte, *meššúrs*?“ obrátil se na Old Firehanda a Vinnetoua, kteří dosud jen mlčky naslouchali.

„Ale proč?“ udiveně se ptal Velký medvěd.

„Protože náš náčelník tu cestu bezpochyby prozradil Utahům,“ řekl Old Shatterhand. „Čím dál tím víc jsem o tom přesvědčen. Snad k tomu náčelníka Utahové donutili, snad to udělal z vlastní vůle, to nevím, ale na tom teď nezáleží, protože Utahové tu už celou hodinu nejsou – to znamená, že během dvou tří hodin se mohou objevit u Stříbrného jezera.“

„Přesně to si myslím i já,“ řekl Old Firehand. „Náčelníkovi Apačů se nelíbí tvář Dlouhého ucha,“ ozval se tiše Vinnetou. „Mojí bratři se

musí vydat co nejrychleji k vodám jezera, sice se Utahové zmocní našich mužů i Butlera a jeho dcery.“

Vinnetouova slova rozhodla. Vydali se bez otálení na cestu, i když Velkému medvědovi se pořád nechtělo věřit, že Timbabač by byl schopen zrady.

Trvalo jim hodinu, než se dostali ke vchodu do údolí Stříbrného jezera, a hned rozestavili vlastní hlídky. Timbabačové už od tohoto okamžiku nebyli v jejich očích spolehliví spojenci.

Zjistili také, že Butler už na ostrůvku není.

Přeplavil se tam sice s Ellen, jak radil Old Shatterhand a Velký medvěd, ale blízkost zajatých indiánských náčelníků, jejich tlumený hovor, tu a tam přerušovaný výkřiky vzteku, na mladou dívku působily tak hrůzostrašně, že otce přemluvila, aby se raději vrátili na břeh. Po menším váhání jí otec vyhověl, a když se setmělo, rozdělali si na břehu malý oheň – i když si rozumně nesedli přímo k němu, ale stranou, do stínu, tak aby mohli vidět, co se děje v okolí, a sami nemohli být pozorováni. Ani tady se ovšem necítili zvlášť bezpečně, a byli proto celí šťastní, když se objevili lovci.

Běloši – pokud nepřevzali hlídky – se shromáždili kolem Butle-
rova ohně. Timbabačové si zapálili jiný, drželi se teď stranou a dohadovali se mezi sebou, co znamená zmizení náčelníka. Že ho lovci podezírají ze zrady, o tom ovšem neměli ani potuchy.

Watson, bývalý dílovedoucí v Sheridanu, využil příležitosti, na kterou čekal celou cestu, a přisedl si u společného ohně k Velkému medvědovi. Chtěl si s ním už dávno pohovořit.

„Můj rudý bratr se mnou dosud nepromluvil,“ oslovil ho. „Nepamatuje si na dva bělošské lovce, kteří zde strávili celou zimu? Žil ještě Ikhači-tatli, děd Velkého medvěda. Jsem jeden ze dvou mužů, kteří ho ošetřovali v nemoci.“

„Nintropan-hauey je ti za to vděčný,“ řekl indián prostě. „Ano, ošetřovali jsme ho – a on nám za naše služby dal dárek. Svěřil nám tajemství pokladu na Stříbrném jezeře!“

„Ikhači-tatli byl již starý. Neuvědomil si, že podle přání svědků smí o něm mluvit jen otec se synem nebo děd s vnukem. Neměl právo mluvit o něm s někým jiným.“

„Takže ani já nemám právo, abych o tajemství s kýmkoli mluvil?“

„Jak by ti to mohl Nintropan-hauey zakázat? Jsem ti vděčný za to, co jsi udělal pro Ikhači-tatliho, ale vzdej se myšlenky na zlato ukryté ve vodách. Už dávno je poklad v docela jiné skrýši, aby ho nevylídlily tlupy bílých lovců nebo nepřátelských kmenů. Sám jsem se o to postaral.“

„Ale my jsme od tvého děda dostali plánek...“

„I kdyby ses podle něho řídil, nic bys nenalezl... Máš-li však jinou prosbu, Nintropan-hauey ti ji může splnit...“

„Mluvíš vážně?“ vmísil se do rozmluvy Old Firehand, který po indiánových slovech pochopil, že plánek, který měl u sebe zrzoun Cornel, se vlastně proměnil v bezcenný kousek papíru. „Kdybych byl na místě přítele Watsona, věděl bych, oč požádat!“

„Smím vědět, co máte na mysli?“ řekl Watson.

„Hned se to dozvíte,“ odpověděl lovec. „Může mi povědět Velký medvěd, komu patří území kolem jezera?“

„Velkému medvědovi. Jednou je odkáže svému synovi.“

„Můžeš své právo dokázat?“

„Jen bledé tváře vyžadují bílý papír s černými písmeny. Ale Velký medvěd dostal od bílých náčelníků i takový list s velikou pečetí. Celá země kolem Stříbrného jezera je jeho majetkem.“

„A čím je ta skalní rozsedlina, kterou jsme sem přišli?“

„Timbabačů. Bledé tváře proměřily skály i lesy kolem jezera a nakreslily všechno do papírů. Velký bílý otec ve Washingtonu svým podpisem potvrdil, že to je území Timbabačů.“

„Takže mohou svou půdu prodat, pronajmout, prostě nakládat s ní, jak uznají za vhodné... A co kdybych ti teď řekl, že chci tu skalní kotlinu od Timbabačů koupit?“

„Nintropan-hauey to nemůže zakázat ani tobě, ani Timbabačům.“

„Myslel jsem, jestli by ti nebylo proti mysli, kdybychom se stali sousedy.“

„Bledé tváře se chtějí usadit mezi skálami, kde není ani kapka vody? Kde neroste ani stéblo trávy? Mají ve zvyku kupovat jen půdu, která přináší užitek. Nintropan-hauey ví, co si o tom má myslet. Zdejší kamení a skály mají pro bledé tváře nějakou cenu, jestliže takto uvažují!“

„Teprve ji budou mít. Až si budeme moct opatřit vodu.“

„Vezměte si ji přece z jezera!“

„O to jsem tě právě chtěl požádat.“

„Můžete si jí vzít, kolik potřebujete.“

„Můžeme ji odebírat i potrubím?“

„Dovoluji ti to.“

„Přenecháš mi tedy právo na vodu a já ti za to zaplatím.“

„Jestli to Old Firehand považuje za nutné, ať tak učiní. Ale Nintropan-hauey mu dává vodu darem. Bledé tváře prokázaly Velkému medvědovi velikou službu – nebýt jich, padl by do rukou Utahů. Nesmí jim prozradit, kde jsou schovány poklady předků, ale pomůže jim za to dostat se ke skrytým pokladům skal.“

Od úst rokliny sem dolehlý zvuky koňských kopyt, jako by se blížila početná skupina jezdců. Lovci se poschovávali za kameny a stromy a s napětím očekávali, co bude dál.

Když se ani po hodně dlouhém čase nic nedělo, bylo jim to nápadné, a Vinnetou se rozhodl, že zkusí něco vypátrat. Asi po čtvrt-hodině se vrátil k Firehandovi, Shatterhandovi a Velkému medvědovi s ustaranou tváří:

„Bojovníci Utahů se rozdělili na dvě skupiny. Jedna se ukryla s koňmi na levé straně cesty, která vede k jezeru. Ale ti druzí odešli vpravo, tam, kde začíná kaňon. Odvalili tam balvany a zmizeli ve skále.“

„Odvalili balvany?“ ozval se Velký medvěd zděšeně. „A zmizeli ve skále? Našli tedy vchod do podzemní chodby! Někdo jim vyzradil moje tajemství! Dlouhé ucho! Nikdo jiný to nemohl být! Ale jak

na mé tajemství mohl přijít? Pojd'te rychle se mnou - chci se přesvědčit!"

Nintropan-hauey vyběhl na hráz jezera a za ním i Old Firehand, Old Shatterhand a Vinnetou. Dole pod zalesněným srázem hráze uviděli ve svitu měsíce docela jasně ústí kaňonu. Balvany byly odvaleny a poslední Utahové vklouzávali právě dovnitř.

„Našli vchod do tajné chodby,“ zašeptal rozčileně Velký medvěd, „znají mé tajemství. Chtějí se dostat na ostrov, vpadnout nám do zad a zmocnit se pokladu! Za to budou těžce pykat, to Nintropan-hauey nedovolí! Old Firehand a Old Shatterhand ať jdou teď se mnou na ostrůvek. Vinnetoua však prosím, aby zůstal zde. Něco mu ukážu.“

Odvedl ho ještě o několik kroků dál, kde hráz spadala zvlášť příkře dolů do jezera. Ukázal na obrovský balvan, jistě pár metrů těžký, který spočíval na několika menších balvanech, pravidelně uspořádaných.

„Až Vinnetou z tohoto místa spatří oheň na ostrůvku, ať se opře vší silou do kamene! Svalí se do jezera a Vinnetou nechť pak rychle uskočí zpátky. Nesmí se polekat, až uslyší velké hučení a rachocení.“

Pak Velký medvěd pokynul oběma zálesákům a rozběhl se k ohni na břehu jezera. Zapálil od něho pochodeň, nastoupil do člunu a oba lovci se chopili pádel. Odrazili a zamířili k ostrůvku. Mlčky pozorovali, jak se přibližuje jeho břeh. Nintropan-hauey vyskočil, až se loďka zakymácela, a rozběhl se rovnou k prastaré stavbě. Uvnitř leželo u krbu navršené chrástí a roští. Vzal je do náruče, vynesl, vrátil se, přinesl novou kupu a hranici zapálil pochodní. Vzplanula prudce vysokými plameny.

„Ne - tam dole stěna ještě vydrží,“ odpověděl Velký medvěd. „Vytáhneme je. Ale pozor - něco slyším!“

Zaslechli zdola jakýsi šramot, potom se z temnoty, z otvoru u podlahy, vynořila hlava indiána.

Byl to Čia-nicas, Dlouhé ucho.

Jen několik minut potom, co Velký medvěd na Firehandovu přímluvu poskytl Dlouhému uchu milost, vyvalila se voda i do spodní místnosti stavby. Brzy dosáhla úrovně vnější hladiny jezera.

Obrovský vír, podobný trychtýři, který se do té chvíle točil po jezeře, zmizel.

Náčelník Timbabačů doklopýtal z posledních sil k ohni a klesl k zemi. Byl tak vyčerpán, že už ho nohy neposlouchaly. Velký medvěd se usadil proti němu s revolverem v ruce.

„Ať mi nyní náčelník Timbabačů poví, jak se dostal do podzemní chodby!“ zahřměl. „Ať se však nepokouší obelhat Velkého medvěda, jinak promluví jeho zbraň! Čia-nicas znal tajemství hráze na Stříbrném jezeře?“

„Ano,“ přiznal třesoucím se hlasem Timbabač.

„Kdo ti ho prozradil?“

„Ty sám.“

„To není pravda!“

„Je to pravda. Seděl jsem pod starým dubem, když jste k němu přišli – ty a Malý medvěd. Mluvili jste spolu o ostrůvku a o podzemní chodbě a o tom, že se dá zatopit kaňon vodou z jezera. Vzpomínáš si na to?“

„Ano, je to tak. Netušili jsme, že nejsme sami.“

„Dozvěděl jsem se z vašich slov, kudy se vchází do chodby. Když jste se vypravili druhý den na lov, zkusil jsem tajně dostat se do ní. Podařilo se mi to, našel jsem tam pochodně a to mi stačilo. Pak jsem dal zas kameny na místo a...“

„... přeběhl jsi s tím tajemstvím k Utahům!“

„Ne, to ne! Chtěl jsem zjistit, co mají v úmyslu, ale oni mě chytili. A o chodbě jsem jim řekl, jen abych se zachránil!“

„Jsi zbabělý. Kdyby Old Shatterhand nezpozoroval včas, že jsi zmizel, duše mnohých z nás by odešly do věčných lovišť. Řekni – co za to zasluhuješ?“

Timbabač mlčel.

„Desateronásobnou smrt! Ale byl jsi kdysi mým přítelem a bledé tváře se za tebe přimlouvají. Daruji ti život, jestliže uděláš to, co ti řeknu.“

„Co po mně chceš?“

„Abys udělal to, co si přeje Old Firehand! Chce se usadit tady v kotlině – a ty mu prodáš svou půdu i s cestou, která vede sem, ke Stříbrnému jezeru.“

„Nepotřebujeme skály – kůň se tam ani nemůže napást.“

„Kolik budeš za svou půdu chtít?“

„Zeptám se ostatních Timbabačů...“

„To je zbytečné, dají na tvoje slovo! Poslouchej, já sám ti řeknu, kolik můžeš žádat. Old Firehand ti dá pušky pro celý kmen, víc než dvacet liber prachu, tři sta pokrývek, sto padesát nožů a třicet liber tabáku. To není málo. Souhlasíš s tím?“

„Ano, souhlasím.“

„Pojedeš s Old Firehandem k nejbližšímu velkému náčelníkovi bledých tváří, aby se vaše úmluva potvrdila. Možná že ti za to dá Old Firehand ještě zvláštní odměnu, malou nebo velkou, hodně nebo málo, podle toho, co si zasloužíš. Budeš smět také v okolí lovit a podílet se na zisku, který těžba přinese. Vidíš, že jsi z toho vyklouzl ještě dobře. Hleď tedy, abych mohl zapomenout na to, jak ses provinil. A teď sem zavolej pár svých bojovníků – musíme vytáhnout zajaté náčelníky Utahů, jinak se utopí.“

Byl už nejvyšší čas. Sotva vynesli posledního Utaha a položili ho na zem před věží, ozval se zlověstný praskot a potom dunění – voda tlačící se z podzemí prorvala zeď sklepení a zavalila celý prostor.

Zbývalo vypořádat se se zbývajícími Utahy. Nevěděli teď vůbec, na čem vlastně jsou. Část těch, kteří pronikli do chodby, zaskočila lavina řítícího se kamení a balvanů. Několik Utahů bylo zraněno, někteří pod sypajícím se kamením zahynuli – ale přístup do chodby byl tou spoustou kamení dokonale zatarasen. Na smrt vyděšení Utahové se rychle stáhli ke svým druhům – museli jim povědět, co se stalo, z jakého nebezpečí se aspoň část z nich zachránila!

Nikdo samozřejmě nevěděl, kolik jich vlastně v chodbě zůstalo, jestli mohli pokračovat dál a jestli se dostali na ostrůvek. Ale kdyby se jim to podařilo – pak by přece neváhali a zaútočili by, jak bylo dohodnuto, na bělochy z týlu! Očekávali tedy, že uslyší výstřely nebo válečný křik, ale jak uplývala minuta za minutou a nic se nedě-

lo, začali si uvědomovat, že jejich čekání je beznadějně. Jejich spolu-bojovníci bezpochyby zahynuli.

Začalo už pomalu svítat, a Utahové stále zůstávali i s koňmi na svém místě. Rozestavili stráže, aby je bledé tváře nepřekvapily, a u jedné z nich se objevil Old Shatterhand. Chtěl mluvit s vůdcem jejich prořídleho oddílu. Když ho přivolali, nedělal lovec žádné okolky:

„Víš, že máme v zajetí vaše náčelníky!“

„Ano, to vím,“ odpověděl Utah s podmračenou tváří. „A víš, co se stalo s těmi, kteří chtěli proniknout tajnou chodbou ke Stříbrnému jezeru?“

„Nevím.“

„Tak já ti to povím - můžeš to pak vyložit svým lidem.“

Všichni do jednoho se utopili! Jediný, kdo se zachránil, byl Dlouhé ucho - a ten je zase s námi proti vám. Krom toho dorazilo právě dvě stě dalších Navahů, kteří jen hoří touhou, aby se vám pomstili. Jak vidíš, mohli bychom vás okamžitě rozdrtit - ale my netoužíme po vaší krvi, chceme uzavřít mír. Půjdeš teď se mnou k vašim náčelníkům. Promluvíš si s nimi a pak mi dáš vědět, jak jste se rozhodli.“

„Old Shatterhand umí držet slovo. Důvěřuji mu a půjdu s ním,“ odpověděl Utah po chvíli váhání a rozpaků.

Už když se blížili k táboru, uviděl, že Old Shatterhand si nevy-mýšlel a že posila Navahů skutečně přibyla. Touhou po odvetě přímo hořeli - a Vinnetouovi, Old Firehandovi i Old Shatterhandovi dalo hodně námahy, aby jejich bojechtivost zkrátily.

Zajatí náčelníci seděli v kruhu, bez pout, pohrouženi v tupé mlčen- ní. Věděli, že jejich věc je ztracená, a když se objevil Old Shatterhand s dalším z Utahů, předpokládali, že se běloši zmocnili dalších zajatců.

„Máte hodinu na rozmyšlenou,“ řekl Old Shatterhand. „Nechám vás samy mezi sebou, abyste mohli rokovat. Ale potom - to říkám - se chci dozvědět, jak jste se rozhodli. Naše podmínky znáte - a mé postavení taky.“

Porada netrvala hodinu, nýbrž kupodivu jen půl hodiny, protože náčelníci si byli příliš dobře vědomi toho, že nemají v rukou ani nej-

menší trumf. Přijali návrh na uzavření míru mezi bělochy a indiány i mezi kmeny Utahů, Navahů a Timbabačů navzájem. Odškodnění za ztráty se všechny zúčastněné strany vzdaly, rukojmí byli propuštěni a všechny tři indiánské kmeny, Navahové, Timbabačové i Utahové, se zavázaly, že budou žít v přátelství s bledými tvářemi, které se usídlí v kotlině, a že jim budou pomáhat při jejich práci. Neobešlo se to posléze bez mnoha slavnostních proslovů a všechna ujednání byla stvrzena posvátným kouřem z dýmek míru.

Po mapce, které se kdysi podvodně zmocnil Cornel Brinkley, nezástalo ani stopy – a ostatně neměla už dávno žádný význam.

Po slavnostním uzavření míru následoval společný lov – a byl to lov s bohatou kořistí, která všem zajistila obživu na delší čas. Druhý den zrána pak nastalo loučení – Utahové odtáhli směrem na sever, Navahové se odsunuli k jihu a také Timbabačové odjeli do svých vesnic. Dlouhé ucho dodržel tentokrát slovo a v krátké době se vrátil se zprávou, že i rada starších kmene Timbabačů souhlasí s prodejem skalnatých pozemků za navržených podmínek.

Jediným nespokojeným byl tedy lord Castlepool. Dohodl se s Humply Billem a s Gunstick Unclem, že ho doprovodí do Friska, ale těm dvěma se tam teď, když se věci vyvinuly tak příznivým způsobem, vůbec nechtělo. Ovšem s těžbou se stejně nemohlo začít hned, a tak oba nerozluční lovci aspoň přislíbili, že s ním projedou okolní hory. A to lord Castlepool rád přijal, protože čekal, že v té skalnaté pustině nějaké dobrodružství jistojistě ještě zažije.

Old Firehand se později vypravil s timbabačským náčelníkem do Salt Lake City, kde byla řádně uzavřena smlouva a kde lovec hned objednal potřebné stroje a náradí. Průvodce jim dělala tetka Drollová – a vlastně i oni jí, protože bylo třeba před notářem svědecky doložit, že ryšavý tramp Cornel Brinkley je po smrti. Pro Drolla to znamenalo, že získal vysokou odměnu.

Stroje byly dodány ke Stříbrnému jezeru v krátkém čase, během dvou měsíců, takže inženýr Butler mohl začít s prací dřív, než původně očekával. Položili potrubí a s těžbou začali nejdříve ve skalní rozsedlině. Ukázalo se, že naleziště je opravdu bohaté: těžba stříbra

rostla den ze dne. Večer co večer vytěženou rudu kontrolovali, převážili a odhadli cenu – a když byl výsledek příznivý, a to bylo vlastně pokaždé, šeptal Droll spokojeně svému saskému bratránkovi: „Jde to báječně! Už se vidím, bratránku, jak si koupím pěkný stateček – dvacet koní, čtyřicet krav, osmdesát koz!“

A Hobble Frank si popotahoval svůj modrý fráček, jen se uculoval a spokojeně se pohyboval v bocích:

„A já se zase, bratránku, vidím, jak se procházím před vilou na břehu Labe... A je to krásná vila... na nejhezčím místě... s úplně překrásným jménem – škoda že ještě zatím nevím jakým. Ale to se všechno poddá. Domluvil jsem! *Howgh!*“

Karel May
Poklad na Stříbrném jezeře

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 14. 7. 2017

ISBN 978-80-7587-129-9 (pdf)